DESTINELE NOASTRE ZBUCIUMATE

CONTINUAREA BESTSELLERULUI
ACESTE PATIMI ZBUCIUMATE

CHLOE GONG

CORINTEENS

„Acțiunea, suspansul și intriga împart paginile cu schimbările și frământările colosale din politica și societatea Shanghaiului acelor vremuri, precum și cu tumultul din interiorul celor două bande criminale rivale. Tinerii vor rezona cu frustrările acumulate de Roma și de Juliette și cu nesfârșitul șir de violențe, dar și cu faptul că personajele nu au niciun cuvânt de spus în privința deciziilor care le influențează viețile."

Common Sense Media

„*Destinele noastre zbuciumate* nu reprezintă doar o explozivă și în mod categoric mulțumitoare încheiere pentru o serie fenomenală, ci poate fi considerată și o poveste superbă de sine stătătoare. Vă spun sincer: seria ACESTE PATIMI ZBUCIUMATE va deveni una dintre cele mai apreciate povești pentru tineri, o serie nepieritoare care va defini și va modela literatura YA modernă în anii ce vor urma. Pentru toți cei care abia așteaptă să descopere cartea, să știți că vă așteaptă o călătorie plină de emoții de neuitat. Simt și nerăbdare, dar și teamă pentru voi."

The Quiet Pond

CHLOE GONG

DESTINELE NOASTRE ZBUCIUMATE

Imprint coordonat de
Shauki Al-Gareeb

CHLOE GONG

DESTINELE NOASTRE ZBUCIUMATE

Traducere din limba engleză de
Loredana Voicilă

CORINTEENS

Redactare: Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Cristina Gvinda

CHLOE GONG
OUR VIOLENT ENDS

www.corintjunior.ro | www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GONG, CHLOE
Destinele noastre zbuciumate / Chloe Gong;
trad. din lb. engleză de: Loredana Voicilă.
- București: CorinTeens, 2022
ISBN 978-606-088-076-9

I. Voicilă, Loredana (trad.)

PENTRU PĂRINȚII MEI,
CARE MI-AU SPUS POVEȘTILE
DE CARE AM AVUT NEVOIE
PENTRU A SCRIE ACEASTĂ CARTE

Ochi, mai priviți-o cea din urmă oară!
O, brațe, cea din urmă-mbrățișare!
Și, gură, poarta sufletului meu,
Pecetluiește cu o sărutare
Eternul târg cu moartea răpitoare!

William Shakespeare, *Romeo și Julieta*[1]

[1] William Shakespeare, *Romeo și Julieta*, traducere de Șt. O. Iosif, Editura Mondero, București, 2000 (n. tr.).

Unu

IANUARIE 1927

ANUL NOU FUSESE SĂRBĂTORIT ÎN SHANGHAI CU atât de mult fast, încât, o săptămână mai târziu, în oraș încă plutea atmosfera de sărbătoare. Se citea în ținuta oamenilor – în pasul acela ușor săltat și în strălucirea din ochii lor atunci când se aplecau peste scaunele Teatrului Mare ca să le șoptească însoțitorilor. Plutea în notele jazzului zgomotos care se auzea din cabaretul de peste stradă, în adierea răcoroasă a evantaielor cu mânere de bambus care se mișcau într-un vârtej de culori, în mirosul de prăjeli ce se strecura în sala de cinematograf în ciuda regulilor stricte de la Primul Ecran. Însemnarea primei zile din calendarul gregorian drept pretext de sărbătoare era o chestiune occidentală, însă Occidentul își înfipsese demult rădăcinile în acest oraș.

Nebunia din Shanghai se sfârșise. Străzile se cufundaseră din nou în decadența lor zgomotoasă și în nopțile nesfârșite – cum era și aceasta, în care cinefilii puteau să urmărească un film și apoi să hoinărească în lungul râului Huangpu până la răsărit. Până la urmă, în ape nu se mai ascundea niciun monstru. Se împlineau patru luni de când monstrul din Shanghai murise, fiind împușcat și lăsat să putrezească pe un debarcader din Batardou. Acum,

singurul lucru în privința căruia trebuiau să își facă griji cetățenii erau gangsterii... și numărul din ce în ce mai mare de cadavre ciuruite de gloanțe care-și făceau apariția pe străzi.

Juliette Cai și-a aruncat privirea peste balustradă, mijindu-și ochii spre parterul de la Primul Ecran. Din punctul în care se afla, vedea aproape tot ce se petrecea jos, putând să aleagă și să își fixeze atenția asupra oricărui detaliu minuscul din vâltoarea care fierbea sub lumina aurie a lustrelor. Din păcate, i-ar fi fost mult mai util să se afle ea însăși jos, unde ar fi putut să interacționeze cu negustorul pentru care fusese trimisă acolo în loc să se holbeze la el de sus. Locurile pe care le aveau în această seară fuseseră tot ce putuse Juliette să obțină mai bun, având în vedere că primise misiunea pe ultima sută de metri și nu avusese cum să se descurce mai bine de atât în miezul acelei lumi mondene.

— Ai de gând să stai cu mutra asta toată noaptea?

Juliette s-a răsucit, făcând ochii mici la verișoara ei. Kathleen Lang o urma îndeaproape, cu buzele contorsionate într-o grimasă, în timp ce în jurul lor mișunau oameni care-și căutau locurile înainte să înceapă filmul.

— Da, a mormăit Juliette. Sunt atât de multe lucruri mai bune pe care aș fi putut să le fac acum!

Kathleen și-a dat ochii peste cap, apoi i-a făcut semn în față, spre locurile pe care le aveau trecute pe bilete. Cioturile pe care le ținea în mână fuseseră rupte prost, pentru că băiatului în uniformă de la bilete îi fusese împinsă șapca peste ochi atunci când mulțimea năvălise în hol. Abia dacă avusese vreme să-și vină în fire, că și mai multe bilete îi fuseseră vârâte în față, străinii și chinezii bogați deopotrivă strâmbând din nas pentru că se mișca prea încet. În astfel de locuri, lumea se aștepta la servicii mai bune. Biletele erau extrem de scumpe, pentru că se dorea ca Teatrul Mare să ofere o adevărată *experiență*, cu tavanele lui boltite și balustradele din fier

forjat, cu marmura sa italiană și cadrele ușilor smălțuite cu litere delicate – doar în engleză, fără urmă de chineză.

— Ce ar putea fi mai important decât asta? a întrebat-o ironic Kathleen.

Și-au ocupat locurile: primul rând de la cel de-al doilea etaj, care oferea o panoramă perfectă atât a ecranului, cât și a oamenilor de jos.

— Să te holbezi bosumflată la peretele din dormitorul tău, așa cum ai făcut-o în ultimele luni?

Juliette s-a încruntat.

— *Nu* am făcut doar asta.

— Ah, mă scuzi! Cum am putut să uit de țipatul la politicieni?

Cu un pufnet, Juliette s-a rezemat de speteaza scaunului. Și-a încrucișat strâns brațele la piept, iar mărgelele din lungul mânecilor au clinchetit, lovindu-se de cele care-i atârnau pe piept. Oricât de strident ar fi fost sunetul, nu contribuia decât cu o fracțiune la balamucul general din teatru.

— *Bàba* îmi face deja zile fripte pentru că l-am deranjat pe naționalistul ăla, a mormăit Juliette.

Începuse să treacă în revistă mulțimea de jos, atribuind mental nume fețelor și ținând evidența celor care ar fi putut să bage de seamă că era acolo.

— Nu mă mai freca și tu!

Kathleen a țâțâit din buze, rezemându-și cotul de brațul fotoliului dintre ele.

— Sunt doar îngrijorată, *biǎomèi*[1].

— De ce îngrijorată? Eu mereu țip la lume.

— Lordul Cai nu îți face morală prea des. Cred că asta ar putea să indice faptul că...

---

[1] „Verișoară", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Juliette s-a aplecat brusc în față. Instinctual, din piept i s-a ridicat un oftat, însă a refuzat să-l lase să-i scape pe gură și, în schimb, sunetul i-a rămas prins în gât – o senzație rece ca gheața, lipită de rădăcina limbii. Kathleen a intrat și ea imediat în alertă, încercând să identifice la etajul de jos orice va fi fost de-i scursese lui Juliette tot sângele din obraji.

— Ce? a întrebat-o speriată Kathleen pe verișoara ei. Ce este? Să chem întăriri?

— Nu, a șoptit Juliette, înghițind un nod.

Teatrul s-a cufundat în semiîntuneric. Înțelegând semnalul, băieții cu biletele au început să patruleze pe culoare, obligând astfel lumea să se așeze pentru film.

— Doar mi-a venit să sughiț.

Verișoara ei, încruntată încă, își continua cercetarea.

— *Ce* e? a repetat Kathleen.

Juliette doar i-a arătat cu mâna. A privit-o pe Kathleen cum își îndreaptă ochii spre locul pe care îl indica ea și apoi cum se dumirește încetișor, acum fiind amândouă cu privirea ațintită asupra unei siluete care își croia drum prin mulțime.

— Se pare că nu am fost singurele trimise aici cu o misiune.

Pentru că, la parter, arătând de parcă nu ar fi avut nicio grijă pe lume, Roma Montagov s-a oprit zâmbind în fața negustorului după care umblau ele și i-a întins mâna în chip de salut.

Nu îl mai văzuse pe Roma din octombrie, de când primele proteste din Nanshi zguduiseră orașul, marcând un precedent pentru cele care aveau să urmeze odată cu sosirea iernii în Shanghai. Nu îl văzuse în persoană, dar îi simțise peste tot prezența: în cadavrele împrăștiate prin tot orașul, cu flori albe de crin încleștate în mâini țepene; în dispariția partenerilor de afaceri, care se făceau nevăzuți fără niciun mesaj sau vreo explicație; în amprenta lăsată de vendetă. De când se auzise în oraș despre confruntarea dintre

Roma Montagov și Tyler Cai, conflictul sângeros atinsese din nou cele mai atroce culmi. Niciuna dintre bande nu mai trebuia să își facă griji din cauza nebuniei care le secerase membrii. În schimb, gândurile lor roiau în jurul răzbunării și al onoarei și, chiar dacă fiecare gură povestea altfel ce se petrecuse în acea zi între cercul interior al Bandei Stacojii și cel al Florilor Albe, singurele lucruri certe care se puteau desprinde erau acestea: într-un mic spital de la marginea Shanghaiului, Roma Montagov trăsese în Tyler Cai și, pentru a-și proteja vărul, Juliette Cai îl ucisese pe Marshall Seo cu sânge rece.

Acum, ambele tabere erau însetate de răzbunare. Acum, Florile Albe le suflau în ceafă Stacojiilor cu puteri reînnoite, iar Banda Stacojie lupta cu aceeași forță. Erau nevoiți să o facă. Oricât de îndeaproape ar fi lucrat Stacojii cu naționaliștii, orice persoană din oraș putea să simtă că ceva se schimbă, să vadă mulțimile crescând din ce în ce mai mult de fiecare dată când comuniștii încercau să facă o grevă. Peisajul politic avea să se schimbe curând, urmând să înghită tradiția acelei conduceri nelegiuite, iar cele două bande care conduceau în prezent cu o mână de fier orașul aveau de ales între a fi violenți acum și a-și asigura supremația, și a regreta mai târziu dacă o putere mai mare urma să-și vâre coada în clipa din care nu aveau să-și mai poată recupera teritoriul.

— Juliette, a spus Kathleen delicat.

Verișoara ei își muta privirea de la ea la Roma.

— Ce s-a petrecut între voi doi?

Juliette nu știa ce răspuns să îi ofere, așa cum nu știa niciodată ce să răspundă atunci când îi era adresată această întrebare. Kathleen merita o explicație, să știe de ce tot orașul credea că Juliette îl ucisese pe Marshall Seo cu sânge rece, când fusese atât de prietenoasă cu el mai înainte, de ce Roma Montagov risipea flori albe pretutindeni, batjocorind astfel victimele vendetei, când pe

vremuri fusese atât de blând cu Juliette. Însă o persoană căreia i se dezvăluia secretul însemna o persoană în plus târâtă în mizerie. Devenea o țintă pentru atenția lui Tyler – și pentru pistolul lui.

Era mai bine să nu discute cu nimeni despre adevăr. Era mai bine să joace un rol și să se prefacă, să se tot prefacă până când poate, *poate* avea să se ivească o ocazie de a salva orașul din starea de fracturare în care se găsea.

— Începe filmul! a zis Juliette în loc de răspuns.

— *Juliette!* a insistat Kathleen.

Juliette a strâns din dinți. Se întreba dacă tonul ei mai păcălea pe cineva. În New York mințise cu mare ușurință, fiindu-i extrem de ușor să joace rolul unei persoane complet diferite. Ultimele luni o măcinaseră, până când ajunsese să nu mai rămână nimic din ea, în afara… ei înseși.

— Nu face nimic. Uite, ia loc.

Într-adevăr, Roma părea să se îndepărteze de negustor după un simplu salut și să ia loc pe un scaun din capăt, la două rânduri în spatele acestuia. Întâmplarea nu avea de ce să aibă o prea mare însemnătate. Nu aveau de ce să se înfrunte. Juliette putea să îl supravegheze în tăcere de la locul ei și să se asigure că avea să fie prima care să vorbească cu comerciantul la pauză. Era surprinzător că fusese trimisă după un negustor. Banda Stacojie arareori umbla după clienți noi; Banda Stacojie aștepta să vină mușteriii la *ei*. Însă comerciantul acela nu se ocupa cu droguri, așa cum o făceau ceilalți. El acostase în Shanghai cu o săptămână în urmă, aducând cu el tehnologie britanică – cerurile știau de ce tip; părinții ei nu îi făcuseră un rezumat concret, ea știind doar că era vorba despre un soi de arme și că Banda Stacojie voia să le cumpere.

Dacă și Florile Albe încercau să pună mâna pe același lucru, atunci era cu siguranță vorba despre ceva important. Juliette și-a

făcut o notă mentală ca să nu uite să întrebe despre asta de îndată ce avea să ajungă acasă.

Luminile s-au stins. Kathleen a aruncat o privire peste umăr, încleștându-și degetele în mânecile largi ale hainei.

— Relaxează-te! i-a șoptit Juliette. Suntem pe cale să urmărim un film care a ajuns aici direct după premiera din Manhattan. Divertisment de calitate.

A început filmul. Primul Ecran era cea mai spațioasă sală din Teatrul Mare, iar sunetele orchestrale răsunau din toate părțile. Fiecare dintre scaune era dotat cu propriul sistem de traducere prin care se citea textul odată ce apărea pe ecran, însoțind astfel filmul mut. Cuplul de la stânga lui Juliette purta căștile și își șopteau unul altuia entuziasmați, în timp ce ascultau replicile în chineză. Juliette nu avea nevoie de căștile ei, nu doar pentru că putea să citească în engleză, ci mai ales pentru că nu urmărea cu adevărat filmul. Privirea ei, oricât de tare s-ar fi împotrivit, tot aluneca jos.

Nu fi proastă! s-a admonestat. Se aruncase singură în acea situație, cu capul înainte. Nu avea de gând să aibă regrete. Făcuse ceea ce trebuia să facă.

Cu toate acestea, nu se putea abține să nu privească.

Trecuseră doar trei luni, însă Roma se schimbase. Știa asta deja, desigur, din rapoartele pe care le primea despre gangsteri morți, alături de care apăreau caractere coreene desenate în sânge. O citise în mormanele de cadavre care se înălțau din ce în ce mai aproape de granițele teritoriului Stacojiu, de parcă Florile Albe ar fi încercat să testeze până unde puteau să se întindă. Nu credea că Roma căutase Stacojii cu gândul de a-i ucide pentru a se răzbuna – nu era în firea lui să meargă *atât* de departe –, dar, de fiecare dată când izbucnea un conflict, mesajul lăsat în urmă era clar: *Tu ești de vină pentru asta, Juliette!*

Juliette era cea care dusese datoria de sânge pe noi culmi, cea care trăsese cu pistolul în Marshall Seo și îi spusese lui Roma în față că tot ceea ce se petrecuse între ei nu fusese decât o minciună. În clipa de față, tot sângele pe care îl vărsa Roma era parte din răzbunarea lui.

Și acum se potrivea și fizic rolului pe care și-l asumase. La un moment dat renunțase la costumele lui negre în favoarea unora în culori mai deschise: sacou crem și cravată aurie, plus butoni care reflectau lumina de fiecare dată când ecranul fulgera în alb. Postura era una țeapănă, nu își mai apleca umerii ca să pară degajat, nu își mai întindea picioarele lungi ca să se afunde în scaun, evitând astfel să fie văzut de privirile care se roteau prin sală.

Roma Montagov nu mai era moștenitorul care uneltea în întuneric. Părea să se fi săturat ca orașul să îl vadă drept cel care tăia beregate la adăpostul nopții, cel cu o inimă de cărbune și haine care reflectau asta.

Arăta ca o Floare Albă. Arăta ca tatăl lui.

Juliette a surprins cu coada ochiului o mișcare fulgurantă. A clipit și și-a smuls privirea de la Roma, îndreptându-și-o spre locurile de vizavi. O clipă, și-a zis că se înșelase doar, că poate îi alunecase în ochi o șuviță de păr desprinsă din bucla de pe frunte. Apoi ecranul s-a luminat, arătând un tren care deraia scârțâind în Vestul Sălbatic, și Juliette a văzut silueta din public ridicându-se.

Chipul bărbatului era cufundat în întuneric, însă arma din mâna lui strălucea în lumină.

Și era îndreptată asupra negustorului de pe primul rând, cel cu care trebuia să discute Juliette.

— În *niciun* caz! a murmurat ea furioasă, și s-a întins după pistolul pe care îl avea prins la coapsă.

Ecranul s-a cufundat în întuneric, dar Juliette a țintit oricum. În secunda de dinainte ca bărbatul să poată acționa, a apăsat prima pe trăgaci, scoțând un pocnet puternic.

Pistolul i s-a declanșat. Juliette s-a lipit înapoi de speteaza scaunului, încleștându-și maxilarul, în vreme ce bărbatul de jos scăpa arma, rănit în umăr. Împușcătura ei abia dacă fusese observată, pentru că și în film erau împușcături, care înecau țipetele bărbatului și acopereau fumul ce se ridica din arma ei. Deși în film nu se vorbea, muzica orchestrală din fundal era furtunoasă, iar spectatorii luaseră cu toții împușcăturile drept parte din peliculă.

Cu excepția lui Roma, care s-a răsucit imediat și și-a ridicat privirea, căutând sursa împușcăturii.

A găsit-o.

Juliette și Roma s-au privit în ochi, iar clipa în care s-au citit unul pe celălalt a fost atât de puternică, încât Juliette a simțit o împunsătură fizică în coloană, de parcă trupul i s-ar fi îndreptat în sfârșit în poziția corectă, după luni întregi de contorsionări. Înmărmurise, cu respirația tăiată, cu pupilele dilatate.

Până în clipa în care Roma și-a strecurat mâna în sacou și și-a scos pistolul, iar Juliette nu a mai avut de ales și a trebuit să se smulgă din stupoare. În loc să îl înfrunte pe cel care fusese la un pas de a deveni asasin, Roma a ales să tragă în *ea*.

Trei gloanțe i-au șuierat pe la ureche. Icnind, Juliette s-a aruncat pe jos, genunchii izbindu-i-se dureros de podea. Cuplul din stânga ei a început să țipe.

Spectatorii începeau să își dea seama că împușcăturile nu făceau parte din fundalul sonor.

— Bun! a mormăit Juliette. Încă e supărat pe mine.

— *Ce* a fost asta? a întrebat Kathleen autoritar.

Verișoara ei se lăsase și ea rapid la pământ, folosindu-se de balustrada de la al doilea etaj pentru a se adăposti.

— Ai tras în mulțime? a întrebat-o ea. Ăla era Roma Montagov care a ripostat?

Juliette s-a crispat.

— Da.

La etajul de dedesubt părea să se fi stârnit rumoare. Și spectatorii de sus începuseră cu siguranță să se neliniștească. Se ridicau de pe scaune și se grăbeau spre ieșire, dar cele două uși de pe o parte și de pe cealaltă a teatrului – marcate cu PAR ȘI IMPAR, pentru a stabili aranjamentul scaunelor – erau înguste, și singurul lucru pe care reușeau să îl obțină era o busculadă.

Kathleen a scos un sunet indescifrabil.

— *Nu face nimic, își ocupă doar locul.*

— Ah, nu-ți bate joc de mine! a șuierat Juliette.

Situația nu era una ideală. Însă avea de gând să o îndrepte.

Juliette s-a ridicat greoi.

— Cineva voia să îl împuște pe comerciant.

Juliette și-a aruncat rapid privirea peste balustradă. Roma nu se mai vedea. L-a zărit însă pe negustor strângându-și sacoul în jurul trupului, îndesându-și pe cap pălăria de paie și încercând să urmeze mulțimea afară din sală.

— Du-te și vezi despre cine e vorba! a gâfâit Kathleen. Tatăl tău îți va reteza capul dacă negustorul este ucis.

— Știu că tu o zici în glumă, a mormăit Juliette, dar s-ar putea să ai dreptate. I-a îndesat verișoarei ei pistolul în mână și s-a pus în mișcare, aruncându-i peste umăr: Vorbește tu cu negustorul în locul meu! Mersi!

Busculada din dreptul ușii se subțiase suficient, încât Juliette să se poată strecura prin mulțime și să poată ieși în anticamera principală de la al doilea etaj al Primului Ecran. Doamne îmbrăcate în

qipao[1] din mătase erau adunate ciorchine într-un colț și sporovăiau isteric despre ceea ce se petrecea. Juliette le-a ignorat și a dat din coate ca să ajungă la scară pentru a putea coborî la parter, acolo unde avea să iasă negustorul.

S-a oprit din drum însă. Scara principală era mult prea aglomerată. Privirea i-a alunecat într-o parte, spre scara de serviciu, și a tras de ușă fără să se gândească prea mult, dând năvală pe ea. Juliette cunoștea acest teatru; era pe teritoriul Stacojiu, iar ea își petrecuse o parte din copilărie rătăcind prin această clădire, trăgând cu ochiul prin sălile unde aveau loc proiecții atunci când Doica nu era atentă. În vreme ce scara principală era o structură grandioasă, cu trepte lustruite și balustrade arcuite din lemn, scara de serviciu era făcută din ciment și nu primea lumină naturală, servindu-se doar de un mic bec atârnat în dreptul palierului de la mijloc.

Tocurile de la pantofi îi țăcăneau zgomotos. Juliette s-a întors să ia colțul de la palier și s-a oprit în loc.

Acolo, lângă ușa de la intrarea în holul principal, o aștepta Roma, cu pistolul ridicat.

Juliette și-a zis că ajunsese să fie previzibilă.

— Erai la doi pași de comerciant, a zis ea.

Era surprinsă că nu îi tremură vocea. *Tā mā de!*[2] Avea un pumnal prins de picior, însă până s-ar fi aplecat să și-l scoată, i-ar fi lăsat lui Roma suficient timp ca să tragă.

— L-ai abandonat doar ca să vii după mine? Mă simt flatată...

Juliette s-a tras într-o parte cu un șuierat. Obrazul îi emana căldură, umflându-se din cauza gloanțelor care îi trecuseră îngrozitor de aproape de cap. Până să apuce Roma să se gândească să țintească din nou, Juliette și-a trecut rapid în revistă opțiunile și apoi s-a avântat pe ușa din spatele ei, dând năvală în depozit.

[1] Rochie chinezească realizată din materiale fine (n. tr.).

[2] Aproximativ: „Al naibii!", în lb. chineză, în orig. (n. red.)

Nu încerca să scape. Era o fundătură, o cameră mică plină cu scaune stivuite și pânze de păianjen. Avea nevoie doar de...

Pe la ureche i-a șuierat încă un glonț.

— Ai să arunci tot locul ăsta în aer! s-a răstit Juliette, răsucindu-se brusc.

Ajunsese în capătul depozitului, cu spatele lipit de țevile groase care acopereau pereții.

— Prin unele dintre aceste țevi trece gaz... Dacă dai o gaură într-una dintre ele va exploda tot teatrul.

Roma nu părea impresionat. Nici nu părea să o audă. Avea ochii mici, cu o expresie strâmbă pe față. I se părea străin – cu adevărat înstrăinat, ca un băiat care își pusese un costum, fără să se aștepte cât de bine avea să îl prindă. Chiar și sub acele lumini pale, aurul hainelor lui lucea la fel de strălucitor ca panourile cu reclame din fața teatrului.

Juliette ar fi vrut să urle, pentru că vedea în ce fusese preschimbat. Abia mai putea să respire și ar fi mințit dacă ar fi pus totul pe seama efortului fizic pe care îl făcuse.

— Ai auzit ce-am spus? Juliette a măsurat distanța dintre ei, adăugând: Lasă pistolul...

— Tu *te auzi* vorbind? a întrerupt-o Roma.

Din trei pași era suficient de aproape ca să-și ațintească pistolul fix în fața ei. Juliette putea să simtă fierbințeala țevii, oțelul încins, la doar câțiva centimetri de piele.

— L-ai omorât pe Marshall. L-ai omorât și au trecut luni de zile, iar eu nu am auzit nicio explicație din partea ta...

— Nu există nicio explicație.

Roma o credea un monstru. Credea că îl urâse în tot acel timp, atât de profund, încât era în stare să distrugă tot ceea ce el iubea, iar Juliette *voia* ca el să creadă toate acestea pentru a-i salva viața.

Refuza pur și simplu să îl tragă la fund odată cu ea, doar pentru că *ea* însăși era slabă.

— L-am omorât pentru că trebuia să moară, a spus Juliette.

Și-a înfipt mâna în brațul lui Roma și pistolul a căzut zăngănind la picioarele lor.

— Așa cum am să te omor și pe tine. Așa cum nu am să mă opresc până când nu ai să mă omori tu…

Roma a izbit-o cu spatele de țevi.

Impactul a fost atât de brutal, încât Juliette a simțit gustul propriului sânge în gură. Își sfâșiase buza cu dinții ei ascuțiți. Și-a înăbușit un suspin și apoi încă unul, pentru că mâna lui Roma i se încolăcise în jurul gâtului, iar privirea lui era una ucigătoare.

Lui Juliette nu îi era sub nicio formă teamă. Era mai degrabă plină de resentimente – nu față de Roma, ci față de ea însăși. Pentru că voia să se aplece spre el, chiar dacă Roma încerca să o ucidă. Pentru că ea, de bunăvoie, provocase acea ruptură între ei, pentru că ei doi se născuseră în două familii care se războiau și pentru că ar fi preferat să moară ucisă de Roma decât să fie ea cea care i-ar provoca lui moartea.

„Nimeni nu va mai muri încercând să mă protejeze." Roma aruncase în aer o casă plină cu oameni pentru a o menține pe Juliette în siguranță. Tyler și Stacojiii lui ar fi provocat un adevărat carnagiu pretextând că o apără pe ea, chiar dacă și ei o voiau moartă. Era tot o apă și-un pământ. Orașul ăsta, divizat de nume, culori și ranchiună, care, cumva, sângera în aceeași nuanță a zbuciumului.

— Haide! i-a zis Juliette lui Roma cu greu.

Nu vorbea serios. Îl cunoștea pe Roma Montagov. El credea că o vrea moartă, însă adevărul era că Roma nu rata niciodată – și, cu toate acestea, ratase: toate acele gloanțe înfipte în pereți și nu în craniul lui Juliette. Adevărul era că mâinile lui erau încolăcite în jurul gâtului ei, dar Juliette încă putea să respire, putea încă să

tragă aer în piept, în ciuda urii și a putreziciunii pe care degetele lui încercau să i le impregneze în piele.

În cele din urmă, Juliette s-a întins după pumnal. În clipa în care Roma se trăgea spre ea, poate cu gândul de a o ucide, degetele i s-au încleștat pe teaca prinsă sub rochie. A eliberat pumnalul și a lovit orbește. Roma a șuierat și i-a dat drumul. Era doar o zgârietură, dar el și-a lipit mâna de inimă, iar Juliette a profitat ca să îi lipească lama cuțitului de gât.

— Ești pe teritoriu Stacojiu.

Cuvintele ei erau lipsite de orice emoție, dar avea nevoie de toată puterea voinței pentru a le menține așa.

— Uiți cine ești.

Roma a înmărmurit. A privit-o în ochi, fără să trădeze nimic, pentru o clipă atât de lungă, încât Juliette a ajuns să creadă că se va da bătut.

Însă Roma s-a aplecat spre pumnal, până când lama a ajuns să i se lipească de piele, gata să sfâșie.

— Fă-o, atunci! a șuierat el.

Suna furios… Suna *îndurerat.*

— Omoară-mă!

Juliette a rămas neclintită. Ezitase probabil și ea, o fracțiune de secundă, pentru că expresia de pe chipul lui Roma s-a preschimbat într-un rânjet.

— Ce te oprește? a ironizat-o.

Juliette simțea încă gustul sângelui pe limbă. Ca în transă, a răsucit cuțitul pe partea boantă și l-a izbit pe Roma cu mânerul în tâmplă. Roma a clipit și s-a prăvălit ca un pietroi, însă Juliette a aruncat arma cât colo și a sărit să-i amortizeze căderea. În secunda în care l-a cuprins în brațe, a dat drumul unui oftat de ușurare, prinzându-l pe Roma chiar înainte ca fruntea să i se izbească de podeaua dură.

Juliette a oftat. În brațele ei îl simțea extrem de solid, mai real ca niciodată. Siguranța lui era un concept abstract atunci când se afla departe de ea, departe de amenințarea Bandei Stacojii. Acolo însă, cu pulsul zguduindu-i pieptul, reverberându-i prin el, Roma era doar un băiat, o inimă însângerată, care bătea și care ar fi putut să fie smulsă cu atâta ușurință, oricând, de orice pumnal suficient de ascuțit!

— „Ce te oprește?" l-a imitat Juliette cu amărăciune. Cu blândețe, l-a lăsat la podea, îndepărtându-i părul răvășit de pe frunte, și a adăugat: Faptul că, deși mă urăști, Roma Montagov, eu încă te iubesc.

Doi

ROMA A SIMȚIT MAI ÎNTÂI SENZAȚIA ASCUȚITĂ DIN umăr. Apoi amorțeala din oase. Apoi teribila durere care îi săgeta prin cap.

— *Iisuse!* a șuierat, scuturându-se.

De îndată ce i s-a limpezit privirea, a oftat dinaintea ghetei negre care era responsabilă pentru usturimea din umăr și care era atașată de ultima persoană pe care ar fi vrut să o întâlnească atunci când era întins la podea.

— Ce naiba s-a întâmplat? a cerut să afle Dimitri Voronin, cu brațele încrucișate la piept.

În spatele lui se aflau alte trei Flori Albe. Cercetau depozitul cu atenție, privirea îndreptându-li-se spre numeroasele găuri de gloanțe din pereți.

— Juliette Cai, asta s-a întâmplat! a mormăit Roma, ridicându-se greoi în picioare. M-a doborât la pământ.

— Mi se pare că ești extrem de norocos că nu te-a omorât, a comentat Dimitri.

Și-a lipit mâna de perete și a desprins în palmă reziduuri carbonizate și praf. Roma nu s-a obosit să-i spună că el lăsase toate acele găuri de gloanțe. În fond, Dimitri nu se afla cu adevărat acolo pentru a-l ajuta. Își adunase oamenii de îndată ce auzise că

se trage în Teatrul Mare și se grăbise să își facă apariția acolo unde izbucnise haosul. Dimitri Voronin își făcuse apariția peste tot în ultimele luni, de când pierduse confruntarea de la spital și fusese nevoit să pună cap la cap singur ce se întâmplase între Florile Albe și Banda Stacojie, la fel ca toți ceilalți. Dimitri Voronin nu avea de gând să lipsească de la următoarea mare confruntare. Cum apărea cel mai mic semn de neliniște în oraș – indiferent de cât de insignifiant ar fi fost –, atâta vreme cât implica datoria de sânge, el avea să fie primul la fața locului.

— Ce cauți aici? l-a întrebat Roma.

Și-a atins obrazul și s-a crispat din cauza vânătăii care i se întinsese pe față.

— Tata m-a trimis pe *mine.*

— Păi da, asta nu a fost o decizie prea grozavă, nu-i așa? L-am văzut pe negustor discutând afară cu Kathleen Lang.

Roma și-a mușcat buzele ca să nu înjure. Ar fi vrut să scuipe tot afară, dar Dimitri îl urmărea, așa că s-a întors și și-a ridicat pistolul de jos.

— Nu contează. Mâine e o nouă zi. E timpul să mergem.

— Ai de gând să te dai bătut, pur și simplu?

— Suntem *pe teritoriul*...

Afară a răsunat un fluierat, care a reverberat în susul și în josul scării de serviciu. De această dată Roma a blestemat cu voce tare și și-a dosit pistolul înainte ca garda municipală să dea năvală în depozit, cu pulanele scoase. Din cine știe ce motiv, polițiștii, care îi băgaseră de seamă pe Florile Albe, s-au hotărât să-și îndrepte atenția asupra lui Dimitri, ațintindu-și privirile asupra armelor lui.

— *Lâche le pistolet!*[1] a cerut bărbatul din față.

---

[1] „Dați drumul pistolului!", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

Cureaua polițistului lucea, cătușele din metal reflectând lumina slabă din încăpere.

— *Lâche-moi ça et lève les mains.*[1]

Dimitri nu a făcut ceea ce i se ceruse: nu a dat drumul pistolului pe care îl legăna cu degajare, nici nu și-a ridicat mâinile. Refuzul lui părea insolență, însă Roma îl cunoștea prea bine. Dimitri nu vorbea franceză.

— Nu voi ne controlați pe noi! s-a răstit Dimitri în rusă. Așa că de ce nu vă cărați și...

— *Ça va maintenant,* l-a întrerupt Roma. *J'ai entendu une dispute dehors du théâtre. Allez l'investiguer.*[2]

Polițiștii de la garda municipală și-au îngustat privirea, neștiind dacă ar trebui să urmeze instrucțiunile lui Roma – întrebându-se dacă într-adevăr afară avusese loc un incident de care trebuiau să se ocupe sau dacă Roma inventa. Într-adevăr, era o minciună, însă fusese îndeajuns ca Roma să le arunce răstit un „Valea!" ca aceștia să se împrăștie.

Asta era persoana care se străduise să devină. Persoana care se străduia din răsputeri să rămână. O persoană care era ascultată chiar și atunci când autoritățile erau Stacojii.

— Impresionant! a comentat Dimitri odată ce în cameră au rămas din nou doar Florile Albe. Serios, Roma, e foarte...

— Taci! s-a răstit Roma.

Efectul a fost imediat. Și-ar fi dorit să simtă o urmă de satisfacție văzând roșeața care îi cuprindea gâtul lui Dimitri, zâmbetele amuzate ale oamenilor cu care acesta venise după el, însă totul suna a gol.

---

[1] „Predați-mi-l și ridicați mâinile.", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

[2] „În ordine. Am auzit o altercație în fața teatrului. Mergeți să vedeți despre ce este vorba.", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

— Data viitoare nu mai veni pe teritoriu străin dacă nu știi cum să te porți cu străinii!

Roma a ieșit grăbit afară, pășind cu o agresivitate exagerată, și a luat-o în jos pe scara de serviciu, înapoi spre parter. Era greu de spus ce îl făcea să fie atât de nervos, căci erau multe lucruri care fierbeau înlăuntrul lui – faptul că negustorul îi scăpase printre degete, asasinul acela straniu din sală, prezența lui Juliette acolo.

Juliette. A pășit și mai apăsat când a ieșit din teatru, cu ochii mijiți spre norii cenușii. În acea clipă a simțit un junghi de durere în braț, iar mâna i-a alunecat spre tăietura pe care i-o lăsase Juliette, imaginându-și că avea să dea de un cheag de sânge, la fel de putred și de rânced ca sentimentele lui pentru ea. În schimb, după ce și-a suflecat cu grijă mâneca, degetele i-au atins un material moale.

Tresărind, Roma s-a oprit la marginea trotuarului. Și-a îndreptat privirea spre braț. Îi fusese legat cu pricepere și strâns cu fundă.

— Asta e *mătase*? a mormăit, încruntându-se.

Părea mătase. Părea mătasea din care era făcută rochia lui Juliette, *dar de ce ar fi făcut ea așa ceva?*

Din stradă s-a auzit un claxon, care i-a atras atenția. Mașina staționată acolo și-a aprins farurile, apoi șoferul și-a scos mâna pe geam și i-a făcut semn. Împietrit încă, Roma și-a încrețit fruntea.

— Domnule Montagov! i-a strigat Floarea Albă după ce s-au scurs câteva clipe lungi. Putem merge acum?

Roma a oftat și s-a grăbit spre mașină.

În reședința familiei Cai se aflau douăzeci și două de vaze, toate pline cu trandafiri roșii. Juliette s-a întins ca să strângă în palmă un boboc, degetele alunecându-i în lungul petalelor delicate. Afară, noaptea se lăsase demult. Ora era destul de înaintată, așa că majoritatea servitorilor se îndreptaseră spre dormitoarele lor, urându-i odihnă plăcută lui Juliette în timp ce treceau pe lângă

ea pe hol. Juliette și-a zis că făcuseră asta doar pentru că ar fi fost straniu să o ignore pe moștenitoarea Stacojie care zăcea pe podea, cu brațele întinse și picioarele proptite în sus pe perete, în timp ce aștepta la ușa biroului tatălui ei. Ultimul servitor îi spusese noapte bună cu mai bine de jumătate de oră în urmă. De atunci se ridicase și începuse să se plimbe dintr-o parte într-alta, spre iritarea lui Kathleen. Verișoara ei stătuse în tot acel timp pe un scaun, cu un dosar deschis în poală.

— Despre ce o fi discutând? a mormăit iritată Juliette, dând drumul trandafirului din mână. Au trecut *ore întregi*. Mut-o pentru o altă zi…

Ușa de la biroul Lordului Cai s-a deschis, dinaintea ei făcându-și apariția un naționalist care se pregătea de plecare. Cu câteva luni în urmă, Juliette ar fi fost curioasă în privința discuției, cerând chiar un rezumat. Acum, naționaliștii intrau și ieșeau din acea casă atât de des, încât ajunsese să-i pese prea puțin de asta. Era vorba despre același lucru de fiecare dată – voiau să-i strivească pe comuniști, indiferent de consecințe. Să îi ciuruiască cu gloanțe, să le spulbere laboratoarele: naționaliștilor nu le păsa cum aveau de gând să acționeze Stacojiii atâta timp cât obiectivul lor era împlinit.

Naționalistul a întârziat în dreptul ușii și apoi s-a întors, de parcă ar mai fi avut ceva de spus. Juliette a făcut ochii mici. Se obișnuise cu naționaliștii, într-adevăr, dar acesta… Uniforma lui era plină de stele și decorații. Era un general, poate.

Testându-și limitele, Juliette și-a întins mâna spre Kathleen. Aceasta, chiar dacă nedumerită, i-a strâns mâna, și-a luat dosarul și cele două fete au pășit împreună spre naționalist.

— Fără baroni locali.

Naționalistul și-a îndepărtat o scamă invizibilă de pe uniformă.

— Și fără străini. Ne pregătim să intrăm într-o lume nouă, iar dacă Banda Stacojie intră alături de noi este o chestiune de loialitate...

— Da, da! l-a întrerupt Juliette, strecurându-se pe lângă el și trăgând-o pe Kathleen după ea. Binecuvântat fie Kuomintang, *wàn suì wàn suì wàn wàn suì...*[1]

Juliette a dat să închidă ușa.

— *Juliette!* a răbufnit Lordul Cai.

Juliette s-a oprit. În ochi i s-a aprins o lumină. Aceeași strălucire care i se citea în privire atunci când unul dintre bucătari pregătea mâncarea ei preferată. Sau când descoperea un colier cu diamante pe care și-l dorea, în vitrina vreunui magazin.

— La datorie, a zis ea.

Lordul Cai s-a rezemat de spătarul fotoliului său masiv, cu mâinile strânse deasupra pântecului.

— Cere-ți scuze, te rog!

Juliette a făcut o plecăciune indiferentă. Atunci când și-a ridicat privirea spre naționalist, a băgat de seamă că acesta o privea cu atenție, deși nu era vorba despre pofta bărbaților de pe stradă, ci despre ceva mult mai strategic.

— Vă rog să-mi acceptați scuzele! Sunt convinsă că vă veți găsi singur drumul spre ușă?

Naționalistul și-a înclinat șapca. Deși i-a oferit un zâmbet, așa cum era politicos să o facă, expresia nu i s-a reflectat deloc și în privire, încrețindu-i doar ușor coada ochilor, fără urmă de căldură.

— Desigur. Încântat să vă cunosc, domnișoară Cai!

Bărbatul nu îi fusese prezentat, așa că nu se cunoscuseră deloc. Juliette nu a spus asta, ci a închis ușa, dându-și ochii peste cap în direcția lui Kathleen.

---

[1] „O mie și-o mie de ani să domnească", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

— Cât de *obositor*! Dacă ai luat-o spre ieșire, atunci *ieși*!

— Juliette! a interpelat-o din nou Lordul Cai, cu mai puțină asprime în glas, acum, că naționalistul nu mai era de față ca să îndure toanele fiicei lui. Acela era Shu Yang. Generalul Shu. Știi cine este? Ai urmărit vreun pic documentele și evoluția Expediției Nordice?

Juliette s-a strâmbat.

— *Bàba*, a început ea și și-a dat drumul într-unul dintre scaunele din fața biroului tatălui ei.

Kathleen i-a urmat imediat exemplul.

— Expediția Nordică este teribil de plictisitoare...

— Aceasta va pecetlui soarta țării noastre...

— Bine, fie, fie... Rapoartele sunt atât de plictisitoare! Generalul Cutărică a luat în stăpânire bucata cutare de pământ. Divizia nu-știu-cum a avansat nu știu cât. În schimb, plâng practic de entuziasm atunci când mă trimiți să strâng pe cineva de gât.

Juliette și-a împreunat mâinile.

— Te rog, lasă-mă să mă ocup doar de strangulări!

Tatăl lui Juliette a scuturat din cap, fără să se obosească să îi cânte în strună. Privirea i-a alunecat gânditoare spre ușă.

— Acordă atenție acestor lucruri! a spus Lordul Cai încetișor. Partidul Kuomintang[1] își schimbă configurația. Cerurile știu că nu se mai prefac a coopera cu comuniștii. Nu ne mai permitem să nu fim atenți.

Juliette a strâns din buze, dar nu a dat nicio replică. Revoluția se apropia, nu putea să nege asta. Expediția Nordică, așa îi ziceau: trupele naționaliste mărșăluiau spre nordul țării, luptându-se cu despoții locali care stăpâneau regiuni și bucăți de țară, și puneau mâna pe teritorii, în încercarea de a reface din nou China

[1] Partidul Naționalist al Chinei (n. tr.).

fragmentată. Shanghai avea să fie baza, ultima piesă adăugată înainte ca gluma de guvern naționalist care era acum la conducere să fie alungată cu totul, iar atunci când aveau să vină armatele, nu urmau să mai aibă ce baroni locali să înfrângă... Aveau să rămână doar gangsteri și străini.

Așa că Banda Stacojie trebuia să treacă de partea corectă, înainte să se întâmple asta.

— Desigur, a spus Juliette. Acum...

I-a făcut semn lui Kathleen să înainteze. Ușor ezitant, verișoara ei s-a aplecat spre biroul Lordului Cai și a dat mai departe cu grație dosarul pe care îl avea în mână.

— Ai avut succes? a întrebat Lordul Cai, adresându-i-se lui Juliette, chiar dacă lua dosarul din mâna lui Kathleen.

— Ai face bine să înrămezi contractul acela, i-a replicat Juliette. Kathleen aproape că s-a luat la pumni ca să pună mâna pe el.

Kathleen a înghiontit-o subtil pe Juliette în coaste, cu o expresie de avertizare. În circumstanțe obișnuite, Kathleen nu ar fi putut să arate sever nici dacă s-ar fi străduit, însă lumina slabă din încăpere ajuta. Candelabrul mic care atârna din tavan fusese reglat la cea mai scăzută intensitate și acum arunca umbre lungi pe pereți. Draperiile din spatele Lordului Cai nu fuseseră trase și se umflau ușor, pentru că fereastra era ușor întredeschisă. Juliette cunoștea toate trucurile tatălui ei. În miezul iernii, așa cum era și acum, fereastra deschisă păstra o atmosferă înghețată în birou, așa că toți vizitatorii ajungeau să tremure pentru că, din politețe, își scoteau haina când intrau înăuntru.

Juliette și Kathleen își păstraseră hainele pe ele.

— Pumni? a repetat Lordul Cai. Lang Selin, nu pare deloc stilul tău.

— Nu a fost vorba despre nicio bătaie cu pumnii, *gūfū*[1]! a răspuns Kathleen imediat, aruncându-i o nouă privire aspră lui Juliette, care i-a rânjit. O mică încăierare doar între câțiva inși, în fața la Teatrul Mare. Am reușit să-l extrag pe comerciant, iar el mi-a fost destul de recunoscător ca să accepte o cană cu ceai la hotelul de vizavi.

Lordul Cai a dat din cap. În timp ce trecea în revistă termenele scrise de mână, a scos câteva sunete de aprobare, ici și colo, ceea ce pentru un bărbat care nu folosea foarte multe cuvinte, așa cum era el, însemna că afacerea îi adusese buna dispoziție.

— Nu am știut în detaliu pentru ce avem nevoie de el, s-a grăbit Kathleen să explice după ce Lordul Cai a închis dosarul. Așa că termenele sunt mai degrabă vagi.

— Ah, nu-i nimic! i-a replicat Lordul Cai. Partidul Kuomintang umblă după armele lui. Nici eu nu cunosc detaliile.

Juliette a clipit din gene.

— Intrăm într-o afacere fără să știm măcar cu ce avem de-a face? a întrebat ea.

Cu siguranță, nu era ceva nemaiîntâlnit. Banda Stacojie era obișnuită să tranzacționeze mână de lucru și droguri. Un factor ilicit în plus nu făcea decât să adauge un centimetru la ceea ce era deja un sul nesfârșit de lung, însă faptul că aveau o încredere orbească în naționaliști...

— Și, legat de afacere, a rostit Juliette brusc, înainte ca tatăl ei să apuce să răspundă la întrebare. *Bàba*, negustorul era urmărit de un *asasin*.

O clipă, Lordul Cai nu a reacționat, ceea ce însemna că auzise deja. Bineînțeles că auzise. Juliette fusese nevoită să aștepte ore întregi până când îl putuse vedea pe tatăl ei, înghesuită la capătul

[1] „Unchiule”, în lb. chineză, în orig. (n. red.).

unei liste pline de naționaliști, străini și oameni de afaceri, dar mesagerii puteau să intre și să iasă după cum pofteau, strecurându-se în birou și dându-i raportul la ureche.

— Da, a zis el în cele din urmă. Cel mai probabil a fost o Floare Albă.

— Nu!

Lordul Cai s-a încruntat și și-a ridicat privirea. Juliette răspunsese cam prea repede și prea empatic.

— A fost... și o Floare Albă de față, care a încercat să intre în vorbă cu negustorul, a explicat Juliette.

Ochii i-au alunecat fără să vrea spre fereastră, privirea oprindu-i-se asupra lampadarelor aurii care sfârâiau afară, în grădinile de jos. Datorită luminii lor, tufele de trandafiri iradiau o căldură lucitoare, în contrast cu temperatura scăzută care se lăsa la acea oră a nopții.

— Roma Montagov.

Juliette și-a întors privirea, înghițindu-și cu greu nodul din gât. Dacă ar fi fost atent la ea, tatăl ei i-ar fi citit imediat vina în viteza cu care îi căutase reacția, dar el privea în gol.

Juliette a răsuflat încetișor.

— E straniu că și moștenitorul Florilor Albe umblă după comerciant, a mormăit Lordul Cai, pe jumătate pentru el însuși, apoi și-a fluturat mâna. În orice caz, nu trebuie să ne facem griji în privința unui asasin amator. Cel mai probabil a fost un comunist sau vreun individ din oricare altă facțiune opusă Armatei Naționaliste. De acum înainte comerciantul va fi protejat de Stacojii. Nimeni nu va mai îndrăzni să se apropie de el.

Lordul Cai părea convins. Dar Juliette și-a mușcat buza, nu prea convinsă. Poate că, în urmă cu câteva luni, nimeni nu ar fi îndrăznit să se pună rău cu Stacojii. Acum însă?

— A mai apărut vreo scrisoare?

Lordul Cai a oftat și și-a împreunat degetele.

— Selin, trebuie să fii obosită.

— E ora mea de culcare, într-adevăr! a răspuns Kathleen degajat, înțelegând că trebuia să se retragă.

În câteva secunde ieșise, ușa de la birou închizându-se după ea înainte ca Juliette să apuce să îi ureze noapte bună. Lordul Cai știa cu siguranță că avea să o pună la curent pe verișoara ei imediat după aceea. Juliette bănuia să îl făcea să se simtă mai bine să se gândească la faptul că restul familiei nu era amestecată și că, cu cât știau mai puțini oameni despre ce se întâmpla, cu atât era mai puțin probabil ca totul să explodeze.

— Șantajistul a lovit din nou, a spus Lordul Cai, scoțând în cele din urmă un plic din sertarul biroului, pe care i l-a întins lui Juliette. Cea mai mare sumă de până acum.

Juliette s-a întins și a examinat mai întâi plicul, înaintea scrisorii propriu-zise. Era vorba despre același lucru de fiecare dată. Cu adevărat banale, nu atrăgeau atenția prin nimic – cu excepția unui singur detaliu: toate plicurile erau expediate din Concesiunea Franceză.

— *Tiān nǎ!*[1] a șoptit Juliette, scoțând scrisoarea.

O sumă cu adevărat revoltătoare. Trebuiau să o trimită însă. *Nu* aveau de ales.

Juliette a aruncat scrisoarea la loc pe biroul tatălui ei, expirând cu încordare. În octombrie, crezuse că îl ucisese pe monstrul din Shanghai. Îl împușcase pe Qi Ren, văzuse cum i se înfige glonțul în inimă, iar bătrânul i păruse a se prăbuși *ușurat*, eliberat de blestemul pe care Paul Dexter îl aruncase asupra lui. Bărbatului îi fusese spintecată beregata, iar din ea zburase afară insecta-mamă, care aterizase pe debarcaderul din Batardou, încheind toată povestea.

---

[1] „Vai mie!" în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Apoi Kathleen găsise scrisoarea lui Paul Dexter…

În cazul morţii mele, eliberaţi-le pe toate.

…și urletele urmaseră imediat. Juliette nu alergase niciodată atât de repede. Prin minte îi trecuseră cele mai sumbre scenarii: cinci, zece, cincizeci de monștri făcând prăpăd pe străzile din Shanghai. Fiecare dintre ei un focar de infecție, insectele lor zburând de la cetățean la cetățean, până când întregul oraș avea să fie ferfeniță, numai beregate sfârtecate și mâini pline de sânge până la încheietură. În schimb, Juliette dăduse de un singur mort – un cerșetor, din câte putea să își dea seama – proptit de peretele unei secții de poliție. Țipetele fuseseră ale trecătorilor care-l băgaseră de seamă. Până ajunsese Juliette la fața locului, mica mulțime panicată din jurul lui se dispersase deja, vrând să evite interogatoriile în cazul în care Banda Stacojie avea să se implice.

Pe străzile din Shanghai, oamenii morți erau la fel de des întâlniți precum oamenii înfometați, disperați sau violenți. Acela însă fusese ucis – beregata îi fusese spintecată fix pe mijloc și, alături, prinsă de perete cu arma însângerată a crimei, se afla insecta care zburase din Qi Ren.

Pentru oricare dintre trecători sau pentru polițiștii care aveau să examineze mai târziu locul crimei, era o imagine fără sens. Pentru Juliette însă mesajul era clar. Undeva, exista o persoană care avea în posesie celelalte insecte create de Paul Dexter. Cineva care știa ce făceau acele insecte și ce dezastru ar fi putut să provoace dacă ar fi fost eliberate.

Prima scrisoare, prin care se cerea o sumă de bani în schimbul siguranței orașului, sosise o săptămână mai târziu. De atunci nu se mai opriseră.

— Ce gândești, fiica mea? a spus Lordul Cai, cu brațele atârnate pe brațele fotoliului.

O urmărea cu atenție pe Juliette, decodându-i reacțiile. Tatăl ei îi cerea părerea, însă era clar că bărbatul luase deja o hotărâre. Era vorba doar de un test prin care să se asigure că judecata lui Juliette era în aceeași linie cu ceea ce era corect. Un test care să îi arate că e o bună moștenitoare, potrivită să conducă Banda Stacojie.

— Trimite-i, a replicat Juliette, înghițindu-și tremurul din voce, înainte să-i alunece de pe buze. Până când spionii noștri vor reuși să afle de unde naiba vin scrisorile astea, pentru ca eu să-l pot băga în pământ pe șantajist, le facem jocul.

Lordul Cai a rămas tăcut preț de câteva clipe. S-a întins după scrisoare și a legănat-o între degete.

— Prea bine! a spus tatăl ei. Trimitem.

Alisa se întorsese la vechiul ei obicei de a trage cu urechea de pe grinzi. Era din nou ghemuită în spațiul acela din tavan, deasupra biroului tatălui ei, după ce coborâse dintr-o gaură făcută în peretele de ghips-carton al camerei de zi de la al treilea etaj.

— Au! a mormăit ea, nevoită să își mute greutatea corpului de pe genunchi.

Fie se înălțase în ultimele luni, fie nu își revenise încă pe deplin după săptămânile petrecute în comă. Înainte, reușea să se strângă suficient cât să se poată târî în lungul bârnelor și apoi să-și dea drumul în holul din fața biroului tatălui ei, atunci când voia să plece. Acum își simțea membrele prea rigide, prea stângace. A încercat să se aplece, dar și-a pierdut imediat echilibrul.

— Rahat! a șoptit Alisa, apucând strâns grinda.

Avea treisprezece ani acum. Avea voie să înjure.

Dedesubt, tatăl ei era prins în conversație cu Dimitri: el, la birou, Dimitri, așezat cu picioarele ridicate. Din păcate, vorbeau încet. Alisa avea însă auzul ascuțit.

— Straniu, nu-i așa? a zis Lordul Montagov.

Ținea în mână ceva – un bilet, poate, sau o invitație.

— Nicio amenințare, niciun act violent. Pur și simplu se cere o sumă de bani.

— Domnul meu, a grăit Dimitri monoton. Dacă îmi permiți, aș zice că mesajul este destul de amenințător.

Lordul Montagov a pufnit.

— Ce? Baliverna asta răsuflată?

Tatăl ei a întors hârtia și Alisei i s-a confirmat că era vorba despre o scrisoare – una pe hârtie groasă, de culoare crem. Scumpă.

— *Plătește, altminteri monstrul din Shanghai va reînvia.* E o mascaradă. Roma a distrus monstrul acela nenorocit.

Alisa ar fi putut să jure că văzuse maxilarul lui Dimitri tremurând spasmodic.

— Am auzit că Stacojiii au primit deja mai multe amenințări, care au început în urmă cu luni bune, a insistat Dimitri. Au plătit de fiecare dată suma care li se cerea.

— Ha!

Lordul Montagov s-a întors spre fereastra lui, preferând să privească strada de jos.

— Cum putem fi siguri că nu Stacojiii au pus totul la cale, că nu e doar un plan ca să ne ușureze buzunarele?

— Nu este, a răspuns Dimitri cu convingere.

S-a scurs o clipă. Apoi acesta a adăugat:

— Sursa mea mi-a raportat că Lordul Cai consideră că amenințarea este una reală.

— Interesant! a comentat Lordul Montagov.

— Interesant! a repetat Alisa de sus, printre grinzi, atât de încet, încât nu au auzit-o decât norișorii de praf.

Cum ar fi putut Dimitri să știe ce credea *Lordul Cai*?

— Înseamnă că Banda Stacojie este doar o adunătură de proști, lucru pe care, de altfel, îl știm de mult.

Lordul Montagov a aruncat biletul pe jos.

— Ia-ți gândul! Nu vom plăti un șantajist anonim. Lasă-i să facă ce vor.

— Eu...

— Are însemnul Concesiunii Franceze, l-a întrerupt Lordul Montagov înainte să apuce să mai comenteze ceva. Ce pot face francezii? Au să mărșăluiască până aici și au să ne amenințe în costumele lor apretate?

Dimitri nu avea ce replică să mai dea. S-a rezemat doar de speteaza scaunului, strângând din buze, ca să se gândească pentru câteva clipe.

— Într-adevăr, a zis în cele din urmă. Cum crezi că este mai bine, atunci.

Conversația s-a mutat asupra listelor cu clienți ale Florilor Albe și Alisa s-a încruntat, târându-se în josul grindei. Odată ce a ajuns suficient de departe de biroul tatălui ei ca să nu mai fie auzită, s-a strecurat încetișor printr-o crăpătură din perete și a ieșit în hol. Casa aceea era un experiment precum cel al doctorului Frankenstein, dar în arhitectură: mai multe blocuri cu apartamente lipite la un loc, fără să fie finisate. Între nenumăratele camere existau atât de multe crăpături și găuri, sus și jos, încât Alisa se mira că ea era singura care le folosea ca să se deplaseze dintr-un loc în altul. Era uimită mai ales că nicio Floare Albă nu se rezemase din greșeală de vreun perete, care mai apoi să se surpe și aceasta să cadă grămadă printre grinzi.

Alisa a luat-o în sus pe scara principală, sărind grăbită scările două câte două. Lanțul simplu care-i atârna la gât sărea și el în sus și-n jos cu fiecare pas greoi, iar Alisa îl simțea rece pe pielea încinsă.

— Benedict! a exclamat ea, oprindu-se la al patrulea etaj.

Vărul ei nu s-a oprit. S-a prefăcut că nu o vede, lucru ridicol, pentru că se îndrepta fix spre scară, iar Alisa se afla fix în capul ei. Benedict Montagov devenise o persoană cu totul diferită în ultimul timp, fiind mereu întunecat la chip și încruntat. Poate că nici cu câteva luni în urmă nu fusese cea mai jovială persoană, însă acum i se stinsese lumina din ochi și asta îl făcea să arate întru totul ca o marionetă care se mișca prin lume din inerție. Perioadele de doliu erau adesea scurte în acest oraș. Se perindau cu rapiditate, la fel ca filmele de la cinema, grăbite să fie înlocuite cu altele noi.

Benedict nu era doar în doliu. El însuși era pe jumătate mort.

— Benedict, a încercat din nou Alisa.

S-a pus dinaintea lui, ca să nu o poată ocoli.

— Avem prăjituri cu miere jos. Ție îți plac prăjiturile cu miere, nu-i așa?

— Lasă-mă să trec, Alisa! i-a răspuns el.

Alisa a rămas pe poziții.

— Zic doar pentru că nu prea te-am văzut mâncând, dar acum nu mai locuiești aici, așa că poate că mănânci când nu te văd eu, însă corpul uman are nevoie de nutrimente, pentru că altfel...

— Alisa! a răbufnit Benedict. Dă-te din calea mea!

— Dar...

— Acum!

O ușă s-a dat de perete.

— Nu țipa la sora mea!

Roma a pășit calm în hol, cu mâinile strânse la spate, de parcă ar fi așteptat răbdător dindărătul ușii lui. Benedict a scos un sunet

jos, gâlgâit, și s-a întors să dea piept cu Roma cu atâta ferocitate, încât Alisa ar fi putut să creadă că cei doi erau dușmani, nu rude de sânge.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac! s-a răstit Benedict. Dar, stai așa… Se pare că tu ai ceva de spus doar atunci când este irelevant, nu-i așa?

Roma și-a dus mâna la păr din instinct, înainte ca degetele să i se oprească la un milimetru de noua lui frizură, nefiind dispus să strice gelul și tot efortul depus pentru a o realiza. Roma nu se sfărâmase așa cum o făcuse Benedict, nu se risipise într-o mie de cioburi ascuțite care ar fi sfâșiat pe oricine ar fi îndrăznit să se apropie… pentru că Roma alesese să le înghită pe toate înlăuntrul lui. Alisa l-a privit pe fratele ei mai mare – singurul ei frate – și i s-a părut că e corupt din interior, că începuse să se preschimbe într-un băiat care-și freza părul ca un străin și care se purta ca Dimitri Voronin. De fiecare dată când tatăl lor îl lăuda pe Roma, bătându-l cu putere pe umăr, Alisa tresărea, pentru că știa că asta înseamnă că încă un Stacojiu fusese descoperit mort pe străzi, cu mâzgăliturі răzbunătoare alături.

— Nu-i cinstit, i-a răspuns Roma simplu.

Nu prea avea cum altfel să contracareze.

— Cum zici tu! a mormăit Benedict, trecând pe lângă Alisa.

Alisa și-a pierdut echilibrul pentru o clipă și Roma s-a repezit înainte, strigând după vărul lor, refuzând să-l lase pe el să aibă ultimul cuvânt. Însă Benedict nu i-a aruncat nici măcar o privire, grăbit să coboare pe scări. Pașii lui bocăneau deja la al doilea etaj când Roma a ajuns lângă Alisa și a apucat-o de cot.

— Benedict Ivanovici Montagov! a strigat Roma după el. Să știi că ești un…

Insulta lui plină de frustrare a fost înghițită de pocnetul ușii de la intrare.

Liniște.

— Am vrut doar să-l înveselesc, a șoptit Alisa.

Roma a oftat.

— Știu. Nu-i vina ta. El doar... trece printr-o perioadă grea.

— Pentru că a murit Marshall.

Cuvintele Alisei erau grele, apăsătoare – le simțea ca pe o greutate teribilă pe limbă. Și-a zis că aceasta era senzația pe care o lăsa de cele mai multe ori adevărul.

— Da, a reușit să răspundă Roma. Pentru că Marshall a...

Fratele ei nu a reușit să încheie fraza. S-a uitat într-altă parte și și-a dres vocea, clipind din gene.

— Trebuie să plec, Alisa. Mă așteaptă tata.

— Stai! s-a repezit ea, reușind să-l apuce de pulpana sacoului înainte să o ia în jos pe scări. Am ascultat discuția dintre tata și Dimitri. El...

Alisa și-a rotit privirea în jur, ca să se asigure că nu e nimeni prin preajmă, și și-a coborât și mai mult glasul.

— Dimitri are un spion în Banda Stacojie. Poate chiar în cercul lor interior. Aduce informații de la o sursă care intră în contact direct cu Lordul Cai.

Roma clătina din cap. Începuse să clatine dinainte ca Alisa să termine ce avea de spus.

— Asta nu ne ajută cu nimic, a zis el. Ai grijă, Alisa! Nu mai trage cu urechea la Dimitri.

Alisa a rămas cu gura căscată. Cum Roma încerca să-și elibereze sacoul din strânsoarea ei, ea l-a apucat și mai strâns, nefiind dispusă să-l lase să plece.

— Nu ești curios? l-a întrebat. Cum a reușit *Dimitri* să infiltreze un spion în cercul interior al Bandei Stacojii...

— Poate că e pur și simplu mai inteligent decât mine, a întrerupt-o Roma aspru. Știe să identifice mincinoșii și poate să mintă *el* primul…

Alisa a bătut din picior.

— Nu te smiorcăi!

— Nu mă smiorcăi!

— Te *smiorcăi*, a insistat Alisa.

Și-a întors din nou privirea peste umăr, pentru că auzise un zgomot la cel de-al treilea etaj, și a așteptat ca persoana, oricine va fi fost, să se retragă în cameră înainte să vorbească din nou.

— Încă ceva ce m-am gândit că ar trebui să știi: tata a primit o amenințare. Cineva pretinde că poate învia monstrul.

Roma a ridicat o sprânceană neagră. De data asta, atunci când și-a tras sacoul din strânsoarea Alisei, fata i-a dat drumul, pentru că nu mai avea de ce să-și țină fratele în loc.

— Monstrul este mort, Alisa. Ne vedem mai târziu, bine?

Roma a coborât, pășind degajat. Ar fi putut să păcălească pe oricine în costumul acela al lui bine croit, cu privirea aceea rece. Dar Alisa i-a văzut degetele tremurând, i-a văzut spasmul mușchiului din maxilar atunci când și-a încleștat falca, mimând o expresie indiferentă.

Roma era încă fratele ei. Nu era pierdut cu totul.

Trei

UNUL DINTRE CABARETELE DE PE TERITORIUL FLORILOR Albe este mai zgomotos ca niciodată în această seară.

Afacerile sunt oricum înfloritoare la Podsolnuh[1], mesele sunt pline și fremătă în fața numerelor puse în scenă de artiste, dând pe dinafară de mușterii și sticle cu alcool, în toate combinațiile posibile care implică cele două ingrediente. Singurul loc cu care ar putea concura este ringul de lupte de alături, cel ascuns în subsolul unui bar modest, care ar trece neobservat dacă din el nu ar intra și ieși un flux constant de clienți.

Atunci când se deschide ușa de la Podsolnuh, fix la miezul nopții, înăuntru adie o pală rece de vânt iernatic, dar nimeni din interior nu o simte. Afară, la sfârșitul zilei, sunt gunoieri, cerșetori și gangsteri care abia o duc de pe o zi pe alta. Înăuntru, înghesuiți umăr la umăr la fiecare masă, sunt invincibili atâta timp cât se aude muzica de jazz, atâta timp cât ard luminile, atâta timp cât noaptea palpită, eternă.

Vizitatorul care a intrat la miezul nopții ia un loc. Privește Florile Albe aruncând în aer cu monede, frivoli prin excesele lor fără limită, punând mâna pe artistele gătite în alb, de parcă ar fi

[1] „Floarea soarelui", în rusă, în orig. (n. tr.).

mirese și nu femei care au fugit din Moscova, cu zâmbete la fel de uscate ca mâinile lor.

Cu toții sunt acolo din același motiv. Iluzia că, odată cu amețeala beției, turnându-și alcool în vene, poate-poate ceva se va aprinde în pieptul lor altfel pustiit. Unele fete sunt mai chibzuite, strâng ban pe ban și îi fură pe băieții beți, atunci când aceștia nu sunt atenți, strecurându-și degetele agile în vreun buzunar din care pescuiesc cu unghiile lor ascuțite trei bancnote noi. Poate că într-o zi va putea pleca din acel loc. Poate că își va deschide o mică prăvălie și își va pune propriul nume pe o firmă.

Toți cei din sală... cu toții vor să simtă ceva, să facă ceva, să fie cineva – să fie reali, reali, reali, și nu doar încă un zimț în roata care învârte banii și mania acestui oraș.

Toți, cu excepția vizitatorului.

El ia o înghițitură din băutura lui. *Huángjiǔ*[1] – nimic prea tare. O măsoară pe dansatoarea care se apropie de el. Tânără – paisprezece ani, poate cincisprezece. Bărbatul își îndreaptă cravata, relaxându-i nodul.

Apoi își dărâmă băutura, mirosul alcoolului îmbibându-i hainele, și *se transformă.*

Dansatoarea se oprește în loc și își duce mâinile la gură. Este deja amețită din cauza paharelor pe care le-a băut cu clienții și aproape că îi vine să creadă că își imaginează totul, că privirea îi joacă feste din cauza luminilor joase, pâlpâitoare. Dar cămașa bărbatului plesnește și spinarea i se înalță, și nu mai e un om așezat la o masă, în mijlocul cabaretului Podsolnuh, ci un monstru, cocoșat, înfiorător, cu mușchi verzui-albăstrui încordați – gata să atace.

— FUGIȚI! țipă fata. *Ciudoviște!*[2]

E prea târziu.

---

[1] Vin de orez (n. red.).

[2] „Monstru" în rus., în orig. (n. tr.).

Insectele își fac apariția: sar din găurile care acoperă spinarea monstrului, mii de creaturi mici, frenetice, care se cațără pe mese, alunecă pe podele de-a valma până când dau de pielea asudată și de gurile deschise să urle, până când se cuibăresc în ochi, în nări și în păr, afundându-se adânc până ating un nerv. Cabaretul se acoperă de un văl negru, o plapumă mișcătoare de infecție, și în câteva secunde primul cedează, mâinile înfigându-se în beregată, strângând, strângând și iar strângând, încercând să scoată insectele afară.

Unghiile sfâșie pielea, pielea scoate la iveală mușchii, din mușchi ies oasele.

Din clipa în care sângele țâșnește afară dintr-o victimă, cu carnea sfârtecată și venele înroșite palpitând, următoarea își sfâșie deja gâtul, fără a avea răgazul să simtă dezgustul visceral care vine odată cu senzația că ești acoperit de rămășițe umane calde, lipicioase.

E de ajuns un minut. Un minut și cabaretul încremenește: un câmp de luptă plin de cadavre, cu mâini și picioare amestecate la un loc. Nimeni nu mai dansează, muzicanții nu mai mișcă, dar o frântură de melodie se aude încă de la gramofonul dintr-un colț, care se învârte mai departe, chiar și după ce a amorțit și ultimul spasm, iar cadavrele privesc toate, cu ochi goi, spre tavan.

Monstrul se îndreaptă încetișor. Trage aer în piept – tremurat, sacadat. Sângele se îmbibă în podele, se scurge printre șipci, în pământul de sub clădire.

Doar că, de această dată, nebunia nu se mai împrăștie. De această dată insectele se retrag din cuiburile lor, părăsind cadavrele, și în loc să se răspândească, în căutarea unei noi gazde, fiecare dintre ele se întoarce la monstru, cuibărindu-se în locul din care a ieșit.

Nebunia nu mai este contagioasă. Acum, nebunia lovește după bunul plac, în funcție de dorințele și capriciile celui care controlează monstrul. Și, odată ce își primește ultimele insecte, monstrul își

scutură capul încetișor, micșorându-se până redevine om, neatins de scena din jurul lui, cu conștiința intactă.

La cinci minute după miezul nopții, bărbatul iese liniștit din Podsolnuh.

Vestea se împrăștie ca o flamă. Fie că e vorba de Banda Stacojie sau de Florile Albe, orașul acesta stă în picioare datorită puterii pe care o au informațiile, iar mesagerii lui lucrează frenetic, șoaptele se întrec cu șoapte, până ajung la urechile rivale.

Moștenitoarea Stacojie trântește o ușă în urma ei, în timp ce moștenitorul Florilor Albe deschide larg una. Reședința Cai se afundă în șușoteli nedumerite că așa ceva a fost cu putință. Sediul Florilor Albe se cutremură din cauza confruntărilor, ordinelor și acuzațiilor aruncate dintr-o parte în alta până când, în cele din urmă, atât de tare, că întreaga clădire se zgâlțâie, răsună: „Atunci de ce naiba nu ai plătit suma cu care erai șantajat?"

În curând, toți gangsterii vor ști. Vânzătorii vor ști. Muncitorii vor ști.

Banda Stacojie și Florile Albe au dat greș. Au promis că vor aduce ordinea în Shanghai, că oamenii pot să se încreadă în conducerea *lor* și nu a comuniștilor.

Dar acum haosul a răbufnit din nou.

— A sosit o scrisoare! șoptește un mesager, oprindu-se în fața biroului Lordului Cai.

— A fost găsită afară, lângă porți! strigă altul, intrând pe ușa din față a Florilor Albe.

Scrisorile sunt primite deodată, desfăcute în tandem. Ascund același mesaj, tipărit cu cerneală, iar cuvintele încă sângerează negru, proaspete ca sângele vărsat.

Paul Dexter a avut doar un monstru. Eu am cinci. Fă ceea ce spun, altfel toată lumea va muri.

Roma Montagov lovește cu piciorul într-un scaun.

— La...

— ...naiba! încheie Juliette în șoaptă, în celălalt capăt al orașului.

Paul Dexter se crezuse un zeu atotputernic, care juca pe degete întregul oraș. Nu știuse însă nimic. Profitase doar de coincidențe și teroare. Era pumnul care se înfige într-o masă haotică, abia controlată.

De această dată, haosul avea să prindă formă, avea să îi crească fălci și dinți ascuțiți, și să dea roată, așteptând după colț orice ocazie de a ataca.

Și avea să joace orașul pe degete.

Patru

VEȘTILE DESPRE ATAC SE RĂSPÂNDISERĂ PRIN ORAȘ atât de rapid, încât până la revărsatul zorilor ajunseseră pe buzele tuturor servitorilor din casă. Aceștia șopteau între ei în timp ce ștergeau de praf prin camera de zi, neîndrăznind să-și arate mila față de morții Florilor Albe în discuțiile lor. Däduseră însă la maximum volumul de la radio, captivați de știrile transmise de acesta.

Întreaga dimineață, așteptaseră cu toții să audă ceea ce era inevitabil, așteptaseră să audă cum crește numărul victimelor. Veștile nu soseau însă. Florile Albe de la Podsolnuh muriseră pe loc, de parcă ar fi fost opera unui asasin și nu a unui monstru molipsitor.

Juliette și-a frecat din nou lama pumnalului de buza bolului. Își ascuțea armele pentru că se tociseră, la fel ca o bestie învățată cu huzurul. Fiecare lovitură metalică reverbera prin casă. Nu părea să deranjeze în mod deosebit pe nimeni. Rosalind stătea în camera de zi, suflând în penița unui stilou, în timp ce frunzărea un dicționar francez-englez uriaș așezat pe masă.

— Nu te deranjez, nu-i așa? i-a strigat Juliette.

Verișoara ei și-a ridicat rapid privirea.

— Cu țăcănitul tău zgomotos? Vai, Juliette, pe cine ai putea deranja? a răspuns ea ironic.

Juliette s-a prefăcut îmbufnată. Una dintre mătușile ei mai în vârstă și-a făcut apariția pe hol, ezitând între bucătărie și camera de zi, și a surprins-o pe Juliette fix când lovea din nou cu lama armei ei. Când Juliette a afișat rapid un rânjet, mătușa ei a măsurat-o neliniștită și apoi s-a strecurat în camera de zi, văzându-și repejor de drum.

— Uite și tu ce ai făcut! a remarcat Rosalind, ridicând din sprânceană. Cuțitele tale sunt deja prea ascuțite.

— Retrage-ți cuvintele! i-a răspuns Juliette, lăsându-și jos armele. Nu există noțiunea „prea ascuțit".

Rosalind și-a dat ochii peste cap, dar nu a mai zis nimic, alegând să se întoarcă la ale ei. Curioasă acum, Juliette și-a întors bolul și a luat-o spre Rosalind, ca să tragă cu ochiul la ceea ce scria.

Raport privind condițiile comerciale și economice din Shanghai după boicotul anti-britanic din 1925.

— Pentru tatăl tău? a întrebat-o Juliette.

Rosalind a îngânat afirmativ, degetul alunecându-i în lungul paginii de dicționar pe care îl avea dinaintea ei. Domnul Lang era un om de afaceri cu reședința în centrul orașului și fusese delegat să se ocupe de comerțul care nu era într-atât de important ca să fie supervizat de Lordul și de Lady Cai, însă suficient de important ca să rămână în familie. În ultimii ani, își îndeplinise misiunea tacit, astfel încât lui Juliette i se întâmpla să uite de-a dreptul că Rosalind și Kathleen au un tată, până când acesta își făcea apariția la vreo cină în familie și îi aducea aminte. Nici măcar Rosalind și Kathleen nu interacționau cu el prea des, având în vedere că locuiau în reședința Cai și, din câte știa Juliette, verișoarele ei *nu voiau* să stea cu morocănosul lor tată.

Era însă părintele lor. Dar atunci când, cu o săptămână în urmă, acesta le propusese să părăsească orașul și să se mute la țară, Rosalind și Kathleen urâseră instantaneu ideea.

— Încerc să îi pun în ordine cât mai multe dintre afaceri posibil, i-a explicat Rosalind lui Juliette, dând pagina dicționarului, deși avea gândurile-n altă parte. Folosește politica drept scuză ca să scape, dar eu cred că s-a și săturat de muncă. Nu am să accept să plec doar pentru că tata refuză să scrie câteva rapoarte.

Juliette și-a ațintit privirea asupra hârtiei.

— Ce mama mă-sii este o carcasă de porc și de ce exportăm așa ceva în America?

— *Je sais pas*[1], a mormăit Rosalind. Dar prețul le-a scăzut în februarie, și asta e tot ce ne interesează.

În realitate, Juliette nu era prea convinsă că îi pasă nici de asta. Tatălui ei cu siguranță nu îi păsa. De aceea domnul Lang alerga după negustori de carcase porcine, iar cercul interior al Bandei Stacojii se preocupa de aprovizionarea cu opiu și de torturarea șefilor de poliție care nu urmau regulile gangsterilor.

Juliette a ocolit canapeaua și s-a trântit lângă Rosalind. Pernuțele s-au ridicat în sus și s-au afundat apoi, iar pielea rece a scârțâit în contact cu mărgelele rochiei de pe ea.

— Ai văzut-o pe Kathleen?

— N-am mai văzut-o de azi-dimineață, i-a răspuns Rosalind.

Tonul îi devenise mai rece, dar Juliette s-a prefăcut că nu bagă de seamă. Kathleen și Rosalind se tot ciondăneau. Când nu se lua Kathleen de Rosalind, făcându-i capul mare că ar fi trebuit să renunțe să-i mai facă munca tatălui ei, Rosalind era aceea care o scotea din sărite pe Kathleen, cerându-i să nu mai se învârtă printre comuniști ori de câte ori avea o clipă liberă. Dincolo de

[1] „Nu știu", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

aparențe era vorba despre ceva mai serios, ceva despre care Juliette bănuia că nu îi vorbise niciuna dintre surori, însă nu era de datoria ei să insiste. Până la urmă, Kathleen și Rosalind nu puteau rămâne prea mult timp supărate una pe alta.

— Ei bine, dacă o vezi înaintea mea, a zis Juliette, anunț-o că luăm cina mâine-seară. La Cheng...

Ușa de la intrare s-a dat de perete, întrerupând-o pe Juliette în mijlocul frazei. În casă s-a pornit freamătul, rudele scoțându-și capetele pe hol. Când a văzut că Tyler e cel care intră șchiopătând, cu nasul însângerat și brațul trecut pe după umerii unuia dintre oamenii lui, Juliette și-a dat ochii peste cap. Tyler nu călca deloc cu piciorul stâng. Era vorba de o tăietură, poate.

— Cai Tailei, ce sfinților s-a întâmplat? a întrebat o mătușă, dând năvală în foaier.

În spatele ei s-au bulucit o grămadă de Stacojii, cei mai mulți fiind oamenii lui Tyler.

— Nu contează! a replicat el rânjind, chiar dacă sângele îi aluneca pe față, pătându-i dinții strălucitor de albi. Doar o mică încăierare cu câteva Flori Albe. Andong, trimite pe cineva să curețe strada Lloyd!

Andong a dat imediat fuga. Stacojiii se mișcau întotdeauna rapid când era vorba să-i trimită pe alții să se ocupe de treburile lor murdare.

— De ce ai căutat motive de ceartă pe strada Lloyd?

Tyler și-a ațintit privirea asupra lui Juliette. Ea s-a ridicat de pe canapea, lăsând-o pe Rosalind cu rapoartele ei. Dintr-odată, rudele adunate în foaier au devenit mult mai interesate, capetele întorcându-se când spre Juliette, când spre Tyler, de parcă ar fi fost în tribuna unui meci.

— Unora dintre noi nu le este teamă de străini, Juliette.

— Tu nu te arăți viteaz în fața străinilor! i-a aruncat nervoasă Juliette, oprindu-se dinaintea lui. Faci circ pentru ei ca un cal la cursele din Shanghai.

Tyler nu a mușcat momeala. Era enervant cât de degajat arăta, de parcă nu ar fi văzut nimic rău în faptul că accentua conflictul chiar în inima Stabilimentului Internațional, care era guvernat de oameni ce nu știau nimic despre acest oraș. Vendeta făcea ravagii peste tot, într-adevăr, însă cele mai aprige bătălii se dădeau întotdeauna pe teritoriul controlat de gangsteri și erau ținute pe cât posibil în afara concesiunilor străine. Britanicii și francezii nu aveau de ce să vadă cu ochii lor cât de profund se urau Stacojiii și Florile Albe, mai ales acum. Erau în stare să se agațe de un pretext – de orice pretext – ca să-și încerce norocul în *repararea* disputei de sânge, intrând cu tancurile și colonizând pământul pe care încă nu puseseră stăpânire.

— Apropo de străini, a zis Tyler. Ai un vizitator afară. I-am spus să aștepte la poartă.

Pentru o fracțiune de secundă, Juliette a căscat ochii uluită, iar mai apoi s-a încruntat iritată. Era prea târziu, Tyler îi surprinsese deja reacția, ceea ce l-a făcut să rânjească și mai larg și să se facă nevăzut în sus pe scări, lăsându-le dezamăgite pe rudele care se adunaseră așteptând o confruntare.

— Un vizitator străin? și-a murmurat Juliette în barbă.

A luat-o spre ușa din față și s-a strecurat afară, fără să-și mai ia haina, hotărâtă să îl concedieze rapid pe cel care se afla la poartă. Alungându-și tremuratul, a sărit peste o plantă căzută pieziș pe poteca dinspre ieșire.

Apoi, Juliette s-a oprit înmărmurită.

— Doamne Sfinte! a strigat. Trebuie să fie o halucinație.

Vizitatorul și-a ridicat capul când i-a auzit vocea și, de cealaltă parte a porții, s-a tras câțiva pași înapoi. Abia după câteva clipe

Juliette și-a dat seama că singurul motiv care-l făcuse pe Walter Dexter să reacționeze astfel fusese acela că ea încă strângea în mână pumnalul pe care și-l ascuțise.

— Ah!

Juliette și-a strecurat arma în mânecă.

— Îmi cer scuze!

— Nu îți face griji, i-a răspuns Walter Dexter cu voce ușor tremurată.

Omul și-a îndreptat privirea spre stânga, apoi spre dreapta, către Stacojiii care stăteau de pază la poartă. Aceștia se prefăceau că nu le ascultă discuția, privind drept înainte.

— Sper că ai fost bine de când ne-am văzut ultima oară, domnișoară Cai!

Juliette aproape că a pufnit. Numai bine nu fusese și, de altfel, tot răul începuse în seara în care îl întâlnise pe Walter Dexter. Avea un sentiment straniu privindu-l acum pe bărbatul de vârstă mijlocie cu o mină la fel de cenușie ca a cerului iernatic de deasupra lor. O clipă, Juliette s-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să îl invite înăuntru, pentru că așa era politicos și astfel nu ar mai fi tremurat niciunul dintre ei, dar asta îi amintea prea mult de vizita pe care i-o făcuse Paul Dexter în numele tatălui său. Îi reamintea de faptul că lăsase de bunăvoie un monstru să îi intre în casă, înainte să afle că acesta controla adevăratul monstru și să îi tragă un glonț în cap.

Juliette nu avea regrete. Făcuse un pact cu ea însăși cu mult timp în urmă: nu avea să agonizeze în privința celor pe care avea să îi ucidă. Nu, pentru că cel mai adesea era vorba despre oameni care își închinaseră viețile lăcomiei și urii. Cu toate acestea, îl vedea uneori pe Paul Dexter în coșmarurile ei. Era întotdeauna vorba despre ochii lui – privirea aceea verzui-palidă ațintită asupra ei. Ochi ce o priviseră goi atunci când îl ucisese.

Walter Dexter avea aceiași ochi.

— Cu ce te pot ajuta, domnule Dexter? l-a întrebat Juliette.

Și-a încrucișat brațele la piept. Nu avea niciun rost să piardă timpul cu plezanterii când cel mai probabil lui Walter Dexter nu îi păsa de asta. Nici lui nu părea să-i fi mers prea bine. Nu avea servietă și nici nu purta costum. Cămașa de pe el îi era prea mare, gulerul îi atârna lăbărțat în jurul gâtului, iar buzunarele de la pantaloni i se destrămau.

— Am adus cu mine ceva valoros, a spus Walter Dexter, strecurându-și mâna în haină. Aș vrea să îți vând ce a mai rămas din cercetările fiului meu.

Lui Juliette i-a tresăltat inima din piept, *fiecare bătaie* accelerându-i-se. Archibald Welch – mijlocitorul care se ocupa de încărcăturile lui Paul – spusese că acesta își arsese carnețelele după ce crease vaccinul.

— Am auzit că le-a distrus pe toate, a spus Juliette cu băgare de seamă.

— Într-adevăr, a încuviințat el din cap, cel mai probabil și-a distrus descoperirile esențiale.

Walter a scos un pachet de hârtii din haină, prinse cu grijă la un loc.

— Dar am găsit astea în biblioteca lui. Este posibil să fi fost într-atât de nesemnificative, încât nu s-a gândit să se ocupe de ele.

Juliette și-a încrucișat brațele.

— Atunci de ce crezi că le-am vrea noi?

— Pentru că am auzit că a lăsat moștenire iadul pe care l-a creat, i-a răspuns Walter sumbru. Și, înainte să mă întrebi, nu am nimic de-a face cu asta. Mâine mă voi îmbarca la prima oră pe un vapor spre Anglia.

Bărbatul a scuturat din cap și a răsuflat prelung.

— Dacă nebunia va izbucni din nou, nu vreau să fiu aici ca să văd cum vor decurge lucrurile de această dată. M-am gândit însă că dumneata, domnișoară Cai, vei vrea să lupți împotriva ei. Să creezi un vaccin, să îți protejezi oamenii împotriva contagiunii.

Juliette l-a măsurat pe bărbat cu precauție. Părea că Walter Dexter nu știe că această variantă a nebuniei e una controlată, care cade asupra victimelor ca o bombă.

— A pretins că a făcut totul pentru tine, a spus Juliette încetișor. Ți-a oferit bogății, dar acum iată-te aici, înapoi de unde ai plecat, iar fiul tău este mort.

— Nu i-am cerut eu să o facă, domnișoară Cai! a spus Walter cu glas răgușit.

Anii s-au prăbușit parcă dintr-odată asupra lui, oboseala impregnându-i fiecare linie, fiecare rid de pe chip.

— Nici măcar nu am știut ce face, decât după ce a murit, iar eu am ajuns să îi plătesc datoriile, blestemându-l că a încercat să joace rolul salvatorului.

Juliette și-a ferit privirea. Nu voia să simtă milă pentru Walter Dexter, însă mila o înmuiase deja. Din cine știe ce motiv, gândurile i-au alunecat la Tyler. În esență, el și Paul nu erau chiar atât de diferiți, nu-i așa? Niște băieți care încercau să facă ce e mai bine pentru oamenii la care țineau, fără să le pese de pierderile colaterale care ar fi putut să apară. Diferența era că Paul primise o adevărată putere – un adevărat sistem care făcea lumea să îngenuncheze la picioarele lui –, iar asta îl făcuse mai periculos decât ar fi putut deveni Tyler vreodată.

Încetișor, Walter Dexter și-a întins brațul printre cei doi drugi de la poartă. Arăta aproape ca un animal de la grădina zoologică care se întindea prostește, sperând să primească hrană. Sau poate că animalul din cușcă era Juliette, care primea otrava cu care era hrănită.

— Aruncă o privire și vezi dacă îți sunt de folos, a zis Walter Dexter, dregându-și vocea. Prețul meu de pornire este notat în colțul stâng al primei pagini.

Juliette a luat hârtiile și a desfăcut colțul îndoit, descoperind prețul. A ridicat din sprânceană.

— Aș putea cumpăra o casă cu suma asta.

Walter a ridicat din umeri.

— Cumpără-le sau nu! a zis el simplu. Nu orașul meu este pe cale să aibă de suferit.

Cinci

Teoretic, Benedict Montagov făcea cumpărături. În realitate, strângea lucruri pe care să le distrugă, dând la schimb bani pentru pere proaspete, din care lua o mușcătură doar și apoi le storcea până la miezul pe care îl arunca pe pavaj.

Benedict era un bucătar foarte prost. Ardea omleta și lăsa carnea crudă. În prima lună încercase măcar, hotărât să nu se stingă pe picioare ca o fantomă. Apoi, de parcă îl fulgerase ceva, nu mai putuse să intre deloc în bucătărie. Fiecare masă pe care o pregătea era o masă pe care Marshall nu o luase. Fiecare pâlpâire a ochiului de la aragaz, fiecare băltoacă din chiuvetă – cu cât Benedict observa mai în amănunt spațiul în care pe vremuri își petrecea timpul Marshall, cu atât acest spațiu devenea mai gol.

Era straniu că *asta* fusese ceea ce spărsese barajul, ceea ce spărsese toți pereții pe care Benedict îi înălțase pentru a-și înăbuși jalea. Nu lipsa zgomotelor în fiecare dimineață, nu lipsa cuiva alături atunci când pășea. Într-o zi funcționase din inerție, dând la o parte proviziile lui de artă aruncate pe podea și îndeplinind fiecare pas al rutinei sale fără nicio problemă. Apoi, intrase în bucătărie și nu-și mai putuse lua ochii de la aragaz. Apa începuse să fiarbă, dar el nu-și putuse smulge privirea de acolo până când, în cele din

urmă, se prăbușise la podea, plângând în pumni, în timp ce apa se evapora în neant.

Benedict a luat un baton de *gānzhè*[1] și a început să îl mestece încetișor. Acum abia mai putea să mănânce. Nu știa de ce, dar lucrurile nu i se așezau în stomac, iar ceea ce se așeza îi stătea de-a curmezișul. Singura cale de a-și păcăli instinctul pe care o găsise era să ia o mușcătură din tot ceea ce îi pica în mână și apoi să arunce restul înainte ca mintea să se sincronizeze cu acțiunea. Așa își păstra corpul hrănit și mintea amorțită. Asta era tot ce conta.

— Hei!

Strigătul venit de nicăieri l-a făcut să scuipe bucățile de trestie de zahăr nemestecate. În capătul pieței se iscase ceva agitație, așa că Benedict a luat-o imediat într-acolo, ștergându-se la gură. Dacă ar fi fost o piață mai aglomerată i-ar fi fost greu să discearnă orice fel de tulburare, dar tarabele de acolo abia dacă se întindeau pe două străzi, iar vânzătorii abia dacă aveau energia necesară ca să-și facă reclamă. Era una dintre părțile mai sărace ale orașului, în care oamenii aproape că mureau de foame și erau dispuși să facă orice pentru a supraviețui, inclusiv să jure loialitate celei mai apropiate puteri. Nu era o idee bună să atragă atenția asupra sa, mai ales în acel loc în care loialitatea teritoriilor se schimba cât ai clipi din ochi. Benedict știa asta, dar a luat totuși colțul, ieșind pe aleea de unde se auzise strigătul.

A dat de o gloată de Stacojii și de un mesager al Florilor Albe.

— Benedict Montagov! a chițăit băiatul imediat.

Tocmai acum trebuia să fiu identificat! Benedict nu era nici pe departe la fel de des recunoscut pe străzi precum Roma, însă acum se găsea în situația de a fi identificat drept un Montagov, drept dușmanul.

---

[1] Trestie de zahăr (n. red.).

Pe obrazul băiatului a alunecat o lacrimă, care a lăsat în urma ei o dâră umedă în care se reflecta soarele înainte de a atinge pavajul.

Benedict a tras repede aer în piept, evaluând situația. Floarea Albă era chinez și nici nu ar fi fost identificat dacă nu și-ar fi răsucit singur în jurul încheieturii un fir alb. Prost. În ultimele luni, vendeta căpătase amploare. Dacă putea să se amestece în mulțime, de ce nu o făcea? Câți ani avea? Zece? Unsprezece?

— Montagov? a repetat unul dintre Stacojii.

Benedict s-a întins după pistol. Inteligent ar fi fost să fugă, pentru că era copleșit numeric, dar nu-i păsa. Nu avea niciun motiv să îi pese, să *trăiască*...

Nici măcar nu a avut timp să își scoată arma. A primit brusc o lovitură în față, dintr-o parte, și apoi s-a trezit la pământ, strivit în timp ce în jurul lui se auzeau țipete și înjurături, iar cineva îi blestema întreaga familie. Mâinile i-au fost strânse la spate și capul împins în ciment înainte ca ceva rece ca gheața, ceva ce părea a fi patul unei arme, să-l izbească în tâmplă.

Nu, și-a zis dintr-odată, închizând ochii strâns. *Nu am vrut să mor cu adevărat, nu încă, nu chiar*...

Un zgomot asurzitor a zguduit aleea. I-au țiuit urechile, dar în afară de vânătăile care începeau să-i înflorească pe tot trupul, nu simțea nicio durere, niciun glonț fierbinte înfipt în craniu. Poate că asta era moartea. Poate că moartea era nimic.

Apoi sunetul s-a auzit din nou și din nou. Focuri de armă. Nu veneau de pe alee. Ci de *deasupra*.

Benedict și-a deschis larg ochii în clipa în care o ploaie de sânge i-a aterizat peste față, pătându-i vederea în roșu. A tras aer în piept și s-a ridicat în picioare, lipindu-se de perete, fără să înțeleagă nimic mai mult decât uluiala lui dinaintea Stacojiilor care picau în jurul lui ca muștele, ciuruiți de gloanțe. Abia după ce împușcăturile

s-au oprit aproape cu totul i-a trecut prin minte să-și ridice privirea, încercând să identifice locul din care se trăsese.

A surprins doar o mișcare fulgurantă. Acolo – pe marginea acoperișului! Apoi ultimul Stacojiu a căzut răpus.

Benedict respira atât de greu, încât era aproape scuturat de convulsii. Pe alee nu mai rămăsese în picioare decât o singură persoană în afara lui: mesagerul, care plângea acum în hohote, cu pumnii strânși atât de tare, încât i se albiseră încheieturile. Nu părea rănit, ci doar plin de sânge, la fel ca Benedict.

— Du-te! a reușit să îngâne Benedict. Fugi, în caz că mai apar și alții!

Băiatul ezita. Poate că pe buze îi plutea un „mulțumesc". Atunci s-a auzit un țipăt dinspre piață și Benedict s-a răstit:

— *Kuài gǔn!*[1] Înainte să vină!

Băiatul a luat-o la goană fără să aștepte să i se spună de două ori. Benedict s-a pus pe picioare rapid, gata să-și urmeze propriul sfat, conștient fiind că acele împușcături fuseseră zgomotoase și că Stacojiii din zonă aveau să-și facă imediat apariția ca să afle despre ce e vorba.

Stând însă acolo, tremurând din toate încheieturile, i-a fulgerat prin minte că, având în vedere rapiditatea cu care veniseră acele împușcături, persoana care îl salvase se aflase acolo, gata să-l salveze. Benedict a măsurat cu privirea clădirile, acoperișurile construite similar, despărțite de alei înguste, care îți permiteau să sari dintr-o parte într-alta. Cineva îl urmărise, poate de ceva vreme – ținându-se după el prin piață.

— Cine s-ar deranja? a șoptit Benedict cu voce tare.

[1] „Repede", „iute", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Șase

AL DOILEA ETAJ AL CEAINĂRIEI FUSESE REZERVAT ÎN acea seară pentru întâlnirea cercului interior al Stacojiilor. Toate mesele pătrate fuseseră date la o parte pentru a face loc uneia mari, rotunde, instalată chiar în centrul sălii.

Juliette și-a zis că semăna puțin cu o baricadă. A luat o înghițitură din cana cu ceai, trăgând cu ochiul la aranjament, îngrijorată că vreun biet chelner avea să urce pe scări ca să îi servească pe Stacojii și să se izbească de masa care bloca scările. Ferestrele fuseseră lăsate neatinse – deși, într-o ceainărie cum era asta, „fereastră” nu prea era cuvântul potrivit, pentru că nu foloseau niciodată sticlă. Aveau doar obloane din lemn, trase atunci când ceainăria se închidea peste noapte și ridicate în timpul programului. Vântul rece răzbea prin ele, dar la masă era alcool din plin, iar lămpile cu ulei zumzăiau încinse.

Cu toate acestea, din cine știe ce motiv, privirea lui Juliette tot aluneca spre baricada de mese lipite de perete și apoi în sus, spre decupajele dreptunghiulare prin care se strecura noaptea. Acolo se afla iluzia confortului și a siguranței. Însă tot ce stătea între ei și necunoscutul care pândea afară erau pereții subțiri ai unei

ceainării. Tot ce stătea între ei și cei cinci monștri care bântuiau prin oraș era... ei bine, nimic, de fapt.

— Juliette.

Chemarea Lordului Cai i-a readus atenția lui Juliette la masa Stacojiilor, la fumul de țigară care plutea în nori grei deasupra lor și la țăcănitul bețișoarelor lovite de porțelan. Tatăl ei și-a înclinat bărbia spre ea, semn că terminase ce avea de spus și acum era rândul ei să vorbească, pentru că Juliette îi ceruse asta mai devreme.

Și-a lăsat jos ceașca de ceai și s-a ridicat în picioare. Fața de masă s-a tras odată cu ea, dar, înainte să i se agațe de rochie, Rosalind s-a întins și a tras-o în jos.

— Mersi! a șoptit Juliette.

Rosalind a răspuns dându-i un bobârnac singurului grăunte de orez care căzuse pe fața de masă, țintind direct spre scaunele de vizavi de ale lor. Aproape că l-a nimerit pe Tyler, deși el nu avea cum să observe un bob de orez care i-ar fi putut ateriza în poală când se holba atât de intens la Juliette. Poate că doar nasul învinețit purta vina pentru expresia încordată de pe chipul lui. Poate că se pregătea deja să se ia la ceartă și nemulțumirea i se reflecta pe chip.

— Poftim!

Aflată de cealaltă parte a lui Rosalind, Kathleen i-a pasat hârtiile pe care le ținuse până atunci. Juliette le-a primit și le-a așezat cu grijă pe platoul rotativ chiar între crabii înmuiați în sos și peștele afumat.

— Sunt sigură că ați auzit deja cu toții despre atacul asupra Florilor Albe.

La masă s-a stârnit rumoare la auzul menționării Florilor Albe.

— Și sunt sigură că v-ați întrebat dacă noi urmăm, dacă vom ajunge din nou la mila unui monstru.

Juliette a învârtit platoul de sticlă. Ospățul se învârtea sub lumini: *qīngcài*[1] strălucind verde, maro-intens pentru *hóngshāo ròu*[2] și simplul negru pe alb al cernelii care arăta ce avea să îi salveze.

— Acestea sunt ultimele rămășițe ale cercetărilor pe care Paul Dexter le-a lăsat în urmă. Îl cunoașteți poate sub numele de Larkspur – acum mort, ucis de glonțul meu.

Juliette s-a îndreptat, deși coloana îi era deja dreaptă ca o suliță.

— Ar putea dura ceva timp până îl vom putea opri pe cel care i-a reanimat opera. Până atunci însă propun să ne folosim *noi* de această operă. Alocăm resurse cercetării, producem în masă un vaccin și îl distribuim în tot orașul...

Acum urma partea în care Juliette chiar avea nevoie de sprijin, dincolo de prezentarea pe care i-o făcea tatălui ei.

— *Gratuit.*

Sprâncenele s-au ridicat imediat, ceșcuțele cu ceai oprindu-se la jumătatea drumului spre gură în timp ce Stacojiii clipeau uimiți, întrebându-se dacă auziseră bine.

— Este o precauție pe care o luăm înainte ca Banda Stacojie să fie atacată, s-a grăbit Juliette să explice. Indiferent dacă ești Stacojiu sau Floare Albă, naționalist, comunist sau neafiliat, dacă suntem cu toții imuni în fața nebuniei, atunci fraierul care încearcă să joace rolul noului Larkspur pierde orice fărâmă de putere ar putea avea. Dintr-o singură lovitură, am reuși să protejăm orașul și să păstrăm totul așa cum este, fără să fim amenințați de distrugere.

— Eu am altă propunere.

Tyler s-a ridicat în picioare. Și-a rezemat pumnii de masa din fața lui, relaxat, un portret al degajării în contrast cu postura bățoasă a lui Juliette.

---

[1] „Legume", în lb. chineză, în orig. (n. tr.).

[2] Porc și pui fiert în stil Shanghai, un fel de mâncare reprezentativ în China (n. tr.).

Rosalind s-a aplecat spre el.

— Ce-ar fi să te…

— Rosalind, nu! a șuierat Kathleen, lăsându-și mâna pe umărul surorii ei.

Strângând din buze, Rosalind s-a rezemat la loc și Tyler și-a continuat discursul de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic:

— Dacă chiar am putea crea un vaccin, este în interesul nostru să îi taxăm pe toți cei care nu sunt Stacojii. Larkspur a fost prost din multe puncte de vedere, dar nu și în această privință. Oamenii sunt speriați. Vor face orice pentru a găsi scăpare.

— În niciun caz! a răbufnit Juliette, înainte ca Stacojiii să apuce să se gândească la faptul că întreruperea lui Tyler însemna că acum aveau dreptul să își facă auzite și ei părerile la masă. Nu vorbim de un bilet la teatru. Vorbim despre un vaccin care înclină balanța între viață și moarte.

— Și ce-i cu asta? a întrebat Tyler. Vrei să protejăm Florile Albe? Să îi protejăm pe străinii care nici măcar nu ne consideră oameni? Data trecută când a lovit nebunia, Juliette, lor nu le-a păsat decât abia după ce au început să moară dintr-ai lor, pentru că un chinez care se prăvălește pe stradă e la fel ca un *animal*…

— Știu!

Juliette a tras aer în piept, reluându-și poziția. Trebuia să se facă înțeleasă rapid. Mama ei urmărea discuția cu maxilarul încleștat, iar dacă lucrurile continuau să se înrăutățească, Lady Cai avea să îi oprească pe amândoi.

Juliette a expirat cu putere. A lăsat clipa de tăcere să se sedimenteze, astfel încât să pară ea cea care dirija discuția și nu cea care se agăța cu disperare de aceasta.

— Nu este vorba despre faptul că le-am arăta bunăvoință celor care nu merită din acest oraș, a grăit ea. Ci despre producție în masă.

Tyler și-a desprins mâinile de pe masă și s-a trântit la loc în scaun. Și-a aninat brațul de speteaza acestuia, în vreme ce Juliette a rămas în picioare.

— De ce avem nevoie de producție în masă? a întrebat-o Tyler ironic. Să facem bani! Să ne ridicăm neînvinși în vârful piramidei, astfel încât să devenim de neatins, și apoi, așa cum am făcut întotdeauna, ne vom proteja oamenii. Stacojiii. Toți aceia care cad pe parcurs nu contează. Dacă toți ceilalți mor, noi suntem cei care au de câștigat.

— Ai risca viețile Stacojiilor făcând asta. Nu le poți garanta siguranța în această manieră.

În ciuda faptului că se arăta de neclintit, Juliette simțea cum credibilitatea îi alunecă printre degete. Încerca să își bazeze logica pe faptul că o singură viață salvată merita sacrificiul, dar avea de-a face cu Banda Stacojie, iar Bandei Stacojii nu îi păsa de astfel de noțiuni sentimentale.

Unul dintre Stacojiii care stătea lângă Lordul Cai și-a dres vocea. Având în vedere că era vorba despre domnul Ping, pe care în mod obișnuit Juliette îl simpatiza, i-a făcut semn din cap să continue.

— De unde vor proveni fondurile? a întrebat domnul Ping, crispându-se. Cu siguranță nu de la noi, nu-i așa?

Juliette și-a ridicat brațele spre tavan. De ce altfel s-ar mai fi obosit să ia cuvântul, argumentând în privința avantajelor unui vaccin gratuit, dacă nu ar fi vrut fondurile cercului interior al Stacojiilor?

— Ne *permitem*.

Domnul Ping și-a rotit privirea în jurul mesei și și-a șters fruntea asudată.

— Nu suntem o asociație caritabilă pentru cei amărâți și săraci, a replicat el.

— Acesta este un oraș construit prin forța de muncă, i-a răspuns Juliette rece. Dacă nebunia va face din nou ravagii pe străzi, *noi* vom fi la fel de protejați precum cei mai amărâți și mai săraci. Dacă ei cad, vom cădea și noi. Uiți cine îți conduce fabricile? Uiți cine îți deschide magazinele în fiecare dimineață?

Toți cei de la masă au amuțit, însă nimeni nu a sărit să-i ia partea. Și-au coborât doar privirile și au rămas tăcuți, până când, pentru că liniștea se prelungea prea mult, Lady Cai s-a văzut obligată să țăcăne cu unghiile în platoul de sticlă și să spună:

— Juliette, ia loc! Poate că este o discuție pe care ar fi mai bine să o avem după ce vom produce un vaccin.

După o clipă, Lordul Cai a dat aprobator din cap.

— Da. Vom lua o hotărâre dacă cercetările se dovedesc utile. Mergi cu ele la laboratorul din Chenghuangmiao mâine și vezi ce poți afla.

Nemulțumită, Juliette a dat din cap și s-a așezat pe scaunul ei. Lady Cai s-a grăbit să schimbe subiectul, pentru a-i destinde din nou pe Stacojii. Juliette s-a întins după ceainic și a dat cu ochii de Tyler, care rânjea la ea.

— *Allez, souris!*[1] a zis el.

Trecuse repede la franceză astfel încât ceilalți Stacojii să nu îl poată înțelege, cu excepția lui Rosalind și a lui Kathleen, însă, chiar și fără să știe ce spune, cu toții își puteau da seama după felul în care rostise cuvintele, după expresie și ton, că o batjocorea pe Juliette și că își anunța astfel victoria în războiul simpatiilor. Simplul fapt că nu fusese taxat pentru o idee care contrasta puternic cu cea a lui Juliette, faptul că părinții ei considerau această idee la fel de valoroasă ca propunerea lui ei – însemna, într-adevăr, că Tyler câștigase.

---

[1] „Haide, zâmbește!”, în lb. fr, în orig. (n. tr.).

— *Je t'avertis...*[1], a răbufnit Juliette.

— Ce? i-a răspuns Tyler tot în franceză. În ce privință mă avertizezi, scumpă verișoară?

Juliette a trebuit să-și adune toată stăpânirea de sine ca să nu arunce cu ceașca de ceai în Tyler.

— Nu o mai face pe expertul când vine vorba de planurile mele! s-a răstit ea. Nu te mai băga în afaceri care nu au nimic de-a face cu tine...

— Planurile tale sunt întotdeauna greșite. Încerc să te ajut, a întrerupt-o Tyler.

Zâmbetul i-a pierit și Juliette s-a încordat, citind imediat pe chipul lui ce avea să urmeze.

— Uite cum s-a sfârșit ultimul tău plan. În tot acel timp în care *l-ai dus de nas* pe moștenitorul Florilor Albe, ce informații ai reușit să obții de la el?

Sub masă, Juliette și-a înfipt unghiile lungi în palme, eliberându-și astfel toată tensiunea în mâini, pentru ca expresia ei să nu trădeze nimic. Tyler bănuia ceva. Bănuise dintotdeauna, cu mult înainte ca ea să mintă în acel spital, dar apoi Juliette îl împușcase pe Marshall Seo și Tyler se văzuse nevoit să-și reevalueze bănuielile, neînțelegând cum ar fi putut să îl ucidă pe Marshall dacă Roma era cu adevărat amantul ei.

Doar că Marshall era în viață. Și, în tot acest timp, Tyler avusese dreptate. Însă dacă vărul ei ar fi aflat asta, domnia ei ca moștenitoare s-ar fi încheiat fără ca Tyler să fie măcar nevoit să o detroneze. Era îndeajuns să spună adevărul, iar Stacojiii aveau să-l susțină imediat.

— Tu mi-ai distrus planul, Tyler! i-a răspuns Juliette calm. M-ai forțat să mă deconspir prea devreme. Am muncit din greu ca

---

[1] „Te avertizez", în lb. fr, în orig. (n. tr.).

să-i câștig încrederea, iar apoi a trebuit să renunț la tot doar pentru că tu m-ai înțeles greșit. Ai noroc că nu le-am spus părinților mei cât de inutil ești.

Tyler a făcut ochii mici. Privirea i-a alunecat spre Lordul și Lady Cai, înțelegând că părinții ei nu știau tot ce se petrecuse la spital, la fel cum nici restul orașului nu știa. Nu ar fi putut să țină la distanță zvonurile, dar, din câte știau ei, Juliette și Tyler își făcuseră apariția ca o forță unită atunci când se confruntaseră cu Florile Albe.

Povestea era una care aproape că stârnea râsul. Dar nimeni nu își pusese întrebări.

— Noroc, a repetat Tyler. Cum zici tu, Juliette.

Tyler și-a scuturat scurt capul și apoi s-a întors spre mătușa care era așezată lângă el și a început să discute cu ea în shanghaieză.

Juliette, în schimb, nu putea să socializeze din nou degajat. Urechile îi vuiau din cauza zgomotului, iar capul stătea să-i plesnească din cauza amenințării care se simțea în fiecare cuvânt al discuției pe care o avusese cu Tyler. I se făcuse pielea de găină și, chiar dacă își strângea rochia în jurul trupului, cu mâinile agățate de blana de la gât, nu se putea păcăli zicându-și că îi era frig din cauza vântului care sufla înăuntru.

Îi era frică. Îi era groază de puterea pe care Tyler o avea asupra ei după ce fusese martor la ceea ce se petrecuse la spital. Pentru că el avea dreptate: chiar avea motive să o detroneze. Tyler ar fi făcut tot ce-i stă în putere ca să se asigure că Banda Stacojie supraviețuiește, în vreme ce Juliette nu își mai dorea absolut deloc să poarte datoria de sânge pentru că o considera al naibii de *inutilă*. Dacă ea și vărul ei ar fi spus ceea ce gândesc cu adevărat în fața Lordului Cai, pe cine ar fi ales acesta drept moștenitor?

Juliette s-a întins după sticluța cu tărie care se învârtea pe platou și și-a picurat din ea în ceașca de ceai. Fără să îi pese cine o vede, a dat-o pe gât.

— Lovești prea sus.

Roma a izbit-o pe Alisa la subsuoară și ea a chițăit, trăgându-se câțiva pași înapoi. Se încruntase pe jumătate serioasă și și-a ridicat umerii până în dreptul urechilor, făcându-se mică. Roma s-a abținut să ofteze, doar pentru că știa că Alisa se enerva dacă se arăta iritat de faptul că progresa încet.

— Mi-ai zis că mă înveți cum să mă apăr! a mormăit ea, trecându-și mâna prin păr.

— Asta fac.

— Doar că...

Alisa și-a fluturat brațele, încercând să imite mișcările rapide ale lui Roma.

— Nu-mi prea ești de ajutor.

Prin fereastra Alisei a adiat o pală rece de vânt și Roma s-a îndreptat spre aceasta și a tras oblonul ca să țină frigul la distanță. Nu a scos niciun cuvânt, suflând doar în geam. După ce răsuflarea lui a acoperit sticla cu abur, a desenat pe ea cu degetul o mică față zâmbitoare.

— Asta ar trebui să fie motivant? l-a întrebat Alisa, privindu-l peste umăr.

Roma s-a întins și a ciupit-o de obraji.

— Asta ar trebui să fii tu. Micuță și enervantă.

Alisa l-a ușuit.

— *Roma!*

Nu era vorba că nu îi plăcea să-și petreacă timpul cu sora lui, dar Roma bănuia că Alisa îi cerea toate acele lecții doar pentru a-i distrage atenția de la celelalte lucruri pe care le avea de făcut. Și

nu era vorba că nu ar fi preferat să își petreacă timpul cu sora lui în loc să se ocupe de celelalte lucruri, dar mai bănuia și că mica escroacă pusese totul la cale doar pentru a-l împiedica să păzească granițele teritoriului și nu pentru că ar fi vrut cu adevărat să învețe cum să lovească un dușman.

— Știi, e ceva foarte important! a zis Alisa, de parcă ar fi putut să simtă încotro îi alunecă gândurile. Am fost în comă *atât de mult* timp! Nu îmi permit să fiu slabă! Trebuie să știu cum să le trag pumni oamenilor răi!

S-a auzit un bocănit prin podea. Fie era vorba despre o cameră de zi care devenise prea gălăgioasă, fie cineva arunca cu pumnale în perete, un etaj mai jos. Roma a răsuflat prelung și apoi a așezat-o pe Alisa pe poziție, asigurându-se că fata își ridică brațele.

— Bine. Atunci, încearcă din nou! Ține-ți pumnii strânși!

Alisa a încercat din nou. Și din nou. Și din nou. Oricât s-ar fi străduit, para slab, iar încercările ei de a-l lovi pe Roma atunci când se prefăcea că vrea să o apuce erau moi și necoordonate.

— Ce-ar fi să ne oprim acum? a zis Roma în cele din urmă.

— Nu! a exclamat Alisa, bătând din picior. Nu m-ai învățat cum să lovesc. Nici cum să trag! Nici cum să prind un cuțit!

— Cum să prinzi un..., a tărăgănat Roma, uluit. De ce vrei să... Știi ce, nu mai contează.

Roma a clătinat din cap.

— Alisoșka, nimeni nu învață cum să se bată într-o singură zi.

Alisa și-a încrucișat brațele la piept și a luat-o valvârtej spre patul ei, în care s-a prăbușit teatral. Cearșafurile au zburat în sus și apoi s-au coborât în jurul ei ca o aură.

— Fac pariu că Juliette a învățat cum să lupte într-o singură zi, a mormăit ea.

Roma a împietrit. Și-a simțit sângele arzându-i în vene, apoi înghețându-i, după care – cumva – și l-a simțit rece și fierbinte

în același timp: o furie clocotitoare împerecheată cu teroarea rece pe care i-o trezea simplul ei nume.

— Nu ar trebui să-ți dorești să-i semeni în niciun fel lui Juliette! s-a răstit el.

Voia să o creadă. Dacă rostea suficient de des aceste cuvinte, poate că avea să o creadă. Poate că avea să vadă dincolo de iluziile strălucitoare cu care se împodobea, dincolo de ochii mari care clipeau la el din gene chiar și atunci când vărsa sânge la picioarele lui. Indiferent de cât de puternic strălucea, inima lui Juliette devenise la fel de neagră ca un cărbune.

— Știu! a mormăit Alisa, adoptând tonul lui Roma.

Acum era urâcioasă pentru că i se părea că Roma fusese urâcios cu ea, așa că acesta și-a înghițit nervii știind că nu erau îndreptați în direcția corectă. Îl rodea faptul că devenise atât de iritabil, însă nu se putea controla. Fierbințeala care-l îndemna să se poarte groaznic îi clocotea întotdeauna sub piele, și era mai ușor să-i cedeze decât să o ignore.

Roma și-a suflecat mânecile și și-a îndreptat privirea spre ceasul de pe polița Alisei. Sora lui părea mulțumită să rămână botoasă, așa că Roma s-a apropiat de ea și a înghiontit-o în burtică.

— Trebuie să ajung într-altă parte. Putem să reluăm lecțiile altă dată.

— Bine, a mormăit Alisa și și-a încrucișat brațele strâns. Să nu mori!

Roma a ridicat din sprânceană. Se așteptase ca Alisa să protesteze, să îl întrebe din nou de ce trebuia să iasă pe străzi și să vegheze granițele teritoriului. Însă ea obosise să tot repete același refren după atâtea luni de zile.

— Nu mor! a liniștit-o Roma și a înghiontit-o din nou. Să îți exersezi pozițiile!

Roma a părăsit camera, închizând ușa după el. Etajul al patrulea era mai tăcut decât de obicei. Nu se mai auzeau bocăniturile de mai devreme. Poate că și persoana respectivă se plictisise să mai încerce să învețe cum să arunce cu pumnalul.

„Fac pariu că Juliette a învățat cum să lupte într-o singură zi."

La naiba, Juliette! Nu era de ajuns că îi domina gândurile, că i se impregnase în piele până la os. Nu era de ajuns că își făcea apariția în oraș pretutindeni, acolo unde trebuia și el să meargă, ținându-se după el ca o umbră. Trebuia să intre și în casa lui, să se desprindă de pe buzele unei Flori Albe – ultima graniță cucerită a invaziei ei.

— Încotro?

Roma nu s-a oprit din mers în dreptul scărilor.

— Nu-i treaba ta.

— Stai! i-a cerut Dimitri.

Roma nu avea de ce să stea. Nimic nu îl oprea să îl trateze pe Dimitri Voronin după bunul plac, să întoarcă roata până când îi amețea pe toți, pentru că Dimitri Voronin se obișnuise cu rolul lui de favorit, iar acum Roma decisese că până la urmă voia să stârpească toată Banda Stacojie. Își petrecuse atâția ani încercând să pună în balanță rolul de moștenitor cu acela de om bun, și apoi, într-o fracțiune de secundă, bunătatea se retrăsese în fața violenței, iar Lordului Montagov îi plăcuse ceea ce văzuse. Să fii o Floare Albă însemna să joci jocul. Iar Roma, în sfârșit, îl juca.

— Ce e? l-a întrebat el plictisit pe Dimitri, încetinindu-și pașii și întorcându-se teatral.

Dimitri, care stătea picior peste picior pe una dintre canapelele de catifea verde, privea straniu drept înainte, țăcănind cu degetele în tăblia canapelei.

— Tatăl tău vrea să te vadă.

Dimitri a rânjit degajat. O buclă de păr negru ca abanosul i-a alunecat pe frunte.

— Oricând ai timp. Vrea să discute cu tine.

Roma și-a ațintit privirea în sus, urmând sunetele care răsunau în casă. Tavanul se zgâlțâia din cauza unor mișcări care veneau de la etajul al doilea. Poate chiar din biroul tatălui său.

— Tata poate fi un om răbdător, a zis Roma.

Urmărit în continuare de Dimitri, a deschis ușa din față și a pășit afară.

Șapte

— AICI, AICI ȘI AICI.

Kathleen a încercuit locurile de pe hartă, apăsând cu putere penița stiloului. Harta orașului era aproape sfâșiată, fiind una dintre copiile mai puțin reușite pe care le avea, așa că Juliette doar a privit gânditoare cum cercurile sângerează în roșu, îmbibându-se în hârtia subțire, până la măsuța ei de toaletă de dedesubt. Ea și Kathleen stăteau amândouă înghesuite pe un taburet din catifea, încercând să studieze harta împreună. Era întru totul vina ei pentru că alesese să nu își instaleze un birou în cameră. Nu putea lucra decât în pat. De câte ori nu avusese nevoie de o suprafață dură?

Kathleen a însemnat ultimul punct. Cum a lăsat stiloul jos, unul dintre colțurile hărții s-a răsucit, însă până ca hârtia să se facă sul și să întindă cerneala, Juliette a scos repede unul dintre rujurile ei dintr-o cutie de pe măsuța de toaletă și l-a așezat deasupra colțului, ca să păstreze harta întinsă.

— Pe bune? a comentat Kathleen imediat.

— Ce? i-a aruncat Juliette. Am avut nevoie de ceva greu.

Kathleen doar a clătinat din cap.

— Soarta orașului depinde de rujul tău. Am sesizat ironia, Juliette. Și acum...

Kathleen și-a reintrat în rol.

— Nu știu dacă merită să închizi operațiunile din această parte a orașului doar pentru a preveni o grevă, însă știu că următoarea va lovi undeva pe aici. Uniunile muncitorești vor crea din ce în ce mai multă vâlvă.

— Îi vom avertiza pe directorii fabricilor, a aprobat Juliette.

Și-a ridicat degetul mare spre hartă, încercând să își dea seama cât de mare era distanța dintre locuri. Când și-a trecut mâna prin partea de sud a orașului, pe deasupra cartierului Nanshi, a întârziat o clipă, cu ochii la strada pe care se afla un anumit spital.

Dacă protestatarii nu ar fi dat năvală acolo în acea zi, Juliette se întreba dacă nu cumva ar fi avut o altă cale de salvare.

Visuri. Chiar dacă s-ar fi retras cu toții fără să se confrunte, Tyler ar fi împușcat-o în cap în clipa în care s-ar fi întins după mâna lui Roma.

— Juliette.

Ușa de la dormitor s-a dat de perete. Juliette a tresărit uimită, izbindu-se dureros cu genunchiul de măsuța de toaletă. Kathleen, la rândul ei, a tras repede aer în piept și și-a îndreptat mâna spre pandantivul de jad, parcă pentru a se asigura că e la locul lui.

— *Māma,* a icnit Juliette după ce s-a întors spre ușă. Încerci să mă sperii de moarte?

Lady Cai i-a oferit un mic zâmbet, alegând să nu răspundă. În schimb, a zis:

— Merg la plimbare pe Nanjing. Ai vrea ceva? O țesătură nouă, poate?

— Am să te refuz.

Mama ei a insistat.

— Ai putea să îți iei un *qipao* nou. Ultima oară când am verificat, aveai doar două în dulap.

Juliette abia a reușit să se abțină să nu își dea ochii peste cap. Unele lucruri nu se schimbau niciodată. Poate că acum, că Juliette avea nouăsprezece ani, Lady Cai nu mai dădea glas atât de des nemulțumirilor pe care le avea, însă detesta în continuare rochiile din Occident țipătoare și lălâi, pe care fiica ei le adora.

— Sincer, va trebui să refuz! i-a replicat Juliette. Îmi plac mult prea mult acelea două pe care le am ca să mai cumpăr încă unul.

De data aceasta a fost rândul mamei ei să încerce să nu își dea ochii peste cap.

— Prea bine. Selin? Ai pus ochii pe vreun material pe care ai vrea să ți-l iau?

Kathleen a zâmbit și, în vreme ce Juliette fusese expeditivă pe durata întregii conversații, a părut sincer atinsă de faptul că fusese întrebată.

— Ești foarte drăguță, *niāngniang*[1], dar am deja suficient haine în garderobă!

Lady Cai a oftat.

— Bine, atunci. Dacă așa vreți voi, fetelor, să trăiți!

Mama lui Juliette s-a răsucit pe călcâie rapid și, într-o clipă, a ieșit. Lăsând însă ușa larg deschisă în urma ei.

— Jur că mama face fazele astea dinadins! a zis Juliette și s-a ridicat ca să închidă ușa. E prea deșteaptă ca să uite că...

Pe hol s-a auzit gălăgie. Juliette s-a oprit, cu urechile ciulite.

— Ce e? a întrebat-o Kathleen.

— Țipete, parcă, a răspuns Juliette. Poate că vin din biroul tatălui meu.

Ca la un semn, ușa de la biroul Lordului Cai s-a dat de perete. Vocile au bubuit și mai tare și Juliette s-a încruntat, încercând să își dea seama care era motivul disputei.

---

[1] „Mătușă", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

— Ah, minunat!

Juliette și-a strecurat mâna la spatele rochiei, pipăind materialul din dreptul omoplaților. De acolo, de unde cusătura slabă crea o mică adâncitură în care se ascundea un buzunar care-i ajungea până la picioare, și-a scos pistolul.

— În ultima vreme ardeam de nerăbdare să-i fac felul unui naționalist.

— Juliette...! a avertizat-o Kathleen.

— *Glumesc!*

Dar nu și-a dosit pistolul. A așteptat în prag, urmărindu-l pe naționalist cum pornește cu pași mari, cu tatăl ei pe urme. Era un naționalist diferit de ceilalți pe care îi văzuse intrând și ieșind din acel birou. Un ofițer mai puțin cunoscut, cu doar câteva medalii prinse în piept.

— Ai libertatea de a domni după cum poftești pentru că se presupune că trebuie să supervizezi acest oraș! s-a răstit bărbatul. Până va ajunge Armata Națională Revoluționară ca să înghită guvernul Beiyang pentru Kuomintang, rămâi doar tu. Până vom instala o forță centrală, astfel încât puterea din Shanghai să nu mai depindă de un joc de mituit poliția și forțele miliției, până atunci...

Omul a început să-ți puncteze fiecare cuvânt cu o împunsătură în perete.

— Rămâi... doar... tu.

Lui Juliette îi tremura mâna. Din nou, Kathleen i-a făcut furioasă semn să lase pistolul jos, însă Juliette s-a prefăcut că nu o vede. Cât de nesăbuiți erau naționaliștii încercând să-i pună pe Stacojii la locul lor amintindu-le de ce avea să vină! Banda Stacojie nu avea cum să colaboreze cu cineva care promitea un viitor în care ei aveau să se afle la mila guvernului...

...nu-i așa?

Juliette și-a îndreptat privirea spre tatăl ei. Nu părea jignit, nici iritat în vreun fel.

— Da, ți-ai exprimat foarte clar punctul de vedere, a grăit Lordul Cai sec. Ușa este într-acolo.

Naționalistul l-a ignorat.

— Ce se presupune că ar trebui să le raportez superiorilor mei în privința stării în care se află orașul? Când Chiang Kai-shek mă va întreba de ce Shanghai este *din nou* în stare de asediu, ce se presupune că ar trebui să-i răspund?

— Nu există motive de îngrijorare, a răspuns Lordul Cai calm. Nu mai este vorba despre o epidemie; e doar un șantajist. Odată ce vom găsi vinovatul, toate acestea vor lua sfârșit.

— Și cum îl vei găsi? Plătindu-l din ce în ce mai mult de fiecare dată? Iată ce am de zis, Lord Cai: în numele guvernului, nu ți se permite să îi satisfaci ultima cerință.

Juliette, cu gura deja întredeschisă, era gata să sară revoltată, dar tatăl ei i-a luat-o înainte:

— Nu îi vom satisface cerința. Dar trebuie să știți că va urma un atac.

— Atunci, oprește-l!

Naționalistul și-a tras haina pe el, pufnind nervos, și a luat-o rapid pe scări în jos, spre ieșire. La fiecare pas pe care îl făcea, insignele și medaliile luceau sub luminile de deasupra, strălucirea lor aurie, blândă, reflectându-se pe marginile decorațiilor care vorbeau despre valoare și curaj, deși Juliette nu văzuse în cel care le purta decât un soldat speriat.

— Ce a vrut să spună? a întrebat ea.

Lordul Cai s-a întors brusc, maxilarul tremurându-i aproape imperceptibil. Era pentru prima oară când Juliette reușea să-l facă pe tatăl ei să tresară.

— Nu ai vrut să mergi la cumpărături cu mama ta? a comentat el, aruncând o ultimă privire peste balustradă înainte de a se întoarce în biroul lui.

Juliette a mormăit nemulțumită și și-a vârât pistolul înapoi în rochie, apoi i-a transmis lui Kathleen din vârful buzelor că nu va întârzia mult. Înainte ca tatăl ei să apuce să-și închidă ușa de la birou, Juliette a traversat holul și s-a strecurat înăuntru chiar când acesta se pregătea să apese pe clanță.

— Nu mi-ai spus că șantajistul ăla a cerut din nou bani, l-a acuzat Juliette.

Abia trecuseră trei zile de la ultima amenințare. Înainte se scurgeau săptămâni întregi între scrisori.

— Iar tu ești neașteptat de rapidă pentru o persoană care nu face niciodată sport.

Lordul Cai a luat loc la biroul lui.

— Câteva plimbări până în parc ți-ar prinde bine, Juliette. Altfel vei ajunge ca mine la bătrânețe, cu arterele înfundate.

Juliette a strâns din buze. Dacă tatăl ei încerca să schimbe subiectul într-o manieră atât de absurdă, atunci era vorba de ceva grav. Pe birou, dinaintea lui, se afla o scrisoare, iar atunci când s-a întins după ea, Lordul Cai a ferit-o de ea, aruncându-i o privire de avertizare.

— Nu e de la șantajist, a spus el.

— Atunci, de ce nu pot să o văd?

— Destul, Juliette!

Lordul Cai a împăturit scrisoarea în două. Ceva din privirea ei trebuie să-i fi arătat că e gata să se certe, pentru că bărbatul nu s-a mai obosit să adopte un ton aspru și nici nu a încercat să o oblige să iasă din birou. A cedat și i-a spus simplu:

— Arme. De data aceasta vor muniție militară.

Juliette nu știa la ce se așteptase, însă în niciun caz la asta. A clipit și s-a afundat în fotoliul din fața biroului. În ultimele luni plătiseră, sperând că șantajistul va fugi odată ce va aduna suficienți bani. Acum însă era clar ca lumina zilei că nu mai era vorba despre bani. Șantajistul nu avea de gând să plece până nu își împlinea scopul final, oricare era acela.

De ce solicita armament militar? De ce solicita atâția bani?

— De aceea naționalistul s-a opus cu atâta dârzenie împlinirii acestei noi cerințe, a grăit Juliette cu voce tare, punând lucrurile cap la cap. Șantajistul construiește ceva. Adună forțe.

Nu avea niciun sens. De ce să strângi pistoale când ai la dispoziție *monștri*?

— Ar putea strânge o miliție, o forță populară, a spus Lordul Cai. Poate pentru a ajuta rebeliunea muncitorilor.

Juliette nu era convinsă. Și-a mușcat interiorul obrajilor, concentrându-se asupra usturimii ascuțite.

— Nu mi se pare că lucrurile se leagă, a spus ea. Scrisorile vin din Concesiunea Franceză, însă dincolo de asta e vorba de munca lui Paul Dexter. Persoana care controlează acum monștrii, cea care a avut insectele-mamă care pornesc infecția, le-a *primit* de la el.

Lui Juliette i-a venit din nou în minte scrisoarea pe care o găsise Kathleen. *Eliberați-le pe toate.* Aceea era partea peste care nu putea trece. Dacă Paul Dexter avusese un partener în toată această afacere, cum de ea nu știuse nimic? Poate că nu îi acordase prea multă atenție lui Paul Dexter atunci când acesta îi făcuse curte, dar dacă ar fi fost vorba despre o persoană într-atât de importantă, încât să îi fie partener, atunci aceasta ar fi scăpat cu siguranță vreun nume la un moment dat.

— Aici e buba, a remarcat tatăl lui Juliette.

Juliette a izbit cu palmele în birou.

— Trimite-mă în Concesiunea Franceză! Oricine ar fi această persoană, o pot identifica. Sunt sigură.

Câteva clipe lungi, Lordul Cai nu a scos niciun cuvânt. A privit-o doar cu atenție, de parcă s-ar fi așteptat să-i spună că glumește. Apoi, cum Juliette nu-i oferea nicio alternativă, a tras de un sertar de la birou și a scos din el un pachet de fotografii. Imaginile alb-negru erau pixelate și întunecate, dar atunci când tatăl ei le-a lăsat pe birou, lui Juliette i s-a întors stomacul pe dos.

— Astea sunt din clubul Florilor Albe, a spus Lordul Cai. Cum îi zice…? *Xiàngrìkuí?*

— Da, a șoptit Juliette, cu ochii încă la poze.

Tatăl ei nu uitase numele clubului, desigur. Doar că refuza să vorbească rusește, chiar dacă era atât de ușor să aluneci în acea limbă din shanghaieză, sunetele fiind extrem de similare – poate chiar mai similare decât erau între shanghaieză și chineza comună.

— *Podsolnuh.*

Lordul Cai a împins fotografiile mai aproape.

— Privește cu atenție, Juliette!

Victimele nebuniei din septembrie își sfâșiaseră beregatele, spintecându-și pielea până când mâinile le deveneau roșii. Pozele acelea nu arătau doar gâturi sfâșiate. Fețele pe care Juliette reușea să le distingă nu mai erau deloc *fețe*. Rămăseseră doar ochi și guri sfârtecate, care ajunseseră să nu mai aibă forme circulare, frunți cu găuri mari cât mingiile de golf, urechi care atârnau de o fărâmă de piele. Dacă s-ar fi putut fotografia în culori, atunci întreaga scenă ar fi fost îmbibată în roșu.

— Nu am de gând să te trimit singură la *așa ceva*, a spus Lordul Cai cu glas slab. Ești fiica mea, nu lacheul meu. Șantajistul, oricine ar fi, este capabil de așa ceva.

Juliette a respirat pe nas, puternic și prelung.

— Avem un singur indiciu, a spus ea. Un singur indiciu care ne spune că nenorocirea asta vine de pe teritoriul străin. Cine altcineva să meargă? Tyler? Ar sfârși mort, cu un pumnal în beregată, înainte ca insectele să ajungă la el.

— Nu ai înțeles despre ce e vorba aici, Juliette.

— Ba nu! a strigat Juliette, deși bănuia că, de fapt, chiar nu înțelesese. Dacă șantajistul provine din Concesiunea Franceză, am să-l găsesc integrându-mă în elita lor. Am să joc după regulile lor, conform obiceiurilor lor. Cineva va ști adevărul. Cineva îmi va oferi informații. Le voi obține.

Juliette și-a ridicat bărbia.

— Trimite-mă! Trimite-le și pe Kathleen și pe Rosalind cu mine dacă ții neapărat! Fără anturaj însă. Fără să fiu protejată. Odată ce le voi câștiga încrederea, vor vorbi.

Lordul Cai și-a scuturat încetișor capul, însă mișcarea nu indica un refuz. Era mai degrabă o acțiune prin care încerca să asimileze cuvintele lui Juliette. Și-a întins absent mâinile spre scrisoarea aceea misterioasă și a împăturit-o în patru, apoi în opt.

— Ce zici de asta? a spus el cu glas scăzut. Lasă-mă să mă gândesc la următorul pas. Apoi ne vom hotărî dacă trebuie să intri ca spion sub acoperire în Concesiunea Franceză.

Juliette a imitat o caricatură de salut milităresc. Tatăl ei a ușuit-o și ea și-a văzut de drum. Când închidea ușa în urma ei, a mai aruncat o ultimă privire înapoi și l-a văzut pe tatăl ei uitându-se la scrisoarea pe care o ținea în mâini.

— Aveți grijă, domnișoară Cai!

Juliette a chițăit, reușind să o evite în ultima clipă pe menajera lăsată pe vine în hol.

— Ce faci aici? a exclamat Juliette, cu mâna lipită de inimă.

Menajera s-a crispat.

— E doar un pic de noroi, a răspuns ea. Nu mă luați în seamă. Curăț imediat.

Juliette a mulțumit plecându-și capul și a dat să plece. Apoi, fără să știe ce-i venise, și-a ațintit privirea asupra petei de noroi la care lucra menajera și a întrezărit, prinsă în dârele care fuseseră împrăștiate pe covor, o petală roz.

— Ia stai! a cerut Juliette.

A îngenuncheat și, înainte ca menajera să se poată împotrivi, și-a înfipt degetul în pământ și a desprins petala, murdărindu-și unghiile. Menajera a chițăit mai ascuțit decât o făcuse Juliette, dar ea și-a încrețit doar nasul, atentă la ceea ce descoperise.

— Domnișoară Cai, e doar o petală! a spus menajera. Am tot dat de câte o dâră de pământ pe ici-colo în ultimele luni. Cineva nu se șterge pe picioare așa cum trebuie înainte să intre în casă.

Juliette și-a ridicat imediat privirea spre fată.

— Găsești așa ceva prin casă de *luni* de zile?

Menajera arăta confuză.

— Eu... da? Noroi, în mare parte.

În camera de zi de jos au început să se audă zgomote: înjurături înăbușite care veneau dinspre masa la care se juca Mahjong[1]. Juliette a tras aer în piept, dar nu l-a mai eliberat. Noroiul era împrăștiat chiar lângă perete, fiind o pată atât de mică, încât doar o menajeră cu ochi de vultur, care căuta pete pe care să le curețe, ar fi putut să o observe. Mai era și atât de aproape de perete, încât ar fi putut să fie lăsată de cineva care se lipise de ușa de la biroul tatălui ei ca să tragă cu urechea.

— Data viitoare când mai vezi așa ceva, a spus Juliette încetișor, să vii la mine, ai înțeles?

Menajera părea și mai uluită.

---

[1] Joc de origine chinezească, jucat de obicei în patru persoane, cu 144 de jetoane (n. tr.).

— Aș putea întreba de ce?

Juliette s-a ridicat, ținând încă petala în mână. Culoarea ei naturală era roz, dar, în acea lumină și încărcată de atâta pământ, arăta aproape neagră.

— Nimic deosebit, a răspuns Juliette, zâmbind fals. Să nu te chinuiești prea tare, bine?

Juliette s-a grăbit să plece, cu răsuflarea aproape tăiată. Poate că exagera. În oraș existau o mulțime de tufe de bujori și o multitudine de noroaie prin preajma acestora.

Apoi și-a amintit cum, cu multe luni în urmă, la o anumită cină în familie, tatăl ei spusese că printre ei există un spion – și nu unul oarecare, ci o persoană care se afla chiar în acea cameră, cineva care trăia în casa lor. Iar Juliette știa – pur și simplu știa – că acea petală venea de la bujorii de pe proprietatea Montagov, din spatele casei, unde petalele se scuturau de pe la geamuri și se amestecau în noroi.

Pentru că, în urmă cu cinci ani, ea era cea care răspândea acele petale prin casă.

Kathleen participa la încă o întâlnire a comuniștilor.

Nu era vorba de faptul că Juliette o tot trimitea să asiste la ele, ci mai degrabă de faptul că membrii partidului se întâlneau foarte des. Așa că, dacă voia să păstreze aparențele și să fie invitată în continuare cu ajutorul contactelor pe care și le stabilise cu greu, trebuia să își facă în continuare apariția, ca și cum ar fi fost o simplă muncitoare și nu mâna dreaptă a moștenitoarei Stacojiilor.

În cele din urmă, Kathleen și-a terminat de strâns părul. Reușise să-și potrivească întreaga ținută în doar cinci minute de când primul invitat începuse să vorbească despre sindicalizare. Acum Kathleen știa că primii vorbitori nu aveau niciodată prea multe de spus: erau puși să bată câmpii până când ajungeau persoanele cu

adevărat importante și scaunele erau deja ocupate, pentru a evita foielile. Nimeni nu îi acorda atenție lui Kathleen, care s-a întors și și-a îngustat privirea în oglinda pe care și-o ținea în buzunar, încercând să își dea seama dacă împletiturile complicate pe care Rosalind i le făcuse mai devreme erau prea burgheze pentru această întâlnire.

— Scuzați-mă!

Kathleen a tresărit, întorcându-se în direcția vocii moi. O fetiță, fără doi dinți în față, ținea una dintre agrafele lui Kathleen.

— V-a scăpat asta.

— Ah! i-a șoptit Kathleen la rândul ei. Mulțumesc!

— Pentru puțin!

Fata își legăna picioarele, cu privirea îndreptată spre femeia așezată la stânga ei – maică-sa, poate – ca să vadă dacă nu cumva o ceartă pentru că vorbește cu o străină.

— Dar îmi plăcea mai mult cum îți stătea părul mai devreme.

Kathleen și-a ascuns zâmbetul, ridicându-și mâna ca să-și așeze buclele prinse în agrafe. Și Rosalind îi spusese același lucru, lăudându-se singură în timp ce îi împletea părul. Sora ei avea rar chef să stea de vorbă în ultimul timp. Cel mai probabil nu ar fi refuzat-o pe Kathleen dacă aceasta ar fi prins-o prin casă și i-ar fi cerut să petreacă împreună câteva clipe, însă problema era că Rosalind nu prea mai dădea pe acasă.

— Și mie îmi plăcea, i-a răspuns Kathleen încetișor fetei și s-a întors la loc.

Acum aproape că-i părea rău că își despletise cozile și stricase opera surorii ei.

Aplauzele au izbucnit brusc în sală și Kathleen s-a grăbit să se alăture mulțimii. Dat fiid că se schimba vorbitorul, s-a îndreptat în scaun și a încercat să își îndrepte din nou atenția asupra discuției, deși nu putea să se concentreze și mâinile îi alunecau mereu spre

păr. Tatăl lor le vizitase din nou săptămâna trecută, insistând cu și mai multă convingere să se mute la țară. Rosalind își dăduse ochii peste cap și părăsise încăperea valvârtej, lucru care nu-i căzuse bine părintelui, iar Kathleen fusese cea care rămăsese în urmă, nevoită să-i asculte pălăvrăgelile despre oraș și modul în care acesta avea să sfârșească din cauza politicii. Poate că acela era modul în care cele două surori își împărțeau atribuțiile. Rosalind îi răspundea și îl călca pe coadă, dar atunci când tatăl lor nu era atent, își vâra nasul în treburile lui și îi rezolva afacerile. Kathleen a zâmbit și și-a plecat capul: iar atunci când tatăl lor trebuia liniștit, ea făcea ceea ce întregul oraș se aștepta să facă în rolul ei de înțeleapta și sobra Kathleen Lang. Știuse dintotdeauna că adoptând acel nume avea să ia și ceva din personalitatea surorii ei, dacă nu de dragul aparențelor, atunci pur și simplu pentru că așa era mai ușor. Uneori, tatăl ei îi vorbea de parcă ar fi uitat complet că adevărata Kathleen era moartă. Uneori se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi rostit din nou numele „Celia" în fața lui.

Kathleen s-a foit în scaun. În orice caz, își făcea mai multe griji în privința lui Rosalind decât în privința ei. Dacă era să fie sinceră cu ea însăși, era încă întoarsă pe dos deoarece, cu luni în urmă, Rosalind o oprise să îi vină în ajutor lui Juliette, deși, pe de altă parte, pe sora ei nu o deranja să se învârtă prin cabaretele de pe teritoriul neutru și să socializeze cu francezii implicați în rețeaua comercială.

„Cum să fim de aceeași parte a baricadei când ei nu se vor prăbuși niciodată?" îi zisese Rosalind. „Ei sunt invulnerabili. Noi, nu!"

Nu se schimbase nimic. Rosalind și Kathleen erau date în continuare la o parte prin comparație cu ceilalți membri ai Bandei Stacojii care purtau numele Cai, dar Rosalind își alesese o misiune care îi oferea o senzație de autonomie, iar Kathleen se afla acolo, fără să îi pese că e vulnerabilă. Poate că era inevitabil ca asta să se întâmple într-un oraș ca acesta. Fiecare dintre ele urma un drum

spre distrugere, chiar dacă știau că nu ar fi trebuit să o facă, chiar dacă s-ar fi avertizat una pe cealaltă să nu o facă. Lui Rosalind nu îi plăcea faptul că ea se amesteca cu comuniștii, iar Kathleen considera că e o adevărată nebunie ca Rosalind să joace rolul de diplomat. Cui îi păsa că tatăl lor le amenința cu mutarea? Nu mai avea nicio putere asupra lor – nu cu adevărat, nu în Shanghai. La naiba cu pietatea filială! Era îndeajuns ca Juliette să rostească un singur cuvânt, și el s-ar fi văzut nevoit să își facă bagajele și să plece singur din oraș.

— În niciun caz nu vom pleca, și-a murmurat Kathleen în barbă, în timp ce o nouă rundă de aplauze a zguduit sala, înecându-i cuvintele.

Kathleen s-a rezemat de speteaza scaunului, decisă să acorde atenție dezbaterii, pentru că un comunist încerca să demonstreze că cei care creau probleme în oraș erau străinii și nu gangsterii, în vreme ce un altul propunea ca toți să fie izgoniți din Shanghai. Apoi au început să se facă planuri – acela era motivul pentru care Kathleen se afla acolo –, iar ea s-a aplecat în față, ascultând cum locurile în care urmau să se dea lovituri începeau să se contureze, dimpreună cu calendarul pentru distrugerea imperialismului străin.

Kathleen și-a rotit privirea prin sală, scanând rapid locul. Nu știa de ce îi venise să facă asta, dar atenția i s-a oprit asupra chipului unui străin. Kathleen a clipit și, brusc, a înțeles că nu era vorba despre niciun străin, și că era un rus, o Floare Albă.

Kathleen s-a încruntat. Și-a întors privirea în față, dar și-a tras și gulerul de la haină, ascunzându-și pe cât putea chipul.

Dimitri Voronin, și-a zis în gând, bulversată. Tu *ce cauți aici?*

Opt

— LASĂ-MĂ SĂ GHICESC, A GRĂIT JULIETTE, ÎNCHIZÂND portiera mașinii după ea. Ai descoperit că în secret sunt o revoluționară și acum mă duci la marginea orașului ca să mă execuți.

De pe scaunul șoferului, Lordul Cai i-a aruncat o privire încruntată. Apoi a apăsat un buton de pe bord și motorul a început să huruie, prinzând viață.

— Te rog să nu te mai uiți la filmele despre Vestul Sălbatic care vin din America! a spus el.

Deși nu mai condusese de ani de zile, tatăl ei a învârtit de volan și a reușit să scoată mașina din parcare ca un adevărat expert.

— Îți consumă creierul.

Juliette s-a răsucit în scaun și a aruncat o privire pe geamul din spate, așteptându-se să vadă celelalte mașini în urma lor. Cum nu îi urma nimeni, s-a întors la loc și și-a lăsat mâinile-n poală, strângând din buze.

Era foarte straniu. Nu-și aducea aminte când merseseră ultima oară undeva fără escorte – sau cel puțin fără măcar *un alt* Stacojiu. Tatăl ei nu avea nevoie de protecție; el era cel care o învățase cum să folosească un pumnal atunci când avea trei ani. Dar faptul că era tot timpul înconjurat de anturaj era o chestiune de ținută,

și Juliette nu credea că Lordul Cai ieșea vreodată în public fără această protecție.

— Așadar, și-a încercat Juliette din nou norocul, îmi spui și mie încotro mergem?

— Ai reușit să intri în mașina asta fără să pui întrebări, i-a răspuns tatăl ei simplu. Acum, te rog să te abții de la întrebări până ajungem acolo!

Juliette a strâns și mai tare din buze și s-a afundat în scaun. Până au ajuns în centrul orașului, pe bulevardul Eduard al VII-lea, șofatul Lordului Cai a devenit mai haotic. Se oprea și pornea când lumea pășea pe stradă, lipsit de finețea șoferilor lor. Chiar în clipa în care Juliette credea că sunt gata-gata să lovească o bătrânică, tatăl ei a cotit pe o alee largă și a parcat mașina, întorcându-se spre ea ca să-și ia pălăria din spate.

— Haide, Juliette! a îndemnat-o, deja cu un picior în afara autovehiculului.

Juliette l-a urmat încetișor. A cercetat aleea, încercând în continuare să-și dea seama ce se petrece în timp ce-și freca mâinile ca să nu-i înghețe. Dinaintea lor se afla o ușă, intrarea din spate de la ceea ce Juliette bănuia a fi un restaurant dacă era să ghicească după zgomotele care se auzeau dinăuntru. Lordul Cai a strigat-o din nou. Juliette s-a grăbit să i se alăture chiar în clipa în care se deschidea ușa, un chelner făcându-le discret semn să intre.

— Dacă am venit doar ca să mâncăm ceva ce *māma* nu suportă, trebuia să-mi spui asta de la început.

— Liniște!

Chelnerul i-a condus pe coridoarele din spatele restaurantului, trecând pe lângă agitația din bucătărie. Juliette glumise atunci când vorbise despre mâncare, dar, cu toate acestea, s-a încruntat când au trecut pe lângă ușile de la intrarea principală a restaurantului fără să privească în urmă. Oare tatăl ei rezervase o cameră

privată? Doar pentru ei doi? Poate că nu ar fi trebuit să glumească în privința execuției până la urmă.

Nu fi caraghioasă! și-a zis.

Chelnerul a luat un colț și s-a oprit dinaintea unei uși neînsemnate. În jur era doar întuneric și umezeală, iar locul arăta de parcă nu ar mai fi fost curățat de ani de zile, cu siguranță nemaiservind clienților.

— Dacă aveți nevoie de ceva, voi fi afară.

Chelnerul a deschis ușa.

Lordul Cai a pășit înăuntru imediat și Juliette l-a urmat îndeaproape. Cumva, o parte din ea hotărâse deja că urma să fie vorba despre o lecție de viață. Poate că aveau să servească o masă sărăcăcioasă, ca să înțeleagă și ea cât de repede puteau pierde tot ce aveau.

Ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l găsească în acea încăpere fuseseră Roma și Lordul Montagov, amândoi așezați la o masă rotundă.

Lui Juliette i s-au dilatat pupilele și și-a îndreptat mâna spre mâneca hainei, căutând o armă, mai mult din instinct și pentru că era șocată decât pentru a se pregăti cu adevărat de luptă. În vreme ce ea încă mai bâjbâia, Roma a sărit în picioare și și-a scos pistolul, gata să tragă.

Până când tatăl lui a zis:

— Potolește-te, băiete!

Roma a clipit, coborându-și arma un milimetru. Lumina cenușie care se cernea prin ferestrele murdare îi dădea o mină sinistră, ori poate că așa era el acum, cu gura ca o tăietură furioasă, cu maxilarul încordat ca o stâncă.

— Ce…

— Am trimis o invitație pentru a ne întâlni, a spus Lordul Montagov, apoi a trecut de la rusă la chineză. Stai jos, Roma!

Încet, Roma a luat loc.

— *Bàba,* a șuierat Juliette, ce înseamnă toate astea?

— Stai jos, Juliette! a repetat Lordul Cai simplu. Cum Juliette nu se mișca, a strâns-o de braț și a condus-o blând spre masă, aplecându-se spre ea și șoptindu-i la ureche: Perimetrul e sigur. Nu este o ambuscadă.

— Dacă ar fi, mă îndoiesc că ne-ar mărturisi asta, i-a șoptit Juliette la rândul ei.

Și-a dat drumul fără grație pe un scaun, poziționată în așa fel încât să poată sări în picioare în orice clipă.

— Da, nu trebuie să îți faci griji, domnișoară Cai! a declarat Lordul Montagov. Nu poți ambusca lumea de prea multe ori pentru că ajunge să se aștepte.

Juliette a simțit un sloi de gheață în piept. Lordul Montagov zâmbea însă, și rânjetul acela ar fi fost în sine teribil, însă ceea ce îl făcea cu adevărat îngrozitor era... cât de mult semăna cu zâmbetul lui Roma.

Cum îndrăznește?!

— Tu...

Juliette s-a aruncat peste masă, cu pumnalul scos, dar Roma a fost mai rapid. Pistolul lui i s-a lipit de frunte și Juliette a înmărmurit, aerul părăsindu-i plămânii printre dinții încleștați.

Atunci când a îndrăznit să-l privească pe Roma în ochi, a citit în ei doar ură. Nu ar fi trebuit să o doară așa tare când vina era doar a ei. Era o imagine potrivită, corectă. Împotriva cui altcuiva și-ar fi îndreptat pistolul, dacă nu a unui dușman? Pe cine ar fi putut să apere, dacă nu pe tatăl lui?

Nu ar fi trebuit să o doară atât de tare, și totuși o durea.

Eu am făcut asta, și-a zis Juliette amorțită. *Tu mi-ai spus că m-ai alege pe mine mai presus de orice și apoi eu am făcut asta.*

Îl readusese pe Roma la dreapta tatălui său, a celui care provocase moartea Doicii, a celui care îl amenințase pe *el* cu moartea, pentru că Roma refuza să o ucidă pe *ea*. I se părea că sacrificiul aproape nu meritase. Aproape, aproape – dar Juliette făcea acum aceeași alegere pe care o făcuse Roma. Cel puțin era în viață, indiferent de consecințele pe care urma să le îndure.

— Juliette! a avertizat-o din nou Lordul Cai, deși glasul lui era unul blând. Lasă cuțitul deoparte, te rog!

Strângând și mai tare din dinți, Juliette a împins lama înapoi în mânecă. Plin de curtoazie, Roma și-a lăsat și el pistolul pe masă, la îndemână.

— E mult mai agreabil să te comporți civilizat, nu-i așa? a grăit Lordul Montagov. Vreau să vă fac o propunere. Care te implică și pe dumneata, domnișoară Cai.

Juliette și-a îngustat privirea. Nu l-a îndemnat să continue. A așteptat doar.

— Aș vrea să cooperezi cu fiul meu.

Juliette a tresărit imediat, întorcându-și capul spre Roma. El nu avea nicio reacție. Știuse dinainte – fusese de acord.

— Pardon, dar..., a îngăimat Juliette, de ce aș face așa ceva?

— Nu vrei să afli cine trimite acele amenințări? a întrebat-o Lordul Montagov. Voi doi știți limba și puteți socializa în Concesiunea Franceză. Dacă trimitem un singur gangster pare că vrem să creăm necazuri, dar dacă împerechem doi dușmani... ei, străinii nu vor ști cum să reacționeze.

Ce joc mai e și ăsta? Juliette a rămas tăcută. Ceva nu era în regulă, și ei nu-i plăcea presentimentul respectiv.

— Este o idee foarte bună, Juliette! a rostit în cele din urmă Lordul Cai.

Avea un glas monoton, plictisit aproape.

— Cum ambele bande primesc amenințări, nimic nu îl va speria pe șantajist mai tare decât alianța noastră, chiar dacă este doar una de moment. Atât Banda Stacojie, cât și Florile Albe vor ieși din asta cu un dușman comun înfrânt.

Dar tu nu înțelegi, ar fi vrut ea să spună. Juliette l-a privit în ochi pe Lordul Montagov, înfruntând strălucirea dură din privirea lui întunecată. Nu era vorba doar despre unirea forțelor. Lordul Montagov știa exact care era trecutul ei cu Roma, deci era vorba despre o schemă prin care plănuia să strângă informații despre Stacojii, prin care voia să îl pună pe Roma să facă tocmai lucrul căruia i se împotrivise cu cinci ani în urmă: să îi câștige încrederea lui Juliette, să devină spion. Din clipa în care ar fi început să lucreze împreună, Juliette nu ar mai fi avut cum să scape de el. Tot ceea ce ar fi descoperit Stacojiii ar fi ajuns și la Florile Albe.

Doar că Juliette nu putea rosti nimic din toate acestea cu voce tare, nu-i așa? Era prinsă în capcană și Lordul Montagov știa asta. Dacă refuza și o făcea pe rebela, tatăl ei ar fi întrebat de ce, iar ea ar fi fost forțată să spună adevărul: prima oară, idila ei cu Roma provocase o explozie în reședința Stacojie; a doua oară, Tyler fusese la un pas să îi ucidă.

— O idee minunată, într-adevăr! a comentat Juliette cu glas monoton.

Lordul Montagov a bătut din palme tunător.

— Ce ușurare! Dacă și restul oamenilor noștri ar fi la fel de prietenoși cum suntem noi!

Bărbatul s-a întors spre Roma.

— Voi doi v-ați cunoscut în mod oficial? Îmi închipui că nu.

Roma și Juliette s-au privit în ochi. Roma și-a încordat maxilarul și mai tare. Sub masă, pumnii lui Juliette s-au albit precum cei ai unui cadavru. În tot acel timp, Lordul Cai, singurul pentru care era pus în scenă tot acel spectacol, nu bănuia nimic.

— Nu ne-am cunoscut, a mințit Roma fără să clipească.

S-a ridicat în picioare și i-a întins mâna peste masă.

— Roman Nikolaevici Montagov. Încântat să vă cunosc!

„Roman." Juliette aproape că i-a repetat numele, ca un ecou, parcă alunecându-i pe buze pur și simplu pentru că își dorea să îl rețină.

O parte din ea știuse dintotdeauna că acela era adevăratul lui nume, însă orașul îl uitase demult, la fel cum uitase și că numele ei era Cai Junli. Orașul îl știa doar ca Roma. Era mai ușor de pronunțat în chineză, fiind numele pe care îl strigau toți cunoscuții.

Juliette și-a zis că probabil acum ea nu îl mai cunoștea – pe băiatul acela care stătea dinaintea ei cu mâna întinsă, cu degete încleștate, degete care uitaseră că îi mângâiaseră cândva pielea delicat ca un sărut. Erau iubiți preschimbați în străini, și o durea până la sânge.

— Plăcerea e de partea mea!

Juliette s-a ridicat și a întins mâna. Palmele li s-au atins, iar ea nu a tresărit – *nu avea să tresară.*

— Ați vrea să mă însoțiți la o plimbare prin împrejurimi? Sunt câteva detalii pe care aș vrea să le punem la punct.

Lordul Cai a ridicat din sprâncene.

— Juliette, poate că nu...

— Perimetrul este sigur, nu-i așa? l-a întrerupt Juliette.

Nu avea cum să o contrazică. Atâta vreme cât nu riscau o ambuscadă, Juliette se putea descurca și singură cu moștenitorul Florilor Albe. Lordul Cai i-a făcut semn să meargă.

— Te voi aștepta în mașină.

Juliette a ieșit cu pași mari din încăpere, încrezătoare că Roma o va urma. A străbătut coridoarele atât de rapid, încât a ajuns în dreptul ușii din spate cu șuvițe de păr desprinse din pieptănătură. A împins ușa și a ieșit pe alee, pantofii prinzându-i-se în foile

înmuiate ale unui ziar. *Inspiră adânc, expiră adânc!* Aerul s-a încețoșat dinaintea ei, voalându-i privirea atunci când Roma a ieșit și el. Juliette s-a întors și i-a întâlnit privirea sumbră.

— Mergi! i-a comandat Roma, întorcându-și ochii în cealaltă parte a aleii.

— Nu-mi spune tu mie ce să fac! a mormăit Juliette.

A pornit însă după el, urmându-l la o distanță bine calculată. Dacă ar fi fost vorba de o stradă aglomerată, nu ar fi propus plimbarea – ar fi optat pentru o discuție privată în loc să riște să fie văzuți împreună –, dar aleea era strâmtă și întunecată și puteau da roată restaurantului de câte ori voiau, fără să intre în contact cu alți oameni.

— Deci, ce e asta? l-a întrebat Juliette direct.

De deasupra, dintr-o țeavă ruginită, i-a alunecat pe gât o picătură de apă.

— Și mie mi-a dat tata vestea din senin, i-a răspuns Roma cu o voce care-l făcea să pară că ar fi înghițit cioburi de sticlă. Toată povestea este ideea lui Dimitri. Se presupune că ar trebui să-ți recâștig încrederea și să adun informații.

Juliette și-a mușcat interiorul obrazului. Avusese dreptate. Era o încercare de a încheia ceea ce începuseră cu cinci ani în urmă, doar că Lordul Montagov nu știa că Juliette sfârșise totul deja.

— Știe despre...?

— Despre spital? a întrerupt-o Roma. Nu. Nu au aflat. Știu despre...

Roma a făcut o pauză, înghițindu-și nodul din gât.

— *Confruntare*, însă în ceea ce privește rolul pe care l-ai jucat tu... vărul tău nu și-a dat drumul la gură.

Ceea ce însemna că Florile Albe știau că Tyler o atacase pe Alisa și că Juliette îl ucisese pe Marshall, dar nu știau și de ce. Nu

știau că Tyler o acuzase pe Juliette de trădare, pentru că, din câte știa Tyler, el se înșelase, și nu voia să apară ca un prost.

— Să îmi recâștigi încrederea și să storci informații, a repetat Juliette delicat. Doar că eu ți-am luat-o înainte la jocul ăsta.

Aleea s-a îngustat. Din instinct, Juliette s-a ferit de un sac de gunoi și a pierdut astfel spațiul pe care se asigurase că îl pune între ea și Roma, atingându-l cu degetele. Atingerea a durat o clipă doar – o întâmplare insignifiantă în vâltoarea orașului, infinitezimală în noianul timpului. Dar, cu toate acestea, Juliette s-a încordat de parcă ar fi fost scuturată de o undă de curent electric. Cu coada ochiului, l-a surprins pe Roma tresărind și expresia pe care o avea pe chip i-a devenit mai dură.

Niciunul dintre ei nu a mai scos vreun cuvânt. Au lăsat sunetele îndepărtate ale liniilor de tramvai și strigătele băieților care vindeau ziare să plutească în jurul lor. Au lăsat tăcerea să se scurgă, pentru că Juliette abia dacă mai putea să *gândească* avându-l pe Roma atât de aproape, iar Roma nu părea dispus să-și îmblânzească vreun pic furia din privire.

— E clar de ce vrea tatăl meu să fac asta, a reușit el să spună într-un târziu.

Intraseră pe o alee mai largă.

— Dar al tău de ce este de acord?

Juliette a atras de una dintre mărgelele de la rochie. Nu era cu adevărat o întrebare. Își dădea seama din tonul lui.

— Aveți un spion printre voi, a continuat Roma, întrucât ea nu spunea nimic. Unul de-ai noștri s-a infiltrat în cercul vostru interior. Și, oricine ar fi, a reușit să îl convingă pe tatăl tău să accepte.

— Știu, a zis Juliette, deși nu fusese sigură.

Era mai bine să sune încrezătoare decât să îl lase pe Roma să creadă că îi oferă informații noi.

— Dejoacă-le planul, dacă îți faci atâtea griji.

Roma a pufnit. Sunetul era atât de neobișnuit pentru el, încât Juliette și-a întors imediat capul, surprinzându-l când își trecea mâna prin păr. Mișcarea i-a stricat frizura, dar Roma nu avea nevoie de o frizură impecabilă ca să arate perfect. Avea însă ceva în felul în care își înclina bărbia, în expresia indiferentă. Se schimbase în ultimele luni mai mult decât o făcuse în toți acei ani în care ea fusese plecată.

— Eu nu sunt implicat în niciun fel, i-a replicat Roma pe un ton ascuțit. Bănuiesc că Dimitri este cel care a trimis spionul. Pune la cale ceva – ceva ca să îți facă ție rău și să mă dea pe mine jos de la putere în același timp.

A urmat o pauză, cât Roma a sărit peste o băltoacă.

— Cred că este în interesul amândurora să fim atenți în această privință. Hai să nu facem mai mult rău sfidând acest aranjament!

Avea dreptate. Așa era logic. Dar, *Dumnezeule!* Oare tot ceea ce făcuse ea fusese în van? Înscenase moartea lui Marshall Seo pentru a-l îndepărta pe Roma, pentru a strivi orice risc de a ceda și a-l atrage din nou spre ea, iar acum trebuiau oricum să lucreze împreună? Cât de nesimțitoare putea să fie? Puterile ei aveau limite.

— Dacă vom colabora, a spus Juliette, totul trebuie făcut public. Florile Albe trebuie să fie de acord că nu va fi vorba despre nimic secret.

Roma s-a încruntat. Sesizase încordarea din glasul ei.

— Desigur. De ce ar fi secret?

— Mă asiguram doar. Nicio grijă.

Își făcea o mulțime de griji. Dacă ar fi fost văzuți împreună și s-ar fi iscat bănuieli cu privire la faptul că sunt amanți, Tyler i-ar fi distrus și apoi s-ar fi cocoțat în vârf, pentru a-i conduce el însuși pe Stacojii. Juliette nu avea să lase să se întâmple așa ceva.

Prefera să moară.

Juliette a încetinit pasul. Se apropiau din nou de restaurant, după ce dăduseră roată o dată.

— Ce părere ai de intervalul de o săptămână pentru a ne aduna sursele? Apoi ne integrăm în Concesiunea Franceză.

— Sună cinstit, a răspuns Roma cu aceeași răceală, apoi s-a oprit brusc în loc.

Era clar că nu avea de gând să o însoțească înapoi în restaurant, nici să se mai plimbe, după ce discuția lor luase sfârșit.

Răsuflând tremurat, Juliette s-a oprit și ea, golindu-și chipul de orice emoție. S-a întors apoi spre Roma, gata să își ia la revedere cât mai politicos.

— Dar să nu uiți, Juliette!

Ochii lui s-au întors încetișor asupra ei. Privirea lui, odată atât de familiară, era acum impenetrabilă. Lui Juliette i s-a tăiat respirația și a rămas împietrită, ca un animal în lumina farurilor. Era pregătită. Știa ce urma să zică. Și, cu toate acestea, cuvintele lui au sfâșiat-o, au usturat-o ca o sârmă ghimpată înfășurată strâns în jurul inimii ei.

— După ce toate acestea se vor sfârși, mă voi răzbuna. Îmi vei da socoteală pentru ceea ce ai făcut.

Juliette și-a înghițit un nod. Nu a spus nimic. A așteptat să vadă dacă el mai are ceva de zis, dar, cum se așternuse tăcerea, s-a întors simplu cu spatele și a plecat, tocurile pantofilor ei țăcănind pe asfaltul dur.

Lordul Cai era deja în mașină când Juliette s-a întors pe aleea din spatele restaurantului. Și-a izbit palmele de capota mașinii, răsuflând atât de puternic în aerul rece, încât respirația a înconjurat-o ca un văl alb.

— Nu e prea târziu, a spus ea. Am putea organiza o ambuscadă. Lordul Montagov e încă prin preajmă.

Roma plecase probabil demult. Era o oportunitate!

— Draga mea fată – Lordul Cai și-a frecat podul nasului –, urcă în mașină, te rog!

— Tată, i-a aruncat Juliette. Tânjesc după violență.

— Treci în mașină! Acum!

Juliette a pufnit din nou și s-a desprins de capota mașinii.

— Ei sunt *dușmanii*! a răbufnit după ce a închis portiera în urma ei.

O șuviță de păr i-a alunecat în ochi și Juliette a îndepărtat-o imediat cu un gest energic.

— Dacă ideea pe care au propus-o este una bună, e clar că au un motiv ascuns, așa că de ce le facem jocul...

— Vendeta este o noțiune ilogică, Juliette! a întrerupt-o Lordul Cai, ajustând oglinda retrovizoare. Ce te-am învățat eu?

Juliette bătea darabana pe genunchi. Ar fi preferat să nu îi dea o lecție *acum*, când lucrurile erau clar în alb și negru. Pe vremuri, ar fi fost încântată să vadă că ura pentru Florile Albe scade, dar în clipa de față nu i se părea că tatăl ei ignoră datoria de sânge. I se părea că... *nu îi pasă*. De parcă ar fi fost ceva mai important la mijloc.

— Îi urâm pe aceia care ne fac rău, a spus Juliette, repetând cuvintele pe care i le spusese tatăl ei cu mult timp în urmă. Nu urâm fără discriminare.

Juliette a clătinat din cap.

— Este un concept frumos, dar Florile Albe *chiar* vor să ne facă rău.

— Nevoile și dorințele se schimbă la fel de repede precum briza, a rostit tatăl ei.

Lordul Cai a coborât unul dintre heamuri și aerul rece a năvălit înăuntru. Juliette începea să creadă că tatăl ei se obișnuise prea tare cu temperatura scăzută din biroul lui.

— Atâta vreme cât nu pierdem teritoriu, dacă cei de la conducerea Florilor Albe ne cer să cooperăm tacit, astfel încât ambele bande să poată *supraviețui* unui al doilea atac al monstrului, atunci care este problema?

Era ceva mai mult de atât. Lucrurile nu aveau cum să fie așa simple, pentru că tatăl ei nu se lăsa ușor influențat.

— Ce obținem noi din această alianță? a întrebat Juliette direct.

Drept răspuns, Lordul Cai a pornit motorul. Au ieșit încet de pe alee și au reintrat în haosul care domnea constant în centrul orașului. Prin geamul deschis, aroma mâncărurilor stradale prăjite adia înăuntru, acompaniind de minune aerul rece.

După câteva minute, când s-au oprit în dreptul unui agent de poliție care controla traficul, Lordul Cai a spus:

— Distrage-le atenția!

Juliette a clipit. Afară, în fața geamului ei, a observat cu coada ochiului cum un șofer de ricșă dă drumul parilor, își șterge fruntea de sudoare și înghite o chiflă cu carne – toate acestea în doar câteva secunde.

Polițistul le-a făcut semn să treacă. Mașina s-a strecurat mai departe în trafic.

— Să îi distrag? a repetat Juliette.

„Aveți un spion printre voi. Unul de-ai noștri s-a infiltrat în cercul vostru interior. Și, oricine ar fi, a reușit să îl convingă pe tatăl tău să accepte."

— De la ce?

Lordul Cai a continuaat să conducă, dând din cap către agent înainte să îl depășească. A urmat din nou tăcere, lucru tipic pentru tatăl ei, apoi acesta a spus:

— De la unele lucruri pe care tu încă nu le înțelegi. *Tīng huà.* Fă ce ți se cere!

Juliette nu avea cum să se împotrivească.

Nouă

DUPĂ CE ULTIMA SLUJNICĂ ȘI-A ÎNCHIS UȘA DE LA camera, retrăgându-se la culcare, Juliette s-a strecurat afară din dormitorul ei, strângându-și coșulețul la piept. A reușit să pășească rapid în vârful degetelor pe hol – concentrată doar asupra faptului că trebuia să iasă din casă –, dar apoi a trecut prin dreptul ușii camerei lui Rosalind și a băgat de seamă lumina care se întrezărea pe sub ușă.

Juliette s-a oprit în loc. Asta era straniu.

— Rosalind?

Înăuntru s-au auzit foșnete.

— Juliette? Tu ești? Poți să intri.

Juliette și-a rezemat coșul de perete și a deschis ușa înainte ca verișoara ei să apuce să se răzgândească, lăsând lumina aurie din dormitor să se împrăștie pe hol. Cum Juliette rămăsese în prag, atentă la ceea ce se întâmpla, Rosalind și-a ridicat privirea de la birou, arcuindu-și una dintre sprâncenele ei subțiri. Era machiată, în ciuda orei târzii. Draperiile de la ferestre nu fuseseră trase, luna care se întrezărea printre nori luminându-i patul.

— E foarte târziu, a spus Juliette. Nu te-ai culcat încă?

Rosalind și-a lăsat stiloul jos.

— Aș putea să te întreb și eu același lucru. Ai părul la fel de aranjat ca mine.

— Da, păi...

Juliette nu prea știa cum să încheie fraza. Nu-i prea venea să spună că voia să iasă. Așa că și-a concentrat privirea asupra biroului lui Rosalind și a schimbat subiectul:

— Ce ți-a captat atenția?

— Ce te-a făcut curioasă? a replicat Rosalind repede.

Juliette și-a încrucișat brațele la piept. Rosalind i-a zâmbit, vrând să arate că glumise. Lumina lunii a devenit mai slabă, astrul alunecând cu totul îndărătul unui nor, iar becul de la lampa din cameră a părut să pălească și el odată cu ea.

— Sora ta mi-a cerut să vorbesc cu tine, de fapt.

Juliette a făcut câțiva pași înăuntru, cercetând biroul. A identificat afișe de la clubul burlesc, precum și vreo două foi desprinse de la vreun avizier.

— Își face griji în privința ta.

— În privința *mea*? a repetat Rosalind. De ce?

Rosalind s-a rezemat de speteaza scaunului, cu ochi mari. Mișcarea a făcut să-i strălucească ceva în dreptul gulerului – un metal care reflecta lumina. *Un colier nou*, a observat Juliette. Kathleen își purta mereu pandantivul, însă Rosalind nu fusese niciodată genul care să prefere bijuteriile. Zicea că e periculos să ai lucruri de valoare pe străzile din Shanghai. Existau prea mulți hoți de buzunare, prea mulți ochi ațintiți.

— Fără vreun motiv anume, mai degrabă din intuiție.

Fulgerător, Juliette s-a tras mai aproape și a apucat o coală de hârtie, înainte ca Rosalind să o poată opri. Juliette s-a răsucit pe călcâie, întorcându-și prada în caz că Rosalind ar fi încercat să i-o sustragă. Verișoara ei și-a dat însă ochii peste cap, lăsând-o să citească.

Pierre Moreau
Alfred Delaunay
Edmond Lefeuvre
Gervais Carrell
Simon Clair

Juliette și-a încrețit nasul și s-a întors spre Rosalind, întrebând-o fără cuvinte ce era cu lista aceea.

Rosalind a întins mâna.

— Clienți de la club pe care trebuie să îi acostez pentru a obține fonduri. Ai vrea să îți povestesc în detaliu cum le pun droguri în băutură? Să îți dau o dare de seamă cronologică a celor care scot primii banul?

— Ah, taci! a certat-o Juliette moale, returnându-i foaia.

Și-a trecut repede privirea peste celelalte hârtii, hotărând că nu prea avea ce să cerceteze. Kathleen era îngrijorată din cauza amestecului lui Rosalind cu străinii, însă, dacă trăiai în acel oraș, *erai* amestecat cu străinii.

— Să nu-mi zici că acum o să te iei și tu de mine?

— Cine, eu? a întrebat Juliette inocent.

Patul lui Rosalind a clinchetit când Juliette și-a făcut loc pe saltea, toate penele și perlele de pe costumele de dans ale lui Rosalind încurcându-se pe cearșafurile de un albastru-intens.

— De ce m-aș lua de tine?

Rosalind și-a dat ochii peste cap și s-a ridicat de la birou. Juliette a crezut că verișoara ei vine să ia loc alături de ea, însă Rosalind s-a răsucit spre fereastră.

— Kathleen nu are stare dacă nu-mi ia urma prin oraș. Rămân pe teritoriu neutru, nu acționez pe domeniul Florilor Albe.

— Cred că ea își face griji mai degrabă în privința străinilor decât a datoriei de sânge.

Rosalind s-a rezemat de pervaz și și-a lăsat bărbia în mâini.

— Străinii văd această țară ca pe un copil nenăscut, pe care trebuie să-l păstreze în parametri normali, a spus ea. Indiferent de cât de tare ne vor amenința cu tancurile lor, nu vor reuși niciodată să ne rănească. Urmăresc cum ne desprindem în interior, ca embrionii în pântec, gemeni și tripleți care se devorează unul pe celălalt până nu mai rămâne nimic. Nu-și doresc decât să oprească acest proces ca să ne putem naște întregi, pentru ca ei să ne poată vinde.

Juliette s-a crispat, iar Rosalind s-a întors spre ea.

— Bine, în primul rând, asta este o metaforă dezgustătoare, și nu așa funcționează biologia.

Rosalind a fluturat din mâini.

— Aah, ia uitați-vă la mine! Am studiat cu americanii și știu cum funcționează biologia!

— „Aah, ia uitați-vă la mine!" a imitat-o Juliette, făcând aceeași mișcare de jazz din mâini. Sunt o tripletă, dar tutorii mei francezi au uitat să îmi spună că nu îmi pot mânca frații în pântec.

Rosalind nu și-a putut controla râsul. A ieșit ca un gâlgâit, făcând-o pe Juliette să rânjească la rândul ei și să-și relaxeze umerii pentru prima oară în acea săptămână. Din păcate, efectul nu a durat prea mult.

— Ceea ce vreau eu să spun, a reluat Rosalind adunându-se, este că pericolul în acest oraș este reprezentat de politică. Uită de străini. Este vorba despre naționaliștii și comuniștii care își sfâșie unii altora beregatele și apoi complotează împreună o revoluție. Nimeni nu ar trebui să se amestece cu ei. Nici tu, nici Kathleen.

Ce bine era dacă lucrurile ar fi fost atât de simple! Dacă s-ar fi putut arunca vina doar într-o parte! De parcă lucrurile nu ar fi fost influențate unele de altele, ca într-un blestemat joc de domino. Fie că voiau ei sau nu, revoluția avea să vină. Fie că o ignorau sau nu, avea să vină. Și fie că aveau să-și desfășoare afacerile ca de obicei

sau să-și închidă toate operațiunile înainte să poată fi afectați, tot avea să vină.

— Colierul tău, și-a dat Juliette drumul la gură. Este nou.

Rosalind a clipit, luată prin surprindere de schimbarea de subiect.

— Ăsta?

A tras de lanț, scoțând la lumină bijuteria de argint cu un pandantiv simplu din metal.

— Nu-i nimic special.

Lui Juliette i s-au zbârlit firele de păr de pe ceafă – era o neliniște pe care nu prea știa cum să și-o explice.

— Nu prea te-am văzut purtând bijuterii, atâta tot.

Juliette și-a îndreptat din nou privirea spre biroul verișoarei ei, apoi spre dulapul de deasupra, în care își ținea toate mărunțișurile. În afara unei perechi de cercei, nu se vedea nimic altceva.

— Știi, femeile din epoca imperială aveau munți de bijuterii. Erau considerate vanitoase, dar nu era vorba despre asta. Era vorba de faptul că puteai fugi mai ușor cu bijuterii decât cu bani.

Ceasul de pe poliță a dăngănit. Juliette aproape că a sărit în sus, însă Rosalind a ridicat doar din sprânceana stângă.

— *Biăomèi!* a oftat Rosalind. Nu sunt un negustor, ca să-mi vorbești în metafore. N-am să fug. Singurul motiv pentru care îl ajut pe tata este că nu am niciun interes să plec.

Rosalind și-a desfăcut mâinile.

— Unde m-aș duce?

Existau o mulțime de locuri în care te-ai fi putut duce. Juliette ar fi putut să alcătuiască o listă, fie în funcție de distanță, fie pornind de la alfabetul englezesc. Sau poate în funcție de cât de sigure erau locurile ori cât de probabil era să fii găsit. Dacă Rosalind nu se gândise niciodată la asta, atunci ea era persoana mai bună dintre ele două. Pentru că Juliette se gândise, chiar dacă nu ar fi putut să-și ducă niciodată planurile până la capăt.

— Nu știu, a răspuns Juliette cu glas stins.

Ceasul a dăngănit din nou pentru a marca trecerea primului minut din oră, și, băgând de seamă ce târziu era, Juliette s-a ridicat repede în picioare, prefăcându-se gata să caște.

— În fine, mi-a părut bine să vorbim. Am să mă retrag acum. Să nu rămâi trează până târziu, bine?

Rosalind a ușuit-o molatec.

— Pot să dorm până târziu mâine-dimineață. *Bonne nuit!*[1]

Juliette s-a strecurat afară și, după ce a închis ușa de la camera verișoarei ei, și-a recuperat coșul. Cuvintele lui Rosalind o nelinișteau, dar a încercat să-și învingă temerile, să le înghită și să le dea deoparte, așa cum făcea cu toate probleme din acest oraș care cereau rezolvare, pentru că altfel ar fi explodat din cauza a tot ceea ce îi apăsa pe umeri. Pășind pe vârfuri, Juliette s-a grăbit să străbată restul casei și a ieșit pe ușă, închizând-o fără zgomot în urma ei.

— Ce mai chestii trebuie să fac! și-a șoptit în barbă.

Luna strălucea deasupra capului ei, luminându-i calea.

— Și pentru ce? Pentru a mă alege cu un pistol la tâmplă, pentru asta!

Juliette s-a strecurat în mașină, trezindu-l pe șoferul care moțăia la volan.

— Ai putea să mai reziști totuși o vreme? i-a aruncat Juliette. Aș prefera să nu facem un accident.

— Nu vă faceți griji, domnișoară Cai! a ciripit șoferul, care părea să se fi trezit. Vă voi duce la clubul burlesc în siguranță.

Acela era locul în care șoferul credea că merge atunci când își făcea incursiunea nocturnă săptămânală. În timp ce el o aștepta în fața clubului, ea se strecura afară pe ușa din spate și parcurgea

[1] „Noapte bună!", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

restul drumului până la adăpost pe jos. De obicei, într-o jumătate de oră se întorcea la mașină. Șoferul o aducea acasă și apoi se ducea la apartamentul lui, ca să se poată odihni înainte de tura de dimineață de a doua zi, iar cei din Banda Stacojie nu bănuiau absolut nimic.

Juliette și-a strecurat capul printre scaune.

— Ai mâncat?

Șoferul a ezitat.

— Am avut o pauză scurtă la șase...

Lângă el plutea deja o chiflă în ambalaj. Juliette cumpărase o mulțime de la furgoneta de pe stradă mai devreme și, doar dacă nu cumva Marshall Seo ar fi fost în stare să devoreze cinci în două zile, s-ar fi stricat.

— S-a răcit puțin, a zis Juliette, după ce șoferul a luat cu delicatețe chifla. Dar se va răci și mai tare cu cât întârziem mai mult să ajungem la destinație, acolo unde o poți savura.

Șoferul a râs și a apăsat mai tare pe accelerație. Au străbătut străzile la fel de aglomerate ca de obicei chiar și la acea oră. Fiecare clădire pe lângă care treceau era inundată de lumină, iar femeile îmbrăcate în *qipao* ignorau frigul iernii și se aninau pe la balcoane, fluturându-și batistele de mătase în adierea vântului. Haina lui Juliette era însă suficient de lungă ca să acopere cu totul rochia pe care o purta pe dedesubt și suficient de groasă ca să ascundă modelul american.

În cele din urmă au ajuns în apropierea clubului burlesc, acolo unde parcau întotdeauna ca să evite afluxul de bărbați care intrau și ieșeau pe ușile din față. Prima oară, șoferul se oferise să o conducă pe Juliette înăuntru, însă renunțase după ce o văzuse scoțând un pistol din încălțări. Fata lăsase arma pe scaun, lângă șofer, și îi ceruse să tragă dacă avea loc o ambuscată. Bărbatului îi era ușor să uite cine era cu adevărat Juliette atunci când stătea tolănită pe

bancheta din spate, examinându-și unghiile. Își aducea imediat aminte atunci când fata cobora și își lua mina de moștenitoare, pregătită să înfrunte noaptea.

— Încuie portierele! i-a poruncit Juliette, ținând într-o mână coșul, în timp ce cu cealaltă țăcănea în geam.

Șoferul a ascultat porunca, mușcând deja din chiflă.

Juliette a pornit la drum, rămânând pe cât posibil în umbră. Partea bună a iernii era că nu se mai uita prea multă lume după ea: oamenilor nu le plăcea să își ridice privirea prea mult timp când vântul le înțepa ochii, așa că mergeau uitându-se la pantofi. Juliette nu întâmpinase niciodată prea multe probleme în drumul ei spre adăpost, însă în seara asta era în stare de alertă și își arunca privirea peste umăr din două în două secunde, paranoică la gândul că sunetele pe care le auzea nu veneau de la ultimul tramvai care oprea în stație, ci de la o mașină ascunsă, care o urmărea.

Punea totul pe seama discuției despre spioni pe care o avusese mai devreme.

— Eu sunt, a spus Juliette după ce a ajuns în cele din urmă la adăpost, bătând de două ori în ușă.

Până să-și ridice mâna, ușa s-a și deschis, iar Marshall, în loc să o primească înăuntru, s-a aplecat afară.

— Aer proaspăt! a declamat el teatral. Am crezut că nu voi mai trăi această senzație niciodată!

— *Hajima!*[1] a răbufnit Juliette și l-a împins înăuntru.

— Ah, acum vorbim coreeană?

Marshall s-a împiedicat ușor din cauza îmbrâncelii, dar s-a redresat repede, retrăgându-se în apartament.

— Doar de dragul meu? Mă simt onorat!

— Ești *enervant*.

[1] „Termină!", în lb. coreeană, în orig. (n. red.).

Juliette a închis ușa și a tras cele trei zăvoare. A așezat coșul pe masă și apoi a dat fuga la fereastră, aruncând o privire prin gaura dintre șipcile care acopereau geamul. Nu a văzut nimic afară. Nu venea nimeni după ei.

— Am să te omor a doua oară, doar ca să văd cum îți place.

— S-ar putea să fie distractiv. Asigură-te că mă împuști în așa fel încât să îmi lași o cicatrice simetrică cu cea pe care o am deja.

Juliette s-a răsucit, cu mâinile-n șolduri. I-a aruncat o privire urâtă, dar până la urmă a cedat. Zâmbetul și-a făcut loc.

— Ah! a oftat Marshall.

Până să apuce Juliette să îl ușuiască, el se avântase deja spre ea. I-a ridicat trupul micuț și a învârtit-o până a amețit.

— Trădează emoții!

— Potolește-te imediat! a chițăit Juliette. Părul meu!

Marshall a lăsat-o la podea cu un bufnet sănătos. Și-a lăsat brațele pe umerii ei, chiar dacă acum Juliette se putea ține singură pe picioare. Sărmanul Marshall Seo, văduvit de atingerea altora! Poate că ar fi putut să îi găsească o pisică vagaboandă.

— De data asta mi-ai adus alcool?

Juliette și-a dat ochii peste cap. Întrucât încăperea i se părea prea întunecată, i-a aruncat lui Marshall bricheta ei ca să mai aprindă o lumânare cu ea, în timp ce Juliette scotea mâncarea, despăturind fructele și legumele cu viteza fulgerului. De când Marshall se ascundea acolo, reușiseră împreună să dea din nou drumul la apă fără să creeze un zgomot îngrozitor când se scurgea prin țevi și rebranșaseră instalația la gaze, pentru ca Marshall să poată găti. Dacă era să fie sinceră, Juliette nu considera că aceea era cea mai rea situație în care s-ar fi putut afla. Ignorând toată partea cu faptul că, potrivit legii, Marshall era mort – desigur.

— Nu am să-ți aduc niciodată alcool, a declarat Juliette. Mă tem că ai să dai foc la apartament.

Drept răspuns, Marshall s-a grăbit să inspecteze ce mai rămăsese pe fundul coșului. Abia dacă îi auzise remarca usturătoare. După atâta timp, Juliette și Marshall deveniseră destul de familiari cât să își dea seama când vorbeau serios. Ei doi semănau extraordinar de mult, lucru care lui Juliette i se părea prea straniu ca să mediteze prea mult asupra lui.

Marshall a desprins unul dintre ziarele de pe fundul coșului și și-a trecut ochii peste titluri.

— Un apărător, ei?

Juliette s-a încruntat, aruncând și ea un ochi.

— Știi și tu că nu te poți baza niciodată pe presă când vine vorba de relatarea evenimentelor legate de vendetă!

— Dar ai auzit și tu despre el?

— Da, câteva șoapte ici-colo, dar...

Juliette a tărăgănat, ochii oprindu-i-se asupra unei sacoșe lăsate pe podea, una care știa că nu fusese în apartament ultima oară când venise ea acolo.

Apoi, la câțiva pași de aceasta se afla o frunză.

Ei, cum ar fi putut să audă Marshall că în oraș își făcuse apariția un apărător?

Juliette și-a încrucișat brațele la piept.

— Ai fost pe afară, nu-i așa?

— Eu...

Marshall a căscat gura și a închis-o imediat la loc. A încercat să-și joace rolul:

— Nu! Bineînțeles că nu.

— A, da?

Juliette s-a întins după ziar și a citit cu voce tare:

— *Mascatul a intervenit în mai multe rânduri, punând ambele părți la pământ, înainte ca focurile să fie trase. Oricine deține informații ar trebui...* Marshall!

— Bine, bine!

Marshall s-a așezat pe un scaun șubred oftând adânc, fără aceeași energie de la început. S-a scurs o clipă lungă de tăcere, lucru care se întâmpla rar într-o cameră în care se afla Marshall Seo. Atunci când, în cele din urmă, a vorbit, a făcut-o cu o voce scăzută, articulând cu greu cuvintele:

— Încerc doar să am puțină grijă de el. Mă amestec în celelalte conflicte ale vendetei doar dacă se întâmplă să dau peste ceva în preumblările mele.

„El." Marshall nu i-a rostit numele, dar era evident că se referă la Benedict. Benedict nu rivaliza cu nimeni când venea vorba de asemenea grijă. Ar fi trebuit să îl certe imediat, dar Juliette nu reușea să se convingă să o facă. Avea inimă, până la urmă. Ea era cea care îl adusese în această situație, care-l îndepărtase de tot – *de toți* cei pe care îi iubea.

— Benedict Montagov te-a văzut? a întrebat ea încordată.

Marshall a clătinat din cap.

— Singura dată când a dat de necaz, i-am împușcat pe toți cei din jurul lui și am fugit.

Marshall și-a ridicat atunci ochii în care s-a întrezărit o urmă de vinovăție, pentru că își dăduse seama în fața cui se află.

— Am fost rapid...

— Să nu ne gândim prea mult la asta! i-a tăiat Juliette vorba.

Marshall ucisese Stacojii, ea avea să ucidă Flori Albe. Atâta vreme cât trăiau, atâta vreme cât orașul rămânea scindat, ei doi aveau să ucidă, să ucidă și iar să ucidă. Până la urmă, mai conta? Când aveai de ales între a-i proteja pe cei pe care îi iubești și a cruța viețile unor străini, cine ar fi considerat că este o decizie greu de luat?

Juliette s-a tras din nou la fereastră, ațintindu-și privirea în noapte. Afară era mai multă lumină decât înăuntru, lampadarele

stradale zumzăind vesele în armonie cu vântul. Până la urmă, adăpostul acela fusese ales pe considerente strategice: cât vedea Juliette cu ochii nu existau unghere sau ascunzișuri în care s-ar fi putut ascunde cineva ca să o urmărească. Cu toate acestea, Juliette a survolat zona cu precauție.

— Ai grijă doar, a spus în cele din urmă, dând drumul draperiei. Dacă te vede cineva...

— Nimeni nu are să mă vadă, i-a răspuns Marshall.

Glasul îi redevenise ferm.

— Îți promit, scumpo!

Juliette a dat din cap, deși în piept simțea o apăsare, chiar dacă încerca să zâmbească. Se așteptase ca în ultimele luni Marshall să ajungă să aibă resentimente față de ea. Îi promisese că va găsi curând o rezolvare, dar Tyler încă îi sufla în ceafă și deocamdată nu găsise nicio cale concretă de salvare. Cu toate acestea, Marshall nu se plânsese nici măcar o dată. Luase totul cu inima ușoară, chiar dacă ea știa că faptul că stătea acolo, închis, îl mânca de viu.

Juliette ar fi vrut ca Marshall să urle la ea. Să fie furios. Să îi spună că nu e bună de nimic, pentru că acela chiar părea să fie adevărul gol-goluț.

Însă el o primea de fiecare dată de parcă i-ar fi dus dorul.

Juliette s-a răsucit, clipind din gene.

— Circulă zvonuri că pe străzi va avea loc o revoltă condusă de comuniști chiar în seara asta! a zis Juliette, după ce s-a asigurat că lacrimile nu mai amenință să-i izvorască în ochi. Să nu ieși!

— Am înțeles.

— *Ai grijă!*

— Când nu am?

Juliette s-a întins după coșulețul ei, acum gol, cu o privire încruntată. Dar malițiozitatea pe care i-o arăta ea lui Marshall – chiar și atunci când era jucată – nu era decât una de suprafață. Marshall a

rânjit și și-a luat rămas-bun de la ea suflându-i două bezele uriașe. Juliette încă îl mai auzea după ce a închis ușa după ea și zăvoarele s-au tras din nou de cealaltă parte.

Trebuia să nu se mai atașeze atât de Flori Albe. Asta avea să-i aducă pieirea.

Lordul Montagov a împins dosarul până pe marginea biroului, obligându-l pe Roma să se întindă repede ca să-l apuce pentru că altfel toate hârtiile dinăuntru s-ar fi împrăștiat. Din celălalt capăt al mesei, aplecându-se cu prefăcută degajare, Dimitri trăgea cu ochiul, încercând să citească cu susul în jos în timp ce Roma răsfoia dosarul.

Roma se îndoia că Dimitri avea să vadă ceva. Avea nevoie de ochelari, iar becul de la veioza de pe biroul Lordului Montagov nu-l ajuta prea mult. Lumina care inunda camera era rece, de un alb murdar. Le aducea facturi mici, dar dacă te foloseai de ea prea mult, ajungeau să te usture ochii, iar pielea îți căpăta o paloare de-a dreptul cadaverică.

— Să treci prin ele cu grijă și să memorezi numele clienților pe care îi căutăm! l-a instruit Lordul Montagov. Însă acesta este scopul tău secundar. În primul și primul rând trebuie să ții socoteala relației Stacojiilor cu șantajistul. Să nu îi lași să fie în avantaj. Să nu-i lași să arunce totul asupra noastră. Dacă Banda Stacojie va reuși să se descotorosească de amenințare, atunci și Florile Albe o vor face.

— Totul depinde de felul în care vor reuși să obțină rezultatul, a răspuns Roma cu o voce monotonă. Fie găsind vinovatul, fie găsind un vaccin.

Găsirea vinovatului ar fi fost o treabă simplă. Nu conta cine apăsa pe trăgaci sau înfigea pumnalul. Însă dacă soluția o

reprezenta un nou vaccin, atunci totul depindea de cel care putea păstra mai bine secretul pentru a se salva primul.

Dimitri s-a aplecat în față, gata să comenteze. Până să apuce să o facă, Roma a închis dosarul.

— Oricum ar fi, mă descurc.

La ușa biroului Lordului Montagov s-a auzit un ciocănit și Floarea Albă de afară a anunțat un apel telefonic. Roma și-a tras scaunul, făcându-i loc tatălui său, care s-a ridicat de la birou și a ieșit din cameră. De îndată ce s-a închis ușa, Dimitri a dat roată biroului și s-a trântit în scaunul Lordului Montagov.

— În primul rând, cu plăcere! a zis el.

Roma a simțit imediat cum încep să îi pulseze tâmplele.

— Toți clienții aceia din dosar, toți acei negustori Stacojii care sunt pe punctul de a dezerta la Florile Albe – toate acestea sunt opera mea, Roma. Tu nu mai trebuie acum decât să dai lovitura finală. Nu ar trebui să fie prea complicat.

— Felicitări! a zis Roma, rezemându-se de speteaza scaunului. Ți-ai făcut treaba.

Dimitri și-a scuturat capul. Gestul era îmbibat de o milă mimată și acompaniat de un *țâțâit* nerostit.

— Nu e suficient să îi vezi pe negustori ca pe o corvoadă, a comentat Dimitri. Trebuie să îi accepți. Să îi respecți. Abia atunci vor asculta.

Roma nu avea timp pentru așa ceva.

— Sunt colonialiști.

A ridicat dosarul, îndoindu-i fără milă marginile.

— Merită să fie furați și prădați, așa cum au făcut-o și ei altora. Lucrăm cu ei pentru a obține ce beneficii putem stoarce. Nu lucrăm cu ei de drag. Bagă-ți mințile-n cap!

Dimitri nu părea impresionat. Era greu de spus cât din ceea ce zicea era din convingere și cât doar pentru a-l scoate pe Roma din sărite.

— Deci așa stă treaba? a întrebat Dimitri.

Și-a ridicat picioarele pe birou.

— Atâta ostilitate față de aliații noștri! Și îți iei o amantă dintre dușmani.

Camera fusese dinainte rece. Acum părea înghețată.

— Greșești.

Roma s-a ridicat și a dat drumul dosarului.

— Lucrez alături de Juliette Cai până în clipa în care îi voi putea lipi un pumnal de beregată.

— Atunci de ce nu ai făcut-o până acum? l-a contrat Dimitri.

A împins biroul cu piciorul și scaunul Lordului Montagov a alunecat până în perete, rămânând în echilibru precar pe picioarele din spate.

— În toate aceste luni, până ca tatăl tău să îți ceară să o păstrezi în viață pentru a aduna informații, de ce nu ai vânat-o?

Roma s-a ridicat, cu flăcări arzându-i sub piele. Dimitri nu a protestat când l-a văzut ieșind din birou valvârtej. Dimitri plănuise probabil să îl facă să plece, pentru a pica astfel prost în ochii tatălui său atunci când acesta avea să se întoarcă și să nu îl mai găsească în birou. Fără să-i pese de părerea Lordului Montagov, Roma a intrat în prima cameră pe care a găsit-o goală și s-a lăsat într-un fotoliu, în întuneric, mușcându-și buzele ca să nu dea drumul blestemelor care-i stăteau pe limbă.

Deranjat, în jurul lui s-a ridicat praful. După ce camera s-a cufundat la loc în nemișcare, Roma s-a simțit acoperit de o pojghiță de murdărie. La trei pași de el se afla fereastra cu jaluzele stricate prin care lumina arunca pe peretele opus forme argintii neregulate. Nu îl vedea, dar auzea un ceas masiv ticăind într-un colț,

măsurând timpul pe care îl avea la dispoziție în acea cameră înainte ca, inevitabil, să îl găsească cineva.

Roma a răsuflat cu putere și și-a trântit mâinile pe brațele fotoliului, fără grație. Era extenuat și se săturase de acuzele lui Dimitri. Da – Roma își pătase mâinile de sânge la cincisprezece ani pentru Juliette. Era ca și cum el ar fi aprins fitilul care aruncase în aer o întreagă casă de pe domeniul Stacojiilor. Tot ceea ce făcuse fusese pentru a o salva, pentru a o proteja pe Juliette, deși ea nu-i ceruse asta niciodată. Pe vremuri ar fi ars tot orașul din temelii doar pentru a o putea păstra în siguranță. *Bineînțeles* că acum îi era greu să îi facă rău. Fiecare celulă, fiecare nerv – fuseseră fixați cu o singură mantra: *protejeaz-o, protejeaz-o!* Chiar și după ce înțelesese că devenise o cu totul altă persoană, chiar și după ce auzise lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse la New York... ea rămăsese tot Juliette. Juliette a lui.

Iar acum nu mai era acea Juliette. Arătase asta cât se poate de clar. Așteptase, așteptase și iar așteptase. Oricât de tare l-ar fi urât pe Dimitri, într-o privință avea totuși dreptate: Roma refuza să se răzbune pentru că o fărâmă din el urla în continuare că o cunoaște pe Juliette. Că ea îi ascunde ceva, că nu ar fi putut să îl trădeze.

Dar Marshall era mort. Din cauza alegerii pe care ea o făcuse. La fel cum Roma alesese viața lui Juliette, punând-o mai presus de a Doicii. La fel cum Roma făcuse ceea ce făcuse pentru ca ea să se întoarcă în America, pentru ca ea să fie departe, cât mai departe. Chiar dacă răceala ei fusese prefăcută, chiar dacă nu jucase un rol atunci când plânsese, chiar dacă privirea ei blândă nu mințise în acea zi, în spatele sediului comuniștilor... nu conta. Pentru Marshall, nu o putea ierta.

Mai întâi, răspunde-mi la o întrebare. Mă iubești încă?

— De ce nu vrei să *lupți*? a șoptit Roma în camera goală.

Se simțea amețit. Aproape că o simțea pe Juliette stându-i alături, cu parfumul ei floral de la gelul de păr alunecându-i pe sub nări și învăluindu-l.

— De ce te-ai da bătută și ai ceda vendetei în cel mai îngrozitor mod cu putință?

Poate se înșela însă. Poate că nu fusese deloc o alegere grea, iar în Juliette Cai nu exista nicio urmă de afecțiune.

Era destul! Roma a sărit în picioare, strângând din pumni. Deocamdată, trebuiau să lucreze împreună, dar aranjamentul avea să se încheie mai devreme sau mai târziu. Dacă Juliette voia să joace după regulile datoriei de sânge, atunci avea să fie ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Avea să îl doară la fel de tare ca pe ea, dar urma să împlânte pumnalul.

Era *obligat* să o facă.

Ușa s-a deschis atunci, iar Lordul Montagov și-a băgat capul înăuntru, încruntându-se când l-a văzut pe Roma așezat pe divan. Roma a simțit impulsul de a-și șterge ochii pentru orice eventualitate, dar asta ar fi arătat și mai straniu decât dacă rămânea cu privirea ațintită în gol, fără să-i permită tatălui său să-i descifreze expresia.

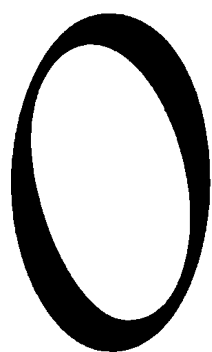
— Dimitri mi-a zis că probabil ai rătăcit pe aici, a zis Lordul Montagov. Nu poți să stai locului nicio clipă?

— Reluăm întâlnirea? a întrebat Roma, evitând să răspundă.

— Am acoperit destule puncte, s-a încruntat nemulțumit Lordul Montagov. Rămâi înăuntru! În seara asta se pornește o revoltă.

Lordul Montagov a închis ușa în urma lui.

Zece

 REVOLUȚIE NU ESTE NICIODATĂ FRUMOASĂ. NICI curată, liniștită sau pașnică.

În această noapte, orașul urmărește mulțimile adunându-se, strângându-se pentru o revoltă care s-ar putea să fie în sfârșit auzită. Circulă șoapte despre monștri și nebunie care sunt gata să atingă o limită – câtă *suferință* pot îndura străzile până vor da pe dinafară? Sindicatele se strâng împreună într-un efort colectiv. Îi amenință pe toți cei care ascultă cu ce se va întâmpla dacă gangsterii și imperialiștii nu sunt îndepărtați. Foametea îi va aneantiza. Săracii vor fi spulberați. Iar în Shanghai, muncitorii din fabrici, al căror număr se ridică la sute și mii, ascultă.

Oamenii mărșăluiesc, mulțimile intrând peste secții de poliție și garnizoane. Pătrund în concesiunile străine și străbat teritoriul chinezesc deopotrivă. Străinii își încuie ușile cu mâini tremurânde; gangsterii ies în stradă, făcând să crească numărul celor din trupele trimise să împrăștie mulțimile.

— E o idee bună? întreabă un muncitor din mulțime.

Prietenul lui îi aruncă o privire piezișă, tremurând. Este un frig de moarte în Shanghai. Pe străzi sunt împrăștiate cristale de gheață, iar atunci când o pasăre croncăne undeva, în depărtare,

sunetul abia răzbate, pentru că vântul bate cu atâta putere, încât îl îneacă.

— Ce contează? răspunde prietenul. Orașul nu are cum să meargă decât în mai rău. Nu strică să încercăm.

Se apropie de secție. De deasupra, ai putea admira felul în care se răsfiră mulțimea, cu torțe aprinse ridicate spre cer, petele portocalii formând un semicerc perfect, blocând toate ieșirile. Pare aproape o scenă de război, iar vântul îi apleacă în față.

— Acesta e primul și singurul vostru avertisment, răsună glasul unui polițist prin megafon. Cei care deranjează ordinea publică vor fi decapitați pe loc!

Nu este o amenințare goală. Aici, la marginea orașului, unde mai marii gangsterilor și străinii arareori pășesc, au fost văzute deja, iar și iar, capete retezate înfipte în stâlpi de felinar. Decorează colțurile de stradă ca niște simple reclame pentru magazine, avertizându-i pe ceilalți disidenți care ar putea încerca să schimbe rânduiala teritoriului în care locuiesc. S-a ajuns până în acest punct; loialitatea nu mai este îndeajuns, nu mai e suficient să sperii prin forță.

Stacojiii știu de mult timp că oamenilor nu le mai este teamă de ei. Iar asta e ceva de care Stacojiii ar trebui să se teamă.

— Jos domnia gangsterilor! cere mulțimea într-un glas. Jos domnia străinilor!

Polițiștii intră în formație. Săbiile lucesc în lumina argintie a lunii – e o alternativă mult mai murdară, dar rezerva de mitraliere este redusă. Armatele naționaliste își aleg primele armele și ele au luat pistoale pentru a purta adevăratul război cu ele într-altă parte.

Orașul pufnește și norii devin mai groși, ascunzând lumina lunii. Și orașul Shanghai duce un război. Soldații în uniforme nu au ajuns încă, dar este și acesta un război.

— Faptul că sunteți numeroși nu înseamnă nimic! încearcă din nou vocea de la megafon. Împrăștiați-vă sau…

Ofițerul se retrage brusc pentru că a observat ceva în mulțime. Se produce un efect în lanț, și toți muncitorii se întorc la rândul lor ca să privească, unul după altul, ridicându-și lămpile cu gaz, luminând cerul nopții.

Și văd un monstru în mulțime.

Într-o clipă, masele cad pradă groazei. Polițiștii și gangsterii de cealaltă parte a baricadei aleargă ca să se pună la adăpost. Orașul acesta a învățat deja cum să reacționeze. Oamenii lui au trăit de atâtea ori această scenă, încât își știu replicile pe de rost și știu pe unde să iasă. Îi ridică pe copii pe umeri, îi sprijină pe bătrâni și *fug*.

Dar… monstrul nu face nimic. Chiar și după ce muncitorii s-au dispersat, rămâne acolo – o entitate singuratică, în mijlocul drumului. Atunci când clipește, pleoapele i se unesc dintr-odată, de la stânga la dreapta, și în aceeași clipă un fior colectiv scutură orașul. Locuitorii lui nu vor să vadă cum pielea albastră a monstrului devine mai întunecată sub lumina lunii, dar luna strălucește oricum, iar polițiștii din secție se văd nevoiți să își întoarcă spatele la ferestre, cu respirația tăiată din cauza spaimei.

În acest colț al Shanghaiului revoltele amuțesc. În alte părți – prin alte cartiere, pe alte drumuri – acestea ard și se îneacă în sânge, însă aici nu se aude niciun sunet din secție, nicio sabie nu lucește, niciun cap nu se înalță în țeapă atâta vreme cât monstrul se află acolo.

Monstrul își lasă capul pe spate, privind la lună.

De parcă ar zâmbi.

Unsprezece

FEBRUARIE 1927

SOARELE STRĂLUCEA ASTĂZI, ARZÂND DEASUPRA orașului de parcă ar fi fost un diamant uriaș în montura cerului. *Cum nu se poate mai potrivit,* și-a zis Juliette când a coborât din mașină, trăgând în nări aerul rece și proaspăt. Shanghai, care avea părți pe care nu le puteai privi direct pentru că luceau prea puternic, era într-atât de surescitat de forța propriei extravaganțe, încât nici nu putea fi apreciat pentru aceasta.

Mai ales aici, în inima orașului. Practic, acesta era teritoriul Stabilimentului Internațional, însă Concesiunea Franceză se întindea la doar câteva străzi depărtare, iar suprapunerea de jurisdicție era destul de încâlcită, încât lui Juliette nu îi păsase niciodată prea mult de granița care exista în lungul bulevardului Eduard al VII-lea. Nici localnicilor nu le păsa, așa că acolo își începeau misiunea din Concesiunea Franceză: în afara ei.

Juliette s-a retras în umbra unei clădiri, furișându-se în jurul fațadei. Aici se aflau cele mai scumpe hoteluri, atât de apropiate unele de altele, încât Juliette risca să fie prinsă într-una dintre discuțiile doamnelor străine mult prea entuziaste ieșite la plimbare ca să experimenteze cultura locală. Pe cât de repede putea, Juliette a pășit pe alee și apoi s-a oprit în loc, pregătindu-se.

Purta din nou alb. Nu-l văzuse niciodată purtând atât de mult culoarea aceea afurisită!

— *Alors, quelle surprise te voir ici!*[1]

Roma s-a întors când i-a auzit sunetul vocii, fără să se arate amuzat de teatrala ei uimire. Își ținea ambele mâini în buzunarele de la pantaloni, și poate că Juliette își imaginase, dar putea să jure că părea să strângă o armă.

— Unde altundeva aș fi putut să te aștept, Juliette?

Juliette a ridicat cu simplitate din umeri, pentru că nu mai avea energia necesară să-l șicaneze. Nu o făcea să se simtă mai bine, nici nu avea să alunge mutra sumbră a lui Roma. Atunci când l-a văzut scoțându-și mâna din buzunar, aproape că a rămas uimită că era vorba despre un ceas de aur pe care Roma l-a deschis ca să verifice ora.

Juliette întârziase. Stabiliseră să se întâlnească în spatele Teatrului Mare, acolo unde se afla clubul de curse al străinilor. Hipodromul era întotdeauna plin ochi, însă cu atât mai mult la ora asta, pentru că acum aruncau miniștrii și mondenii cu pariuri de parcă asta ar fi fost ocupația lor.

— Am avut de făcut câteva drumuri, a spus Juliette în timp ce el își punea ceasul la loc.

Roma a luat-o în direcția hipodromului.

— Nu am întrebat.

Au! Juliette a tresărit vizibil, în inimă stârnindu-i-se o senzație de fierbințeală. Putea să facă față însă. Ce conta o doză mică de răutate? Cel puțin nu încerca să o împuște.

— Nu vrei să știi ce comisioane am făcut? a insistat Juliette, urmându-i pașii repezi. Îți ofer informații pe o tipsie de argint, și

[1] „Ei, ce surpriză să te văd aici!", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

tu nici măcar nu vrei să le culegi. Am verificat datele poștale de pe scrisori, Roma Montagov. La asta te gândiseși?

Roma i-a aruncat o privire scurtă peste umăr, apoi, de îndată ce Juliette l-a prins din urmă, s-a întors.

— De ce aș fi făcut-o?

— Ar fi putut să fie falsificate dacă șantajistul nu le-a trimis cu adevărat din Concesiunea Franceză.

— Și au fost?

Juliette a clipit. Roma se oprise brusc, și nu pentru că ar fi fost prins de discuția lor. Pur și simplu aștepta să treacă strada.

Roma i-a făcut semn că puteau trece.

— Nu, a răspuns în cele din urmă Juliette, odată ce se aflau din nou pe trotuar.

Din acel punct putea să audă deja ropotul copitelor.

— Au fost într-adevăr trimise din mai multe puncte aflate în Concesiune.

Ceea ce nu înțelegea Juliette era de ce s-ar fi deranjat cineva să facă așa ceva. Era mai greu să scoți informații de la niște ștampile decât de la oameni... cu asta Juliette era de acord. Nimeni nu ar fi fost prost ca să angajeze pe cineva pentru a transmite mesajele pentru că mesagerul ar fi putut să fie prins și Juliette l-ar fi torturat până ar fi aflat adevărul. Poșta însă? Nu ar fi putut lăsa scrisorile pur și simplu prin oraș, pentru ca mai apoi gangsterii să le ridice și să i le aducă Lordului Cai? Parcă șantajistul își dorea ca Juliette să dea năvală în Concesiunea Franceză, după cât de bătătoare la ochi erau ștampilele poștale.

Juliette nu a rostit nimic din toate acestea cu voce tare. Lui Roma nu părea să-i pese.

— Îl crezi mult prea inteligent pe șantajistul acesta, a zis el. Scrisorile vin din Concesiunea Franceză pentru că, după cum e de

așteptat, cineva din aceste părți ale orașului a preluat moștenirea lui Paul.

Roma a oftat.

— Deci, iată-ne!

Roma și Juliette și-au ridicat simultan capetele spre clădirea hipodromului. Clădirea centrală a clubul se afla în partea de vest a pistei, întinzându-se grandioasă și ridicându-se spre cer cu turnul ei de zece etaje. O rumoare colectivă a răzbit dinspre piste, anunțând încheierea unei curse, iar clădirea a răsunat de entuziasm, pregătindu-se pentru următoarea rundă de pariuri.

Aceasta era o față diferită a orașului. De fiecare dată când Juliette pășea într-unul dintre locurile din Stabiliment, lăsa în urmă partea din ea care jongla cu crimele și petrecerile, intrând într-o lume a perlelor și a etichetei. O lume a jocurilor strălucitoare în care își găseau locul doar cei fluenți în limba ei. O singură mișcare greșită i-ar fi trădat pe cei al căror loc nu era acolo, ostracizându-i imediat.

— Urăsc locul ăsta! a șoptit Roma.

Mărturisirea bruscă a lui Roma ar fi luat-o pe Juliette prin surprindere dacă nu ar fi fost și ea captivată în același timp de venerație și repulsie – de scara din marmură și de parchetul din stejar sau de sala pentru pariuri care se întrezărea dincolo de ușile deschise, într-atât de gălăgioasă, încât rivaliza cu tribunele pline de urale.

Roma, în ciuda a ceea ce spunea, nu-și putea lua ochii de la ceea ce-i ieșea dinainte.

— Și eu, a replicat Juliette încetișor.

Poate că, într-o zi, un muzeu de istorie avea să se ridice în locul în care se afla acum clubul, prinzând între pereții lui frumusețea și durerea care, cumva, păreau să coexiste tot timpul în acest oraș. Deocamdată însă, *astăzi*, era un club, iar Roma și Juliette trebuiau să ajungă la al treilea etaj, acolo unde își aveau locul membrii.

— Ești pregătită?

Vocea lui Roma revenise la normal, de parcă momentul anterior i se ștersese cu totul din minte. Fără tragere de inimă, i-a oferit lui Juliette brațul.

Tânăra i l-a apucat înainte ca băiatul să se răzgândească, strângându-i mâneca între degete. Mâinile îi erau înmănușate, însă contactul a făcut-o oricum să tresară.

— A fost văzut ieri. Pe la periferia orașului, acolo unde s-au ținut grevele muncitorești. Oamenii au zis că un monstru a fost de față.

Roma și-a dres vocea. A clătinat din cap, de parcă nu ar fi vrut să discute despre asta, deși se aflau acolo tocmai pentru că monștrii dădeau târcoale prin oraș.

— Atâta vreme cât nu sunt morți, nu îmi pasă, a murmurat el. Civilii pretind că văd tot timpul monștri.

Juliette a lăsat baltă subiectul. De îndată ce au pășit înăuntru, privirile s-au întors spre ei. Nu ar fi fost cu putință să treacă neobservați, pentru că Roma Montagov și Juliette Cai erau cunoscuți de toată lumea, însă Juliette nu se așteptase ca reacțiile să fie imediate. Fără întârziere. Francezii la costum și femeile care-și răsuceau colierele de perle de la gât își întorceau fără jenă, curioși, capetele.

— Niciunul dintre ei nu ne este de folos, a șoptit Roma. Mergi mai departe!

Publicul pe care îl aveau începea să se rărească pe măsură ce urcau. Au trecut de sala de la mezanin în care era în plină desfășurare un joc de bowling. Al doilea etaj răsuna de pocnetele bilelor unui joc de biliard aproape în același ritm cu copitele cailor de afară.

La al treilea etaj se afla o cabină instalată în fața ușilor închise – o santinelă care păzea panourile lustruite și liniile lungi și întunecate ale lemnului din care era alcătuită intrarea impozantă.

În apropiere pocnea focul într-un șemineu care încălzea atât de tare etajul, încât Juliette a simțit imediat broboane de sudoare pe piele, ceea ce a făcut-o să-și descheie nasturii de la blană și să o lase desfăcută.

— Bună! i s-a adresat Juliette femeii de la stand, așteptând ca aceasta să-și ridice privirea.

După păr, părea americancă.

— Acesta este etajul membrilor, nu?

Prin uși au răzbit hohote de râs, acompaniate de clinchetele paharelor ciocnite, și Juliette a înțeles imediat că acela era. Înăuntru se aflau toate persoanele din Concesiunea Franceză pe care era indicat să le cunoști. Într-un oraș aglomerat ca acesta, *cineva* știa întotdeauna *ceva*. Singurul lucru pe care trebuia să îl faci era să identifici persoana potrivită.

— Sunteți membri? a întrebat femeia cu răceală, aruncându-i lui Juliette o privire în trecere.

Accentul era clar. Americancă.

— Nu…

— Standul pentru chinezi este afară.

Juliette i-a dat drumul lui Roma. Acesta s-a întins, parcă pentru a o trage înapoi, însă s-a răzgândit în ultima clipă, mâna plutindu-i stingher în aer în timp ce Juliette pășea înainte, cu tocurile țăcănind pe podeaua lucioasă. S-a apropiat de stand și apoi și-a izbit palmele de el. În clipa în care, speriată, femeia și-a ridicat în sfârșit privirea ca să se uite așa cum trebuie, Juliette s-a aplecat spre ea.

— Repetă ce ai zis, i-a cerut Juliette, dar de data asta privește-mă în față!

Juliette a început să numere în minte până la trei. *Unu. Doi…*

— D-domnișoară Cai, s-a bâlbâit femeia. Nu v-am văzut numele pe lista invitaților…

— Taci!

A arătat spre ușă.

— Deschide-o, bine?

Ochii deja măriți ai femeii au alunecat spre ușă, apoi la Roma, căscându-se și mai mult, gata parcă să-i sară din cap. Un colțișor întunecat din Juliette s-a desfătat cu priveliștea aceea, cu adrenalina care-i aluneca prin vene de fiecare dată când numele îi era rostit cu teamă. O parte și mai întunecată era încântată de imaginea pe care i-o oferea femeii, arătându-se impunătoare, în vreme ce Roma aștepta la dreapta ei. Aveau să conducă acest oraș într-o zi, nu-i așa? Fiecare câte o jumătate, strângând în pumni imperiul. Și iată-i aici, împreună.

Femeia s-a grăbit să deschidă ușa. Când a trecut pe lângă ea, Juliette i-a oferit un zâmbet care nu era nimic mai mult decât canini dezveliți.

— Ai îngrozit-o într-atât, încât are să privească tot timpul peste umăr trei ani de acum înainte, a remarcat Roma înăuntru, inspectând o tavă cu băuturi care le trecea pe dinainte.

— Nu prea contează că am reușit să o fac de rușine, a mormăit Juliette. Nu toți chinezii din Shanghai au acest privilegiu.

Roma a ales un pahar și a sorbit o gură. O clipă, lui Juliette i s-a părut că avea să spună ceva. Însă, orice va fi fost, Roma s-a răzgândit, pentru că tot ce i-a ieșit pe gură a fost:

— Să trecem la treabă!

Timp de o oră, s-au perindat prin mulțime, au strâns mâini și au făcut schimb de plezanterii. Străinii care se mutaseră în oraș pe termen lung își ziceau shanghailandezi și, deși termenul îi provoca lui Juliette atâta greață, încât prefera să îi blocheze cu totul existența în minte, era singurul termen acceptabil la care se putea gândi pentru a descrie persoanele din acea încăpere.

Cum de îndrăznesc să-și atribuie un asemenea titlu? Juliette și-a strâns tare mâinile-n pumni, lăsând un cuplu să-i treacă pe dinainte. *Cum de îndrăznesc să se numească oameni ai acestui oraș, de parcă nu ar fi intrat în el cu forța, acostând pe țărmurile lui cu tunuri, de parcă nu s-ar afla acum aici pentru că se trag din cei care au aprins primele focuri?*

Însă avea de ales între shanghailandezi și *imperialiști,* iar Juliette se îndoia că tatăl ei ar fi fost încântat dacă ar fi dat roată camerei adresându-li-se bancherilor și negustorilor cu acel termen. Trebuia să înghită și gata. Trebuia să râdă în compania shanghailandezilor, sperând că vreunul dintre ei avea să îi ofere ceva informații atunci când aducea ca din întâmplare vorba despre cele mai recente morți.

Până în acel punct, nu aflase nimic. Deocamdată, lumea era mai degrabă interesată să afle de ce ea și Roma lucrau împreună.

— Credeam că nu vă înțelegeți, a remarcat cineva. Am fost avertizată că, dacă vreau să fac afaceri în acest oraș, trebuie să îmi aleg o tabără sau o mierlesc.

— Părinții noștri ne-au cuplat, a răspuns Roma.

A zâmbit apoi ștrengărește, atât de fermecător, încât străina a oftat vizibil impresionată – deși era destul de în vârstă ca să-i poată fi mamă.

— Avem de îndeplinit o misiune atât de importantă, încât Florile Albe și Banda Stacojie trebuie să colaboreze, chiar dacă asta înseamnă că trebuie să lăsăm pentru moment... *afacerile* la o parte.

Juliette se întreba dacă Roma exersase acele cuvinte și tonul pe care avea să le livreze. Vorbea ca o încântătoare odraslă, exemplar, pentru că nimeni în afara ei nu putea să sesizeze amărăciunea dindărătul măștii. Tot ceea ce percepeau străinii era frumusețe și discurs degajat. Juliette asculta cuvintele. Auzea resentimentele din spatele *misiunii,* știind că, dacă nu ar fi fost aceasta, Roma ar fi fost departe, în cealaltă parte a orașului.

Juliette spera că șantajistul avea să audă sau, și mai bine, să îi vadă chiar în acea clipă. Spera că avea să bage de seamă cooperarea lor calculată și că în suflet avea să i se strecoare teroarea. Odată ce Stacojiii și Florile Albe își uniseră puterile, era doar o chestiune de timp până când dușmanul lor comun avea să se prăbușească.

— Vai, nu știu dacă ar trebui să mă simt jignit că încă nu am fost salutat!

Roma și Juliette s-au întors amândoi la auzul acelei voci care îi aparținea unui bărbat scund și expansiv. Acesta și-a plecat bereta și, în semn de răspuns, Roma și-a înclinat pălăria de paie – întrupare a sofisticării prin comparație cu bărbatul roșu la față care gâfâia. Nu era o comparație cinstită. Juliette le-a studiat pe cele două femei care-l însoțeau pe bărbat și a văzut că și ele credeau același lucru.

— Iertați-ne! a grăit Juliette.

A întins mâna și l-a lăsat pe bărbat să i-o cuprindă și să-i lipească un sărut de degetele înmănușate.

— Dacă ne-am mai întâlnit, va trebui să îmi reamintiți.

Aproape insesizabil, bărbatul i-a strâns degetele puțin mai tare. În clipa următoare i-a dat drumul, astfel încât totul ar fi putut să fie pus pe seama unui simplu accident, însă Juliette știa că omul îi observase reacția.

— Ah, suntem străini, domnișoară Cai! a răspuns el. Spuneți-mi Robert Clifford.

Ochii i-au alunecat de la Juliette la Roma și apoi a făcut semn spre femeile care-l însoțeau.

— Purtam o conversație extrem de agreabilă înainte să fim învinși de curiozitate. Așa că mi-am zis – ei bine, de ce n-aș întreba? Cererile pentru poziția de membru trec de obicei pe la mine, dar pe ale voastre nu le-am văzut. Așa că...

Robert Clifford și-a ridicat brațele și le-a fluturat în jurul sălii, de parcă ar fi vrut să le reamintească unde se află.

— Când au început să lase în Club gangsteri?

Ah – iată!

Juliette a zâmbit, strângând din dinți atât de tare, încât molarii i-au scrâșnit în gură. Tonul bărbatului cu fața roșie era jovial, însă cuvântul „gangsteri" avea un șuierat aparte, care trăda faptul că nu era vorba doar despre asta. Ceea ce voia el să spună era „chinezi" și „ruși". Avea mult mai mult tupeu decât americanca de afară. Credea că îi poate înfrunta fățiș și să iasă învingător.

Juliette s-a aplecat și a desprins batista din buzunarul de la pieptul lui Robert Clifford. A ridicat-o în lumină și a inspectat calitatea materialului.

I-a făcut semn lui Roma să arunce și el o privire, profitând de ocazie ca să-i întoarcă spatele bărbatului și să rostească pe mutește „E britanic?" Cele două femei care-l însoțeau erau franțuzoaice, dacă era să se ia după ținutele lor sportive Coco Chanel. Însă Juliette nu avea același ochi pentru moda bărbătească, iar accentele erau greu de diferențiat când lumea învăța toate limbile europene pentru a-și arăta statutul.

„Da", a răspuns Roma.

Juliette a râs delicat și i-a îndesat bărbatului batista la loc. Apoi a dat un bobârnac șepcii de pe capul lui Robert Clifford cu suficientă putere, încât aceasta aproape că i-a alunecat de pe cap, după care s-a întors spre cele două femei și li s-a adresat în franceză:

— *Mon Dieu,* când au început să lase băieți de la ziare englezi în orașul ăsta? *Maman* îl cheamă acasă, la cină!

Femeile au izbucnit dintr-odată în hohote de râs, iar Robert s-a încruntat, pentru că nu înțelesese ce zisese Juliette. Și-a ridicat imediat mâinile la șapcă și a potrivit-o la loc. Un singur strop de sudoare i-a alunecat pe față.

— Bine-bine, Juliette! a intervenit Roma.

Suna de parcă s-ar fi pregătit să-i țină morală, dar, cum trecuse și el la franceză, Juliette știa că îi face jocul.

— Nu poți avea așteptări prea mari de la el. E probabil obosit după ce a alergat atât cu ziarele. Bietul de el, s-ar putea să aibă nevoie de un prosop!

Asta, în sfârșit, a părut să-l facă pe bărbat să înțeleagă. *„Serviette.”* Și-a șters fața rapid și a înțeles. Era prea cald în cameră. El purta un costum prea scump, a cărei lână era potrivită pentru vremea rece de afară.

— Vă rog să mă scuzați pentru o clipă! a rostit printre dinți.

Robert Clifford s-a răsucit pe călcâie și a pornit furios spre baie.

— Credeam că nu mai pleacă! a comentat una dintre femei, vizibil mai relaxată, în timp ce-și potrivea cureaua de la pantalonii evazați. Tot ce știe e bla-bla: bla-bla finanțe, bla-bla cai, bla-bla monștri!

Roma și Juliette au făcut un schimb de priviri, rapid și fără să trădeze ceva prin expresie – dar, chiar și așa, s-au citit unul pe celălalt. Poate că dăduseră în sfârșit de ceva.

Juliette a întins mâna.

— Nu cred că am avut plăcerea...?

— Gisèle Fabron, a completat femeia îmbrăcată în pantaloni, strângându-i ferm mâna lui Juliette. Iar însoțitoarea mea este Ernestine de Donadieu.

— *Enchanté!* și-a întins delicat mâna Ernestine.

Roma și Juliette s-au prezentat la rândul lor cu grație și eleganță, împărțind complimente. Pentru că acelea erau rolurile pe care fuseseră crescuți să le joace. Jocurile pe care știau cum să le câștige.

— Dar bineînțeles că noi *vă cunoaștem*, a spus Gisèle. Juliette. Ce nume frumos! Părinții mei au fost cât pe ce să mi-l dea și mie.

Juliette și-a dus mâinile la piept, jucând uluirea.

— Ah, dar ce noroc că nu au făcut-o, pentru că Gisèle este încântător!

În timp ce vorbea, i-a atins ușor glezna lui Roma cu vârful pantofului.

Roma a prins apropoul. A părut să cerceteze încăperea.

— Ce amuzant, oare Robert Clifford ne-a abandonat definitiv?

Ernestine și-a încrețit nasul și și-a netezit părul scurt cu nonșalanță.

— E posibil să se fi retras în boxele membrilor. Bănuiesc că a plasat niște pariuri exorbitante cât am fost jos.

— Serios? a replicat Roma. Sau poate că a prins vreun alt suflet amărât într-o discuție fascinantă despre monștri!

Cele două femei au izbucnit din nou în râs, iar Juliette a trebuit să se înfrâneze ca să nu-l bată pe Roma pe spate pentru grația cu care reușise să învârtă lucrurile.

— Ce păcat! a grăit Juliette zeflemitor. Nu ați auzit că orașul s-a trezit din nou la viață?

Roma s-a prefăcut că meditează câteva clipe.

— Într-adevăr. Dar am auzit că de data asta nu este vorba despre un monstru, ci despre un maestru păpușar, care controlează niște creaturi ce-i împlinesc dorințele.

— Ei, fleoșc! și-a fluturat expeditiv mâna Gisèle. Nu e același lucru ca mai înainte? Escroci și măscărici care profită de situație ca să-și vândă mărfurile.

Juliette și-a lăsat capul într-o parte. Când vorbea despre „escroci", Gisele se referea cu siguranță la Larkspur și la vaccinul lui, la Paul Dexter, care distribuise soluții saline pentru profit, chiar dacă avea în posesie adevăratul leac. Doar că acum nu mai exista niciun Larkspur care să-și vândă mărfurile pe stradă. Așa că, la cine se referea de fapt?

— Da, a răspuns Juliette, încercând să-și ascundă confuzia. De data aceasta sunt și mai tăcuți, trebuie să recunosc.

— Mai tăcuți? a repetat Ernestine uluită. Vai, mi-au îndesat atâția fluturași pe sub ușă în ultima săptămână! Chiar în dimineața aceasta – s-a pipăit în dreptul buzunarelor, privirea luminându-i-se când a auzit un foșnet –, ah, știam eu că încă îl am. *Ici!*

A scos din buzunar un afiș teribil de subțire, aproape transparent în lumină. Roma l-a luat primul, încruntându-se adânc, iar Juliette și-a plecat bărbia pe după umărul lui, citind odată cu el.

Franceza era plină de greșeli gramaticale. Mesajul era însă destul de clar.

NEBUNIA S-A REÎNTORS!
VACCINAȚI-VĂ!

În josul paginii se afla o adresă, la fel ca data trecută. Doar că acum adresa nici măcar nu era din Shanghai. Era din Kunshan, un alt oraș care se afla într-o altă *provincie*. Deși căile ferate asigurau o călătorie relativ scurtă până acolo, însemna că ar fi trebuit să ieși din bula protectoare a Shanghaiului și să pătrunzi pe teritoriul altor gangsteri și milițieni. Shanghai era un haos în sine, dar acolo, afară, regulile și cei care le stabileau se schimbau cât ai clipi din ochi.

Nu conta. Era mai bine decât să nu aibă nimic.

— Am putea păstra noi asta? a întrebat Juliette cu un zâmbet fermecător pe buze.

Restul timpului petrecut la club nu le-a mai adus nimic important, așa că Roma a propus să se retragă înainte de lăsarea serii. În timp ce părăseau hipodromul, întorcându-se spre Calea Nanjing, Juliette se gândea încă la acel fluturaș. Rumoarea orașului a învăluit-o din nou, uruitul tramvaielor și claxoanele mașinilor luând

locul tropăitului ritmic al copitelor cailor. Acum, Juliette se simțea aproape relaxată.

Aproape.

— De ce să faci reclamă în franceză? s-a mirat Juliette cu voce tare. De ce *doar* francezilor? Nu am văzut nimic asemănător prin alte părți. Foarte selectiv să strecori astfel de fluturași doar pe sub ușile din clădirile rezidențiale.

— Gândește-te! i-a aruncat Roma aspru.

Acum, că nu mai jucau un rol pentru străini, revenise la răceala lui detașată.

— Șantajistul cere resurse doar de la noi, ceea ce înseamnă că, dacă dăm greș, doar oamenii noștri vor avea de suferit.

Privirea i-a alunecat spre Juliette, apoi s-a ferit imediat, de parcă până și o secundă de contact vizual i-ar fi provocat greață.

— Dar străinii nu știu asta. Șantajistul vrea să omoare doi iepuri dintr-o lovitură. Se hrănește din spaima străinilor și le ia banii. Pe gangsteri îi lasă să rămână vulnerabili, astfel încât să îi poată omorî când hotărăște el.

Juliette a strâns din buze. Așadar, era din nou aceeași mașinațiune ca a lui Larkspur. Doar că șantajistul acesta era mai inteligent. Puțini dintre chinezii și rușii din cele mai aglomerate părți ale orașului aveau banii necesari pentru a-și cumpăra un astfel de vaccin, așa că de ce și-ar fi irosit timpul?

Roma a mormăit ceva, de parcă i-ar fi auzit gândurile.

— Ce? a tresărit Juliette.

— Am zis…

Roma s-a oprit în loc. Mișcarea lui bruscă i-a forțat pe trecătorii care mergeau în spatele lui să se poticnească în drumul lor și să îl ocolească apoi, cu o privire urâtă aruncată peste umăr. Doar că, atunci când l-au recunoscut pe Roma, încruntarea s-a metamorfozat în teamă, apoi în uluială când au dat și de Juliette. Cei

doi moștenitori au ignorat privirile lungi care li se aruncau. Erau obișnuiți cu asta, chiar dacă acum, că erau împreună, atenția pe care o primeau era înzecită.

— ...că mereu sfârșim așa, nu?

Roma a fluturat afișul pe care încă îl ținea în mână, strângându-l cu atât de multă forță, încât hârtia începuse să se rupă.

— Urmărim pistă după pistă și ajungem inevitabil în același loc din care am pornit. Vom continua să punem întrebări prin Concesiunea Franceză, iar când drumurile vor duce spre acest centru de vaccinare, vom merge acolo doar pentru a ne reîntoarce mai apoi în Concesiune. Anticipez deja. Cât de simplu ar fi dacă am putea să sărim direct la sfârșit!

Ochii lui Roma i-au întâlnit pe ai ei, și de data aceasta nu și i-a mai ferit. În clipa aceea, Juliette a înțeles că amândoi înotau prin aceleași amintiri, prin evenimentele care se petrecuseră cu luni în urmă. Roma avea dreptate. Păreau să urmeze exact aceeași cale. Biroul lui Zhang Gutai. Adresa cu sediul lui Larkspur. Testarea vaccinului. Mantua. *Mantua.*

Juliette a clipit, încercând să alunge amintirile, dar acestea se lipiseră de ea.

— Dacă ar fi fost atât de simplu, a spus ea încetișor, nu am mai fi fost noi cei puși să rezolve lucrurile.

Juliette se gândise că asta avea să-i câștige măcar un răspuns aprobator, dar Roma a rămas ca de piatră. Și-a luat pur și simplu ochii de la ea și și-a verificat ceasul de buzunar.

— Reluăm mâine.

Și a plecat.

Juliette a rămas pe trotuar o vreme până când, în cele din urmă, și-a revenit din stupoare. Până să apuce să se răzgândească, a luat-o la fugă după el, croindu-și drum printre toți cei opriți dinaintea vitrinelor de la magazine. Calea Nanjing era mereu aglomerată,

iar faptul că era o zi friguroasă nu schimbase cu nimic lucrurile. Juliette a răsuflat în grabă și vederea i s-a încețoșat din cauza respirației aburite. Aproape că l-a pierdut din ochi pe Roma, dar apoi el a cotit pe o stradă mai mică și Juliette l-a urmat grăbită, strecurându-se pe lângă un cuplu ieșit la plimbare.

— Roma! a strigat ea.

.În cele din urmă l-a ajuns, și-a smuls una dintre mănuși și l-a prins de încheietură.

— Roma!

El s-a răsucit, cu privirea ațintită la mâna cu care îl apucase de parcă ar fi fost o flacără vie.

Juliette a înghițit cu greu un nod.

— În caz că ar conta..., a spus ea. Să știi că îmi pare rău.

— De ce ți-ar părea? a replicat Roma de parcă ar fi avut cuvintele deja pregătite. Până la urmă, mi-ai întors suferința pe care ți-am provocat-o. Suntem exponenții a două fațete ale datoriei de sânge, așa că de ce nu ne-am afunda în moarte și suferință...

— Oprește-te! i-a aruncat Juliette.

Începuse să tremure din tot corpul, fără să-și fi dat seama, și nu știa dacă pentru că era furioasă din cauza lui Roma sau a acuzațiilor lui.

Roma a scos un sunet de uimire.

— De ce reacționezi așa? a întrebat-o aspru.

A privit-o din cap până-n picioare, văzând cum abia își putea controla furia.

— Totul a fost o minciună. Eu nu însemn nimic pentru tine. *Marshall* nu a însemnat nimic pentru tine.

Era un test. Încerca să o momească. Atâta vreme cât Roma rămânea Roma, întotdeauna avea să existe o parte în el care nu putea crede întru totul că Juliette ar putea să îl trădeze, și avea *dreptate*, dar nu putea să știe asta. Nu-și permitea să fie o fetiță prostuță chiar

dacă ar fi vrut, și trebuia să fie mai mult. Tot ceea ce se petrecea între ei doi era mai presus de ei, era mai important decât doi copii care încercau să poarte un război cu mâinile goale.

Juliette s-a redresat, înecându-și emoția care i se strânsese aproape dureros în piept.

— Înțeleg dacă vrei să te răzbuni, a reluat ea cu o voce monotonă, aproape obosită. Dar fă asta după ce orașul nostru va fi din nou în siguranță. Eu sunt cea pe care acest oraș a transformat-o. Dacă vrem să cooperăm din nou, nu mă poți urî atâta vreme cât avem o misiune de îndeplinit. Oamenii noștri vor plăti prețul unei asemenea nepăsări.

Nu face asta pentru mine, ar fi vrut să spună în schimb. *Nu suport să te văd așa. Mă va frânge mai repede decât dacă orașul ar încerca să ne secere laolaltă.*

Roma și-a smuls mâna din strânsoarea ei. Cu totul și nimic ascuns din privirea lui rece, a spus doar:

— Știu.

Și a plecat. Nu era iertare. Departe de asta. Dar cel puțin nu era ură fățișă.

Juliette s-a întors și a luat-o la pas în direcția opusă, cu urechile vâjâindu-i ușor. În ultimele luni și-ar fi putut închipui că trăiește într-un vis dacă nu ar fi simțit o apăsare constantă în piept. Și-a lăsat acum mâna în acel loc și și-a închipuit că *smulge* de acolo lucrul acela care o trăgea în jos: sentimentul tandreței, care înflorea ca niște boboci adevărați în plămânii ei, iubirea neîndurătoare care i se răsucea în piept, printre coaste, ca o iederă.

Nu i se putea lăsa pradă. Nu putea să-i permită să crească înlăuntrul ei atât de deasă, încât să nu mai știe nimic altceva. Ea era o fată de piatră, nesimțitoare – *asta* fusese dintotdeauna.

Juliette s-a frecat la ochi. Atunci când privirea i s-a limpezit, Calea Nanjing era pe jumătate cufundată în întuneric, iar neoanele pâlpâiau, prinzând viață și scăldând-o în roșu, roșu, roșu.

— Aceste patimi zbuciumate au destine zbuciumate, a șoptit Juliette pentru ea însăși.

Și-a lăsat capul pe spate, cu fața către nori, în briza blândă care bătea dinspre Batardou și îi înțepa nasul cu adierea ei sărată.

— Ai știut asta dintotdeauna.

Doisprezece

BENEDICT ÎNCEPUSE SĂ SE SATURE DE DISCUȚIILE din oraș, de spaima că va izbucni o nouă nebunie.

Izbucnise. *Exista* deja o nouă nebunie – asta era o certitudine. Ce rost avea să se trăncănească încontinuu despre ea, de parcă discutând despre subiect ți-ai fi crescut imunitatea? Dacă se presupunea că ar fi un soi de tactică de supraviețuire, atunci Benedict era conștient că nu se pricepuse niciodată cine știe ce să profite de astfel de mecanisme. El știa doar cum să înghită, și să înghită, și iar să înghită – până când în stomac ajunsese să i se caște o gaură neagră, care absorbea orice. Până când toate lucrurile erau date la o parte și el putea să uite că nici nu mai știa ce să facă pe timpul zilei. Putea să uite de cearta pe care o avusese cu Roma în această dimineață în legătură cu zvonurile care apăruseră despre colaborarea lui cu Juliette Cai și apoi de confirmarea pe care o primise din partea lui. Nu erau doar zvonuri, ci chiar adevărul, iar Lordul Montagov era cel care le ceruse să se alieze.

Benedict ar fi vrut să distrugă ceva. Nu se mai atinsese de proviziile lui de artă de luni de zile, însă în ultimul timp era mânat de dorința de a distruge tot. Să își înfigă pensulele în pânze și să spere că dezastrul avea să fie suficient ca să-l facă să se simtă mai bine.

După tot ceea ce făcuseră, Stacojiii nu meritau clemență nici măcar în fața unei noi nebunii. Dar cine era Benedict ca să aibă ceva de spus în toate acestea?

— Benedict Ivanovici.

Benedict și-a ridicat capul, strângând încă în mână briceagul de buzunar pe care îl încerca. Nu i se întâmpla să mai treacă prea des prin sediul central al Montagovilor, iar când venea, o făcea doar pentru a-și lua arme noi și pentru a răscoli puțin prin dulapuri. Chiar și așa, ori de câte ori se găsise acolo, prinsese frânturi de discuții aprinse care se auzeau din biroul Lordului Montagov, subiectul acestora fiind de cele mai multe ori amenințarea nebuniei și neliniștea că asasinul ar putea da drumul monștrilor în oraș. Toate discuțiile se încheiau la fel. De la Podsolnuh încoace plătiseră de fiecare dată ceea ce li se ceruse.

Astăzi, pentru prima oră după mult timp, etajul de deasupra era cufundat în tăcere; în locul vocilor care de obicei alunecau în jos, acum se afla o Floare Albă aplecată peste balustradă, fluturând din brațe ca să îi atragă atenția.

— Mai avem nevoie de niște mâini ca să instalăm un dulap, a zis Floarea Albă.

Benedict nu îl știa după nume, dar îi recunoștea fața și știa că este unul dintre numeroșii locuitori ai acestei case labirintice.

— Ai o clipă liberă?

Benedict a ridicat din umeri.

— De ce nu?

S-a ridicat și a dosit cuțitul, apoi a urmat Floarea Albă pe scări. Dacă aveau să urce mai sus, Benedict urma să ajungă la al patrulea etaj, acolo unde se afla fostul lui dormitor și unde încă locuiau Roma și Alisa. Era una dintre aripile centrale ale casei, însă, în loc să urce mai departe, Floarea Albă pe care o urma s-a întors spre stânga și s-a aventurat mai adânc, pe lângă holurile și

camerele din centru, înghesuindu-se pe lângă bucătării gălăgioase sau plecându-și capul pe sub grinzi prost prinse în tavan. Odată ce te îndepărtai de aripa principală a reședinței și treceai în părțile care înainte fuseseră apartamente individuale, arhitectura devenea un coșmar, guvernată mai mult de nonsens decât de logică.

Au ajuns într-o cameră mică, în care alte trei Flori Albe așteptau deja, ținând ridicate diferite bucăți de lemn. Băiatul care îl strigase pe Benedict a pus iute mâna pe un ciocan, prinzând una dintre planșele de lemn de la o Floare Albă care asuda în mod vizibil.

— Dacă... au! Scuze, ai putea să aduci ultimele bucăți de acolo?

Băiatul a arătat cu un deget și apoi și-a supt degetul mare de la cealaltă mână, pe care și-l lovise din greșeală cu ciocanul.

Benedict a făcut cum fusese instruit. Florile Albe care lucrau la acel dulap păreau pline de fervoare: își aruncau unii altora instrucțiuni până când glasurile ajungeau să li se suprapună, obișnuiți cu rutina lor. Benedict nu mai locuise în această casă de ani de zile, așa că nu îi recunoștea pe niciunul dintre băieții din jurul lui. În casă nu mai rămăseseră prea mulți Montagovi, fiind mai multe Flori Albe, care plăteau chirie.

Adevărul era că nu mai rămăseseră prea mulți Montagovi în general. Benedict, Roma și Alisa erau ultimii din neam.

— Hei!

Benedict și-a ridicat privirea. Floarea Albă de alături – în vreme ce restul băieților se certau pe ce parte trebuia să intre cuiul – i-a oferit un zâmbet cald.

— Condoleanțe! i-a spus el tăcut lui Benedict. Am auzit ce s-a întâmplat cu prietenul tău.

„Prietenul" lui. Benedict și-a mușcat limba. Știa foarte puține lucruri despre cei care locuiau în această casă, dar ei păreau să-l cunoască. Blestemul numelui Montagov. Ce spusese Marshall?

„Asupra caselor voastre s-a abătut un blestem." Un blestem care îi consuma pe de-a-ntregul.

— Asta este datoria de sânge, a reușit să îngâne Benedict.

— Da, a spus Floarea Albă. Presupun că așa este.

O nouă șipcă a fost prinsă la locul ei. Băieții au strâns șuruburile și au scuturat lemnul. De îndată ce dulapul a fost pus pe picioare, Benedict s-a scuzat și i-a lăsat pe ceilalți să-și termine treaba. S-a retras și a rătăcit pe coridor până când a dat de o cameră goală. Abia atunci s-a rezemat de tapetul scorojit, cu mintea goală, cu privirea pierdută. A răsuflat lung și tremurat.

„Am auzit ce s-a întâmplat cu prietenul tău."

„Prietenul tău."

„Prieten."

Atunci de ce nu-și putea plânge prietenul așa cum o făcuseră ceilalți? De ce nu putea merge mai departe, așa cum făcuse Roma? De ce era încă atât de *prins*?

Benedict și-a izbit pumnul cu putere de perete.

Uneori era pe jumătate convins că aude vocea altcuiva în cap: un invadator miniatural, care-i șoptea fără milă la ureche. Poeții vorbeau despre monologuri interioare, dar nu ar fi trebuit să fie nimic mai mult decât o metaforă – atunci de ce era vocea lui atât de puternică? De ce nu se putea convinge să tacă din gură dacă vocea era doar a *lui*?

— . . . *non?*

Un murmur care nu-i era familiar a plutit atunci în lungul holului, iar Benedict a căscat larg ochii, mintea amuțindu-i brusc. Se părea că *el* nu putea să se facă *pe sine* să tacă, dar întâmplările stranii din jur aveau cu siguranță această putere.

Benedict a ieșit încruntat din cameră. Murmurul i se păruse a fi al unei femei... și îi păruse agitat. Era conștient că nu mai

cunoștea bine toate Florile Albe, dar cine din bandă s-ar fi putut încadra în această descriere?

— Alisa? a strigat ezitant.

Pașii i-au tropăit pe culoar, mâinile alunecându-i în lungul unei balustrade ridicate pentru o scară bizară, care urca spre un etaj mai scund situat între cel de-al doilea și al treilea. Benedict a înaintat până a ajuns dinaintea unei uși care fusese lăsată ușor întredeschisă. Dacă își amintea bine, de cealaltă parte se afla o cameră de zi.

Și-a lipit urechea de lemn. Nu auzise greșit. Înăuntru se afla o franțuzoaică, care mormăia incoerent, de parcă ar fi plâns.

— Alo? a zis Benedict, bătând în ușă.

Imediat, ușa s-a închis cu un pocnet.

Benedict s-a tras înapoi, cu ochii mari.

— Ei! Care-i faza?

— Vezi-ți de treaba ta, Montagov! Asta n-are a face cu tine.

Vocea *aceea* era familiară. Benedict a izbit cu pumnul în ușă de câteva ori și apoi numele i-a apărut în minte.

— Dimitri Petrovici Voronin! a strigat. Deschide ușa asta imediat!

— Pentru ultima oară...

— O voi pune la pământ. Jur!

Ușa s-a dat de perete. Benedict a năvălit înăuntru, căutând sursa misterului. A dat doar de o masă la care mai mulți bărbați europeni jucau pocher. S-au uitat cu toții la el, enervați, unii lăsându-și cărțile jos. Câțiva și-au încrucișat brațele la piept, mânecile sacourilor acoperind batistuțele care se ițeau din buzunarele de la piept. Erau negustori, fie bancheri, fie miniștri – nu conta, erau aliații Florilor Albe.

Benedict a clipit derutat.

— Am auzit plânsete, a zis el.

— Nu ai auzit bine! i-a replicat Dimitri în engleză, poate de dragul străinilor de la masă.

— Era o femeie! a insistat Benedict tot în rusă, încleștându-și falca. O franțuzoaică, plângea.

Dimitri, cu colțurile gurii ridicate, a arătat spre radioul din colțul camerei. Claia lui de păr negru s-a răsucit o dată cu el. Dimitri a reglat sonorul, până când din boxe s-a auzit cineva citind un anunț, în mijlocul unei piese. Într-adevăr, era vorba despre o femeie care citea în franceză.

— Ai auzit greșit, a repetat Dimitri, apropiindu-se pe dată de Benedict.

S-a oprit dinaintea lui și și-a lăsat mâinile pe umerii săi. Benedict era la fel de apropiat ca și Roma de Dimitri: adică mai deloc. Felul în care se purta nu era acela în care o Floare Albă trebuia să se comporte cu o alta. Dimitri însă l-a împins repejor spre ușă, fără să ezite.

— Nu știu cu ce te ocupi, l-a avertizat Benedict, clătinându-se-n prag. Dar am să-ți urmăresc afacerile dubioase.

Dimitri a renunțat la zâmbet. Însă atunci când a deschis din nou gura, trecând în sfârșit la rusă, a părut să sufere o metamorfoză completă. Chipul i s-a contorsionat într-o expresie de pură derâdere.

— Singura afacere dubioasă, a șuierat el, este că păstrez legăturile pe care le avem. Așa că *nu* îți băga coada!

Cu aceeași rapiditate cu care se arătase, furia lui Dimitri s-a evaporat. S-a aplecat brusc și i-a lipit un sărut exagerat lui Benedict pe obraz, așa cum făceau rudele când își luau rămas-bun de la copii. Un țucăit a răsunat în cameră înainte ca Benedict să apuce să mormăie indignat și să îl împingă pe Dimitri la o parte, scuturându-i mâinile de pe umeri.

Dimitri nu s-a arătat impresionat. A zâmbit și, trecând din nou la engleză, i-a ordonat:

— Acum, fugi la joacă!

Ușa s-a închis cu pocnet.

Tyler Cai scobea o *bāo*[1], rulând firimituri din aluat în cocoloașe mici, pe care le arunca în bărbații care rămâneau în urmă.

— Haide! Nu mai dormiți pe voi! a strigat, ațintind încă o mini-ghiulea.

Aceasta s-a lipit fix de fruntea unuia dintre asistenți, iar băiatul a chicotit, căscând larg gura și lăsând-o să-i alunece pe față până în gură.

— De ce nu ne ajuți? i-a strigat băiatul la rândul lui.

În ciuda bravurii pe care o arăta, asistentul s-a scuturat repejor din moțăială și s-a aplecat să ridice o geantă mare de sub masă, pe care a aruncat-o în celălalt capăt al camerei.

Satisfăcut, Tyler s-a rezemat de speteaza scaunului și și-a ridicat picioarele pe biroul șefului de laborator. Șeful de laborator nu se vedea pe nicăieri. Fugise cu o oră în urmă, atunci când Tyler coborâse în inspecție, și încă nu se întorsese, fiind probabil leșinat în vreun bordel. Ce mai conta că era ora două după-amiaza?

Nu conta. Până la urmă, de aceea se afla Tyler acolo – el avea să supravegheze cu mult mai mare competență crearea vaccinului decât un bărbat care avea jumătate din proviziile lor de droguri lipite de barbă.

— Ce scrie aici? a mormăit unul dintre cercetători pe deasupra mesei de lucru. Nu reușesc să descifrez nimic din engleza asta; literele au o formă îngrozitoare.

---

[1] Chiflă chinezească cu umplutură de carne sau legume (n. tr.).

I-a arătat scrisul colegului care lucra vizavi de el, și amândoi s-au aplecat asupra caietului copiat, chiorându-se la scrisul de mână pe care vreun angajat Stacojiu îl copiase de peste douăzeci de ori pentru fiecare dintre asistenții de la laborator, reproducând toate liniile și punctele din original.

Tyler s-a apropiat de ei și a întins tăcut mâna. Cercetătorii s-au grăbit să-i paseze foaia.

— Cadaverină, a citit Tyler cu voce tare.

— Ce înseamnă asta în chineză?

Tyler le-a aruncat foaia înapoi, încruntat.

— Arăt eu de parcă aș fi traducător? Căutați într-unul dintre dicționare.

— Cum se presupune că vom recrea un vaccin când nici măcar nu putem să descifrăm afurisitele de note? a mormăit al doilea asistent de cercetare, notându-și ceva în carnețel.

Tyler a mers mai departe. Făcuse rost de o riglă pe care o izbea de masă atunci când i se părea că asistenții nu își iau munca în serios. Era un obicei pe care îl învățase de la tatăl lui: sunetul acela constant care-l urmărea atunci când era tânăr și care-l făcea să se concentreze asupra a ceea ce avea de făcut atunci când tutorii lui erau prin preajmă. Nu era menit să fie o amenințare: era un memento, un mic șoc aplicat simțurilor de fiecare dată când începea să picotească sau să se lase furat de gândurile la cadoul pe care urma să-l primească săptămâna următoare, de ziua lui. Tutorii credeau că este un copil foarte disciplinat, dar totul se datora faptului că tatăl său supraveghea lecțiile.

Asta până în ziua în care nu le mai supraveghease.

Tyler și-a oprit inspecția pentru că unul dintre asistenți îi făcea cu mâna. S-a gândit să-l ignore, dar gestul a început să fie din ce în ce mai frenetic, așa că Tyler s-a apropiat de băiat cu un oftat.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el, răsucindu-și absent rigla.

Oare de câtă presiune era nevoie pentru a frânge instrumentul din lemn? O lovitură dură peste încheieturi? O îndoitură bruscă, fix pe mijloc?

— Nu-ți ridica privirea prea repede, *shàoyé*[1]! a spus băiatul încetișor, dar cred că avem spioni.

Tyler s-a oprit imediat. A dat drumul riglei. Încetișor, a urmat privirea băiatului spre ferestrele mici din partea de sus a peretelui. Geamurile acelea erau singura sursă de lumină pentru laboratorul poziționat suficient de jos ca să rămână ascuns dedesubtul unui restaurant, dar nu într-atât de jos ca mirosurile de la tarabele cu mâncare din stația Chenghuangmiao să nu plutească înăuntru. Dacă, de obicei, pe ferestre se vedeau doar picioarele mușteriilor care colindau pe stradă, în acea clipă acolo se întrezăreau două capete care cercetau spațiul.

Tyler și-a scos pistolul și a tras în geam. Sticla s-a spart imediat, cioburile împrăștiindu-se pretutindeni, în vreme ce capetele respective s-au smucit îndărăt. Toți asistenții din încăpere au țipat uluiți, însă Tyler a scuipat doar „Flori Albe!" și a fugit afară, sărind treptele restaurantului și dând năvală pe ușa de la intrare.

Florile Albe câștigaseră deja ceva distanță și se apropiau de podul Jiuqu. În graba lor însă făcuseră o potecă printre cei ieșiți la cumpărături, lăsându-i lui Tyler cale liberă ca să tragă...

Tyler a țintit.

— Tyler, *nu*!

Comanda a venit prea târziu. Tyler apăsase deja de două ori pe trăgaci, capetele celor două Flori Albe crăpând într-o explozie de roșu. S-au prăbușit la pământ. Un val de țipete a zguduit Chenghuangmiao, însă cei mai mulți dintre cei prezenți reacționaseră rapid și se trăseseră din drum, pentru că nu își doreau să fie prinși

[1] „Domnule", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

în disputa dintre gangsteri. Nu aveau de ce să-și facă griji. Nu era vorba de nicio confruntare; prin preajmă nu se aflau alte Flori Albe care să răspundă atacului.

O palmă grea a aterizat pe spatele lui Tyler. S-a răsucit, ridicând mâna ca să blocheze următoarea lovitură, și brațul i s-a izbit de pumnul lui Rosalind Lang.

— Nu ai inimă! a scuipat ea. Se retrăgeau! Nu voiau să lupte!

— Erau pe cale să le transmită Florilor Albe informațiile Stacojiilor! i-a aruncat Tyler. N-o mai face pe sfânta!

— Informațiile Stacojiilor? a țipat Rosalind.

A arătat cu mâna spre ferestrele care ar fi fost aproape insesizabile de la exterior dacă acum nu ar fi avut găuri de gloanțe.

— Îi urmăream, Cai Tailei! Eram deja cu ochii pe ei, ca să mă asigur că nu fac probleme. Oricum, nu ar fi putut *auzi* nimic de afară! Ce ar fi putut să ia cu ei?

Tyler a răbufnit:

— Toate informațiile de care au nevoie. Și apoi Florile Albe ies pe piață înaintea noastră!

Era deja destul de rău că, la comanda Lordului Cai, verișoara lui se înhăitase *din nou* cu acea Floare Albă. Când unul dintre mesageri îi raportase că o văzuse pe Juliette cu Roma Montagov, Tyler izbucnise în hohote de râs. Fusese convins că de această dată o prinsese în fapt. Doar că, atunci când îi dăduse raportul Lordului Cai, acesta îl expediase apatic. „Trebuie să facem compromisuri", zisese el. Era o misiune prostească – toate Florile Albe erau șirete și rapide, și furau, furau, furau tot timpul. Orice alt Stacojiu care nu avea intelectul lui Tyler nici nu ar fi observat.

— Nu minți ca să-ți salvezi onoarea! l-a îmboldit Rosalind cu unghia ei ascuțită. Ucizi pentru că îți face plăcere. Te avertizez! Numele pe care-l porți nu te va putea proteja la infinit!

Într-o fracțiune de secundă, Tyler s-a întins și a prins-o pe Rosalind de bărbie, forțând-o să-l privească în ochi. Rosalind nu a clipit, cu falca încleștată, iar Tyler nu i-a dat drumul. Toate erau la fel. Rosalind. Juliette. Drăguțe, mândre fete *teribile* care aruncau acuzații sub masca moralității, de parcă nu ar fi fost și ele la fel de vinovate de ceea ce te învăța acest oraș.

— Nu am nevoie de un nume care să mă protejeze, a șuierat Tyler, cu ochii la pulberea strălucitoare risipită pe obrajii lui Rosalind. Eu îmi protejez numele. La fel cum protejez și această bandă.

Rosalind a reușit să dea drumul unui râs sugrumat. I-a apucat încheietura strâns, amenințând să-și înfigă unghiile în pielea lui. Tyler a simțit durerea, cele cinci vârfuri ascuțite înfigându-se ca niște lame, și umezeala rece a sângelui care-i aluneca în josul mânecii.

— Oare? a șoptit ea.

În cele din urmă, Tyler i-a dat drumul și a împins-o într-o parte. Rosalind și-a recăpătat echilibrul cu ușurință, fără să se arate vulnerabilă nicio secundă.

— N-o face pe sfânta, Lang Shalin! a repetat el.

— Nu este sfințenie.

Rosalind și-a îndreptat privirea spre roșeața care i se îmbiba în mânecă.

— Este bunătate. Din care tu nu ai niciun strop.

S-a răsucit pe călcâie, aruncând în trecere o privire cadavrelor de lângă pod, și apoi a plecat mai departe, cu buzele strânse de groază. Tyler a rămas pe loc și și-a încrucișat brațele la piept, înghițindu-și un geamăt și încercând să nu atingă rana care-i pulsa la încheietură.

„Bunătate." Ce era bunătatea în astfel de vremuri? Bunătatea nu le ținea oamenilor de foame. Bunătatea nu câștiga războaie.

Tyler s-a aplecat și a bătut în obloanele de la geamuri, făcându-le semn Stacojiilor să iasă. Trebuiau să mute cadavrele. Această

parte din Chenghuangmiao se afla pe teritoriul Florilor Albe, iar dacă acestea ar fi prins de veste că ai lor fuseseră împușcați, ar fi venit să se răzbune, punând în pericol laboratorul Stacojiilor.

Pe toți sfinții! Tyler aproape a izbucnit în râs când Stacojiii au ieșit afară și s-au speriat de cele două Flori Albe moarte. Ce s-ar fi făcut Banda Stacojie fără el? S-ar fi dus de râpă, și nimeni nu părea să își dea seama de asta; în frunte cu Juliette și nefericitele ei verișoare. La naiba! Juliette însăși ar fi fost moartă fără el din ziua aceea când fuseseră prinși în ambuscadă de Florile Albe și ea încremenise, neputând să tragă.

— Înapoi la treabă! a strigat unul dintre asistenți din ușa restaurantului, chemându-i pe Stacojiii care nu erau ocupați cu cadavrele.

Tyler i-a urmărit pe toți retrăgându-se, cu capul zumzăindu-i. Cu toții au dat din cap spre el în drumul lor spre laborator, unii dintre ei salutându-l.

Banda Stacojie o recunoștea pe Juliette în toate colțurile Shanghaiului pentru că îi pictaseră chipul pe reclame și creme. Banda Stacojie îl recunoștea pe Tyler pentru că el cunoștea acest oraș, pentru că oamenii îl văzuseră acționând, îl văzuseră străduindu-se pentru victoria lor, indiferent de cât de brutale îi erau tacticile. Restul lumii putea să ardă, oamenii lui erau pe primul loc. Asta îl învățase tatăl său. Pentru asta murise tatăl său: luptându-se pentru Stacojii. Și, atâta vreme cât avea să trăiască, Tyler avea să se asigure că sângele nu se vărsase în zadar.

Până la urmă, toți Stacojiii s-au retras în clădire. Chenghuangmiao și-a reluat zumzetul, cufundându-se din nou în amalgamul de claxoane, sfârâituri și infinite mirosuri.

— Aveți nevoie de mine, a grăit Tyler, fără să se adreseze cuiva anume ori poate că adresându-se tuturor. Cu toții aveți nevoie de mine.

Treisprezece

ÎN URMĂTOARELE SĂPTĂMÂNI, DANSUL ÎN CARE SE PRINSESERĂ Roma și Juliette a devenit aproape previzibil. Nu doar la figurat, ci și la propriu, având în vedere cât de des își făceau apariția în diferitele saloane de dans din Concesiune. Se prezentau, țînteau un străin și obțineau răspunsuri.

Pe Juliette nu o deranja. Îi era mult mai ușor să se descurce printr-o *wǔtīng*[1] decât prin locuri cum erau Teatrul Mare și hipodromul. Acolo, deși i se cerea să-și păstreze aceeași limbă ascuțită, deși rămâneau înconjurați de perle și șampanie și erau conștienți că se află pe un teren deținut de străini, se aflau totuși gangsteri și magnați chinezi care își fumau țigaretele fără să le pese dacă fumul îi deranja pe francezii de la mesele alăturate. În esență, o sală de dans nu era prea diferită de un club burlesc. Aceleași dansatoare pe scenă, aceleași interioare afumate, aceiași pierde-vară care dădeau târcoale pe la uși. Singurul lucru care le făcea să pară mai speciale era faptul că erau întreținute de bani străini.

Juliette s-a întors de la bar și i-a întins lui Roma cel de-al doilea pahar pe care-l avea în mână. Între timp, comerciantul francez care se apropiase mai devreme de ei își continua trăncăneala, ținându-se după coada lui Juliette. Roma a luat paharul distrat,

[1] „Sală de bal", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

privirea rămânându-i fixată cercetător într-altă parte. Petrecuseră destul timp acolo, în Bailemen – sau *Paramount,* pentru străini –, ca să fi discutat deja cu aproape toți membrii elitei în această seară. Știau de acum că fluturașii nu fuseseră împărțiți doar în Concesiunea Franceză, ci și în Stabilimentul Internațional. Toți locuitorii de pe strada Bubbling Well îi confirmaseră acest lucru lui Juliette.

Amuzant era că, deși acești fluturași erau singurul lucru legat de noii monștri, nimeni nu mersese la această adresă. Mulți fuseseră vaccinați deja de Larkspur și considerau că nu mai au nevoie ori nu erau convinși de legitimitatea afișelor. Până la urmă, șantajistul nu era mai inteligent decât Paul Dexter. Pentru că nu își construise reputația cu care Larkspur se avântase în Shanghai, iar acum nimeni nu mai avea încredere într-un nou vaccin ca să se ducă la sursă și să și-l facă.

— În plus, l-a auzit Juliette zicând pe negustorul din spatele ei, atunci când s-a întors, ruda voastră a spus că Stacojiii sunt pe cale să-și creeze propriul vaccin. Ce rost ar mai avea un altul?

La auzul acelor cuvinte, Roma s-a înecat cu băutura, reușind însă să-și astâmpere tusea înainte să atragă prea mult atenția. Bărbatul care trăncănea nu a băgat de seamă, pentru că el era afiliat Stacojiilor și se prefăcea că Roma nu există. Chiar dacă negustorului îi plăcea să sporovăiască de parcă moștenitorul Florilor Albe nu ar fi fost la doi pași de el, acesta *era* aici și putea să audă tot ceea ce comerciantul scotea pe gură, fără să-și dădea seama că ar putea fi vorba de informații delicate. Privirea lui Juliette a alunecat la Roma, care începuse să-și revină, pentru a se asigura că nu-i nevoie să-i ardă una pe spinare. Părea bine. Păcat!

— Nu puteți avea încredere în ruda mea, a spus Juliette.

Și-a trecut degetul în jurul marginii reci a paharului ei. Bărbatul nu se putea referi la nimeni altul decât Tyler. Juliette se îndoia că Rosalind sau Kathleen își petreceau timpul bârfind cu negustori

francezi afiliați Bandei Stacojii. Ar fi putut să o facă – aveau abilitatea lingvistică, dar nu și tupeul.

Comerciantul s-a rezemat cu umărul de perete. Acest colț din Bailemen era destul de pustiu, găzduind doar una sau două mese cu vedere proastă la scenă. Desigur, Roma și Juliette nu veniseră ca să vadă spectacolul, ci pentru a se amesteca în mulțime și să vadă dacă erau prezente persoane care ar fi meritat atenția lor.

— Ah? s-a mirat negustorul. Dacă mi-e permis, domnișoară Cai, orașul pare să aibă mai multă încredere în vărul tău decât în tine.

Juliette s-a întors, pironindu-l pe bărbat cu privirea. Străinul a tresărit, dar nu s-a clintit.

— Am să-ți dau două secunde ca să-ți retragi cuvintele.

Comerciantul a râs forțat. A mimat curtoazia, dar în privire i se citea o urmă de amuzament.

— Este doar o observație, a spus el. Una care arată că fiicele își îndreaptă întotdeauna atenția într-altă parte. Cine te-ar putea învinovăți, domnișoară Cai? Până la urmă, tu nu te-ai născut pentru așa ceva, la fel ca vărul tău.

Cum îndrăznește...

— Juliette, las-o baltă!

Juliette i-a aruncat o privire sumbră lui Roma.

— Nu te băga!

— Știi măcar care-i numele negustorului ăstuia? a zis Roma, măsurându-l cu apatie pe bărbat din cap până în picioare. În oricare altă zi i-ai fi întors spatele. E irelevant. Las-o baltă!

Juliette și-a încleștat degetele în jurul paharului cu băutură. Într-adevăr, era necugetat să facă o scenă într-un salon de dans, mai ales printre atâția străini – printre cei care trebuiau să o respecte, dacă își dorea să scoată ceva de la ei.

Comerciantul a rânjit.

— Acum urmezi instrucțiuni de la o Floare Albă, ei? Domnișoară Cai, ce-ar spune Stacojiii tăi căzuți în luptă?

Juliette și-a aruncat băutura la pământ, paharul spărgându-se într-o mie de bucățele.

— Pune-mă încă *o dată* la încercare!

Juliette a lovit, izbindu-l pe negustor de perete, cu atâta forță, încât capul lui a scos un trosnet lovind marmura. Juliette s-a tras înapoi, strângându-și pumnul, gata pentru o nouă lovitură. Doar că, în acea clipă, a fost prinsă de talie ca într-o menghină și trasă doi pași în spate.

— Potolește-te! a șuierat Roma, cu gura atât de aproape de urechea ei, încât îi simțea fierbințeala buzelor. Înainte să te lipesc eu *pe tine* de perete.

Lui Juliette i-a alunecat un fior pe șira spinării. De furie sau de atracție, nu era sigură. I se părea o cruzime în plus faptul că de fiecare dată când Roma Montagov se hotăra să se apropie așa de ea era pentru a o amenința, mai ales că în această situație nu Juliette era cea *vinovată*.

Furia a învins. Întotdeauna învingea.

— Atunci, fă-o! i-a aruncat printre dinți.

Roma nu s-a mișcat. Nu avea să o facă – Juliette se așteptase la asta. Era ușor să împarți amenințări, dar ei doi nu puteau fi văzuți certându-se unul cu altul, nu când colaborarea lor trebuia să fie un soi de alianță extraordinară împotriva șantajistului.

— Așa credeam și eu.

Negustorul și-a venit însă în fire și, fără să-i mai arunce vreo privire lui Juliette, a luat-o grăbit spre fundul sălii ca un animal speriat. Roma i-a dat încet drumul lui Juliette, brațul relaxându-i-se puțin câte puțin, de parcă s-ar fi temut că negustorul avea să alerge înapoi, iar el să fie nevoit să o stăpânească din nou.

Juliette și-a coborât privirea spre cioburile de pe podea.

— Mergi și stai jos, bine? i-a sugerat Roma.

În vocea lui nu se citea nicio urmă de empatie. Toate cuvintele sunau la fel, nu trădau nicio emoție.

— Îți aduc alt pahar.

Fără să-i aștepte răspunsul, Roma s-a întors și a plecat. Juliette s-a încruntat, zicându-și că nu prea avea ce altceva să facă decât să se așeze la o masă și să-și lase capul în mâini.

— Deci...

Roma s-a întors cu un pahar pe care l-a așezat dinaintea ei și a luat și el loc.

Juliette și-a înghițit suspinul. Știa ce urmează.

— Lucrați la un vaccin?

— Da.

Juliette și-a frecat tâmplele și apoi s-a crispat, dându-și seama că își întindea pe degete produsul de înfrumusețare de pe față. Ar fi trebuit să se răstească la Roma și să îi ceară să-și vadă de treaba lui, dar era obosită moartă din cauza acelui tango dintre ei, sătulă de rutina fundăturilor și a informațiilor fără valoare. Abia după ce a deschis gura i-a trecut vag prin minte că poate ar fi trebuit să tacă.

— Avem niște documente pe care le-a lăsat în urmă Paul.

Tocmai de aceea îi dăduse Lordul Montagov această misiune lui Roma. Ca să adune informațiile care-i scăpau lui Juliette.

— Și ce veți face? a întrebat Roma, care părea să nu fi observat că Juliette scosese un cub de gheață din băutură ca să-și curețe cu el degetele. Atunci când veți recrea vaccinul?

Juliette a râs scurt. Brusc, s-a simțit recunoscătoare pentru întunericul din salonul în care toate becurile din candelabre licăreau slab, nu doar pentru că îi ascundea machiajul distrus, ci și mania care era convinsă că i se întipărise pe chip.

— Dacă ar depinde de mine, a zis ea cu asprime, l-aș împărți în tot orașul. Aș îmbrăca Shanghaiul într-o armură protectoare, astfel încât șantajistul să-și piardă puterea.

În mâinile lui Juliette s-a materializat un cuțit, pe care l-a folosit ca să-l înfigă în masă, sfărâmând în bucățele cubul de gheață.

— Însă... tatăl meu s-ar putea să îl asculte pe Tyler. S-ar putea să oferim vaccinul doar Stacojiilor, apoi să îl vindem celorlalți, și vai de cei care nu și-l vor putea permite! Până la urmă, aceasta este alternativa inteligentă. Opțiunea care aduce profit.

Roma nu a răspuns.

— Nu mai ai mult timp la dispoziție, a continuat Juliette, doar pentru că știa că acum este atent la ea. Ar trebui să demarezi o campanie prin care să aduni informații, astfel încât Florile Albe să poată distribui primele vaccinul pe piață.

Juliette și-a smuls pumnalul din masă și așchiile au zburat în toate direcțiile, împrăștiindu-se pe masa de lemn. Speranța avea să-i facă întotdeauna necazuri. Speranța că, deși îi oferise lui Roma pe tavă un lucru teribil, el nu avea să facă nimic, speranța că lui ar putea să-i pese într-atât, încât să nu dea informațiile mai departe.

De ce însă? Nu avea niciun motiv ca să țină la ea, când Juliette îi oferise atâtea motive să o urască. Cu toate acestea, era destul de nebună ca să-l pună la încercare.

— A sosit momentul, a spus Roma în cele din urmă.

Juliette și-a ridicat rapid privirea spre el, însă Roma depășise de mult subiectul.

— Trebuie să mergem la adresa din Kunshan. S-ar putea ca acolo să dăm chiar de șantajistul nostru.

— Nu știu de ce, dar mă îndoiesc! a murmurat Juliette.

Și-a lăsat pumnalul deoparte și s-a ridicat, făcând o plecăciune caricaturală, de parcă ei doi nu ar fi fost nimic mai mult decât parteneri de dans care-și luau rămas-bun.

— Ne vedem mâine, în gară.

Fără să mai aștepte un răspuns, Juliette și-a luat haina și a părăsit salonul, afundându-se înapoi în întuneric.

*

De pe acoperișul din Bailemen, Marshall s-a aplecat în bătaia vântului, lăsându-și pletele să fluture. Era un drum lung până jos – o singură mișcare greșită și ar fi alunecat peste margine. S-ar fi prăbușit pe lângă peretele salonului de dans fără să aibă nimic de care să se apuce până jos. Gândul acela l-a făcut să strângă mai tare stâlpul de alături și să se tragă puțin mai aproape de vârful ascuțit din mijlocul clădirii impunătoare.

Dedesubt, lumea era în mișcare. Luminile strălucitoare din Bailemen se reflectau în băltoacele care se strânseseră pe străzi după ploaia de mai devreme, scriind în ele SALONUL PARAMOUNT de la coadă la cap, în roșu și galben. Marshall nu a fost deloc surprins să o vadă pe Juliette ieșind furtunos din salonul de dans, apoi călcând într-una dintre băltoace, de parcă distrugându-și pantofii ar fi putut să-și ridice moralul.

— Mă întreb ce a făcut Roma, a rostit Marshall cu voce tare.

Și-a primit răspunsul – oarecum – atunci când, un minut mai târziu, Roma a ieșit din Bailemen și s-a oprit în mijlocul șoselei, ignorând ricșele care îl claxonau. În schimb, acesta a ridicat capul spre cer și a dat drumul unui țipăt scurt. Marshall s-a ascuns, ca să se asigure că Roma nu are cum să îl vadă, deși adevărul era că nu avea de ce să își facă griji.

— Tragic! a murmurat Marshall în vânt.

Montagovii erau atât de dramatici!

Cu toate acestea, ducea dorul dramei, îi era dor să se afle în miezul orașului, în inima vendetei care-l împărțea în două. Dacă Benedict ar fi fost acolo, i-ar fi spus probabil să nu mai fie așa greu de cap. Vendeta nu avea nimic bun. Nu aducea decât pierderi. Însă un lucru era cert: oferea un scop unic într-un oraș care părea să ceară prea multe.

O nouă pală de vânt i-a adiat cu putere în față și Marshall s-a tras înapoi, în căutarea unui loc mai bun în care să stea. Ieșise în această noapte ca să ia o gură proaspătă de aer, dar apoi dăduse cu ochii de Roma și de Juliette în lungul bulevardului Foch și îi urmărise fără să piardă nicio secundă. Ei nu observaseră că cineva era pe urmele lor, cu doar câțiva pași în spate, nici nu băgaseră de seamă când Marshall le-o luase înainte ca să se urce pe clădirea din spatele salonului în care intraseră. Marshall fusese aproape surprins. Se aștepta mai mult de la doi moștenitori care puteau nimeri o insectă cu un ac dacă loveau cu suficientă putere.

— În ce v-ați băgat voi doi?

Marshall nu a primit niciun răspuns, asta dacă nu cumva noaptea în sine avea răspunsuri. Trebuia să se dezvețe de obiceiul de a vorbi cu voce tare, însă era singurul lucru care-l făcea să se simtă mai puțin singur. Ducea dorul discuțiilor. Ducea dorul oamenilor.

Îi era dor de Benedict.

Strigătul unei sirene a despicat străzile la orizont, apoi a răsunat ecoul unui pistol. Marshall și-a strâns genunchii la piept și și-a rezemat bărbia de ei. Atunci când se alăturase Florilor Albe nu fusese decât un copil jigărit care trăia pe străzi, slab, înfometat și murdar tot timpul. Așa îl găsise Benedict în acea zi. Strâns ghem pe aleea din spatele casei Montagov, cu genunchii la piept și mâinile în jurul corpului, în poziție fetală. Încă nu știa cum să se lupte sau cum să zâmbească mai ascuțit decât lama unui pumnal. Dar atunci când se aplecase spre el – arătând ca un heruvim cu cămașa lui albă, frumos călcată, și buclele pieptănate –, Benedict nu văzuse nimic din toate acestea. El îi întinsese doar o mână, întrebând: „Ai unde să mergi?"

— Acum am unde să merg, a șoptit Marshall. Dar era mai bine când erai și tu acolo, alături de mine.

De cealaltă parte a acoperișului s-au auzit foșnete și Marshall a sărit în picioare, uitându-și gândurile. Fusese atât de prins în amintiri, încât uitase de lumea din jur. O greșeală – una pe care nu și-o permitea. Se afla pe teritoriul Stacojiilor.

Și, într-adevăr, un Stacojiu a apărut de cealaltă parte a turnului. A împietrit brusc atunci când și-a ridicat privirea, cu țigara atârnată între buze.

Te rog, nu mă recunoaște! a zis Marshall în gând, mâna întinzându-i-se după pistolul din buzunar. *Te rog, nu mă recunoaște!*

— Marshall Seo, a croncănit Stacojiul. Tu trebuia să fii mort.

Stacojiul și-a aruncat țigara, dar Marshall era pregătit. Lucrurile se puteau încheia într-un singur fel. Și-a scos pistolul din buzunar și a tras dintr-o singură mișcare – primul și rapid, pentru că asta era tot ceea ce conta.

Până la urmă, asta era tot ceea ce conta.

Glonțul a lovit în plin. Cu un pocnet, arma Stacojiului a căzut la pământ. Poate că era un pistol. Poate un pumnal. Putea fi o stea chiar, pentru că tot ceea ce conta erau repercusiunile. Dar, în întunericul apos, lui Marshall nu îi păsa decât de faptul că nu mai putea fi ajunsă. Apoi Stacojiul s-a prăbușit și el, cu mâna lipită de gaura căscată în piept.

Preț de câteva secunde, Marshall i-a auzit respirația greoaie, simțind mirosul metalic de sânge îmbibând acoperișul. Apoi, liniște. Liniște desăvârșită.

Marshall a lovit cu piciorul în marginea acoperișului, împrăștiind pietriș pe marginea salonului de dans. Avea atâtea morți pe conștiință! Atâtea morți, și, adevărul era că nu contau, atâta vreme cât astfel era protejat, cât astfel rămâneau protejate secretele celor de care se ascundea.

— La naiba! a șoptit Marshall, frecându-și fața și întorcând-o în bătaia vântului, ferindu-și-o de miros. Urăsc orașul ăsta.

Paisprezece

JULIETTE ȘI-A ARUNCAT PRIVIREA SPRE PERON, ATENTĂ la șinele de tren de jos. Atunci când a simțit o prezență în spatele ei, nu a fost nevoie să se întoarcă pentru a ști despre cine e vorba. Îl recunoscuse după felul în care călca, după acel țăcănit ușor, împerecheat cu o oprire hotărâtă, de parcă niciodată în viața lui nu ar fi mers în direcția greșită.

— Spre sud-vest, a șoptit Juliette. Bărbat alb cu haine răvășite și un roman franțuzesc sub braț. Mă urmărește de zece minute.

Cu coada ochiului, l-a văzut pe Roma întorcându-se încetișor, căutându-l din priviri pe bărbatul despre care vorbea.

— Poate crede că ești drăguță.

Juliette a scos limba.

— Pare gata să mă ucidă.

— Același lucru, în esență...

Roma s-a oprit și a clipit. Îl reperase pe bărbat.

— E o Floare Albă.

Surprinsă, Juliette și-a mutat privirea, întinzându-se ca să-l mai vadă o dată pe bărbat. Acesta își concentra acum atenția asupra romanului său, așa că nu a băgat-o de seamă.

— Ești... sigur? a întrebat Juliette ușor dezamăgită.

Sperase că acela era șantajistul, care se arăta în sfârșit acum, că Juliette și Roma se îndreptau spre locul în care era posibil să afle adevărul. Avea așteptări nerealiste sperând că cineva avea să-și facă pur și simplu apariția ca să-i oprească, însă asta ar fi accelerat cu siguranță progresul anchetei lor.

— Am crezut că e francez.

— *Este* francez, a spus Roma. Dar ne este loial nouă. L-am mai văzut în casă. Sunt convins.

Bărbatul și-a ridicat brusc privirea. Juliette și-a ferit ochii, prefăcându-se că cercetează altceva, dar Roma nu i-a urmat exemplul. El l-a privit pe om fix în ochi.

— Dacă este Floare Albă, a spus Juliette fără să-și miște buzele, atunci de ce te privește și pe tine cu o expresie de criminal?

Roma a strâns din buze și s-a întors cu fața spre șine chiar atunci când trenul trăgea în stație. Pasagerii s-au și repezit înainte, înghesuindu-se pe peron ca să se asigure că prind un loc bun.

— Poate crede că eu sunt mai drăguț, a replicat Roma degajat. Vrei să vorbești cu el? Dacă ne dăm silința, noi doi l-am putea pune probabil la pământ.

Juliette s-a gândit o clipă și apoi a clătinat din cap. De ce și-ar fi pierdut timpul cu Florile Albe?

S-au urcat în tren și și-au găsit locuri la geam. Oftând, Juliette și-a dat drumul pe scaunul cu spătar tare și și-a descheiat haina, așezând-o apoi pe măsuța dintre ea și Roma. Din cauza felului în care era organizat trenul, stăteau unul în fața celuilalt, iar faptul că depozita cât mai multe obiecte pe masă era echivalentul construirii unui zid între ei. Să stea față în față cu el i se părea un gest prea intim, chiar dacă în compartiment se mai aflau vreo douăzeci de pasageri.

— Spre Kunshan! a bubuit în engleză difuzorul. Bine ați venit la bord!

Roma s-a așezat pe scaunul lui. Nu și-a scos haina gri pe care o purta pe deasupra costumului.

— Care va fi următoarea limbă?

— Franceză, a răspuns Juliette imediat, cu o secundă înainte ca din difuzor să răsune o shanghaieză uruită.

Juliette a ridicat din sprâncene.

— Ah! Interesant!

Roma s-a rezemat de spătar, cu un mic zâmbet.

— Tu, care nu ai credință.

Unda de umor își făcuse apariția și se dusese într-o clipă, dar fusese îndeajuns ca să o facă pe Juliette să înmărmurească și să simtă un gol în stomac. Pentru o fracțiune de secundă, probabil, Roma uitase. Iar atunci când trenul s-a pus în mișcare, când privirea lui Roma s-a întors spre peisajul de afară și sticla a reflectat expresia lui redeventă aspră, Juliette a înțeles că își adusese din nou aminte: cine era ea, cine erau ei, ce făcuse ea, ce erau ei acum.

Trenul a pornit huruind.

Călătoria de la Shanghai la Kunshan nu era lungă, iar peisajele s-au preschimbat rapid într-unele rurale, trenul trecând pe lângă case dărăpănate și drumuri neasfaltate. Pe lângă șine se întindeau lanuri de iarbă, turtite, egale și eterne – de un verde mai natural decât văzuse Juliette vreodată în oraș, făcând să pălească, prin comparație, ceea ce cultivau străinii în parcurile lor.

Juliette a răsuflat ușor și și-a lipit obrazul de geam. Și Roma făcea același lucru, dar Juliette și-a pus în minte să nu îl privească decât atât cât era strict necesar, ca să nu simtă că se holbează la el. Și-a întors capul, distrăgându-și atenția cu ceea ce se petrecea în compartiment, cercetându-i pe pasageri în timp ce trenul huruia, huruia, huruia mai departe.

Atunci când Roma a rupt tăcerea, trecuse atâta timp, încât Juliette a tresărit, pentru că reușise atât de bine să-l ignore, că vocea lui a uimit-o.

— Presupunând că îl găsim pe șantajist – fără preludiu, fără uvertură, trecea direct la subiect –, eu zic că avem nevoie de un plan de atac.

Juliette bătea darabana cu degetele în măsuță.

— Îl împușcăm sau îl omorâm?

Roma și-a dat ochii peste cap, iar Juliette s-a simțit personal atacată de faptul că era atât de frumos făcând asta, umbrele întunecate ale genelor lui palpitând ca o pulbere de kohol.

— Și apoi? a întrebat el. Situația nu este cu nimic diferită de vremurile în care credeam că-l vânăm pe Larkspur. Dacă îl omorâm pe șantajist, cum ajungem la monștri?

— Situația *este* diferită de această dată, a replicat Juliette.

A simțit un fior rece în aer, care i-a făcut pielea de găină pe brațe. Atunci când s-a cutremurat, Roma s-a încruntat și mai tare, privirea plimbându-i-se în lungul claviculei ei. Nu era o ținută potrivită pentru iarnă, o știa și ea. Nu avea nevoie ca el să o judece.

— Cum așa?

Juliette s-a întins după haină.

— Pe Paul Dexter nu îl lega nimic de comuniști pentru că el s-a întâlnit o dată cu Qi Ren și apoi a lăsat totul în voia unor transformări haotice. Șantajistul însă – Juliette s-a ridicat, ca să-și poată trage haina pe ea, iar materialul lung i-a mângâiat genunchii – mă îndoiesc că este prea departe de monștrii lui. Pentru că monștrii sunt trimiși ca niște mici servitori să îi facă șantajistului comisioanele. Asta implică interacțiuni directe. Întâlniri constante.

— Mie îmi sună a simplă presupunere, a remarcat Roma.

— Toată misiunea asta este bazată pe presupuneri, i-a replicat Juliette, ridicându-și gulerul.

S-a oprit, privirea zăbovindu-i pe hol, chiar înainte să se așeze la loc. Și francezul din banda Florilor Albe se afla în acel compartiment, la câteva rânduri depărtare de ei.

Și părea... să aibă dureri.

— Juliette? a chemat-o Roma.

Și-a plecat și el capul spre hol, încercând să își dea seama la ce se uită.

— Ce naiba se petrece?

Floarea Albă a apucat paharul pe care-l avea dinainte și și-a aruncat lichidul în față.

— Foc! a țipat Juliette.

Bărbatul a dat drumul unui răget de durere și Juliette l-a tras pe Roma de braț, ignorându-i uluiala, în timp ce căuta un foc imaginar. Alții nu s-au arătat la fel de sceptici și au năvălit imediat spre ușile de la compartiment, grăbindu-se să treacă în următorul. Asta era problema atunci când te aflai în coada trenului. Exista o singură direcție pe care o puteai urma.

— Ce naiba, Juliette? a repetat Roma, în timp ce ea îl împingea cu forță spre ieșirea în dreptul căreia se creasе o busculadă. Ce...

Juliette a oftat, auzind o pârâitură în dreptul ferestrei – haine sfâșiate. Într-o fracțiune de secundă, în scaun nu mai era aplecat un bărbat, ci un monstru atât de înalt, încât atingea tavanul, cu pieptul și nările palpitând. Culoarea lui verde părea și mai grotescă la lumina zilei – era ușor transparentă și lăsa să se vadă mișcarea de sub piele: puncte negre, mici, care se grăbeau spre coloana monstrului.

Juliette și Roma se apropiau de ușă, dar jumătate de compartiment se afla încă în spatele lor. Dacă treceau cu toții, insectele aveau să se avânte înainte și să îi infecteze pe toți cei din tren. Însă dacă Juliette îl oprea pe monstru în clipa aceea...

Insectele s-au dezghiocat din monstru într-o explozie colosală.

Așa că Juliette l-a împins pe Roma peste prag și a trântit ușa în urma lui.

Roma s-a răsucit, cu respirația tăiată, bătând cu pumnul în ușă. Acela era un *monstru*, trezit la viață în compartiment? *Floarea Albă* era persoana care se transformase în monstru?

— Juliette! a strigat el. Juliette, *ce naiba*?

Toți pasagerii din fața lui fugiseră, grăbiți să treacă în compartimentul următor. Roma rămăsese singur în acea zonă de trecere dintre compartimente, în care podeaua de sub tălpi se mișca la fiecare cotitură și zdruncinătură a trenului. A tras de ușă într-o parte și-ntr-alta, învinețindu-și încheieturile încercând să o clintească, dar *ceva* o ținea bine închisă, împiedicându-l să o crape câtuși de puțin.

— Juliette!

Pumnii i s-au tunător izbit de ușă.

— Deschide ușa asta afurisită!

Atunci au început țipetele.

Juliette a răsucit cablul în jurul clanței și a strâns cu putere, închizând ermetic compartimentul. În clipa în care a reușit să facă asta, insectele au început să cadă ca o ploaie, alunecând cu piciorușele lor negre pe toate suprafețele care le ieșeau în cale: trupuri, podea sau pereți. Nu era pentru prima oară când trăia așa ceva și, cu toate acestea, stomacul i s-a întors pe dos, greața urcându-i amenințător până în gât.

Viermuială. Atâta viermuială! În părul ei, în rochie, în adâncitura coatelor, a genunchilor, pe degete. Nu putea decât să închidă ochii strâns și să se bazeze pe vaccinul pe care îl luase cu luni în urmă. Nici măcar nu știa dacă mai avea vreun efect, însă acum nu mai putea face nimic altceva decât să...

Oftând, Juliette și-a scuturat un pâlc de insecte de pe gât, disperată să scape de senzația aceea de îndată ce ploaia s-a oprit. S-a răsucit, cu ochii larg deschiși. Nu simțea niciun imbold să-și sfârtece beregata, nicio pornire spre distrugere. Vaccinul încă funcționa. În vreme ce oamenii din jurul ei se clătinau încercând să ajungă la un scaun sau cădeau în genunchi, Juliette a rămas neclintită, cu picioarele înfipte în podea, cu mâinile încordate în lungul corpului. În timp ce toți cei din jurul ei și-au înfipt unghiile în piele și au început să scurme, ea nu a putut face nimic altceva decât să privească.

Dumnezeule!

Monstrul a scos un sunet, un răget animalic, nepământesc. Imediat, Juliette s-a repezit înainte, trecând printre victimele cuprinse de nebunie. Ar fi vrut să se ferească și să se ascundă, însă nu avea vreme pentru lucrurile pe care și le *dorea,* ci doar pentru acelea pe care *trebuia* să le facă.

Nu închide ochii! și-a poruncit Juliette. *Privește carnagiul! Urmărește distrugerea! Simte umezeala sângelui care vopsește în roșu mocheta și adu-ți aminte ce este pus în joc în acest oraș, doar pentru că un negustor străin vrea să joace un joc al avariției!*

Juliette și-a scos imediat pistolul, a țintit și a împușcat monstrul în pântece.

O împușcătură a răsunat în compartimentul încuiat. Îngrozit, Roma a făcut un pas înapoi, atât de bulversat de zgomot, încât nu a mai putut să-și găsească energia necesară pentru a împinge în ușă. În clipa asta nu îi mai păsa de nimic. Orașul pălise, vendeta se disipase, toată furia, supărarea și răzbunarea lui se făcuseră praf și pulbere. Nu se putea gândi decât la Juliette – care murea, Juliette murea, și el nu avea de gând să lase să se întâmple asta. O parte

străină lui hotărâse că e de datoria sa să o omoare; acum, acea parte din el nu putea suporta gândul morții ei – nu aici, nu așa.

— Nu, a șoptit el tremurat. Nu!

Monstrul s-a tras într-o parte, abia atins de gloanțele lui Juliette. Membrele lui luceau umed, acoperite de picături mici de apă ce păreau vâscoase la atingere.

Juliette a țintit din nou, dar sunetele care se auzeau în spatele ei – horcăielile speriate și îndurerate ale unei victime care-și dădea ultima suflare – i-au distras atenția și, cum glonțul său l-a lovit pe monstru în umăr, acesta a profitat de ocazie ca să se strecoare între două scaune și să se izbească de geam, reușind să îl crape.

Monstrul încerca să scape.

Juliette s-a întins după cuțitul pe care îl avea prins la șold, gata să-l arunce. Ce creatură ar fi supraviețuit unei lame înfipte în ochi? Ce creatură, oricât de monstruoasă, ar fi supraviețuit cu capul spintecat?

Nu a fost însă suficient de rapidă. Până a reușit să își croiască drum printre cadavrele căzute, monstrul a izbutit să spargă fereastra cu totul, împrăștiind cioburi în tot compartimentul. Juliette a tresărit, acoperindu-și fața cu o mână. Însă, până să își revină cu totul, monstrul a sărit pe geam, fără să îi pese de viteza trenului.

— Nu! a exclamat Juliette, dând drumul unui blestem.

A alergat spre fereastra deschisă și l-a văzut pe monstru aterizând în vârful unui deal și transformându-se la loc în bărbat cu ușurința cu care și-ar fi dezbrăcat o haină. În câteva secunde s-a făcut nevăzut. Trenul a zburat mai departe, lăsându-l în zona rurală, cu mâinile pătate de sânge și fără ca nicio persoană să îi cunoască identitatea.

Juliette s-a retras de la fereastră, cu picioarele gata să-i cedeze. Crezuse și mai înainte, dar să vadă totul cu ochii ei era cu totul

altceva. Nu mai era la fel ca în cazul lui Qi Ren, care se transforma la întâmplare și care se lupta cu sine însuși, lăsând în urmă desene cu cealaltă formă a sa în încercarea de a descoperi ce i se întâmplă. Nu mai era o boală care să se împrăștie în preajma apei, afectându-i pe gangsterii care lucrau la ore neobișnuite în Batardou. *Acești* monștri erau asasini. Asasini care se aflau sub comanda cuiva, care se transformau după voie în bestii și își reluau forma umană atunci când le convenea.

Situația devenea din ce în ce mai sumbră cu fiecare clipă.

Atunci când țipetele au încetat, Roma abia mai putea să se miște. Toate scenariile posibile i s-au perindat pe dinaintea ochilor, și în cele mai multe dintre ele Juliette îi apărea sfâșiată în bucăți pe podeaua trenului. Dacă exista într-adevăr o putere divină, Roma spera că îl ascultă. Singurul lucru pe care l-ar fi auzit era: *Te rog, te rog, te rog!*

Te rog să fii bine!

Tăcerea a fost spartă brusc de sunetul cioburilor împrăștiate în compartiment. Cu o mână tremurândă, Roma s-a avântat înainte și a tras de ușă cu toată forța.

În sfârșit, s-a dat de perete.

A simțit imediat mirosul sângelui. Apoi a simțit vântul care vâjâia printr-o fereastră sfărâmată. Monstrul nu se vedea pe nicăieri. Dar Juliette – Juliette era acolo, în picioare, ca un înger răzbunător care-și privește câmpul de luptă, singura siluetă neîngenuncheată în mijlocul unui morman de cadavre, cu obrajii pătați de sânge.

A clipit atât de încet, încât părea că se trezește dintr-un vis. Când a luat-o spre el și s-a împiedicat, Roma s-a întins și a cuprins-o fără să gândească, ținând-o aproape o secundă, două, trei. În acel moment atemporal, și-a lipit obrazul de părul ei aspru, de

pielea moale a gâtului ei. Juliette a răsuflat, relaxându-se rezemată de el, iar asta a fost suficient ca să-l trezească pe Roma la realitate. Juliette era bine, așa că toată teama lui s-a preschimbat în furie.

— *De ce* ai făcut asta? a tunat el, retrăgându-se.

A apucat-o de umeri.

— De ce ai face așa ceva?

Pe podea zăceau cadavre cu beregatele sfâșiate, cu dungi roșii întinzându-se de la un ochi la celălalt. Dar Juliette... Juliette arăta neatinsă.

— Am luat vaccinul lui Paul, a răspuns ea înfiorându-se. Sunt imună.

— Ăla a fost pentru primul monstru! a răbufnit Roma. Acum ar fi putut să fie diferit.

Gândul că monstrul fusese o *Floare Albă*, care se ascunsese sub nasul lor, i-a făcut sângele să clocotească și mai tare. Dacă ar fi știut mai devreme, dacă l-ar fi oprit pe bărbat, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmpla. Dacă ar fi știut, l-ar fi torturat pe individ până ar fi mărturisit ceva și șantajul acela absurd ar fi luat sfârșit.

— M-am gândit că va avea același efect.

Juliette i-a îndepărtat mâinile de pe umerii ei.

— Și *a funcționat.*

— A fost un risc. Ți-ai riscat *viața.*

Lui Juliette îi tremura maxilarul, bărbia ei ascuțită înclinându-se a exasperare. Roma știa că se poartă condescendent, însă puțin îi păsa când aerul din jur era îmbâcsit de mirosul cadavrelor, când zbuciumul li se impregna în haine și li se lipea de piele. Juliette a băgat și ea de seamă același lucru și l-a împins pe Roma peste prag, apoi a închis ușa după ei.

— *A funcționat,* a șuierat.

Acum erau singuri în spațiul dintre compartimente, cu un panou de lemn între ei și o încăpere plină de cadavre.

— Am salvat trenul de infecție.

— Nu, a contrazis-o Roma. Ai decis să joci rolul eroinei și ai avut noroc.

Juliette și-a ridicat mâinile în aer, bufnind. Îi rămăsese o dâră de sânge pe obraz. Mai avea una pe mânecă și alta în lungul piciorului.

— Și care e problema?

Era o problemă, iar Roma nu știa să explice de ce. Ar fi vrut să se miște, să facă pași, să elibereze tensiunea aceea frenetică strânsă înlăuntrul lui care tot creștea, amenințând să răbufnească. Dar nu avea unde – nu aveau decât pereții care se strângeau în jurul lor și podeaua instabilă sub tălpi. Nu putea să gândească, nu putea să acționeze; abia dacă putea să conștientizeze reacția dinlăuntrul lui.

— Viața ta, a șuierat el, nu este un joc de noroc.

— De când, i-a aruncat Juliette, mimându-i emfaza, îți pasă ție de viața mea?

Roma s-a apropiat de ea. Poate că avusese de gând să o intimideze, dar aveau aproape aceeași înălțime și, în loc să o domine cu statura lui, au ajuns nas în nas, privindu-se în ochi cu atâta foc, încât întreaga lume ar fi putut să se facă scrum în jurul lor, iar ei nici nu ar fi observat.

— Nu îmi pasă.

Roma tremura de furie.

— Te urăsc!

Și, cum Juliette nu s-a retras, a sărutat-o.

A lipit-o de ușă, prinzându-i gâtul cu ambele mâini, apropiindu-se pe cât de mult îndrăznea de parfumul fierbinte și dulce al pielii ei. Buzele lui Juliette s-au întredeschis într-un oftat înăbușit pentru o clipă și apoi l-a sărutat și ea cu același foc înciudat, de parcă ar fi vrut doar să scape de ceva care o chinuia de mult, de parcă sărutul nu ar fi însemnat *nimic*.

Ei nu însemnau nimic.

Roma s-a smuls ca ars, încercând să tragă aer în piept. Începea să-și revină în simțiri. Juliette părea la fel de amețită, dar Roma nu s-a mai uitat la ea înainte să se răsucească pe călcâie și să treacă în celălalt compartiment, trântind ușa în urma lui.

Dumnezeule! Ce făcuse?

Restul trenului zumzăia complet liniștit. Nimeni nu l-a băgat în seamă pe Roma, care rămăsese în picioare dinaintea ușii de la compartiment, cu inima bubuindu-i în piept și pulsul zbătându-i-se sub pielea încheieturilor. Abia atunci când un bărbat a ajuns în fața lui, cu gândul să iasă pe ușă, Roma și-a revenit din stupoare și a întins brațul, avertizându-l:

— Nu! Sunt cadavre peste tot.

Bărbatul a clipit șocat. Roma nu a mai stat să-i ofere explicații și l-a împins ca să poată trece mai departe. A ieșit în alt pasaj și, abia acolo, în spațiul acela strâmt dintre două noi compartimente, ascuns de priviri curioase, Roma și-a trecut în cele din urmă mâna prin păr și a răsuflat prelung.

— Ce-i cu mine? a murmurat.

Ar fi vrut să urle de furie. Ar fi vrut să urle la Juliette până avea să-și piardă vocea. El singur știa că dacă i-ar fi urlat „Te urăsc", ceea ce i-ar fi spus de fapt era „Te iubesc. Te iubesc încă, atât de mult, încât te urăsc pentru asta".

Trenul se legăna sub tălpile lui Roma, pentru că dăduse de șine netezi. Scrâșnetul lui a devenit mai blând și, preț de câteva clipe, în spațiul acela dintre compartimente, nu s-a mai auzit decât respirația sacadată a lui Roma.

Apoi drumul a redevenit denivelat și podeaua și-a reluat scrâșnetul monoton.

Cincisprezece

Era după-amiaza târziu atunci când trenul a ajuns în Kunshan și s-a făcut încă și mai târziu până când Roma și Juliette au terminat de discutat cu autoritățile, pentru că autoritățile din acel loc erau doar niște bărbați în uniforme jerpelite, care păliseră dinaintea cadavrelor. Ce s-ar fi putut rezolva în zece minute le luase două ore, în care Juliette amenințase și țipase „Voi știți cine sunt eu?”, iar ei reușiseră până la urmă să scoată trupurile și să completeze o listă a victimelor. Depozitaseră cadavrele și trimiseseră mesageri cu mașinile spre Shanghai pentru a pune la curent atât Banda Stacojie, cât și Florile Albe în privința a ceea ce se întâmplase. Trimiseseră bărbați și în lungul șinelor de tren, care să colinde dealurile în căutarea monstrului, deși Juliette se îndoia că aveau să găsească ceva. Nu cu nivelul acela de incompetență. Până ar fi reușit ea să cheme Stacojiii și să îl caute cu ei, era convinsă că monstrul avea să fie demult dus.

— Scandalos! a mormăit Juliette, în vreme ce ea și Roma părăseau gara. O rușine!

— Era de așteptat, i-a răspuns Roma cu glas monoton. Îmi închipui că nu s-au mai confruntat niciodată cu un număr atât de mare de victime.

Iritată, Juliette și-a ațintit ochii mijiți asupra lui, dar a ales să rămână tăcută. Nu vorbiseră despre ceea ce se petrecuse între ei în tren, orice va fi fost, și dacă așa avea de gând să joace Roma, ea era bucuroasă să facă la fel. Din câte își dădea seama, trebuiau să se prefacă, deși Juliette abia dacă putea să se uite spre Roma fără să i se ridice părul pe brațe.

Nu ar fi trebuit să îi răspundă la sărut.

Roma o ura, dar asta nu putea rescrie tot trecutul pe care îl aveau împreună, nici nu putea secera atracția care-i făcuse întotdeauna să intre în coliziune ca niște meteoriți pe orbită. Juliette știa ce îi trece lui Roma prin cap, pentru că era exact același lucru în jurul căruia *ea însăși* se învârtea de câteva luni bune. Așa că de ce își pierduse mințile și cedase? *Scopul* minciunilor era acela de a-l ține departe. *Ideea* era că nu mai putea să repete ceea ce făcuseră, pentru că în clipa în care Roma ar fi citit-o, orașul lor însângerat ar fi aflat adevărul, deși poate că atunci ar fi putut să fie în sfârșit împreună, în moarte.

Și ce era iubirea, dacă singurul lucru pe care-l făcea era să ucidă?

— ...o mașină?

Juliette a tresărit, dându-și seama că nu ascultase. Abia după ce și-a aruncat privirea spre stradă a înțeles sugestia lui Roma. După ce terminaseră cu morții, îl întrebaseră pe unul dintre polițiști în privința locului în care trebuiau să ajungă și, deși ruta era simplă, era destul de mult de mers pe jos. Kunshan era la rândul său clasificat drept oraș, deși nu se compara nici pe departe cu Shanghai. În loc să fie o entitate vie, care să dea pe dinafară de locuitori, Kunshan era doar un mic lasou pe hartă: o grupare de vreo zece orășele mai mici, lipite unul lângă altul, emanând puțină energie peste cea necesară activităților esențiale de zi cu zi. Locul era ușor de străbătut, pentru că era tăcut și împietrit, dar asta însemna și că le-ar fi fost imposibil să se ascundă în el dacă aveau să dea de ceva.

— Nu, nu putem să luăm o mașină! a replicat Juliette.

Și-a aruncat privirea peste umăr, atentă la cei câțiva polițiști care rămăseseră în gară, adânciți în discuții.

— Șantajistul ne urmărește. Am fi prea ușor de găsit.

Roma și-a întors și el privirea, încruntându-se când a văzut că Juliette era încă atentă la administrația de doi bani din Kunshan.

— *Ei?*

— Bineînțeles că nu.

Juliette a luat-o grăbită înainte. În ritmul acela, soarele avea să apună până să ajungă ei la adresă. Se lăsase deja frigul, însă odată ce urma să coboare noaptea, avea să devină imposibil să stai afară, mai ales când haina groasă a lui Juliette era mai degrabă la modă decât practică.

— M-am gândit însă și la asta, a continuat Juliette. Bărbatul a fost trimis după noi în tren, dar nu s-a transformat imediat. Paul Dexter este cel care m-a vaccinat, așa că nu am cum să cred că nu știe colaboratorul lui că sunt imună. Nu au încercat să ne omoare. Au încercat să ne sperie, fără să le pese de victimele colaterale.

Undeva, în depărtare, a bătut un clopot. Ecourile lui au reverberat în josul străzii cu clădiri ridicate spre sud, de cealaltă parte a șoselei. Roma și Juliette au luat-o la pas pe trotuarul la stânga căruia curgea domol un râuleț, clipocind în înserare.

Uneori, Juliette uita că așa trăia restul țării. Cu cât te îndepărtai mai mult de orașele de coastă, te îndepărtai și de controlul costal, de naționaliștii însetați de putere și de invazia străinilor. Te retrăgeai din locuri în care fiecare mișcare era percepută drept una între viață și moarte, și în schimb…

Pârâul se vărsa într-un râu mai mare. O pasăre mică s-a lăsat pe o piatră care se înălța din albia râului, fără să tulbure cursul apei.

În schimb, puteai respira.

— Fie că tu crezi sau nu, a spus Roma, acest atac al monstrului a fost un lucru bun.

Juliette și-a smuls privirea de la apă, căutând următorul indicator stradal. Ultimul lucru de care aveau nevoie era să se rătăcească.

— Poftim? a făcut ea. Cadavrele care se îndreaptă spre morgă te-ar contrazice.

— Fie ca sufletele să li se odihnească în ceruri! Bineînțeles că nu îmi doresc mai multe morți! a rostit Roma cu asprime. După ce ne vom întoarce în Shanghai, voi putea să răscolesc toate eșaloanele Florilor Albe ca să aflu cine a fost francezul mai precis. Iar dacă incursiunea noastră în acest oraș nu se va dovedi utilă, atunci descoperind cine a fost acel monstru am putea obține cea mai rapidă cale prin care să ajungem la șantajist.

Juliette nu vedea de ce l-ar fi contrazis. Nimic nu-l împiedica pe Roma să nu-i mai împărtășească informații dacă următorul pas al misiunii depindea în totalitate de el, dar dacă Juliette avea să se înfierbânte, atunci avea să se aprindă și Roma, și cât ai bate din palme ar fi început să țipe iar unul la altul, căci era prea ușor să cedezi în fața furiei pentru o fărâmă de adevăr. Pentru a vedea un semn că nu o pierduse cu totul, Roma era gata să pornească o ceartă. Pentru o clipă în care ar fi putut să-l întrevadă pe acel Roma pe care îl iubea, Juliette i-ar fi făcut jocul. Era un joc periculos. Juliette trebuia să se oprească. Nu mai putea să continue așa. Dacă trebuia să devină sloi de gheață, atunci așa avea să fie.

Așa că Juliette a spus doar:

— Atunci, sper că incursiunea noastră se va dovedi utilă.

Și-a fluturat mâna înainte, aruncându-și încă o dată privirea peste umăr.

— Bănuiesc că am ajuns, a zis Roma.

S-a oprit, privind ce avea dinainte cu o expresie nedumerită. Juliette și-a plimbat la rândul ei privirea în lungul rândului de magazine, bănuind că le scapă ceva.

Dar nu era vorba de asta.

Adresa presupusului centru de vaccinare era un restaurant care vindea găluște.

— I-au făcut reclamă acestui loc în toată Concesiunea Franceză! a exclamat Juliette.

Nu-și putea ascunde tonul acuzator din voce, deși nu era foarte sigură pe cine trăgea ea la răspundere.

— Nu se poate să fie doar o schemă prin care să fie atrași și mai mulți clienți pentru un castron de *húntún tāng*[1]!

Dintr-o singură mișcare, Roma a scos două revolvere din haină. Juliette a clipit, uimită de agilitatea lui, și s-a întrebat vag cum de nu le simțise atunci când stătuse lipită de el mai devreme.

— Nu poate fi vorba despre un simplu magazin, a zis el. Să mergem, Juliette!

Până și-a scos Juliette pistolul, Roma dăduse deja ușa de perete cu piciorul. Juliette s-a grăbit să o ia pe urmele lui – simțindu-se mai degrabă caraghios dând năvală tocmai într-un magazin de găluște – și l-a găsit pe Roma în dreptul casei de marcat, cerând să vorbească cu persoana care avusese tupeul să distribuie un nou vaccin. Într-un colț, un cuplu în vârstă privea cu ochi mari și îngrijorați.

— Vă rog, vă rog! a chițăit bărbatul din spatele tejghelei, ridicând imediat mâinile.

Nici el nu era tânăr, ci mai degrabă de vârstă mijlocie, și avea părul lung, dat pe spate cu o bentiță.

— Nu trageți! Nu sunt eu cel pe care îl căutați!

---

[1] Fel de mâncare chinezesc cu tăieței (n. tr.).

Juliette a lăsat pistolul deoparte și a stabilit contact vizual cu cuplul de bătrâni, arătându-le ușa cu degetul. Fără să aștepte să li se spună de două ori, aceștia s-au ridicat, și-au luat gențile și au tulit-o din restaurant. Ușa s-a trântit în urma lor atât de tare, încât luminile din tavan au pâlpâit.

— Atunci, cine este? a întrebat Roma. Cine deține acest loc?

Bărbatului i-a tremurat maxilarul, a înghițit cu greu un nod și a răspuns:

— E... eu.

În vreme ce Roma își ținea arma ațintită asupra patronului, Juliette s-a aplecat peste tejghea și și-a aruncat privirea prin spatele magazinului. A descoperit o masă acoperită de făină, un turtoi de cocă lângă chiuvetă și, lângă scaun...

— Ei bine, văd că fluturașii au venit într-adevăr de aici, așa că nu are rost să încerci să scapi cu minciuni! a grăit Juliette veselă. *Lăotóu*[1], cum faci vaccinul?

Bărbatul a clipit, teroarea de pe chipul lui metamorfozându-se în nedumerire.

— Cum fac... vaccinul? a repetat el. Eu...

Și-a întors capul din nou spre Roma, încrucișându-și privirea ca să poată privi în lungul țevii revolverului.

— Nu! Eu nu fac nimic! Am scos la licitație ultima fiolă care a rămas de la Larkspur din Shanghai.

Juliette s-a proptit în tejghea. A făcut rapid schimb de priviri cu Roma și apoi, fără să îi pese de proprietatea privată, s-a urcat pe tejghea cu pantofii ei cu toc și a sărit de cealaltă parte, în spatele magazinului, ca să pună mâna pe unul dintre afișe. Era identic cu acela pe care îl primiseră de la Ernestine de Donadieu, conținând

---

[1] „Bătrâne, tataie", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

inclusiv erorile gramaticale. Doar că, de această dată, Juliette și-a dat seama de greșeala pe care o făcuseră ei:

NEBUNIA S-A REÎNTORS!
VACCINAȚI-VĂ!

Unde scria că la adresa specificată se ofereau vaccinuri? Fusese pur și simplu o presupunere de-a lor, pentru că asta scrisese pe afișele lui Larkspur.

— *Tāmāde*[1], a blestemat Juliette, aruncând fluturașul. Ai *unul*?

Bărbatul a dat din cap cu patos, pentru că înțelesese că acea informație avea să-l ajute să scape de gangsteri.

— Speram să strâng oferte din partea străinilor și apoi să îl vând celui care oferea cei mai mulți bani. Vedeți voi, îndur lipsuri. Nu-i ușor să întreții un magazin cu găluște în Kunshan, iar atunci când vărul meu din Shanghai mi-a dat această fiolă pe care o păstrase...

— Ah, taci din gură! Te implor! l-a întrerupt Juliette, ridicându-și mâna.

Nu era un centru de vaccinare până la urmă. Ci unul de licitații.

Cu un oftat, Roma și-a retras armele, îndesându-le înapoi în haină. Era în mod clar enervat. Incursiunea fusese o pierdere de timp. Ce să facă cu o singură fiolă? Îi ceruseră deja lui Lourens să recreeze vaccinul în laboratoarele Florilor Albe, iar acesta nu reușise.

Juliette a făcut ochii mari.

Lourens dăduse greș în trecut... dar acum Stacojiii aveau hârtiile lui Paul.

— O iau eu! a zis Juliette, anunțul ei venind atât de tare și de brusc, că bărbatul a tresărit.

[1] Aproximativ: „Al naibii!", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Cu o mișcare de felină, Juliette s-a aplecat și a ridicat fluturașul, apoi a cules un stilou cu peniță de pe tejghea și a trecut câteva cifre pe el.

— Oferta mea.

Omul a aruncat un ochi la sumă și a căscat imediat gura.

— Eu... nu pot să accept pur și simplu. Trebuie să trimit telegrame, în caz că există oferte mai mari...

— Dublu atunci, a intervenit Roma.

Simțind privirea ascuțită a lui Juliette, Roma a zâmbit zeflemitor.

— Vom împărți suma, nu-i așa, domnișoară Cai?

— Care-i faza? a cerut să afle Juliette în rusă.

Și-a lipit și ea un zâmbet pe buze, pentru ca proprietarul magazinului să nu își dea seama că trecuseră la o altă limbă deoarece aveau de gând să se certe. Nu era în favoarea lor ca omul să își dea seama că vaccinul lui e valoros.

— Ați făcut deja teste, ai uitat? Lourens nu a putut să recreeze vaccinul, ci doar să determine dacă era sau nu autentic.

— Da, a aprobat Roma. La acea vreme nu aveam documentele de la Paul Dexter. Ține minte, încă le putem fura de la voi. Iar dacă tu îți dorești așa mult această fiolă, sunt convins că te gândești că va fi utilă dacă va fi folosită împreună cu documentele.

Juliette se simțea gata să explodeze de nervi. O citise perfect. Întotdeauna făcea asta.

— Dacă *shàoyé* și *xiǎojiě*[1] vor fiecare câte una..., a început bărbatul, fluturându-și mâinile dinaintea lui.

Se vedea că e agitat. Își dăduse seama despre ce e vorba. După ce Roma i se adresase lui Juliette cu domnișoara Cai, nu îi fusese greu să pună lucrurile cap la cap și să vadă că în fața lui se

[1] „Domnișoara", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

aflau moștenitoarea Bandei Stacojii, originară din Shanghai, și moștenitorul Florilor Albe, vorbitor de rusă.

— Au rămas două fiole în circulație după ce Larkspur s-a dat la fund.

Omul s-a întins după o altă hârtie și, cu același stilou cu peniță pe care îl folosise Juliette, a început să noteze rapid ceva.

— Cel de-al doilea vaccin este în Zhouzhuang, iar acesta este vânzătorul și aceasta este adresa...

— Las-o baltă! i-a tăiat vorba Juliette. Avem nevoie doar de o fiolă, așa că să nu-ți închipui că vei putea să storci de două ori suma de la noi. Accepți sau nu!

Proprietarul magazinului a căzut pe gânduri. Juliette putea să-și închipuie rotițele care i se învârteau în cap în timp ce calcula șansele de a primi o ofertă mai bună și riscurile la care se supunea refuzând gangsterii din Shanghai.

Fără să scoată o vorbă, bărbatul s-a lăsat pe vine și s-a apucat să introducă o combinație în seiful pe care îl avea sub tejghea și pe care Juliette nici nu îl observase. S-a încruntat, iar bărbatul a părut să simtă asta, pentru că a spus:

— Oamenii sunt capabili de gesturi disperate, iar eu nu-mi permit paznici.

Ușa de la seif a șuierat și s-a deschis. Bărbatul și-a băgat mâna înăuntru și a scos fiola care strălucea în aceeași nuanță de lapislazuli pe care și-o amintea Juliette. S-a înfiorat.

— Bănuiesc că nu aveți bani gheață la voi, nu-i așa?

— Vom semna o poliță, a replicat Roma fără să clipească.

Până la urmă, bărbatul știa cine sunt ei. Știa că sunt suficient de bogați și de influenți ca să-și țină cuvântul; Banda Stacojie și Florile Albe aveau bani.

Adevărul era că banii erau tot ce aveau.

— Ei bine, vă mulțumesc pentru afacere! a spus patronul vesel, urmărindu-i pe Juliette și pe Roma cum își trec numele pe aceeași hârtie pe care Juliette își notase oferta.

Omul avea de ce să fie vesel – tocmai ce devenise foarte, foarte bogat. Cele două bande aveau să simtă efectul acelei plăți, dar nu era ceva din care să nu poată să-și revină. Stacojiii își reveniseră de fiecare dată după ce îl plătiseră pe șantajist.

— Am să păstrez eu asta, a spus Juliette, arătând spre fiolă cu o privire de avertizare pentru Roma.

Acesta nu a protestat. L-a lăsat pe patron să pună fiola în mâna lui Juliette. Cum avea mâna întinsă, omul i-a lăsat și bucățica de hârtie pe care era trecută adresa celui de-al doilea vânzător.

— Ar trebui să luați și asta, oricum.

Juliette le-a vârât pe ambele în buzunar. Roma a urmărit-o cu atenție, cu ochii strălucindu-i întunecați, de parcă s-ar fi așteptat ca Juliette să facă o scamatorie și vaccinul să dispară. Juliette nu ar fi fost surprinsă dacă, la un moment dat, pe drumul spre oraș, Roma ar fi încercat să pună mâna pe fiolă.

„Nici să nu te gândești!" i-a transmis ea pe mutește.

„Nici nu visez", i-a răspuns el.

— Așadar, a grăit proprietarul restaurantului în liniștea care se lăsase, ați vrea câte un castron cu găluște?

Șaisprezece

Ultimul tren spre Shanghai fusese anulat.

— *Ce* vrei să spui? Cum adică a fost anulat?

Roma și Juliette au tresărit și s-au uitat unul la altul pe furiș, deranjați de faptul că vorbiseră la unison. Angajata de la casa de bilete nu observase, fiind prinsă de cartea pe care o avea deschisă pe genunchi.

— A fost anulat, a repetat ea. Trenul programat să ajungă la ora nouă a fost pe traseu mai devreme și a întâmpinat dificultăți. A fost retras din circuit pentru întreținere.

Juliette și-a ciupit șaua nasului. Era vorba despre același tren care-i adusese *acolo*, cel cu ultimul compartiment îmbibat de sânge din cauza atacului unui monstru. „Întreținere." Juliette spera că au la dispoziție un înălbitor bun.

— Nu-mi spune, a reușit să articuleze Juliette printre dinți, cu respirația aburind aerul din jurul ei, tocmai ce l-am ratat pe cel de dinainte?

Angajata a aruncat o privire spre program. Juliette ar fi putut să jure că se abținea să nu râdă. Locuitorii din provincie erau fără îndoială nemiloși atunci când venea vorba de orășeni ghinioniști.

— A plecat acum zece minute, *xiǎojiě*! a confirmat femeia. Următorul tren este mâine-dimineață.

Juliette a mârâit frustrată și s-a îndepărtat de cabină, îndepărtându-se tropăind pe peron.

— Toate mașinile locale și-au încheiat programul peste noapte, a spus Roma, care se ținea după ea, dar am putea chema una din Shanghai.

— Cu mașina, distanța dintre orașe este de patru ore... doar *dus*, i-a replicat Juliette și apoi s-a oprit, cercetând gara goală. S-ar face dimineață până am reuși să ne întoarcem dacă am chema un șofer. Am putea la fel de bine să rămânem aici până vine următorul tren. Cel puțin e relativ cald.

Roma s-a oprit, întorcându-se spre ea cu o față gânditoare. A întredeschis gura, gata să vorbească. Însă, în clipa următoare, ochii i s-au mărit, pentru că văzuse ceva peste umărul ei. Întregul chip i s-a contorsionat.

— Jos!

Juliette nici nu a apucat bine să-i înțeleagă ordinul, că el a și apucat-o de brațe și a tras-o la pământ. Lui Juliette i s-a tăiat respirația și genunchii i s-au julit de beton. Cum Roma o ținea strâns de încheieturi și degetele ei înmănușate se îndoiseră în jurul mânecilor lui, un gând i-a șoptit lui Juliette că ar fi fost extrem de simplu să îl tragă mai aproape; însă gândul acela nu era nimic mai mult de atât: o șoaptă. Pe care o putea amuți ușor, pe care o putea înăbuși. Înainte să apuce să facă sau să zică ceva teribil, Juliette s-a smuls din strânsoarea lui Roma și s-a răsucit, încercând să își dea seama ce îi provocase o asemenea reacție.

— Care-i faza? a tunat ea.

Roma își mijea încă ochii, cercetând întunericul.

— Un trăgător, a răspuns el simplu. Un trăgător care a decis să nu tragă, se pare.

Juliette nu văzuse nimic, însă Roma nu avea niciun motiv să mintă. Toată după-amiaza se simțise în mod straniu urmărită, dar

se gândise că era vorba doar de disconfort fizic – de fiorii care-i alunecau în mod normal pe șira spinării într-un loc atât de tăcut. Poate că fusese ceva mai mult. Poate că, așa cum bănuise, cineva îi urmărise din clipa în care coborâseră din tren.

— Haide! a spus Juliette, ridicându-se. Atunci, nu putem rămâne. Nu putem rămâne în spațiu deschis.

— Unde altundeva am putea merge? a șuierat Roma.

După câteva secunde de ezitare, s-a grăbit și el să se ridice, scuturându-și praful de pe pantaloni înainte să și-i păteze.

— Ai idee cât de devreme merg la culcare oamenii de prin părțile astea?

Juliette a ridicat din umeri și a luat-o înainte.

— Noi suntem niște persoane fermecătoare. Sunt convinsă că vom putea deschide câteva uși cu farmecul nostru.

În cele din urmă, s-a dovedit că Roma avusese dreptate. Se opriseră în cel mai apropiat cartier rezidențial din Kunshan și bătuseră pe la uși, croindu-și drum pe străzile înguste. După ce au dat roată în lung și-n lat pe la fiecare clădire, trăgând de toate porțile, au rămas tot fără niciun răspuns.

Și era îngrozitor de frig.

Iar Juliette începea să aibă din nou sentimentul acela care-i trezea fiori pe șira spinării.

Și-a scos unul dintre pumnale și s-a oprit în capătul străzii. Atunci când Roma s-a apropiat de ea, după ce abandonase și el ultima clădire, a întins mâna, cerându-i să se oprească.

— E ger, Juliette! a reușit el să îngâne, cu dinții clănțănindu-i în gură. Nu a fost o idee bună.

— Oricum, e mai bună decât gara, a șoptit ea.

Erau înconjurați de întuneric, pentru că felinarele stradale erau rare într-un astfel de oraș. Poate că de aceea nu umbla nimeni pe străzi așa târziu. Neavând după ce să se orienteze în afara lunii

argintii care se arăta printre norii grei, era greu să îți dai seama ce bântuia în întuneric.

— Suntem urmăriți, a anunțat Juliette.

Roma și-a scos unul dintre revolvere. Aproape că arăta comic așa, țintind nimicul.

— Să trag? a întrebat el.

— Nu fi ridicol! a zis Juliette, trăgându-i mâna în jos.

Privirea lui Juliette fusese atrasă de o frântură de lumină care apăruse în depărtare.

— Uite, e cineva treaz acolo!

Juliette a luat-o imediat la pas, cu pumnalul încă strâns în mână, gata să lovească dacă ar fi sărit cineva din întuneric. Nu înțelegea cum era cu putință să fie urmăriți, deși începea să fie din ce în ce mai convinsă că sunt. De jur împrejur nu se vedea niciun loc în care s-ar fi putut ascunde: strada rezidențială avea un pârâu de o parte și o pădure de bambus de cealaltă.

— Crezi că, a spus Roma, prinzând-o din urmă, fantomele ar putea fi adevărate?

Juliette i-a aruncat o privire perplexă.

— Nu fi ridicol!

— De ce? a insistat Roma. Înainte nu credeam nici că monștrii sunt reali.

Aici nu avea cum să îl contrazică, însă Juliette și-a dat oricum ochii peste cap și și-a strecurat pumnalul înapoi în mânecă, pentru că ajunseseră în sfârșit în dreptul clădirii iluminate. Juliette a cercetat încordată întunericul din jur și, cum nu a simțit nicio mișcare, s-a grăbit să urce scările și să ciocănească la ușă.

A bătut o dată, apoi a împietrit, mâna plutindu-i la un centimetru de ușile glisante. Ramele erau căptușite cu material – în stilul clădirilor din dinastia imperială. Deasupra ușilor se aflau sculptate trei caractere, așa cum se obișnuia în cazul afacerilor care trebuiau

să-și declare funcția. Acum, că lumina strălucea dindărătul ușilor, Juliette putea să le citească.

— Juliette, a zis Roma, care înțelesese și el despre ce e vorba.

Lui Juliette i-a scăpat un chicotit.

— E un bordel.

Nu rostise termenul cu deriziune: pur și simplu era cel mai potrivit. Ușa s-a tras într-o parte și o femeia a scos capul afară, cu robele fluturând parcă infinit îndărătul ei. Nu era un bordel ca acelea din Shanghai, o zonă mică din spatele magazinului cuiva sau un etaj dintr-un restaurant. Aceasta era o clădire impunătoare care se ridica pe cel puțin trei etaje, cu balustrade lustruite din lemn, care dădeau roată fiecărui nivel, și o fântână arteziană în centru, care împrăștia un parfum floral încântător.

— Bună! i-a salutat femeia. Nu v-am mai văzut până acum.

— Ah! a spus Juliette. Noi, ăăă...

I-a aruncat o privire lui Roma. El a privit-o agitat, implorând-o să se ocupe ea de situație.

— Nu suntem clienți. Am rămas peste noapte în oraș și speram să găsim un loc în care să stăm.

Atunci, în sfârșit, Roma și-a dres vocea.

— Avem bani gheață, desigur, pentru a plăti.

Femeia i-a cercetat lung o vreme. Apoi și-a ridicat brațele în sus, mânecile de la *hanfu*[1] umflându-i-se în vânt.

— Intrați, intrați! i-a îndemnat ea. Toți călătorii rătăciți sunt bineveniți la noi, desigur.

Roma și Juliette nu au mai așteptat și alte încurajări; s-au grăbit să scape de frig și au intrat, aruncând o privire amenințătoare întunericului de afară, în caz că erau urmăriți. Roma a închis ușa cu fermitate, iar Juliette a dat din cap, dându-i de înțeles că acum

[1] Veșminte specifice poporului Han (n. tr.).

erau în siguranță, feriți de ochii persoanei – sau ființei – care se ținuse după ei.

— Urmați-mă, copii!

Femeia se pusese deja în mișcare, pășind molatec. Felul în care se mișca avea un anumit ritm, ca un dans care oferea divertisment în schimbul atenției, făcând ca fiecare secundă ce îi era dedicată să conteze.

— Mulțumim! a strigat Juliette în urma ei. Cum preferi să ți se spună?

Dintr-un colț îndepărtat au izbucnit chicoteli și ochii lui Juliette au dat de un caleidoscop de culori: mătăsuri plutitoare și evantaie de dantelă în mâinile unor siluete înveșmântate în *qipao*-uri scumpe în diferite nuanțe.

Fetele păreau aproape fericite.

— Spune-ți-mi Miss Tang, a răspuns femeia, întorcându-și capul peste umăr, apoi arătând spre scară: Să vă pun sus?

Juliette și-a ridicat fruntea și a cercetat etajele de mai sus, cu ochii la bărbații care se rezemau de balustrade cu câte o fată la fiecare braț. Păreau degajați, privind așa, în jos, spre restul casei, de parcă noaptea lor nu ar fi fost una grăbită. Juliette știa că aparențele sunt înșelătoare. Știa că toate locurile au colțișoarele lor întunecate, că poate acele fete doar se pricepeau să-și ascundă mai bine amărăciunea. Fetele din Shanghai își făceau meseria de parcă și-ar fi pierdut deja sufletele din piept.

Acolo însă, strălucirea era seducătoare și nimic nu o surprindea mai mult pe Juliette decât faptul că descoperea asta într-un oraș cu totul anonim, și nu într-unul cum era Shanghai. Frumusețea era o artă în acest loc – ceva ce trebuia perfecționat și mânuit cu grijă, ceva din care să se facă o reprezentație. În Shanghai, frumusețea era o tranzacție pentru un scop sau altul.

— Orice aveți liber, a oftat Juliette. Pe noi chiar nu ne deranjează să...

— Ah!

Auzindu-l pe Roma, Juliette s-a răsuci imediat. Nu băgase de seamă că nu mai era alături de ea. Nici nu simțise când, mai precis, rămăsese în urmă. I s-a accelerat pulsul și degetele i s-au încleștat imediat ca să apuce pumnalul pe care încă îl mai ținea ascuns în mânecă.

De îndată ce a dat cu ochii de el, și-a dat seama că nu avea de ce să-și scoată arma. Roma fusese doar capturat de trei dintre fete. Părea că încearcă să se elibereze, pentru că avea ambele mâini prinse, dar fetele nu păreau dispuse să-și elibereze prada prea ușor, implorând deja o întâlnire. Juliette și-a mușcat buzele.

— Nu, nu, e în ordine! a insistat Roma. Noi am venit doar pentru cazare, serios...

Fără să se mai poată abține, Juliette a început să râdă. Roma și-a ridicat imediat capul, de parcă sunetul acela i-ar fi amintit că Juliette era la doar câțiva pași. Doar că, în loc să strige după ajutor, el a exclamat:

— *Lǎopó!*

Fetele au tresărit, dându-i drumul pentru o clipă. Juliette nu mai râdea. A ridicat din sprâncene. *Pe cine naiba strigă el „nevastă"?*

Roma s-a eliberat repede și s-a grăbit să i se alăture lui Juliette.

— Îmi pare tare rău! a strigat el în urmă.

Și-a trecut brațul în jurul taliei lui Juliette și, cum ea a tresărit, încercând din instinct să se tragă la o parte, Roma i-a preîntâmpinat reacția și a strâns-o mai tare.

— Jurămintele mele nupțiale nu permit asemenea fapte. Poate într-o altă viață!

— Te rog să mă ierți! a șoptit Juliette.

Putea să simtă apăsarea degetelor lui Roma prin haină. Putea să simtă încordarea din brațele lui, faptul că încerca să se controleze și să nu recreeze îmbrățișarea perfectă pe care și-o perfecționaseră cu cinci ani în urmă. *Nu te apleca spre el! Orice, numai nu te apleca!*

— Nici măcar nu îmi aduc aminte când am schimbat jurămintele.

— Joacă-ți rolul! a murmurat Roma printre dinți. Presimt că fără această scuză mă vor omorî în somn.

— Aici nu suntem în Shanghai, *qīn'ài de*[1]. Te vor omorî cu bunătatea lor, nu cu pumnale.

— Vorbește mai puțin, *dorogaia*[2]!

Juliette i-a aruncat o privire aspră și s-a întrebat dacă ar fi putut să se împiedice *accidental* cu pumnalul în mână și să îi cresteze puțin fața aia frumoasă – puțin doar, o zgârietură numai. Ea folosise prima în mod ironic un termen drăgăstos, dar s-a zbârlit oricum auzindu-l și pe el făcând același lucru. Până să-și scoată cuțitul însă, Miss Tang le-a făcut semn să o urmeze pe o scară în spirală, spre cel de-al doilea etaj.

— Ah, iubirea tânără! a exclamat Miss Tang după ce au ajuns-o din urmă.

Femeia a oftat adânc și și-a rezemat teatral brațele întinse de balustradă.

— Aproape că am uitat sentimentul!

Tortură, i-a răspuns Juliette în gând, în timp ce pășeau pe culoarul de la al doilea nivel. *Totul doare și sunt convinsă că în curând mă voi spulbera în pulbere și agonie...*

— O cameră sau două? a întrebat Miss Tang, întrerupând reveria lui Juliette.

---

[1] „Dragule", „iubitule", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

[2] „Scumpa mea", „iubita mea", în lb. rusă, în orig. (n. red.).

— Două! a sărit Juliette, atât de repede, încât Miss Tang a tresărit, aruncându-i o privire uimită peste umăr.

Juliette i-a oferit un zâmbet împăciuitor.

— Al meu – s-a întors spre Roma, provocându-l parcă să o contrazică – „soț" sforăie foarte tare.

Miss Tang a chicotit în barbă. S-a oprit în fața camerelor, deși era greu de spus unde mai precis se aflau ușile, având în vedere că erau glisante, iar balamalele se integrau în decorațiile elaborate de pe perete. Dar, în timp ce o sfătuia pe Juliette de ce este bine să înduri defectele soțului, femeia a împins ușor în perete și ușile s-au deschis, descoperind două camere alăturate. Juliette nu auzea nimic din ceea ce i se spunea în timp ce-și rotea cu atenție privirea prin camere. Arătau destul de sigur. Nu părea să se ascundă niciun atacator înăuntru, gata să îi prindă în ambuscadă.

— Aveți toată dreptatea, Miss Tang! a rostit Juliette, mințind cu atâta ușurință, încât aproape că nici nu își dădea seama de propriile cuvinte. Voi încerca să mă îndrept de îndată ce ne întoarcem la oraș.

Cuvintele păreau să fi fost pe placul madamei. Femeia a dat din cap, studiind ținuta lui Juliette.

— Baia este acolo, în capătul holului. Odihnă plăcută!

În secunda în care Miss Tang a ieșit din cameră, Roma i-a dat drumul lui Juliette de parcă ar fi fost zguduit de un curent electric și și-a încleștat pumnii.

— Ei bine, a grăit Juliette. Noapte bună?

Roma a tropăit spre camera lui fără niciun cuvânt și a tras ușa după el. Pe undeva, pe aproape, s-a auzit un chicotit, și, deși Juliette știa că acele persoane erau prea departe ca să râdă *de ea,* i s-au ridicat oricum firele de păr de pe brațe pentru că nu suporta să fie batjocorită.

— De ce te enervezi pe mine? a bombănit Juliette, pășind în camera ei. *Tu* ești acela care ne-a căsătorit.

*

Clubul burlesc era mai liniștit decât de obicei, așa că, atunci când și-a tras șorțul pe ea, Kathleen și-a zis că o făcea mai degrabă ca să omoare timpul decât ca să muncească cu adevărat. Nu își mai făcuse turele de chelneriță de atâta timp, încât nici măcar nu mai știa cine se ocupă de club, având în vedere cât de repede se schimbau lucrurile în funcție de afacerile Stacojiilor.

— Masa din spate e liberă! a strigat una dintre fete, Aimee, de la bar. Să meargă careva să o șteargă...

Fata a rămas uimită când a dat cu ochii de Kathleen.

— Domnișoară Lang, ce faceți aici?

Kathleen și-a dat ochii peste cap și și-a suflecat mânecile. Renunțase la *qipao* pentru o cămașă. După tură, trebuia să meargă la o nouă întâlnire a Partidului, așa că trebuia să arate corespunzător, iar dacă avea să se aleagă cu vreo câteva pete după ce își împlinea rolul de chelneriță, cu atât mai bine.

— Știu că ați uitat cu toții, a spus ea, dar lucrez aici.

— Ah, nu! Nu asta am vrut să spun.

Aimee și-a răsucit cârpa tocită și apoi a împins o tavă cu pahare proaspăt spălate spre capătul barului, acolo unde Eileen ștergea de zor vasele.

— Domnișoara Rosalind a zis că iese să ia masa cu dumneavoastră. A plecat acum aproape o oră.

Kathleen a împietrit. Un chelner a trecut pe lângă ea, izbindu-se aproape de cotul ei. Uitase că are planuri? Îi ceruse Rosalind să se întâlnească? Frenetic aproape, Kathleen a încercat să își amintească, însă singura concluzie pe care putea să o tragă era că sora ei nu îi ceruse să ia împreună masa și că era puțin probabil ca fetele de la bar să fi auzit pe altcineva spunând asta, pentru că singura persoană cu care ar fi putut să o încurce pe Rosalind era Juliette, iar Juliette nu era în oraș.

— Eu... cred că a înțeles ea greșit, a spus Kathleen.

Eileen nu a sesizat confuzia lui Kathleen. A rânjit doar, ștergând cu agilitate paharul pe care-l avea în mână.

— Sau poate că a ieșit să se vadă cu străinul ei.

Cu... *cine*? Kathleen se simțea de parcă ar fi pășit în mijlocul unui film căruia nu-i văzuse prima parte. Aimee i-a făcut imediat semn să tacă lui Eileen, deși avea un rânjet viclean pe buze, de parcă i s-ar fi părut amuzantă ideea.

— Chen Ailing, nu mai împrăștia bârfe!

— Despre un *străin*? a întrebat Kathleen, care-și revenise în cele din urmă din șoc. Despre ce vorbești?

Eileen și Aimee au schimbat priviri între ele. Expresia uneia dintre ele zicea: „Uite ce-ai făcut!" A celeilalte: „Cum de nu știe încă?"

— Lang Shalin a fost văzută cu un bărbat care s-ar putea să fie iubitul ei, a raportat Aimee. Sunt doar zvonuri, desigur. Nu i-a văzut nimeni chipul bine. Nici măcar nu se știe dacă este un negustor sau fiul unui guvernator. Dacă e să dai crezare mesagerilor, ei îți vor zice și că domnișoara Cai a fost văzută îmbrățișându-l pe Roma Montagov.

Ceea ce... era adevărat.

Kathleen nu a lăsat să i se citească uluiala pe chip; a ridicat doar din sprânceană și s-a întors cu spatele, croindu-și drum spre masa din fund pentru a o debarasa. Fără să le acorde prea multă atenție farfuriilor, le-a strâns pe braț, punându-le una deasupra celeilalte, până când a ajuns să le balanseze tocmai pe încheietura mâinii. Noutățile se potriveau la fix cu comportamentul bizar pe care-l avea Rosalind în ultima vreme. Iar Kathleen nu-și dădea seama, nu putea stabili momentul exact în care se produsese schimbarea.

O perioadă lungă de timp, fuseseră ele două împotriva lumii. Pățaniile prin care trecuse alături de Rosalind constituiau unele dintre primele amintiri pe care le avea Kathleen: cum se cățărau pe porțile proprietății după ce abia învățaseră să se târască de-a

bușilea, atunci când Doica lui Juliette nu era atentă; cum, în copilărie, încercaseră să ascundă cucuiul lui Rosalind după ce voiseră să se dea pe balustrada scării; cum se jucau doar ele două cu frunze uscate pentru că nu aveau ceva mai bun la îndemână. Familia Lang avusese tripleți, însă puțini și-ar fi dat seama de asta din felul în care interacționau. Chiar și după plecarea la Paris, dinamica rămăsese aceeași. Cea de-a treia soră era doar un loc gol la masă, pentru că se afla mereu la pat luptându-se cu o răceală, în vreme ce Rosalind și Kathleen își șopteau secrete în spatele șervețelelor, chicotind atunci când tutorii le cereau să mănânce frumos. Cea de-a treia soră era golul de pe bancheta din spatele mașinii, absentă de la toate evenimentele la care își făceau apariția Rosalind și Kathleen, rezemate una de cealaltă, izbucnind și mai tare în râs dacă se întâmpla ca șoferul să le arunce vreo privire îngrijorată.

Și acum... acum Kathleen nu auzise nimic despre acele zvonuri, deși pe vremuri își împărtășeau toate secretele. Bineînțeles, era cu putință să nu fie vorba despre niciun iubit, să nu fie decât un comerciant oarecare, pe care Rosalind îl trata frumos de dragul tatălui lor. Cu toate acestea, Kathleen a simțit fiorul suspiciunii alunecându-i pe șira spinării când a intrat în bucătărie ca să lase farfuriile în chiuvetă. Oare se îndepărtase de sora ei? Oare Kathleen se înstrăinase prea tare de sora ei?

— Ce pui la cale, Rosalind? a murmurat. Ce îmi ascunzi?

Ușa de la bucătărie s-a dat de perete. Chelnerii intrau și ieșeau zumzăind în jurul ei, pregătindu-se de muncă. Kathleen a rămas în preajma meselor, ștergându-și mâinile cu un prosop.

Rosalind avusese întotdeauna încredere în Celia. Poate că asta era problema. Poate că Celia dispărea, uitată sub hainele lui Kathleen.

Kathleen a clătinat din cap, apoi a ridicat o stivă curată de tăvi și s-a grăbit să se întoarcă în club.

Șaptesprezece

Camera era rece, iar Roma nu putea să adoarmă.

A pufnit și s-a răsucit din nou între pături, deschizând ursuz ochii. Fereastra de deasupra lui avea o mică fisură și, deși încercase pe cât posibil să o acopere, aerul rece sufla pe acolo fără milă. O dată sau de două ori i s-a părut chiar că aude trosnete, de parcă fereastra ar fi fost ridicată, dar de fiecare dată când își ridicase capul și se chiorâse în întuneric, întâlnise doar neclintire și nimic mai mult decât vântul care încerca să pătrundă înăuntru. Roma s-a întors din nou și, fără să-și dea seama, a izbit cu cotul în perete. S-a crispat. O secundă mai târziu a primit o bufnitură drept răspuns.

Juliette.

Avea să-și piardă naibii mințile, și totul doar din vina lui Juliette Cai!

Paturile lor erau alăturate, lucru pe care îl știa pentru că pereții erau într-atât de subțiri, încât de fiecare dată când Juliette *se mișca,* o făcea și rama patului lui. Fiecare sunet pe care îl scotea ea, el îl putea auzi – fiecare oftat prelung și înăbușit care îi scăpa lui Juliette, pentru că cel mai probabil nici ea nu putea să doarmă, nu când se aflau într-un loc atât de straniu și de străin, înăbușiți de parfumuri.

Roma și-a tras păturile în sus, peste cap, sperând că astfel va putea înăbuși sunetele.

— Dormi! și-a poruncit el. Culcă-te!

Mintea continua însă să i se învârtă în buclă, oscilând neînduplecată între două gânduri: *Este al naibii de frig!* și apoi: *De ce mi-a răspuns la sărut?*

Roma și-a aruncat păturile frustrat. *El* nu gândise! *El* era copleșit de faptul că trebuia să lucreze atât de aproape de ea, uitând mereu că era o mincinoasă, că își petrecuse timpul prefăcându-se că îl iubește din nou, doar ca să-l trădeze. *El* era un prost.

Dar scuza *ei* care era?

Roma s-a întors cu fața la perete. Poate că, dacă s-ar fi străduit îndeajuns, ar fi putut să vadă prin el, să o vadă pe Juliette acolo, întinsă lângă el. Poate că dacă s-ar fi străduit îndeajuns, ar fi putut să o înțeleagă pe fata cu care lucrase în ultimele săptămâni, pe cea care îi omorâse oamenii fără remușcări, dar care îl privea totuși de parcă încă ar fi fost doi copii care se jucau cu bile de marmură în Batardou.

Îl împinsese din pragul compartimentului. Roma nu putea înțelege acel gest – oricât de mult ar fi încercat. Și, în ciuda bravadei pe care Juliette o afișase, văzuse groaza din privirea ei atunci când îi căzuse în brațe. Nu știuse cu certitudine că era imună. Riscase, iar dacă vaccinul nu ar fi funcționat, ea irosise secunde prețioase pe care le-ar fi putut folosi pentru a se salva ca să-l protejeze pe el.

Orice va fi petrecându-se cu Juliette, nu avea cum să fie totul o minciună. Fie că se răcise la New York, fie în perioada în care îl vânaseră pe Larkspur, o persoană care s-ar fi prefăcut încă de la început nu ar fi reacționat așa cum o făcuse ea în tren – nu l-ar fi protejat pe el, fără să ezite, nu l-ar fi sărutat cu același dor care încă îi ardea buzele.

Ceva din trecutul lor fusese real, înainte ca ea să își aleagă partea. Ceva dinlăuntrul ei încă tânjea după el, chiar dacă nu cu toată inima, chiar dacă era mai degrabă un instinct și nu o alegere.

Poți avea o fată fără inimă? Roma și-a suflat în mâinile reci și și le-a lipit de gât. Juliette ținea la el. Înțelegea asta acum. Așa că, ce? O dorea chiar dacă îi curgea ură prin vene, chiar dacă l-ar fi trădat atunci când i-ar fi cerut Stacojiii? Doar pentru a o avea în preajmă, putea să se mintă că ea nu avea să secere în continuare oamenii pe care el îi iubea, doar pentru că el pe ea o iubea cel mai mult?

Roma a înjurat cu voce tare, îngrozit de cursul pe care îl luaseră gândurile lui.

Acesta nu era el. Aceasta era slăbiciunea lui. Chiar dacă erau legați în mod inexplicabil, el nu o dorea pe fata fără inimă. Nu o dorea pe Juliette cea lipsită de dragoste — de o dragoste care să nu sângereze. O dragoste care să nu distrugă.

Însă, într-un oraș cum era al lor, asta era imposibil.

Delicat, ca atingerea unui fulg, Roma și-a lipit palma de perete, prefăcându-se că e Juliette.

De cealaltă parte, în camera alăturată, Juliette a simțit rama patului mișcându-se. A deschis ochii în fața luminii argintii a lunii care se cernea prin ferestre, urmărind văpaia ei în lungul peretelui.

Din cine știe ce motiv, obosită de cele întâmplate peste zi, mâna lui Juliette s-a întins de una singură, lipindu-și palma de perete. Juliette a simțit ceva sub piele, o senzație de liniște, de parcă un întreg ocean s-ar fi potolit la rugămintea ei. Într-o altă lume, ar fi putut să întindă mâna după Roma, însă aici și acum nu se afla decât o barieră care îi despărțea fără milă.

Precum două statui pereche, care se întind una după cealaltă, în cele din urmă, au adormit amândoi.

*

Juliette a visat trandafiri arzând și crini care se ofileau de la tulpină. Visa atâtea lucruri deodată, încât simțea că se îneacă în parfumurile a o mie de grădini și că nu mai poate să iasă la suprafață.

Apoi a reușit.

Juliette s-a trezit tresărind, deși ochii îi erau încă închiși. O clipă, nu a înțeles de ce se trezise, deși o făcuse. O clipă, nu a înțeles de ce rămăsese nemișcată, apoi a înțeles.

A sărit în sus. La capătul patului ei se afla o siluetă întunecată care-i scormonea prin haină. Fereastra era larg deschisă, cu draperia de satin fluturând în vânt ca o a doua siluetă, fantomatică.

Juliette și-a tras pumnalul de sub pernă și l-a aruncat.

Intrusul misterios a mârâit imediat. Era mascat, înveșmântat în negru din cap până în picioare, însă cuțitul ei, care i se înfipsese în braț, lucea, reflectând lumina în timp ce acesta se smucea, încercând să și-l smulgă. Juliette era trează acum, și s-a aruncat asupra intrusului, pe care l-a trântit la podea. Și-a înfipt cotul în gâtul lui, țintuindu-l.

— Cine naiba ești? a tunat Juliette.

Intrusul s-a smucit și a dărâmat-o la podea. Încerca să scape.

Juliette s-a lovit atât de tare cu capul de tăblia patului, încât a văzut imediat stele verzi în fața ochilor. Deși s-a redresat rapid, târându-se pe burtă și tușind, intrusul era deja în picioare. Avea ceva în mână. Ceva albastru.

Vaccinul.

Intrusul a fugit.

— Nu! a țipat Juliette. Nu – *la naiba!*

S-a ridicat clătinându-se și și-a tras încălțările în picioare. Și-a tras haina pe ea cu atâta forță, încât aproape că toate armele i-au căzut pe jos, dar, cu o mână scormonind după pistol, a dat un picior ușii și a bătut cu pumnul în cea de alături. Intrusul se făcuse

deja nevăzut. Jos, deși era întuneric și fântâna fusese oprită, ușa de la intrare era larg deschisă.

— Roma! a șuierat Juliette. Roma, ieși afară *acum*!

A luat-o la fugă. Partea bună a faptului că nu avusese o pijama la ea era că era deja îmbrăcată, iar haina flutura în urma sa ca o pelerină în vânt. Juliette s-a avântat în noapte, cercetând strada.

Acolo.

— Juliette!

A întors capul. Roma venea după ea, cu părul răvășit, dar îmbrăcat la rândul lui din cap până în picioare.

— Ce se petrece?

— Ia-o pe cealaltă parte, dă roată pâlcului de pădure! s-a răstit Juliette, arătând în josul străzii care se înfunda într-un desiș. A luat fiola! Pune mâna pe el!

Juliette a tras siguranța pistolului și s-a avântat direct spre copaci. S-a strecurat printre tulpinile de bambus, cu încălțările afundându-i-se în frunze moarte. A întrezărit mișcare: intrusul o luase la stânga. Juliette nu a ezitat. A țintit și a tras, dar silueta s-a ferit. Juliette a tras în întuneric iar și iar, trimițându-și gloanțele acolo unde întrezărea cea mai mică urmă de mișcare, dar apoi intrusul s-a afundat într-un tufiș des și, până să ajungă și ea acolo, s-a făcut nevăzut.

— *Tā mā de!* a scuipat ea, lovind cu piciorul în bambus.

Ar fi trebuit să fie mai deșteaptă; departe de siguranța casei ei, fără gărzile ei Stacojii, ar fi trebuit să doarmă iepurește sau cel puțin cu toate lucrurile de valoare strânse la piept. Știa că îi urmărise cineva, că cineva fusese pe urmele lor. Dar cum ar fi putut să bănuiască faptul că un bărbat mascat ar putea să se cațăre înăuntru pe fereastra de la al doilea etaj? Și de ce să ia *vaccinul*? De ce să nu o omoare, pur și simplu?

Juliette a lovit din nou bambusul. Asta nu a făcut-o să se simtă mai bine. I-a făcut doar mâna să tremure. Nu putea să îi spună tatălui ei ce se întâmplase. Avea să se folosească de asta ca să justifice faptul că Juliette avea nevoie de întăriri – că avea nevoie de o gașcă de bărbați care să aibă grijă de ea, de parcă aceștia nu ar fi fost la fel de neputincioși în această situație, dacă s-ar fi aflat în fața ușii ei.

Fii mai bună de atât! Juliette și-a încleștat pumnii. Nu era vorba de tatăl ei. Dacă voia să își demonstreze *ei înseși* că nu are nevoie de niciun ajutor, nu trebuia să-și mai lase garda jos. Era moștenitoarea Bandei Stacojii. Cum avea să poată stăpâni un imperiu când nu putea să-și stăpânească bunurile din buzunar?

A auzit pași apropiindu-se dintr-o parte, așa că s-a răsucit, ațintind pistolul. Foșnetul de frunze strivite s-a stins. Juliette s-a relaxat și a lăsat pistolul deoparte.

— L-ai văzut?

— Nicio urmă, a replicat Roma, apropiindu-se cu precauție. Am pierdut vaccinul?

— Da, a mormăit Juliette. Și pumnalul.

— Tu de asta-ți faci griji?

Roma și-a încrucișat brațele la piept. Își fixase privirea asupra ei. Juliette și-a înfrânat pornirea de a-și șterge fața. Era complet naturală, pentru că își îndepărtase produsele cosmetice înainte de culcare.

— Convenabil, nu-i așa? a comentat Roma. Vaccinul, pe care l-am obținut împreună și pe care tu ai insistat să îl păstrezi, a dispărut în noapte în urma unui atac misterios.

Juliette a căscat ochii.

— Tu crezi că eu am orchestrat asta? a răbufnit. Arată – s-a răsucit ca să îi arate ceafa lovită, ridicându-și părul desfăcut cu o mână – ca și cum aș fi orchestrat eu asta?

Juliette simțea tăișul gerului pe piele în lungul dârelor umede de sânge care i se scurgeau din cap. Roma a tras adânc aer în piept. Până să îl poată ea opri, s-a aplecat și și-a strecurat delicat degetele în jurul rănii.

— Scuze! a șoptit. Nu a fost cinstit din partea mea.

Juliette și-a dat drumul la păr și a făcut un pas înapoi. A strâns din buze, rana de pe gât pulsând neîndurător acum, că își concentrase atenția asupra ei. Tăblia patului fusese dură ca piatra. Era norocoasă că se alesese doar cu o tăietură și că nu își crăpase capul cu totul.

— E în ordine, a bombănit, vârându-și mâinile reci în buzunare. Nu-i ca și cum…

Juliette s-a oprit, simțind în palmă o hârtie crâmpoțită. Cu un oftat, a scos-o afară, alegându-se cu o privire îngrijorată din partea lui Roma, înainte ca acesta să își dea seama despre ce e vorba.

— A doua fiolă, a spus el.

Juliette a dat din cap.

— Cum suntem deja în zonă, ce-ai zice să facem o mică excursie mâine-dimineață, înainte să ne întoarcem în Shanghai?

Optsprezece

PENTRU SUMA DE BANI POTRIVITĂ, MISS TANG fusese mai mult decât încântată să le facă rost de o mașină și să li-l ofere pe unul dintre oamenii ei drept șofer, instruindu-l să conducă cu grijă. Zhouzhuang era, teoretic, un orășel din Kunshan, dar se afla mult mai în sud, practic la aceeași distanță ca Shanghai. Chiar și așa, se puteau duce și întoarce cu o mașină, iar apoi puteau lua trenul următor din gara Kunshan.

— Ne ducem și ne-ntoarcem, și-a șoptit Juliette, privind pe geam la peisajele cenușii care se contopeau în ceață.

Nu avea de gând să se mai lase asaltată în întuneric de bărbați misterioși. Nu avea de gând să se mai lase distrasă de o Floare Albă care se prefăcea că-i este soț.

— Ne ducem și ne-ntoarcem.

— Vorbești cu mine?

Juliette a tresărit, cât pe ce să-și lovească țeasta – care încă o durea de noaptea trecută – de plafonul jos al mașinii. Floarea Albă în chestiune o privea îngrijorat, rezemat de geamul de pe partea lui.

— Nu, a răspuns Juliette.

— Mormăiai ceva.

Juliette și-a dres vocea, dar nu și-a răcit-o cu el pentru că mașina începuse să încetinească, intrând pe un drum de țară. Înaintea lor se întindea un canal cu apă domoală, apele lui lucind în lumina dimineții în ciuda celor câțiva nori de pe cer.

Se îndepărtaseră deja atât de mult de Shanghai, încât Juliette și-a zis că ar fi fost bine să se întoarcă cu ceva. Cu toate acestea, în timp ce calcula riscurile misiunii în minte și încerca să plănuiască o cale prin care să îl oprească pe șantajist, se întreba dacă nu cumva se mințea singură – dacă nu cumva cel de-al doilea vaccin nu era nimic mai mult decât un pretext pentru a rămâne mai mult în preajma lui Roma, odihnindu-și mâna pe bancheta mașinii, la câțiva centimetri de a lui. Nu putea să se întindă după ea, dar simplul fapt că o avea aproape o liniștea, deși nu voia să recunoască acest lucru.

Mașina s-a oprit.

— Am ajuns, a anunțat șoferul. Aveți nevoie de un ghid? Cunosc bine orașul Zhouzhuang.

— Nu-i nevoie, a răspuns Roma ca un profesionist. Vom pleca repede.

Roma s-a întins să deschidă portiera, apoi i-a aruncat din nou o privire lui Juliette, care nu se ridicase încă.

— Hai odată, *lǎopó!*

Juliette a strâns din buze, aproape smulgând portiera din țâțâni.

— Acum poți să renunți la farsa asta, a mormăit ea.

Roma o luase deja înainte. Juliette a oftat și l-a urmat, târându-și picioarele și aplecându-se și ea pe sub sălcii, făcându-și astfel intrarea în orașul de la canal.

Juliette nu vizitase niciodată orașul Zhouzhuang, dar i se părea familiar în sensul în care îți pare cunoscut un drum părăsit sau un munte acoperit de zăpadă: erau peisaje pe care nu le văzuse niciodată cu ochii ei, dar pe care le adunase din cărți cu povești și istorisiri. În timp ce ea și Roma înaintau cu băgare de seamă pe

poteca îngustă din lungul râului, țineau socoteala numelor străzilor marcate pe plăcuțele mici de la colțuri. Din când în când, se auzeau voci de bătrâni răsunând din interiorul magazinelor, care vindeau bomboane și evantaie de mână sau pește uscat, însă Roma și Juliette evitau să-și întoarcă privirea spre buticurile pe lângă care treceau pentru că pășeau atât de aproape de intrări, încât, dacă ar fi făcut contact vizual chiar și pentru o clipă, s-ar fi trezit atrași în discuții.

Juliette s-a oprit brusc. Privirea lui Roma se învârtea în jurul femeii care își freca rufele lângă canal, în vreme ce ochii lui Juliette erau ațintiți la clăbucii de săpun care alunecau pe beton și se vărsau în apă. Femeia nu acorda nicio atenție acestui fapt, aplecată asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit. Clăbucii alunecau aproape de buza canalului...

Juliette s-a repezit într-acolo. A îngenuncheat la pământ și a strâns în palmă un șirag mic de perle, chiar înainte ca acesta să cadă în canal, salvând bijuteria înainte să fie înghițită de apă. Femeia a țipat surprinsă, speriată de mișcarea bruscă a lui Juliette.

— Presupun că astea nu sunt ceva ce voiai să arunci în canal! a spus Juliette, ridicând perlele pline de clăbuci.

Femeia a clipit uluită, dându-și seama ce se întâmplase. A oftat și a dat drumul rufelor, fluturându-și agitată mâinile.

— Pe ceruri, ai picat din rai! Trebuie să le fi lăsat într-unul dintre buzunare.

Juliette i-a zâmbit ușor amuzată și a dat drumul șiragului în palma femeii.

— Nu am picat din rai, dar știu să identific perlele de la trei kilometri depărtare.

S-a auzit o tuse și, când și-a ridicat privirea, Juliette l-a descoperit pe Roma așteptând cu sprâncenele ridicate, întrebând parcă de ce întârzia și stătea la discuții. Femeia rămânea însă întoarsă

spre Juliette, cu ridurile din jurul ochilor adâncindu-se într-o expresie de bunătate.

— Cine sunt părinții tăi? Am să vă aduc niște prăjitură *luóbosī*[1] în semn de mulțumire.

Juliette a ezitat, încercând să găsească un răspuns. Roma, care auzise oferta, a tușit din nou ca să o îndemne pe Juliette să se grăbească și să iasă din acea situație.

— Ah! a început Juliette precaută. Eu... eu nu sunt de pe aici.

Nu știa de ce dă atât roată subiectului. Ar fi putut să spună, pur și simplu, că veniseră din Shanghai. Însă cuvintele femeii aveau o bunătate atât de pură, nepătată de implicațiile pe care le aveau tranzacțiile de la oraș, că Juliette nu voia să strice momentul. Nu voia să destrame iluzia.

— Ah? s-a mirat femeia. Dar îmi pari cunoscută.

Juliette și-a strâns mai bine haina în jurul corpului și apoi și-a dat o șuviță de păr după ureche. S-a ridicat, încercând să-i dea de înțeles lui Roma că încearcă să încheie conversația.

— Trec din când în când prin oraș, a mințit Juliette. Ca să o văd pe... bunica mea.

— Aha! a dat din cap femeia.

A întors capul spre apă și a închis ochii, lăsând briza să-i adie peste față.

— E un loc liniștit în care să te retragi, nu-i așa?

Da, a gândit Juliette fără să ezite. *Liniște* – aceasta era senzația care făcea ca acest orășel să îi sune diferit la ureche și ca aerul să aibă alt parfum în nările ei. Nu semăna cu nimic din ceea ce știa.

— *Dorogaia!* a strigat-o dintr-odată Roma.

---

[1] Fel de mâncare originar din provincia Jiangsu, China, constând din aluat în combinație cu o umplutură de napi, șuncă (sau carne sărată ori proaspătă), ceapă, ulei (sau slănină ori untură), sare, zahăr și boia de ardei, totul prăjit și apoi acoperit cu semințe de susan (n. red.).

Singurul motiv pentru care folosise apelativul era acela că încerca să evite să-i rostească numele adevărat; Juliette știa asta. Roma intrase în jocul pe care tânăra îl pusese în scenă pentru această femeie, dar privirea i s-a îndreptat oricum săgeată către el, iar inima i-a tresărit în piept. Ar fi vrut ca Roma să nu arunce cuvântul acela cu atâta ușurință. Pe vremuri, însemnase ceva. Pe vremuri, fusese sacru – *„moia dorogaia,* te iubesc, te iubesc!" șoptit cu buzele lipite de buzele ei.

— Trebuie să plec, i-a spus Juliette femeii, luându-și rămas-bun.

A luat-o la pas, depășindu-l pe Roma, pentru că nu voia ca el să-i vadă expresia de pe chip înainte să-și revină. Ar fi mers mai departe, fără țintă, dacă Roma nu ar fi strigat din nou după ea:

— Oprește-te! E în partea asta.

Juliette s-a întors și l-a văzut pe Roma arătând spre un pod îngust. Juliette l-a urcat, lipită de partea dinspre canal, privind apa care curgea domol la vale pe sub podeț.

— Știi, le-am păstrat.

Roma s-a oprit în capul podului.

— Ce?

Toate perlele și diamantele. Toate brățările pe care Roma le alesese pentru ea mai târziu și colierul acela de la cincisprezece ani – primul dar pe care i-l oferise înainte să o sărute pe acoperișul clubului de jazz. Le păstra pe toate, luându-le cu ea într-o cutie la New York, chiar dacă zisese că nu o va face.

— Ai spus ceva? a întrebat-o din nou Roma.

Juliette a clătinat din cap. Era mai bine că Roma nu o auzise. Ce rost avea să îi spună lui lucrurile acelea? Locul în care se aflau o făcea să devină sentimentală.

— Juliette! a insistat Roma când a văzut-o că rămâne din nou nemișcată. Te avertizez că, dacă ai să cazi în apă, eu nu voi sări să te salvez. *Haide!*

— Eu oricum înot mai bine decât tine! i-ar aruncat Juliette sumbru, încleștându-și pumnii și punându-se din nou în mișcare.

Pietrele de sub tălpile ei păreau să se afunde și să se miște. după ce au ajuns din nou pe pământ solid, Roma și-a plecat capul pentru a evita firma unui magazin și a intrat pe o alee, cercetând semnele de pe perete. Juliette se baza pe simțul lui de orientare, preocupată mai degrabă să vadă pe unde calcă și temându-se să nu dea de vreo cărămidă ieșită vreun pic și să se împiedice.

S-au aventurat mai departe. Juliette stătea cu capul aplecat ușor, ascultând cu atenție în timp ce înaintau pe alee. Încerca să descifreze ce era straniu în ceea ce auzea până când și-a dat seama că de fapt nu prea auzea nimic, și asta era ceva neobișnuit. Pereții de pe o parte și de pe cealaltă a aleii înăbușeau zumzetul oamenilor din preajma canalului. Îi strângeau pe Roma și pe Juliette ca într-o cutie, de parcă fiecare străduță din acest mic oraș ar fi fost prinsă în propria-i bulă, de parcă la fiecare colț pătrundeai într-o lume nouă.

— Ce liniște s-a lăsat! a remarcat Juliette.

Roma a mormăit în semn de aprobare.

— Sper că nu mergem în direcția greșită, a șoptit el. Locul ăsta pare un adevărat labirint.

Era un labirint frumos însă, unul care nu semăna cu o cușcă, ci mai degrabă cu o arenă nesfârșită. Juliette și-a întins mâna spre peretele plin de denivelări al unui magazin pe lângă care treceau, încercând să evite un burlan.

— Zhouzhuang e în picioare de pe vremea dinastiei Song de Nord, a grăit Juliette cu mintea într-altă parte. Opt sute de ani lungi.

L-a văzut cu coada ochiului pe Roma dând din cap. Se așteptase ca asta să fie tot, să îi asculte gândurile fără să arate un interes prea mare, fără să le ia prea în serios.

Doar că el a răspuns:

— Trebuie să fie un loc în care te simți în siguranță.

Juliette l-a privit în față de această dată.

— În siguranță?

— Nu crezi? a zis Roma, ridicând din umeri. Trebuie să existe o anumită senzație de confort aici. Există orașe care pot fi dărâmate din temelii și țări care merg la război, dar aici – și-a ridicat mâinile, arătând spre râuri și spre aleile pietruite, spre acoperișurile delicate de gresie care decorau fostele clădiri ale templelor –, locul acesta este etern.

Era un gând plăcut. Era o idee despre care Juliette voia să creadă că este adevărată.

— Acesta este un oraș dintr-un provincie a unei țări aflate mereu în război, a spus Juliette încetișor. Nimic nu este etern.

Roma a clătinat din cap. Părea vizibil afectat, deși Juliette nu-și dădea seama dacă din cauza cuvintelor ei sau a ceea ce treziseră în el. Până să apuce să-l întrebe, el depășise deja momentul. Roma și-a dres vocea.

— Locului acestuia i se spune Veneția Orientului.

Juliette s-a încruntat.

— La fel cum Shanghai este numit Parisul Orientului. Când vom înceta să-i mai lăsăm pe coloniști să enunțe astfel de comparații? De ce nu îi spunem Parisului Shanghaiul Occidentului?

Buzele lui Roma au tremurat ușor. Arăta ca un început de zâmbet, însă a pălit atât de repede, încât Juliette și-a zis că poate și-l imaginase. Acum ieșeau de pe alee, apropiindu-se de o piață deschisă cu un pod mare în capăt. Dincolo de acel pod se afla destinația lor.

Dar acolo, în piață, se afla un grup de bărbați cu puști pe umăr. Soldații miliției.

Juliette și-a îndreptat privirea spre Roma.

— Nu te opri, l-a avertizat.

În locuri liniștite cum era acesta, domnia baronilor locali era aceea care continua să prospere. Milițienii patrulau străzile, întru

totul loiali generalului care domnea peste provincie. Generalii care se preschimbaseră în baroni locali nu erau niște figuri impunătoare – erau doar niște bărbați care reușiseră să pună mâna pe putere atunci când se prăbușise dinastia imperială. Actuala guvernare nu era în fapt decât un baron local instalat la Beijing: singurul lucru care-l diferenția de ceilalți era aprobarea primită din partea străinilor, deși asta nu însemna că deține vreun control, nici că puterea lui se întindea mai departe de soldații care îi erau loiali.

— Juliette, a rostit Roma din senin. Cât de mult a avansat Expediția de Nord în momentul de față?

— Expediția de Nord? a repetat Juliette, luată prin surprindere de întrebare. Te referi la naționaliști?

A încercat să își amintească ultimele noutăți pe care le aflase de la tatăl ei, căutând în memorie detaliile despre campania lor dedicată înfrângerii baronilor locali și unificării țării sub un guvern adevărat.

— O telegramă care a sosit cu câteva zile în urmă ne-a anunțat că au capturat cu totul Zhejiang.

Era ceva ce ar fi trebuit să îi îngrijoreze. Zhejiang era provincia aflată chiar sub Shanghai, dar, până la urmă, ce altceva făcuse Banda Stacojie dacă nu să încerce să intre în grațiile naționaliștilor pentru a-și asigura propria supraviețuire? Armatele naționaliștilor se apropiau din ce în ce mai mult de oraș, deși nu îi înfrângeau cu adevărat pe baronii locali. Îi opreau doar. Stabileau acorduri astfel încât să se înțeleagă în privința rolului pe care îl avea Kuomintang în eventuala conducere a țării.

— S-ar putea să se fi apropiat chiar mai mult de atunci, a murmurat Roma.

Și-a plecat fruntea spre milițieni.

— Uite!

Nu spre bărbați arăta el. Ci spre lucrul la care priveau aceștia, pe care Juliette l-a văzut de îndată ce unul dintre ei s-a mișcat: un

soare la răsărit, pictat rudimentar pe unul dintre pereții restaurantului. Simbolul naționaliștilor.

— Hei, tu de colo!

Milițienii îi văzuseră.

Juliette a făcut imediat un pas în față.

— Cine, eu?

— Juliette, potolește-te! a șuierat Roma, apucând-o imediat de încheietură.

Juliette și-a tras brațul, iar el nu a mai încercat și a doua oară.

— Nu tu, a rânjit unul dintre bărbați, apropiindu-se. Rusul. Tu ai făcut asta?

— Arăt eu de parcă aș fi avut timp de așa ceva? i-a răspuns zeflemitor Roma.

Bărbatul s-a repezit spre el.

— Mi se pare că ai destul timp să răspunzi...

Juliette și-a întins mâna.

— Nu mai face niciun pas dacă nu vrei să ți se împrăștie cenușa în fluviul Huangpu.

Ca prin magie, soldatul s-a oprit, ochii luminându-i-se. Juliette își descheiase haina. Momentul cerea să se folosească de identitatea ei, să o etaleze ca într-un joc al ofensivei.

— Să mergem! i-a șoptit Roma lui Juliette.

Cum nu se mișca, a îmboldit-o cu umărul. De această dată Juliette l-a lăsat să o împingă de la spate după ce le-a aruncat o ultimă privire bărbaților care o urmăreau cu precauție. Deși ea încheiase, cel din fruntea grupului lor cu siguranță nu o făcuse.

— În curând nu va mai conta cine ești, Doamna Shanghaiului! a strigat bărbatul în urma ei. Naționaliștii ne-au pus gând rău tuturor celor care conducem prin anarhie. Ne vor doborî pe toți la pământ.

Roma a tras din nou de Juliette și au ajuns pe pod, înainte ca ea să mai apuce să răspundă.

— Am zis că venim și plecăm doar, Juliette! i-a șoptit el.

Juliette s-a răsucit spre el atât de repede că gâtul i-a trosnit ușor.

— M-ai auzit în mașină?

— Sunt un mincinos – ce pot să zic?

Aproape ca din întâmplare, Roma s-a oprit și a arătat în față. Era vorba despre o clădire în stil vechi, foarte încăpătoare, construită fără să fi suferit vreo influență străină, pentru că toți cei care locuiseră pe vremuri acolo încă își permiteau să locuiască în ea.

— Cum procedăm?

Ajunseseră. Aceea era reședința lui Huai Hao, proprietarul celei de-a doua fiole. Juliette s-a apropiat de intrarea circulară pășind fără grijă – reședințele de tipul aceleia erau construite special pentru a primi vizitatori. Nu se aflau porți prin jur, astfel că trecătorii puteau intra ca să se desfete cu peisajele, să scrie poate un poem sau două în timp ce așteptau gazda; asta dacă ar fi fost cu opt sute de ani în urmă.

Însă acum se aflau în lumea nouă.

— Mă simt flatată că m-ai lăsa pe mine să decid, a spus Juliette, trecându-și degetele în lungul cișmelei pentru păsări.

Deși îl tachina, Juliette știa de ce Roma încerca să câștige timp punând astfel de întrebări banale. Aruncaseră deja cu bani în stânga și-n dreapta. Florile Albe aveau resursele necesare pentru a acoperi astfel de sume, dar dacă ei doi continuau să cheltuiască fără să fi cerut mai întâi aprobări începeau să întreacă măsura. Juliette îl cunoștea prea bine pe Roma – nu avea cum să o păcălească – și știa că, dacă ar fi recunoscut fățiș adevărul, ar fi fost un semn de slăbiciune din partea lui.

Într-o altă viață, în care ar fi fost mai deșteaptă, l-ar fi lăsat să sufere și ar fi semănat discordia în sânul Florilor Albe. Însă ducea această viață și nu se avea decât pe sine.

— Nu încercam să te las pe tine *să iei* decizia, a replicat Roma. Îți ceream opinia.

— De când pui tu preț pe opinia mea?

— Nu mă face să regret că te-am întrebat!

— Am senzația că deja regreți.

Roma și-a dat ochii peste cap și a pornit mai departe, dar atunci s-a auzit zgomotul făcut de o ușă și Juliette l-a prins de pulpana hainei, trăgându-l înapoi. S-au ascuns în spatele cișmelei pentru păsări, atenți la cele două perechi de pași care se apropiau de ei.

— Domnule Huai! a strigat o voce. Vă rog, mergeți mai încet! Să chem mașina?

— Da, da! Fă și tu ceva bine, se poate? s-a răstit o voce aspră.

O pereche de pași s-a întors repejor înapoi, dar cealaltă și-a continuat drumul. În scurt timp, a ajuns în câmpul lor vizual, și Juliette și-a ițit capul, dând cu ochii de un bărbat de vârstă mijlocie care se îndrepta spre ieșire. Avea deja o grămadă de lucruri aici. Opulență și lux la fel ca la oraș. Era departe de a se afla într-o situație asemănătoare cu aceea a bărbatului de la restaurantul cu găluște. La el nu se citea disperarea de a supraviețui. Ci doar lăcomia. Iar Juliette putea și ea să joace acel joc.

— M-ai întrebat cum vom proceda, i-a șoptit ea lui Roma. Ce zici de asta?

Și-a strecurat mâna în buzunar, în timp de domnul Huai trecea pe lângă ei fără să-i observe, deși erau la vedere. Apoi Juliette i-a ieșit dinainte și i-a lipit pistolul de frunte.

— Bună! a rostit ea. Ai ceva ce ne interesează.

Nouăsprezece

VEȘTILE DESPRE UN NOU ATAC AL MONSTRULUI AU ajuns în Shanghai cu mult înaintea mesagerilor. Deja – chiar dacă victimele fuseseră făcute la țară – oamenii din Shanghai își baricadau ferestrele și își încuiau ușile, gândindu-se că izolarea era de preferat nebuniei care făcea ravagii pe străzi. Poate că se temeau de monstrul despre care se zicea că sărise dintr-un tren în mișcare și se făcuse nevăzut pe dealuri. Poate că se temeau că, în curând, va ajunge la porțile orașului și va răspândi infecția.

Benedict și-a aruncat jumătate de sendviș la gunoi și a luat-o la pas pe sub firmele magazinelor. Indiferent de câte ori ar fi repetat-o Florile Albe, nimeni nu voia să asculte. Monștrii aceștia nu loveau la întâmplare. Atâta timp cât Florile Albe jucau după reguli, atâta timp cât împlineau solicitările...

Trecuse ceva vreme de când fusese făcută ultima cerere.

Benedict s-a oprit în loc. Și-a întors capul peste umăr. Avea senzația că este urmărit: de sus și de jos. Că sunt ochi pe acoperișuri și pe alei.

Și nu era doar imaginația lui. A reperat rapid un băiat care se ținea după el întârziind în capătul aleii. Când l-a privit în ochi, puștiul s-a repezit spre el. Era cu un cap mai scund decât Benedict,

dar păreau cam de aceeași vârstă. La gleznă avea legată o cârpă albă, pe jumătate acoperită de pantalonii lui ponosiți. Era așadar o Floare Albă, deși nu una importantă. Un mesager, cel mai probabil, dacă se ținea după Benedict.

— Îl caut pe Roman Nicolaevici, a gâfâit mesagerul în rusă. Nu-l găsesc pe nicăieri.

— Te-ai gândit să te ții după mine ca să dai de Roma? i-a zis Benedict, făcând ochii mici la el.

Băiatul și-a încrucișat brațele la piept.

— Ei bine, știi unde este?

Benedict și-a mijit și mai mult ochii.

— Nu-i aici.

Toate Florile Albe din rangurile inferioare ar fi trebuit să știe asta. Nu era greu să afli treburile membrilor importanți ai bandei și era treaba mesagerilor să țină seama unde se aflau, ca să poată da de ei la nevoie.

Și cine îi mai zicea lui Roma „Roman"?

Benedict a întins brusc mâna și l-a prins zdravăn pe mesager de încheietură.

— Cine te-a trimis *cu adevărat*?

Mesagerul a rămas cu gura căscată și a tras de mână, încercând să se elibereze.

— Ce vrei să spui?

Dintr-o singură mișcare agilă, Benedict i-a răsucit băiatului brațul la spate și apoi a scos un briceag, pe care i l-a lipit de gât. Mesagerul a încremenit, cu ochii la pumnal.

— Ești Stacojiu, a ghicit Benedict. Așa că, cine te-a trimis?

Mesagerul a rămas mut. Benedict a apăsat și mai tare, tăind în primul strat de piele.

— Lordul Cai! a aruncat băiatul repede. Lordul Cai m-a trimis pentru că știm. Știm că Florile Albe sunt în spatele șantajului.

Benedict a clipit uluit.

— Nu suntem, a zis el derutat. De unde ai scos asemenea informații?

— Acum e prea târziu.

Mesagerul s-a zvârcolit.

— Lordul Cai a vrut să obțină o confesiune și să aibă o confirmare, dar Tyler vă va face să plătiți pentru insolența voastră. Dacă îndrăzniți să amenințați Banda Stacojie, veți plăti cu sânge și foc!

Chiar când Benedict se pregătea să-i dea drumul Stacojiului, acesta și-a smucit capul și l-a mușcat cu putere de braț. Benedict a șuierat, scăpând cuțitul din mână, iar în clip aceea băiatul a sărit și s-a făcut nevăzut în josul străzii cu o viteză record. Oamenii din jurul standurilor cu mâncare abia dacă au clipit.

Ceva nu era în regulă.

Benedict s-a grăbit să se întoarcă la cartierul general al Florilor Albe, cu inima bubuindu-i în piept. Până să ajungă la clădire, a auzit deja țipetele. Când a încercat să intre pe ușă, a fost aproape îmbrâncit afară.

— Hei, hei! Potoliți-vă! a strigat, dând din coate prin mulțime.

În mijlocul camerei de zi, aceeași Floare Albă care îi ceruse lui Benedict să-l ajute la montarea dulapului ținea strâns în mână o bucată de hârtie, roșu la față în timp ce explica despre ce e vorba. Benedict a prins frânturi în vreme ce-și croia drum spre bărbatul nervos. *Extrasul de cont. Ultimele noastre plăți. Numărul exact. Contul Stacojiu. Ei sunt.*

— Ordine! a tunat Benedict.

Camera a amuțit. Benedict era pe jumătate surprins. Nu mai ceruse niciodată să i se acorde atenție în acel fel. De obicei, Marshall era acela care sărea pe o masă, sau Roma cel care împărțea ordine cu autoritate. Dar acum, nici Marshall și nici Roma nu erau de față. Benedict era singurul care mai rămăsese acolo.

— Dă-mi aia! s-a răstit, întinzând mâna după hârtie. De ce v-ați bulucit aici?

— Ne-a fost trimisă, domnule Montagov! i-a răspuns o voce din mulțime. Dovada că nu există niciun șantajist și că a fost vina Stacojiilor încă de la început.

Atunci de ce mesagerul Stacojiilor a spus exact opusul?

— Nu mișcați! a grăit Benedict, fără să-și ridice privirea, oprind grupul de la ușă.

Fuseseră gata să plece, cu pistoalele pregătite, ca să se lupte cu Stacojiii. După ordinul lui Benedict, s-au văzut nevoiți să se oprească și să se holbeze la el în timp ce întorcea hârtia pe o parte și pe cealaltă, bătând cu degetul în colțul de sus.

— Contul este înregistrat pe numele Lordului Cai, a insistat cineva, chiar dacă încerca să vadă ce arată Benedict. Depozitul este același cu ultima sumă pe care am plătit-o noi…

— Nu este autentic! l-a întrerupt Benedict. Și eu îi vreau pe Stacojii morți, dar nu fiți fraieri! Nicio bancă din acest oraș nu are un blazon care să arate așa – nici măcar cerneala nu este bună.

Benedict a aruncat hârtia pe masă și și-a fluturat mâna, cerându-le bărbaților să se împrăștie.

— Și de această dată e mâna șantajistului. Stacojiii au primit aceleași documente falsificate în care vina este aruncată asupra noastră. Acum, întoarceți-vă la treaba voastră!

— Benedict.

Vocea a venit de sus. Benedict și-a ridicat capul – odată cu toți cei adunați acolo – și l-a văzut pe unchiul lui în capătul scărilor. Lordul Montagov și-a lăsat mâinile cu degete acoperite de inele de argint pe balustradă, bijuteriile strălucind în lumina apusului care se cernea prin ferestre.

— Ai zis cumva, a întrebat Lordul Montagov încetișor, coborând scara pas cu pas, de parcă ar fi trebuit să se echilibeze după fiecare mișcare, că Banda Stacojie a primit aceleași informații?

Benedict simțea broboanele de sudoare formându-i-se pe ceafă.

— Am fost acostat de unul dintre mesagerii lor pe stradă, a răspuns el cu băgare de seamă. Ne-a acuzat pe noi că am fi trimis amenințările.

— Și, cu toate acestea...

Lordul Montagov a coborât ultimele trepte, oamenii adunați în capătul scării făcându-i loc să treacă. Mulțimea s-a despicat în două, ca o Mare Roșie în miniatură, creând un culoar până la Lordul Montagov.

— Conștient fiind de intențiile lor malițioase, tu îi oprești pe ai noștri să iasă în stradă?

Brusc, de afară s-a auzit o bufnitură, de parcă cineva ar fi alunecat și ar fi căzut la pământ. Înainte ca Benedict să apuce să se gândească la faptul că cineva ar fi putut să tragă cu urechea afară, un mesager al Florilor Albe – unul adevărat de această dată – a dat năvală pe ușă, încercând să-și tragă răsuflarea.

— Veniți repede! a șuierat el. Tyler Cai lansează un atac!

— Îl voi găsi pe francez, a spus Roma atunci când trenul a intrat în Shanghai și gara le-a apărut dinaintea ochilor. Iar de îndată ce îl voi găsi... poate că îi va fi suficient de teamă ca să ne spună direct cine l-a transformat în monstru.

Juliette a dat din cap absentă. Ochii îi erau ațintiți pe geam, concentrați asupra peronului care se apropia. Cerul era groaznic de întunecat, însă și ora era destul de înaintată. Petrecuseră mai mult timp în Zhouzhuang decât și-ar fi dorit Juliette, iar drumul de întoarcere spre Kunshan fusese încetinit de gropile de pe drumurile acoperite cu pietriș.

— Nu va fi chiar simplu, a mormăit ea. Nu și dacă șantajistul l-a trimis după noi. Nici măcar nu s-a deranjat să-și ascundă chipul.

Juliette s-a întors de la geam și l-a privit pe Roma.

— Chiar și așa – tot e mai bine decât nimic. E un început.

Roma s-a ridicat și s-a întins să-și ia haina din compartimentul de sus. Până să apuce Juliette să protesteze, el a luat-o și pe a ei și a aruncat-o peste ea.

— Ai grijă! a mârâit Juliette.

Și-a strecurat mâna în buzunar ca să verifice fiola pe care o furaseră de la domnul Huai. Era în ordine, lichidul albastru se legăna înspre partea pe jumătate goală. Juliette bănuia că Roma îi aruncase dinadins haina ca să-și facă ea griji, pentru că nu ar fi avut cum *să uite* că are fiola în buzunar.

Mai ales când el avea cealaltă jumătate a vaccinului în haina lui, separată în flaconul ei.

„Am ajuns la destinație!" a anunțat difuzorul din compartiment în timp ce Juliette se ridica. Trenul s-a oprit cu un scârțâit, însă chiar și mai apoi, după ce sunetul a pălit, în ceața cenușie de afară se auzea un zgomot îndepărtat, așa că Juliette și-a îndreptat din nou privirea spre geam, căutând să identifice sursa.

— Auzi? l-a întrebat pe Roma.

Juliette nu i-a lăsat timp să răspundă. A alergat să coboare din tren și Roma a privit-o pășind pe peron și avântându-se în mulțimea care se înghesuia în stație. Ceva nu era în ordine. Erau prea mulți oameni. De ce erau atât de mulți oameni?

— Juliette! a strigat-o Roma.

Vocea i-a fost aproape imediat înăbușită, așa că, atunci când Juliette și-a întors capul pentru o clipă, nu l-a mai văzut pe Roma.

În dreapta ei s-a auzit fluierul ascuțit al unui polițist. Juliette și-a îndreptat atenția asupra acestuia. Bărbatul se balansa pe un picior la baza unui stâlp, în vreme ce restul trupului îi atârna în aer,

poziționându-se astfel la câțiva metri deasupra maselor. Le făcea semn oamenilor să se miște de pe peron și să intre în gară, dar asta doar pentru că peroanele erau asaltate de lume.

Juliette s-a înfipt în prima persoană pe care a putut să pună mâna. O femeie în vârstă și-a ridicat ochii mari la ea, strângând din buze atunci când a recunoscut-o.

— Ce se petrece? a cerut Juliette să afle. De unde vin toți oamenii ăștia?

Privirea femeii a alunecat într-o parte. Ținea în mână ziarul din ziua respectivă, boțit în strânsoarea ei.

— E fum afară, a reușit ea să îngâne. Arde adăpostul unui gangster.

Lui Juliette i-au alunecat fulgerător broboane de sudoare în lungul șirei spinării. *Marshall.* I-a dat drumul femeii atât de repede, încât amândouă s-au clătinat gata să cadă, însă Juliette s-a redresat rapid și, cu inima bătându-i tare în piept, și-a croit drum prin gară.

Poate că era doar un foc mic. Poate că era deja sub control.

Cu un oftat, Juliette a reușit să iasă afară, direct pe Strada Graniței – care își primise numele grăitor de la Căile Ferate ale Shanghaiului de Nord pentru că era chiar la granița Stabilimentului Internațional. A fost suficient ca Juliette să își ridice privirea și să cerceteze cerul de deasupra Stabilimentului Internațional.

Soarele trebuia să apună într-o oră, așa că încă era destulă lumină ca să se vadă coloanele uriașe de fum care-i împingeau pe cei de pe străzi să-și găsească adăpost.

— Nu, nu, *nu!* a mormăit Juliette în barbă, ducându-și brațul la nas și luând-o la goană.

Și-a fixat privirea asupra vălătucilor de fum, înaintând chiar dacă toți cetățenii fugeau în direcția opusă. A auzit o dată sau de două ori sirene răsunând în depărtare, însă știa că avea să ajungă înaintea lor.

Apoi, un țipăt înfricoșător a reverberat cu putere: un sunet ascuțit și neobișnuit, care nu părea nici de om, nici de animal.

Juliette s-a oprit în drum, alungându-și fumul din ochi cu mâna. Adăpostul în care îl plasase pe Marshall se afla mult mai departe, dar țipetele veneau de pe strada alăturată, ceea ce însemna că...

— Ah, *slavă Domnului*! a strigat Juliette.

Nu era al ei. Nu era adăpostul ei. Dar... atunci, ce ardea?

Juliette a străbătut restul distanței alergând, scurtând drumul pe alei. S-a trezit că iese pe o alee largă, alăturându-se mulțimii care se strânsese dinaintea spectacolului. Oamenii adunați acolo nu fugiseră, așa cum o făcuseră cei care văzuseră focul din depărtare. Erau hipnotizați de scena de coșmar, așa cum cineva care ar trăi sfârșitul lumii s-ar opri ca să-l privească.

— Nu am mai văzut în viața mea o asemenea priveliște, a cârâit lângă ea un bătrân.

— E opera datoriei de sânge, i-a replicat tovarășul lui. Poate că vor să dea ultimele lovituri înainte să ajungă naționaliștii.

Juliette și-a lipit pumnul de buze. Coloanele de fum se desprindeau dintr-o clădire care ardea cu totul, înghițită de flăcări, iar în jurul ei, ca niște soldați care păzesc un castel gol, se aflau Tyler și o ceată de Stacojii.

Tyler râdea. Juliette era prea departe de el ca să îl audă, dar îl vedea ținând o șipcă aprinsă. În spatele lui, infernul arzător îneca țipetele, amuțindu-i pe toți locuitorii care ardeau de vii. Juliette nu auzea nimic mai mult decât *rugămințile* lor – femei în cămăși de noapte și bătrâni care băteau cu pumnii în ferestre închise, țipete în rusă care-i implorau să se oprească!

„Vă rog, opriți-vă!"

La o fereastră de la al treilea etaj se vedea o mânuță întinzându-se printr-o gaură făcută în sticlă. După câteva secunde și-a făcut apariția o fetișoară slabă și palidă, udă de lacrimi.

Și, înainte ca cineva să poată face ceva, mâna și copilul s-au prăbușit, învinși de fum.

Țipetele răsunaseră atât de straniu atunci când le auzise în gară – aproape animalic – pentru că erau țipetele unor *copii.*

Juliette a căzut în genunchi, înecându-se de plâns. În spatele ei s-a auzit un strigăt: rusă răsunătoare, nu țipete înăbușite. Erau trupele Florilor Albe, care veneau la luptă. Juliette nu-și putea aduna forțele ca să fugă. Avea să fie omorâtă dacă rămânea acolo, pierind ca un câine pe marginea drumului, dar ce mai conta când tot acest oraș era atât de distrus? Meritau să moară. Cu toții meritau să moară.

Juliette s-a înecat, luată prin surprindere când o pereche de mâini i-au strâns umerii. Era gata să se zbată, dar apoi și-a dat seama că acela era Marshall Seo, cu partea de jos a feței acoperită de o cârpă, și că o trăgea spre cea mai apropiată alee. De îndată ce au ajuns la adăpost, Marshall și-a smuls cârpa și și-a ridicat degetul la buze ca să o liniștească. Amândoi au rămas tăcuți în vreme ce un grup de Flori Albe înainta pe alee.

În grupul acela se afla Roma, cu chipul răvășit. Câteva secunde mai târziu, Benedict a alergat spre el din direcția opusă, l-a îmbrâncit în piept și a început să strige.

Roma. Dumnezeule! Ce avea să creadă? Juliette fugise fără nicio explicație. Avea să creadă că fusese implicată? Avea să creadă că drumul lor la Kunshan fusese doar un pretext, un plan prin care să îl scoată din oraș, astfel încât Stacojiii să își poată lansa atacul?

În locul lui, și Juliette ar fi ajuns la aceeași concluzie. Ar fi trebuit să fie încântată – nu era asta exact ceea ce își dorise? Ca Roma să o urască atât de tare, încât să nu mai vrea să aibă nimic de-a face cu ea?

În schimb, Juliette a izbucnit în lacrimi.

— Ce a făcut Tyler? a întrebat ea cu voce răgușită. Cine a aprobat așa ceva? Tatăl meu? Când a implicat vreodată datoria de sânge viețile unor *copii* nevinovați?

— Nu este vorba doar despre datoria de sânge, i-a răspuns Marshall încetișor.

S-a crispat și apoi i-a șters lacrimile lui Juliette, însă ea le lăsa să-i alunece pe obraji. Din ce în ce mai mulți gangsteri, din ambele bande, își făceau apariția și, după împușcăturile care răsunau, Juliette a ghicit că izbucnise o încăierare.

— Șantajistul a păcălit ambele bande. Stacojiii voștri cred că Florile Albe sunt cei care au cerut banii aceia. S-au grăbit să atace primii, dornici să arate că sunt prea puternici pentru a te pune cu ei. Tyler este cel care a condus atacul.

Juliette și-a înfipt unghiile în palme. Și-a simțit pielea palpitând de durere, deși asta nu o făcea să se simtă mai bine.

— Îmi pare rău! a reușit ea să îngâne. Îmi pare rău că inima lui este atât de neagră!

Marshall s-a încruntat. Încerca să își ascundă propria agitație, însă Juliette i-a citit-o oricum în graba cu care i-a șters lacrimile. Pe vremuri, poate că s-ar fi împotrivit, poate că s-ar fi temut să-și arate vulnerabilitatea. Acum nu mai voia să se prefacă insensibilă; era dispusă să îmbrățișeze mila lumii dacă asta însemna că nu avea să mai *doară*.

— Cea mai întunecată parte nu este inima lui, a spus Marshall.

Și-a îndreptat privirea spre capătul aleii, tresărind ușor când a auzit răpăitul unei arme.

— Ci faptul că el chiar le vrea binele Stacojiilor, dragă Juliette. Cea mai întunecată parte este că acest oraș este atât de adânc divizat, încât permite o asemenea atrocitate.

Juliette a tras adânc aer în piept, adunându-se. Într-adevăr, lucrurile se legau întotdeauna de datoria de sânge. Se întorceau mereu la ura care curgea prin venele acestui oraș, nu în inimile lor.

— Ce-i cu tine aici? a întrebat Juliette, ștergându-și ultimele urme umede de pe față. Ți-am *spus* să stai înăuntru!

— Dacă nu aș fi ieșit, acum ai fi fost acolo, împușcată de Roma! i-a replicat Marshall. Nici nu aș fi auzit...

Glasul i s-a înecat și pe chip i s-a întipărit tristețea.

— Am ajuns prea târziu. Am fost mai rapid decât celelalte Flori Albe, dar nu i-am putut opri.

— E bine că nu ai încercat.

Juliette s-a îndreptat și l-a obligat pe Marshall să o privească.

— Nu merită, mă auzi? Nu-l pot înfrânge pe Tyler dacă tu pui paie pe foc arătându-i că ești în viață.

Marshall privea însă absent spre capătul aleii. Pentru o persoană care de obicei nu se putea opri din vorbit, era straniu de tăcut în timp ce ochii îi rătăceau spre zbuciumului care se apropia de ei.

— Mars! l-a strigat Juliette din nou.

— Da, a replicat el. Da, știu.

Juliette și-a mușcat interiorul obrajilor, tresărind când strigătele s-au apropiat.

— Trebuie să ajung imediat pe teritoriu Stacojiu și să fac rost de întăriri, a anunțat Juliette cu regret în voce. Oricât de diabolici ar fi Tyler și oamenii lui, nu am să stau deoparte și să privesc cum sunt covârșiți numeric.

Juliette a făcut o pauză, apoi a răsuflat prelung.

— Du-te și ajută-l, Marshall!

Marshall și-a întors privirea spre ea.

— Pardon?

— Pe Benedict, a clarificat Juliette. Du-te și ajută-l pe Benedict! Arăți de parcă ai fi gata să-ți scoți ochii de neputință.

Marshall începuse deja să își lege cârpa în jurul feței. După ce și-a ridicat și gluga de la haină, a devenit de nerecunoscut – o umbră anonimă în noaptea care cobora cu repeziciune.

— Ai grijă! i-a spus lui Juliette.

S-au auzit din nou focuri de armă.

— Eu ar trebui să fiu cea care să-ți ureze asta, a replicat Juliette. Grăbește-te!

Marshall a luat-o la pas, amestecându-se în încăierare, într-o nouă luptă a vendetei care sfâșia acest oraș în bucăți.

Iar Juliette s-a răsucit pe călcâie, retrăgându-se pentru a aduce forțe proaspete pe care să le jertfească morții.

Benedict abia putea să vadă ceva prin păienjenișul roșu care-i acoperea privirea. Nu știa dacă furia lui îl făcea să vadă roșu dinaintea ochilor sau dacă sângele care-i uda tâmpla și i se scurgea în ochi.

— Treci aici! a șuierat Roma de la câțiva pași depărtare.

Vărul lui era ascuns după o mașină, cu pistolul în mână. Benedict stătea în schimb îndărătul unui stâlp care abia dacă-l acoperea, fiind foarte subțire. În față, Stacojiii se confruntau cu Florile Albe, iar balanța nu părea să se încline în favoarea lor. Numărul Stacojiilor era în continuă creștere, deși se aflau pe teritoriul Florilor Albe. Cineva din eșaloanele Bandei Stacojii făcuse rost de întăriri de îndată ce izbucnise conflictul. Din păcate, Florile Albe nu avuseseră același noroc.

— Ce rost are să ne ascundem? l-a întrebat Benedict pe Roma.

A tras un foc de după stâlp și a nimerit un Stacojiu în picior.

— Nu îți cer să te ascunzi.

Roma a scos un sunet de frustrare și s-a ridicat brusc, a tras și apoi s-a dat din nou după mașină.

— Îți cer să vii încoace și *să plecăm*. Confruntarea se transformă într-un adevărat măcel.

Benedict a văzut fulgere înaintea ochilor. Roșul s-a preschimbat în alb orbitor. În jurul lor se lăsase noaptea și ar fi fost întuneric dacă nu ar fi ars focul dezlănțuit care mistuia casa de refugiu, înghițind pereții și viețile dinăuntru.

— Nu putem abandona lupta așa, pur și simplu! a răbufnit Benedict.

— La naiba, ești un Montagov! a șuierat Roma cu aceeași asprime tăioasă. Învață când să cedezi! Acesta este modul prin care *supraviețuim*.

„Un Montagov." Lui Benedict i s-a întors stomacul pe dos, de parcă ar fi înghițit ceva stricat. Faptul că era un Montagov îl adusese în acea situație – în miezul unei vendete, amărât până în măduva oaselor, doar cu vărul lui alături și nimeni altcineva.

— Nu, a răspuns Benedict. Nu mă voi retrage.

S-a avântat în luptă cu pieptul înainte.

— Benedict! a tunat Roma după el.

A alergat la dreapta lui, acoperindu-l în timp ce trăgeau amândoi, mișcându-se pe cât de repede puteau. Însă drumul se transformase într-un câmp de luptă, cu soldați amplasați în toate punctele strategice. Deși începuseră să rămână fără gloanțe, gangsterii nu ezitau să se ia la trântă și, până să apuce Benedict să-și avertizeze vărul, un Stacojiu a sărit asupra lui Roma cu un pumnal în mână.

Roma a blestemat, evitând la mustață o lovitură puternică. Când Stacojiul a încercat să lovească din nou, încăierarea vărului său s-a pierdut în întuneric, iar Benedict s-a văzut nevoit să își îndrepte atenția asupra a ce îl amenința pe *el* – mai întâi un glonț care i-a ratat la milimetru urechea, apoi un pumnal zburător care doar i-a crestat brațul după ce s-a aruncat la pământ.

Pământul s-a cutremurat: focul atinsese în cele din urmă o conductă de gaz. A răsunat un zgomot ascuțit, cutremurător, și partea de sus a clădirii a explodat și s-a prăbușit în ea însăși.

Benedict s-a ridicat clătinându-se. Mama lui pierise din cauza datoriei de sânge. Nimeni nu îi explicase în detaliu ce se petrecuse, pentru că pe atunci avea cinci ani, dar căutase să afle adevărul. Știa că după ce fusese ucisă – victimă colaterală într-un schimb

de focuri –, îi arseseră trupul pe o alee exact ca aceea, până nu mai rămăsese decât cenușa din ea.

Poate că așa avea să i se alăture. Stacojiii aveau să-l ucidă și apoi să-l arunce în flăcări – ce e din pământ, în pământ se va întoarce.

Benedict a oftat. De această dată, atunci când glonțul a zburat spre el, l-a simțit înfigându-i-se în umăr, împrăștiindu-i scântei dureroase în lungul brațului. Până să îi treacă prin minte gândul să-și ridice din nou arma, a simțit ceva dur lovindu-l în ceafă.

Și totul s-a întunecat.

Marshall s-a crispat din cauza durerii, prinzându-l pe Benedict înainte să cadă. Și-a aruncat rapid prietenul pe umăr, cu speranța că niciunul dintre Stacojii nu îi urmărea sau că, în cazul în care i-ar fi urmărit, avea să îl creadă pe Marshall unul de-ai lor. Roma era și el pe undeva, în mijlocul vâltorii, dar el se descurca de unul singur. Și dacă ar fi întâmpinat probleme, oamenii lor i-ar fi sărit în față, ca să-l apere. Benedict părea a fi singurul care trebuia extras cu forța. Lui Marshall îi părea rău că îl lovise atât de tare.

— Ai mai slăbit, a remarcat el, chiar dacă Benedict își pierduse cunoștința.

Dacă-i vorbea în timp ce alerga, nu i se mai părea chiar atât a fi vorba despre… o răpire, de parcă Benedict l-ar fi însoțit și nu l-ar fi târât el de colo-colo.

— Ai mâncat? Ai niște obiceiuri foarte stranii, Ben.

Un țipăt care a răsunat de prin apropiere l-a amuțit pe Marshall. A strâns din buze și s-a ascuns în spatele unui restaurant închis. După ce a trecut grupul de Stacojii, Marshall și-a continuat drumul, înălțând cerurilor o rugăciune în gând, implorând să fi ajuns deja pe teritoriul Florilor Albe. În câteva minute, au ajuns în fața unui complex de clădiri foarte familiar, și Marshall a împins cu cotul în ușă, intrând obosit.

— Te rog, spune-mi că nu te-ai apucat să încui! a șoptit Marshall. Am să mă supăr foarte tare pe tine dacă ai început să încui ușa după ce am dat eu colțul, pentru că înainte, când îți tot spuneam eu să o faci...

Ușa de la intrare s-a deschis cu ușurință. Răsuflând ușurat, Marshall a intrat clătinându-se, lăsându-și o clipă la dispoziție ca să tragă în piept mirosul apartamentului. I se părea diferit. Și-a zis că probabil avea de-a face cu faptul că își pierduse unul dintre locatari. Aerul era îmbâcsit și peste blatul de bucătărie se așternuse praful, de parcă nu ar mai fi fost șters de săptămâni bune. Jaluzelele, care fuseseră trase la un moment dat și apoi abandonate, atârnau strâmb, permițând luminii să intre doar pe jumătate în timpul zilei și apoi blocând doar pe jumătate întunericul pe timpul nopții.

În cele din urmă, Marshall a pășit înăuntru și l-a culcat încetișor pe Benedict în patul lui. Acum, că erau în siguranță, efortul pe care răpirea lui Benedict îl implicase l-a lovit pe Marshall dintr-odată. Și-a rezemat mâinile de genunchi și a respirat adânc. Nu s-a clintit până ce inima nu i s-a mai potolit în piept, speriat la gândul că bătăile ei l-ar fi putut trezi pe Benedict, însă celălalt băiat a rămas nemișcat, răsuflând ușor.

Marshall s-a lăsat să cadă pe o canapea. L-a privit – hotărât să îl privească doar – așa cum o făcuse în ultimele luni, o pereche de ochi care urmăreau fiecare mișcare a lui Benedict, de teamă că acesta ar putea face ceva necugetat. Era straniu să se afle atât de aproape de el din nou, când se obișnuise să fie doar o umbră. Straniu că era atât de aproape, încât ar fi putut să întindă mâna până la el – și, dintr-odată, *chiar* a întins mâna, dând ușor la o parte o buclă blondă de pe fruntea lui Benedict. Nu ar fi trebuit să o facă. Ar fi putut să se trezească și ultimul lucru pe care ar fi vrut Marshall să îl facă era să încalce cea mai importantă promisiune pe care i-o făcuse lui Juliette.

— Cât de puternic ești! a șoptit el încetișor. Sunt recunoscător că rolurile nu au fost inversate, pentru că eu m-aș fi aruncat cu capul înainte în Huangpu dacă aș fi fost lăsat pe lumea asta fără tine.

Până să ajungă la Florile Albe, copilăria lui Marshall fusese definită de coridoare întunecate și de gurile proaspete de aer pe care le lua atunci când reușea să scape pe afară. Când mama lui era prea ocupată cu croitoria, Marshall cutreiera câmpurile din spatele casei, aruncând cu pietricele în pâraie și curățând mușchiul de pe pietre. Nu era picior de om primprejur – nici vecini, nici copii de vârsta lui cu care să se joace. Nu o avea decât pe mama lui, aplecată peste mașina de cusut, zi după zi, cu privirea pierdută pe fereastră, așteptându-l pe tatăl lui să se întoarcă.

Acum era moartă. Marshall îi găsise trupul rece într-o dimineață, întins în pat, de parcă ar fi înghețat doar în somn.

Un mic oftat. Mâna lui Marshall a împietrit, dar Benedict a continuat să respire ușor, cu ochii închiși. Brusc, Marshall s-a ridicat, strângându-și pumnii ca să-și reamintească ce era important. N-ar fi trebuit să se afle acolo. Promisiunea era promisiune, și Marshall era un om care-și ținea cuvântul dat.

— Îmi este dor de tine, a șoptit el, dar nu te-am părăsit. Nu mă părăsi nici tu, Ben!

Îi ardeau ochii. Dacă ar mai fi rămas o secundă în plus acolo, s-ar fi pierdut cu firea. Așa cum o cortină se trage peste o scenă, Marshall și-a părăsit fostul apartament, pierzându-se din nou în întunericul nopții.

Douăzeci

BENEDICT S-A TREZIT DE DIMINEAȚĂ CU CAPUL greu. Lumina zilei, care îi bătuse în ochi, îl trezise din somn, și tot lumina zilei era cea care îi accentua acum durerea din ceafă, întinzându-i-o în lungul coloanei, de parcă toți nervii i-ar fi fost iritați.

— Iisuse! a murmurat, ridicând mâna ca să blocheze soarele.

De ce nu își trăsese jaluzelele înainte să meargă la culcare?

Benedict a țâșnit în capul oaselor. *Când* mersese la culcare?

În clipa în care a încercat să se miște, umărul l-a săgetat, iar când și-a coborât privirea a descoperit un mic lac de sânge pe cearșaf – uscat deja, care i se scursese din rana superficială. Benedict și-a rotit brațele cu grijă, încercând să-și dea seama cât de gravă e. Brațul îi era țeapăn, dar altminteri funcționa perfect – cel puțin la nivelul lui obișnuit. Rana se închisese de la sine, iar Benedict nu avea idee de când zăcea acolo, permițându-i trupului să se refacă singur.

Uluit, și-a tras genunchii la piept lipindu-și fruntea de palme și încercând să lupte împotriva durerii de cap. A încercat să vizualizeze ultimul lucru pe care putea să și-l aducă aminte, însă tot ce a reușit să vadă au fost gloanțe care vâjâiau în noapte pe fundalul

infernal al casei arzând. Se repezise asupra unui Stacojiu, cu pistolul în mână, și apoi...

Nimic. Nu avea nicio idee ce se întâmplase mai apoi. Nici măcar nu știa ce se alesese de pistolul lui.

— Cum e cu putință? a întrebat Benedict cu voce tare.

Casa nu i-a răspuns. A tresărit doar la auzul vocii lui, oftând ușor, așa cum o fac toate spațiile mici câteodată.

Brusc, atât de perfid, încât aproape că l-a făcut să cadă din pat, Benedict a simțit adierea unui parfum – praf de pușcă, piper și fum înecăcios, de mosc.

Benedict a sărit în picioare. *Marshall.* Durerea l-a lovit din nou, ca în acea primă dimineață când se trezise și își adusese aminte că apartamentul acela era gol, că dormitorul lui Marshall era gol, că trupul lui rece fusese lăsat pe podeaua unui spital abandonat. Benedict începea să-și piardă mințile. Putea să îi simtă mirosul. De parcă ar fi fost acolo. De parcă nu s-ar fi *dus*.

Respirând greoi, a tras o haină curată din dulap și a luat-o pe el, fără să-i pese de umărul rănit. Ce mai conta? Ce mai conta un strop în fața unui ocean întreg de durere? La naiba, era un muzeu de doliuri și dureri!

A închis toate ușile de la apartament – de trei ori – și apoi a străbătut distanța scurtă până la casa Montagov, pătrunzând înăuntru neinvitat. Până să-i bage de seamă intrarea vreuna dintre Florile Albe care se aflau în camera de zi, Benedict a luat-o pe scări spre al patrulea etaj. Fără să ciocănească, a intrat în camera lui Roma și a închis ușa în urma lui.

Roma a tresărit, întorcându-se imediat de la birou. Într-o mână ținea un tampon din bumbac, iar în cealaltă o oglindă. Avea o tăietură la buză din care sângele picura stacojiu.

— Te-am căutat *toată noaptea*! s-a răstit Roma, aruncând oglinda. *Unde* naiba ai fost? Am crezut că ai sfârșit mort într-un șanț!

Benedict și-a dat drumul pe patul lui Roma.

— Nu-mi amintesc.

— Nu îți... – Roma s-a îndreptat, apoi și-a rezemat mâinile de genunchi, ridicându-și vocea câteva octave – *amintești*?

— Presupun că m-am lovit la cap și m-am întors acasă.

— Ai dispărut într-o clipă! Lupta nici măcar nu se încheiase și tu nu mai erai pe nicăieri. Am fost la un pas de a fi linșat pentru că tot dădeam roată, căutându-te...

Benedict s-a ridicat și el în picioare și i-a tăiat vorba vărului său:

— Nu am venit aici să mă cert cu tine!

Roma și-a ridicat brațele în aer. Pusese atât de multă energie în acea mișcare, încât i se aprinseseră obrajii.

— Cine se ceartă cu tine?

Tăcere. Expresia de pe chipul lui Roma s-a metamorfozat din enervată în gânditoare și apoi în sumbră în doar câteva secunde, cât cei doi Montagovi s-au privit în ochi, purtând o discuție doar din priviri. Crescuseră împreună. Oricât de tare i-ar fi îndepărtat soarta, limbajul copilăriei nu era unul care să se uite ușor.

— Nu ai cum să mai lucrezi alături de Juliette, a rostit în cele din urmă Benedict, spărgând buba. Nu după ce s-a întâmplat. Nu după ce ne-au făcut.

Roma s-a întors, cu mâinile la spate. Încerca să câștige timp. Făcea pași doar atunci când nu putea oferi un răspuns concret.

— Toată această situație a fost orchestrată, a spus Roma în loc să dea un răspuns. Șantajistul a lovit din nou, făcându-ne să credem că Stacojiii sunt cei vinovați, iar pe Stacojii i-a...

— Știu că a fost o înscenare. Eu sunt cel care a pus lucrurile cap la cap, l-a întrerupt Benedict, gata să-l scuture bine pe vărul său.

Ce era așa greu de înțeles? Ce era așa greu de *văzut*?

— Însă oamenii ei au ales să dea foc. Oamenii ei au ars *copii* de vii.

Roma s-a răsucit.

— Juliette nu e totuna cu oamenii ei.

În clipa aceea, Benedict a răbufnit:

— Juliette a lăsat-o pe mama ta să moară! Juliette l-a ucis cu sânge rece pe *Marshall*!

Vocea lui a bubuit în cameră cu intensitatea unui tun, devastând totul în jur. Roma s-a clătinat de parcă ar fi fost fizic lovit, iar Benedict s-a chircit la rândul lui, rănit de propriile cuvinte.

Acela – acela era punctul nevralgic pe care nu-l puteau ierta. Până și mamele puteau primi dispensă în acest oraș înecat de sânge. Însă Marshall Seo, nu.

— *Știu!* a scuipat Roma.

Tonul i-a crescut în intensitate fără să vrea, de parcă, deși nu ar fi vrut să țipe, acela era singurul mod în care o astfel de discuție putea fi tolerată.

— Știu, Benedict. Dumnezeule, tu crezi că eu nu știu?

Benedict a râs. Era un sunet lipsit de orice strop de veselie, amar și usturător în același timp.

— Tu să-mi spui! Pentru că te porți de parcă totul poate fi dat uitării, plimbându-te la brațul ei așa cum o faci.

— A fost și prietenul meu. Știu că voi doi erați mult mai apropiați, dar nu te purta ca și cum mie nu mi-ar păsa.

— Tu nu înțelegi.

Benedict nu mai putea gândi limpede din cauza furtunii dinlăuntru.

— Tu pur și simplu nu înțelegi.

— Ce, Benedict? Ce naiba nu pot să...

— *L-am iubit!*

Din celălalt colț al camerei, Roma a expirat cu putere, eliberându-și astfel toată furia. Pe cât de repede îl răvășise surpriza, pe atât de repede și-a revenit din ea, de parcă ar fi vrut să-și

dea palme că nu își dăduse seama de asta mai devreme. Benedict, în schimb, își dusese mâinile la beregată ca și cum ar fi putut să-și înghită cuvintele, să le facă să i se întoarcă în piept, acolo unde sălășluiseră odinioară nestingherite. Nu ar fi trebuit să o spună. Nu ar fi trebuit să spună nimic... *dar* o făcuse. Iar acum nu mai voia să ia nimic înapoi. Fusese sincer.

— L-am iubit, a repetat Benedict, blând de această dată, doar ca să simtă aroma acelor cuvinte pe limbă pentru a doua oară.

Știuse dintotdeauna, nu-i așa? Doar că nu putuse să o spună.

Când și-a îndreptat privirea spre el, ochii lui Roma luceau.

— Orașul nostru te-ar fi distrus pentru asta.

— M-a distrus oricum, i-a răspuns Benedict.

Orașul acesta îi răpise multe, iar și iar. Iar de această dată, fusese prea mult.

Roma a pășit spre el. Preț de o fracțiune de secundă, Benedict a crezut că Roma vrea să îl atace, în schimb, vărul lui l-a îmbrățișat cu putere, cu brațe ca de oțel.

Încet, Benedict l-a îmbrățișat la rândul lui. Se simțea de parcă și-ar fi strâns în brațe copilăria, acele zile simple, în care cea mai mare grijă a lui erau antrenamentele și teama că i se va tăia răsuflarea. Nu conta însă. Pentru că Roma îl ajuta întotdeauna să se ridice.

— O voi omorî, a șoptit Roma în camera tăcută. Jur pe viața mea, Benedict!

Douăzeci și unu

MARTIE 1927

JULIETTE A TRÂNTIT RECEPTORUL NERVOASĂ, SCOȚÂND un mic țipăt. Semănase într-atât cu șuieratul unui ibric cu ceai lăsat pe aragaz, încât una dintre menajerele din capătul holului și-a întors capul ca să verifice dacă nu cumva sunetul venise din bucătărie.

Juliette s-a îndepărtat de telefon oftând, cu degetele roșii de la cât îi răsucise firul. Operatorii de la centrală o recunoșteau probabil doar după voce, având în vedere de câte ori pe zi suna. Nu avea de ales. Ce altceva ar fi putut să facă? Era de la sine înțeles că după incendiul provocat de Tyler cooperarea lor cu Florile Albe luase sfârșit, iar atunci când Juliette îl întrebase pe tatăl ei dacă nu ar fi fost bine să mai poarte o ultimă discuție cu ei, Lordul Cai strânsese din buze și îi făcuse semn să plece. Juliette nu putea să înțeleagă de ce fusese atât de dornic să lucreze cu Florile Albe, iar acum, că ea avea în sfârșit o pistă — acum, că *avea nevoie* de resursele lor pentru a descoperi identitatea francezului —, brusc, nu mai era bine să lucrezi cu dușmanii.

Cine îi turna tatălui ei otravă în ureche? Din biroul lui intrau și ieșeau atât de mulți oameni, încât era dificil să întocmești o listă. Se infiltraseră Florile Albe în cercul lor? Erau de vină naționaliștii?

— Hei!

Juliette a tresărit atât de puternic, încât s-a lovit cu cotul de clanța de la dormitor.

— *Iisuse!*

— Sunt eu, Kathleen, de fapt. Dar apreciez asemănarea, a comentat Kathleen din patul lui Juliette, în timp ce-și răsfoia revista. Pari stresată.

— Da, *sunt stresată*. Ești foarte perspicace.

Juliette și-a scos cerceii cu perlă și i-a așezat pe măsuța de la toaletă, apoi și-a masat lobii urechilor. Descoperise că nu-ți face bine să porți cercei și să stai cu receptorul lipit de ureche ore în șir.

— Dacă aș fi știut că ești acasă, te-aș fi chemat să mă ajuți.

Asta a făcut-o pe Kathleen să-și închidă revista și să se ridice repede în capul oaselor.

— *Ai* nevoie de ajutorul meu?

Juliette a scuturat din cap.

— Glumeam. Am totul sub control.

Pe parcursul ultimei săptămâni, de când adăpostul Florilor Albe arsese din temelii, iar Roma nu mai răspunsese niciuneia dintre misivele ei, Juliette sunase la toate hotelurile franceze înregistrate, adresând o serie de întrebări similare. Aveau invitați care se purtau straniu? Exista vreo persoană care lăsa camera răvășită, ca după atacul unui animal? Cineva care să scoată sunete bizare la ore nepotrivite din noapte? Voia să afle ceva – *orice* – care i-ar fi putut arăta că ar putea fi vorba despre persoana care controlează monștrii sau care se transformă ea însăși în monstru, însă nu se alesese decât cu piste false și bețivani.

Trebuia să-și tragă sufletul. Afară, dincolo de ușile balconului, se auzea trosnetul pietrișului. Kathleen s-a îndreptat spre fereastră și a aruncat o privire pe geam.

— Se pare că tatăl tău s-a întors acasă.

Câteva secunde mai târziu, Juliette a recunoscut sunetul roților pe aleea de la intrare.

— Știi ce mi se pare mie straniu? a întrebat ea brusc.

Ușa din față s-a deschis și s-a închis. Corul de voci care răsuna de jos anunța că tatăl ei venise însoțit de vizitatori, întrerupând astfel o dimineață altfel leneșă.

— Până acum a avut loc doar un atac, chiar două, dacă punem la socoteală și trenul. Și mă simt îngrozitor că spun asta, dar simt că ar fi trebuit să fie mai multe.

— Dar monstrul a fost văzut, a spus Kathleen, rezemându-se de fereastra de la balcon. De nenumărate ori.

— De cele mai multe ori, la grevele muncitorilor, a contrat Juliette.

Prima oară dăduse gândul la o parte. Roma crezuse că este un zvon, iar ea crezuse la fel. Doar că acum zvonurile proveneau de la polițiști și gangsteri, și tot mai mulți pretextau că nu își pot apăra posturile – împotriva muncitorilor greviști care vandalizau fabricile și mărșăluiau pe străzi – pentru că vedeau un monstru în mulțime.

— Nu știu, a continuat tânăra. Îmi închipui că eliberarea insectelor ar răspândi spaima mult mai rapid decât simpla apariție a monștrilor.

Kathleen a ridicat din umeri.

— Îi spunem șantajist acestei persoane dintr-un motiv, a spus ea. Nu este Paul Dexter. Scopul lui nu este haosul. Scopul lui sunt banii și resursele.

Chiar și așa, Juliette și-a mușcat interiorul obrajilor. Ceva nu se potrivea. Se simțea de parcă ar fi privit un tablou și ar fi văzut cu totul altceva decât ce reprezenta acesta, pentru că i se spusese dinainte ce ar trebui să vadă. La fel cum dăduse năvală într-un restaurant în care se serveau găluște, fără să se gândească la faptul

că nu avea niciun sens ca acesta să fie un centru de vaccinare. Presupusese de la început că despre asta era vorba – din clipa în care dăduse cu ochii de acel fluturaș – pentru că așa se întâmplaseră lucrurile în trecut.

Așadar, ce îi scăpa acum?

— Domnișoară Cai?

Juliette și-a dat o buclă după o ureche, întorcându-se spre mesagerul care-și băgase capul pe ușă.

— Da?

— Vă cheamă Lordul Cai. În biroul său.

Glasurile gălăgioase se auzeau din ce în ce mai aproape. Juliette bănuia că tatăl ei adusese un public numeros la el în birou.

Chiar dacă era obosită, s-a pus imediat în mișcare, înțelegându-se din priviri cu Kathleen. Deși nu cunoștea motivul precis pentru care fusese chemată, de îndată ce s-a strecurat în biroul tatălui ei, plin ochi cu naționaliști, Juliette a putut bănui.

— Of, frate! și-a șoptit ea în barbă.

Ajunsese târziu, din câte își dădea seama, pentru că erau deja în mijlocul unei dezbateri. Unul dintre bărbații din Kuomintang vorbea cu mâinile strânse la spate. Juliette l-a recunoscut, ori mai bine spus i-a recunoscut reverele încărcate de decorații.

Generalul Shu. Îl cercetase de când primise avertismentul din partea tatălui ei. Influența lui în Kuomintang era atât de mare, încât era al doilea după Chiang Kai-shek, comandantul-șef. Nu se afla prea des în Shanghai – avea o armată de condus, până la urmă –, dar atunci când, în cele din urmă, expediția avea să pătrundă în oraș, oamenii lui aveau să mărșăluiască cei dintâi.

Juliette a început să-și simtă rochia prea lungă și prea strălucitoare, arzându-i pielea printre atâtea costume negre. Mama ei nu se vedea pe nicăieri. Era de față doar tatăl ei, așezat la birou.

— ...este de preferat ca aceia care contează să fie protejați primii. Ce rost are să îi ajutăm pe cei de care vrem să scăpăm?

Brusc, privirea lui Juliette a descoperit o figură extrem de familiară într-unul dintre colțurile camerei. Tyler stătea jos, cu o urmă de zâmbet pe chip, cu picioarele crăcănate și ceva ce semăna cu o bucată albastră de cocă în mână. Juliette și-a mijit ochii. Nuanța aceea de albastru îi era cunoscută. Lapislazuli.

Juliette a înțeles. Drăguțul ei văr își petrecuse timpul în laboratorul Stacojiilor din Chenghuangmiao, supraveghind cercetările tocmai cu acest scop. Vaccinul era gata. Iar Tyler adusese vestea înaintea tuturor, lucru care îi oferise accesul într-o cameră plină cu naționaliști. Tyler pregătise scena dinainte ca Juliette să apuce să rostească măcar un cuvânt.

— Facem așa cum a propus Cai Tailei, a declarat hotărât generalul Shu.

— Nu! a răbufnit Juliette.

Toate capetele s-au întors imediat în direcția ei, însă Juliette era pregătită și îi pierise orice urmă de stânjeneală.

— Ce fel de guvern veți fi dacă vă veți lăsa propriii oameni să moară? a întrebat ea.

— Chiar și după ce vom obține puterea, a rostit generalul Shu, oferindu-i un zâmbet pe care adulții îl rezervă de obicei copiilor, anumiți oameni nu vor fi niciodată „ai noștri".

— Lucrurile nu funcționează așa.

Naționaliștii din cameră s-au zbârlit, dimpreună cu Tyler.

— Juliette, a spus Lordul Cai simplu.

În tonul lui nu se citea reproșul. Acela era mai degrabă stilul mamei ei, iar Lady Cai nu se afla acolo ca să se arate jignită de lipsa de curtoazie a lui Juliette. Tatăl ei îi reamintea doar că trebuie să aibă grijă la fiecare cuvânt pe care îl scoate pe gură.

Generalul Shu s-a întors spre Juliette, îngustându-și privirea. Fiind un general puternic, putea cu siguranță să citească o încăpere; Juliette scăpase basma curată rostind acele lucruri, ceea ce însemna că Juliette nu era doar o fetiță pe care să o poată pune în banca ei.

Juliette era, poate, o amenințare.

— Comuniștii au început să ne scape de sub control! a tunat generalul Shu.

O privea pe Juliette, însă se adresa întregii încăperi, captând atenția tuturor.

— Înăbușă partidul Kuomintang. Înăbușă orașul. În clipa în care se vor răscula – a arătat-o cu degetul pe Juliette –, și tu, și eu vom pierde puterea, fetițo. În clipa în care comuniștii vor obține controlul, Kuomintang și gangsterii vor muri alături.

Poate avea dreptate. Poate că le prezicea cu exactitate viitorul. Și, cu toate acestea...

— O să regretați, a spus Juliette cu glas egal. Shanghai înseamnă oamenii care trăiesc în el. Iar dacă îi veți lăsa pe oamenii Shanghaiului să moară, Shanghaiul vă va cere socoteală.

Naționalistul părea să fi ajuns în sfârșit la capătul răbdărilor. A strâns din buze.

— Poate că nu ai auzit? a spus el. Comuniștii s-au aliat cu Florile Albe.

Comuniștii au... ce?

Până să apuce Juliette să scoată vreun cuvânt, generalul Shu și-a îndreptat atenția într-altă parte, cu mâinile lipite exemplar pe lângă corp. Hotărârea fusese deja luată. Și poate că toți cei prezenți în cameră erau de acord.

— Este singura opțiune, Lord Cai! a spus un alt naționalist. Dușmanii noștri sunt din ce în ce mai puternici, iar dacă îi vom proteja, vom pierde șansa pe care o avem. Revoluția va izbucni în

orice clipă. Înainte să se întâmple asta, să lăsăm să le mai scadă numărul. Să lăsăm ca șansele lor de a învinge să se stingă jalnic.

Juliette a făcut involuntar un pas înapoi, lovindu-se cu umerii de ușă.

— Presupun că este într-adevăr singura opțiune, a spus tatăl ei. Prea bine. Păstrăm vaccinul în cercul nostru.

Din colțul camerei, Tyler a rânjit.

Juliette a aruncat un blestem și a dat ușa de perete, apoi a trântit-o cu putere în urma ei. Lasă-i să tresară pe bărbații ăia câinoși! Lasă-i să le fie frică de mișcările ei ca de un uragan distrugător! Poate că Lordul Cai avea să-i dezaprobe plecarea atât de bruscă, dar se îndoia că va avea timp să o disciplineze.

De ce naiba s-ar alia Florile Albe cu Comuniștii? Nu au nimic de câștigat.

Juliette pornit într-un suflet înapoi în dormitorul ei, cu respirația aproape tăiată.

— Comuniștii și Florile Albe s-au aliat! i-a spus ea lui Kathleen, care se speriase de intrarea sa, căci nu se așteptase să se întoarcă atât de repede.

Lui Kathleen i-a alunecat revista din mână.

— Poftim? De când?

Juliette și-a cuprins mijlocul cu brațele și s-a așezat ușor pe pat. Dușmanii lor se uniseră precum capetele unei Hidre de-a-n-doaselea.

— Nu știu. Eu...

S-a oprit și a clipit la verișoara ei, care se sculase și își trăgea încălțările în picioare.

— Unde pleci?

— Trebuie să dau un telefon, i-a răspuns Kathleen, care se îndrepta deja spre ușă. Acordă-mi câteva minute!

Juliette s-a trântit pe spate, întinzându-și mâinile și picioarele ca o stea de mare pe deasupra așternuturilor. Roma ar fi trebuit

să-l găsească deja pe francez. Se presupunea că ar fi trebuit să îl amenințe și să îl tortureze până ar fi scos numele șantajistului de la el, pentru a putea eradica astfel amenințarea. Însă adevărul era că nu prea părea să conteze. Cui îi mai păsa de câțiva morți când revoluția era pe cale să izbucnească în Shanghai? Ce mai conta un club de noapte scăldat în sânge când întregul oraș era înmuiat în sânge? Șantajistul acesta nu era Paul Dexter. Nu voia ca orașul să fie cotropit de monștri și de nebunie, el voia... ei bine, Juliette nu știa ce anume.

— Vezi, de aceea e întotdeauna bine să îți verifici sursele.

Juliette a țâșnit în capul oaselor, părul foșnindu-i odată cu mișcarea bruscă. Pomada cu care își fixase buclele avea să se slăbească dacă-și tot deranja părul astfel.

— Nu e adevărat?

— Nu tocmai, a replicat Kathleen.

A închis ușa dormitorului lui Juliette și s-a rezemat de ea, de parcă trupul său ar fi fost o barieră protectoare împotriva celor care ar fi putut să tragă cu urechea.

— Nu Lordul Montagov s-a aliat cu ei. Este vorba despre o facțiune din interiorul Florilor Albe, cu care comuniștii se laudă că sunt la cataramă. Sincer, după felul în care vorbea Da Nao...

Kathleen a ezitat, sprâncenele ei subțiri încruntându-se gânditor.

— Mă întreb dacă Montagovii știu măcar despre asta.

Lucrurile păreau să se complice tot mai mult. Juliette s-a întins la loc în pat și și-a tras genunchiul sub barbă. Preț de trei secunde a privit pierdută în gol, încercând să își dea seama despre ce anume vorbea Kathleen.

„Dacă este Floare Albă", spusese Juliette în gară, „atunci de ce te privește și pe tine cu o expresie criminală?"

— Ce vrei să spui prin facțiune?

Kathleen a ridicat din umeri.

— Vreau să spun exact ceea ce cred că a vrut să spună și Da Nao. Un grup din banda Florilor Albe pare să aibă suficientă putere și influență ca să facă înțelegeri cu comuniștii de capul lor. Este posibil să fi lucrat împreună deja de ceva timp și informațiile au ajuns abia recent la naționaliști.

Brusc, piesele de puzzle s-au fixat la locul lor.

— Ha!

Kathleen a clipit.

— Ha? a repetat ea, imitând tonul straniu al lui Juliette. Ce vrei să spui cu asta?

Juliette și-a tras și celălalt picior sub barbă. Dacă vreuna dintre rudele ei ar fi văzut-o în acea clipă, ar fi boscorodit-o cu siguranță pentru că stătea într-o astfel de poziție.

— Șantajistul a cerut bani și iar bani, apoi, dintr-odată, a trecut *la arme*? De ce arme?

Juliette și-a cercetat mâinile, oja de pe unghii și degetul mic, ușor ciobită.

— Dacă sunt comuniștii? Ei au nevoie de arme pentru revoluție. Au nevoie de bani și de arme ca să se desprindă de naționaliști și să cucerească orașul.

Comuniștii lucrau cu o facțiune a Florilor Albe care nu asculta de cuvântul Lordului Montagov, nici de acela al lui Roma. Lucrurile se legau. De aceea, luni de zile, cererile bănești veniseră doar la Banda Stacojie, cu mult înainte de a se apropia de Florile Albe. Pentru că ei *deja* extrăgeau resurse de la Florile Albe.

— Mai ușor! i-a cerut Kathleen, deși Juliette vorbise destul de încet. Adu-ți aminte ce s-a întâmplat ultima oară când ai pus nebunia pe seama unui comunist!

Juliette își aducea aminte. Îl acuzase pe Zhang Gutai și omorâse un om nevinovat. Fusese manipulată de Paul Dexter.

Dar de această dată...

— Lucrurile se leagă, nu-i așa? a întrebat-o pe Kathleen. Chiar dacă și-ar face revoluția și i-ar da jos pe gangsteri, comuniștii nu au cum să învingă *elitele* naționaliste. Singurul mod prin care pot învinge fără ca naționaliștii să își facă apariția după revoluție și să pretindă că Shanghaiul aparține acum partidului Kuomintang – Juliette și-a întins mâinile – este să se pregătească de război.

În încăpere s-a lăsat liniștea. Nu se mai auzeau decât aspersoarele de afară care udau grădina.

Apoi Kathleen a oftat.

— Ai face bine să te rogi ca lucrurile să nu stea așa. Poate că ești în stare să omori un monstru, Juliette. Poate că ești în stare să stârpești toate insectele aduse de un străin. Dar nu te poți plasa în mijlocul unui război.

Juliette se ridicase deja și își deschidea dulapul.

— Dacă Partidul Comunist se folosește de monștrii aceștia pentru a declanșa un război, atunci sunt convinsă că pot.

— Mă tem că *vei muri* încercând.

— Kathleen, te rog!

Juliette și-a băgat capul printre umerașe, căutând ceva pe jos, în fundul dulapului. A dat de câteva revolvere, de coliere aruncate pe jos și de o cutie de pantofi – în care se afla o grenadă, dacă ținea ea bine minte. În spate de tot, haina ei subțire căzuse grămadă de pe umeraș. A scos-o afară și a scuturat-o, apoi și-a pus-o sub braț.

— Nu sunt chiar atât de ușor de omorât.

Kathleen încerca să adopte o expresie furioasă. Nu avea efectul dorit însă, pentru că își tot trecea mâna prin părul ușor ondulat, răsucindu-și o buclă în jurul degetului.

— Mie nu mi se pare că are sens existența unei facțiuni secrete a Florilor Albe care să lucreze cu comuniștii, a argumentat ea. Totul a început cu biletul lui Paul Dexter. *În cazul morții mele, eliberați-le pe toate.* Îi scrisese cuiva cunoscut. Cuiva din Concesiunea Franceză.

— O Floare Albă de origine franceză, a replicat Juliette. Lucrurile tot se leagă.

— Dar...

— Știu pe cineva care ar putea avea informații. Trebuie să plec acum, ca să am timp să mă întorc până după-amiază pentru ieșirea noastră cu mama.

— Ia stai, ia stai, stai așa!

Juliette s-a oprit, ținând ușa pe jumătate deschisă. Kathleen s-a grăbit să o închidă la loc și a așteptat o clipă ca să se asigure că nu era nimeni afară.

— E legat de Rosalind.

Ah! Juliette nu se așteptase la asta.

— Vine și ea, nu? La templu?

Lady Cai insistase. Avea nevoie de un anturaj și însoțitorii ei obișnuiți nu puteau fi primiți în templul în care intrau doar femei. Juliette și verișoarele ei primiseră onoarea de a juca rolul gărzilor. Era puțin probabil să aibă nevoie de protecție într-un templu doar pentru femei, dar asta impunea rangul pe care îl ocupa într-un imperiu criminal. Gândul acesta a făcut-o pe Juliette să se îndrepte din nou spre măsuța de toaletă și să își dosească un cuțit în plus în mânecă.

— Da, presupun că da, dar nu despre asta voiam să îți vorbesc, a răspuns Kathleen, fluturându-și mâna. Știai că are un iubit secret în oraș?

Juliette s-a răsucit, cu gura căscată. A exclamat ușor amuzată:

— Glumești!

Kathleen și-a pus mâinile-n șold.

— Ai putea să nu pari atât de încântată?

— Nu sunt!

— Îți *sclipesc* ochii!

Juliette a încercat să-și tempereze expresia, luptându-se cu graba. Și-a împins haina și mai mult la subraț, până când aproape i-a alunecat cu totul.

— Nu aflasem despre asta, dar nu e un lucru rău. Tu îți făceai griji că Rosalind ar putea avea probleme cu negustorii. Nu-i mai bine că este vorba despre un iubit, prin comparație? Și acum, sincer, chiar trebuie să plec...

Kathleen și-a întins brațul, împiedicând-o astfel să iasă pe ușă. După cum se uita verișoara ei la haină, Juliette nu ar fi fost uimită dacă Kathleen i-ar fi furat-o doar ca să nu poată ieși.

— Din câte se aude, iubitul ei *este* un comerciant, a spus Kathleen. Nu ești deloc îngrijorată că Rosalind nu ne-a spus *nimic*?

— *Biǎojiě*... – Juliette a îndepărtat cu delicatețe brațul lui Kathleen din fața ușii – putem să-i punem întrebări când ne vedem cu ea. Trebuie să plec. Ne întâlnim mai târziu?

Cu un mormăit, Kathleen s-a dat la o parte. Juliette credea că scăpase, dar când a ajuns la jumătatea holului, despăturindu-și haina, verișoara ei a adăugat:

— Tu nu te saturi niciodată de toate astea?

Juliette s-a oprit din drum și și-a tras haina pe ea.

— De ce anume să mă satur?

Colțurile buzelor lui Kathleen s-au ridicat ușurel în sus. S-a uitat cu ochi mici la clanța al cărei luciu auriu îi reflecta chipul în miniatură.

— Să alergi după răspunsuri, i-a replicat verișoara ei, tamponându-și ușor colțul buzelor cu vârful degetelor, deși rujul ei forma deja un arc perfect. Să alergi la nesfârșit încercând să salvezi un oraș care nu vrea să fie salvat, care nu prea *merită* să fie salvat.

Juliette nu se așteptase la o asemenea întrebare, nici să îi fie atât de greu să răspundă. În josul holului se auzeau încă vocile de la întâlnirea la care se stabilea un plan pentru oraș, din care ea era exclusă. Bărbații care guvernau acel loc nu voiau ajutorul ei. Însă ea nu făcea ceea ce făcea de dragul lor, ci pentru toți ceilalți.

— Nu vreau să salvez acest oraș pentru că este bun, a răspuns Juliette cu băgare de seamă. Nici pentru că sunt *eu* bună. Vreau să fie un loc sigur pentru că vreau să fiu în siguranță. Vreau să fie un loc sigur pentru că toți avem dreptul la siguranță, buni și răi deopotrivă.

Iar dacă Juliette nu salva orașul, cine avea să o facă? Ea stătea în vârful unui tron incrustat cu argint și pudrat cu opiu. Dacă nu se folosea de privilegiul ei din naștere pentru a oferi protecție acolo unde putea, atunci care mai era rostul?

Kathleen s-a încruntat și mai adânc, însă aveau prea multe lucruri de discutat, iar Juliette era pe picior de plecare. Verișoara ei nu a putut decât să ofteze și apoi să spună:

— Te rog să ai grijă!

Juliette a zâmbit.

— Nu am eu mereu grijă?

— Arăți dezastruos!

Juliette și-a dat ochii peste cap și l-a împins pe Marshall la o parte ca să poată intra. Simțea izurile orașului pe piele: amestecul acela de sare purtată de briza dinspre mare și amalgamul indescifrabil al mirosurilor de mâncăruri prăjite care pluteau pe străzi. Nu avea cum să o evite atunci când folosea ricșa.

— Am o întrebare, a grăit Juliette imediat, trăgând zăvoarele ușii adăpostului.

Marshall a luat-o înainte – deși nu avea cum să înainteze prea mult în spațiul acela mic – și s-a prăbușit pe salteaua lui.

— De aceea ai venit fără să-mi aduci daruri?

Juliette și-a scos imediat unul dintre pumnale și s-a prefăcut că-l aruncă în el.

— Ah! a sărit Marshall imediat, acoperindu-și fața cu mâinile. Glumeam!

— Ai face bine! Mi se pare că îți faci rost de suficiente lucruri de mâncat și băut când bântui pe afară.

Juliette și-a ascuns cuțitul. Tropăind mai degrabă decât pășind, și-a croit și ea drum până la saltea și s-a prăbușit lângă Marshall, rochia clinchetindu-i zgomotos.

— Tu ești singura mea sursă din Florile Albe acum, a zis ea. Ce știi despre relațiile voastre cu comuniștii?

— Comuniștii? a repetat Marshall.

Stătuse întins pe spate, rezemat în coate, dar asta l-a făcut să se ridice în capul oaselor, cu fruntea încrețită.

— Cei mai mulți ruși din orașul ăsta sunt refugiați ai revoluției bolșevice. Când i-au plăcut vreodată Florile Albe pe comuniști?

— Asta vreau și eu să știu, a mormăit Juliette.

Și-a suflat o șuviță de păr din ochi, însă cum bucla nu voia să o asculte, a pufăit dramatic și și-a dat-o la o parte cu mâna, îndesând-o în restul coafurii.

— Bine, adevărul este că nu sunt la curent cu cele mai recente evenimente din banda Florilor Albe.

Marshall s-a întins după ceva îndesat lângă perete, lungindu-și pe cât posibil brațul ca să nu-și strice poziția în care se așezase. După ce a pus mâna pe ce căuta, s-a întors teatral spre Juliette.

— Îmi dai voie? Mă dor ochii să te văd așa.

Juliette s-a chiorât la ce scosese Marshall, încercând să descifreze eticheta în lumina palidă a adăpostului. A chicotit când și-a dat seama despre ce e vorba. Pomadă pentru păr.

Și-a aplecat capul spre Marshall.

— Te rog! Fă-mă din nou drăguță!

Fără să scoată un cuvânt, Marshall a luat un boț de pomadă și s-a apucat să-l întindă cu degetele în părul lui Juliette. Se mișca rapid, rearanjându-i buclele cu dexteritate, deși își scosese vârful limbii printre buze de cât de concentrat era ca și cum nu ar mai fi lucrat niciodată cu păr lung, însă nu era dispus să o lase pe Juliette să comenteze că nu se descurcă.

— Ar trebui să-l întrebi pe Roma, a continuat Marshall, ondulându-i o ultimă buclă din dreptul urechii. Asta-i treaba lui, nu?

— Ar fi cam dificil în acest moment, i-a replicat Juliette.

Datoria de sânge o făcuse să piardă răspunsurile pe care ar fi putut să le primească în privința șantajistului. Politica îi distrusese șansele pe care le avea de a proteja orașul, șanse care ar fi ajutat-o să nu mai fie nevoită să aștepte răspunsuri legate de șantajist. De ce insistau toți cei din acest oraș să-și facă viața atât de *dificilă*?

— Nimic din toate acestea nu s-ar întâmpla dacă generalul Shu ne-ar lăsa să distribuim vaccinul.

Marshall a înmărmurit. A încercat să își ascundă reacția, să își continue buclatul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar Juliette îl simțise, așa că s-a răsucit spre el, întrerupându-l.

— Ce?

— Nu, nimic... Dă-mi voie...

— Marshall.

— Pot să...

— *Marshall!*

Ascuțimea din glasul lui Juliette l-a convins. Marshall a dat ușor din cap și a continuat să mimeze degajarea, dar și-a dat drumul la gură:

— Înainte să mă alătur Florilor Albe, am avut ceva legături în Kuomintang, atâta tot. Generalul Shu este periculos. Odată ce își înfige ghearele în ceva, nu-i mai dă drumul. Dacă el nu vrea ca vaccinul Stacojiilor să fie distribuit în tot orașul, atunci nu va fi niciodată distribuit.

Până la urmă, Juliette nu era deloc surprinsă după ce îl cunoscuse ea însăși pe bărbat. Însă…

— Nu erai abia un copil atunci când te-ai alăturat Florilor Albe? l-a întrebat ea.

Marshall a clătinat iar, cu mai multă fermitate de această dată.

— Era vorba despre un grup pentru tineri. Acum…

A așezat la locul ei ultima buclă.

— Nu mai arăți de parcă ai fost târâtă de o ricșă prin noroi. Mulțumită?

— Foarte! a declarat Juliette, ridicându-se.

Ceva îi suna în continuare disonant, dar nu avea timp să sape mai în amănunt.

— Acum am să plec, dar…

— Să stau înăuntru, știu.

Marshall a ușuit-o.

— Să nu îți faci griji pentru mine!

Juliette i-a aruncat o privire plină de avertizare în drum spre ușă, dar Marshall a rânjit doar.

— Pa, pericol public!

Douăzeci și doi

S-A DOVEDIT CĂ, ATUNCI CÂND SPUSESE CĂ VREA SĂ fie însoțită la templu după-amiaza, Lady Cai voise să spună exact la un minut după amiază, iar acum Juliette era în întârziere. Atunci când mașina s-a oprit, Juliette s-a aplecat spre oglinda retrovizoare și și-a mai retușat o dată părul înainte să iasă și să le caute pe mama și pe verișoarele ei. A încercat să nu se zbârlească atunci când a dat de ele și a văzut că erau însoțite de *Tyler* și de un grup de bărbați alcătuit din oamenii lui.

De când cu isprava acestuia, Stacojiii îl lăudau fără încetare pe Tyler. Însă lui Juliette îi era greu să facă același lucru.

— Am crezut că nu mai vii, a comentat Rosalind după ce li s-a alăturat Juliette, cu ochii încă ațintiți la Tyler.

Vărul ei își curăța temeinic pistolul, trecând cu gesturi smucite o cârpă în lungul țevii. Dacă nu era mai atent cu trăgaciul, arma avea să se descarce și unul dintre oamenii lui urma să se aleagă cu o gaură în burtă.

— Nu mi-am închipuit că vom pleca atât de devreme.

Lady Cai dăduse cu ochii de Juliette și acum se apropia.

— Ce caută Tyler aici?

— A venit cu mama ta, a informat-o Kathleen, așezându-se de cealaltă parte a lui Rosalind, cu brațele încrucișate la piept. Pentru a o proteja pe drum.

Juliette a încercat să nu scrâșnească prea tare din dinți. Avea să și-i macine cu totul în ritmul ăsta.

— Gata? a întrebat Lady Cai, netezindu-și *qipao*-ul și apoi făcându-le semn să pornească.

Tyler a rămas pe loc, iar oamenii lui s-au răsfirat în jurul zidurilor templului. Juliette i-a aruncat o ultimă privire și apoi s-a întors ca să o urmeze pe mama ei.

— Așadar, am auzit un zvon interesant.

Juliette și Rosalind și-au ridicat simultan piciorul și au pășit peste pragul templului. De fiecare dată când intra într-o clădire, Juliette putea să îi aprecieze vechimea – să își dea seama dacă fusese construită înainte ca drumurile să fie bune, pe când oamenii trebuiau să se protejeze împotriva inundațiilor. Templul în sine era o clădire de modă veche, dar era înconjurat de o curte protejată de ziduri înalte, tocite de vreme, cu două porți aurite – una spre nord și cealaltă spre sud, fiecare dintre ele întoarsă cu fața spre părțile laterale ale templului de un roșcat prăfuit.

Privirea lui Rosalind a rătăcit spre Juliette.

— *Quoi?*[1]

— *Une rumeur*[2], a repetat Juliette, poate puțin prea teatral, trecând și ea la franceză. Care plutește prin oraș.

— Tu știi că nu trebuie să dai crezare...

Rosalind s-a oprit brusc, îndreptându-și privirea într-o parte. Când s-a întors și Juliette, și-a dat seama că verișoara ei, Kathleen, rămăsese în spate, oprită chiar la intrare, și își rotea privirea prin curte. Părea să aștepte pe cineva.

---

[1] „Ce?", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

[2] „Un zvon", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

— *Mèimei!*[1] a strigat-o Rosalind. Ești bine?

Lui Kathleen i-a înflorit un mic zâmbet pe buze.

— Da.

Juliette și Rosalind au așteptat-o, mișcându-se doar după ce Kathleen le-a ajuns din urmă. Au trecut pe lângă o *xiānglú*[2] de argint – atât de mare, încât arăta ca un bol uriaș înțepenit într-o marchiză. În jurul lui erau adunate trei femei care-și aprindeau mirodeniile, ținându-și ridicate mânecile cu delicatețe, ca să nu le ia foc.

— Tocmai ce discutam despre iubitul lui Rosalind, i-a spus Juliette lui Kathleen.

— Șșș! a șuierat imediat Rosalind, îndreptându-și privirea spre Lady Cai, ca să se asigure că nu auzise nimic.

— Așadar, *este* adevărat! a exclamat Kathleen.

— Ați vrea poate să vorbiți un pic mai tare?

— Oricum nimeni nu înțelege ce spunem, *c'est pas grave*[3].

Juliette a grăbit pasul.

— De ce nu ne-ai spus? Unde v-ați cunoscut?

Rosalind se încordase.

— Chiar n-ar trebui să plecați urechea la zvonuri.

— Rosalind!

Vocea lui Kathleen răsunase aspru, de parcă nu ar mai fi vrut să audă decât răspunsuri de acum înainte.

— De ce ești atât de secretoasă în această privință?

— Pentru că...

Rosalind și-a rotit din nou privirea în jur. Ajunseseră aproape de clădirea templului, cu mult în urma lui Lady Cai, care îi urca

---

[1] „Surioară", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

[2] Tipsie în care se ard mirodenii (n. tr.).

[3] „Nu-i nicio problemă", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

deja treptele. Nu era nimeni în jur care să le poată auzi discuția, chiar dacă ar fi știut franceza.

— Pentru că? a insistat Kathleen.

Dintr-o singură suflare, Rosalind a răspuns:

— Pentru că este asociat cu Florile Albe, bine?

Juliette a simțit brusc cum i se urcă un nod în gât. Mirosul de tămâie învăluia toată curtea și devenea tot mai intens pe măsură se apropiau mai mult de templu. I-a astupat nările, înecând-o aproape. Juliette trebuia *să răsufle*...

— La asta nu m-am așteptat, a comentat Kathleen pe un ton neutru. Eu, care mă așteptam la implicații politice, și tu m-ai lovit cu datoria de sânge.

Kathleen și-a îndreptat privirea spre Juliette, cu subînțeles. Rosalind nu știa nimic despre trecutul lui Juliette cu Roma... dar Kathleen bănuia câte ceva, chiar dacă nu cunoștea toate detaliile.

— Nu este o situație ideală, Rosalind! a tușit în cele din urmă Juliette.

Vorbind din experiență personală. Din experiență foarte, foarte personală.

— Dacă află părinții mei...

— Și tocmai de aceea nu vor afla.

Rosalind și-a ridicat poalele *quipao*-ului și a pășit pe scări. Kathleen a dat să îi imite gestul, în vreme ce rochia lui Juliette a foșnit liber în jurul genunchilor ei.

— Ne-am cunoscut la un bar de pe teritoriu neutru și nu ne întâlnim decât în locuri care trec mereu de la Stacojii la Florile Albe. În scurt timp îl voi convinge să se îndepărteze de Florile Albe. Nu trebuie să afle nimeni.

Juliette a încercat să își ascundă groaza. I-a dat un cot verișoarei ei, sperând că prefăcându-se că ia lucrurile cu inimă ușoară i se va schimba cu adevărat starea.

— Nu trebuie să afle nimeni, a repetat ea. Te vom ajuta – nu-i așa, Kathleen?

Kathleen, pe de altă parte, nu și-a ascuns grimasa. Nici măcar nu a încercat să se arate încântată.

— Ah, presupun că da! Este un joc periculos, Rosalind. Dar suntem de partea ta.

Era într-adevăr un joc periculos, însă nici pe departe în aceeași măsură în care era cel pe care îl juca Juliette. Trebuia să își reamintească faptul că situația ei era diferită. Că Rosalind ar fi putut să fie fericită, că nu trebuia ca totul să se sfârșească într-o baie de sânge.

— Voi trei mergeți teribil de încet, a spus Lady Cai după ce au prins-o din urmă.

Înăuntrul templului lumina părea estompată, oprită parcă la ușă, ca și când nu ar fi fost invitată înăuntru. În schimb, roșul altarelor emana propria lui strălucire, învăluind templul într-o văpaie caldă.

— Doar admiram împrejurimile, *māma*! a răspuns Juliette.

Lady Cai a pufnit scurt, de parcă nu ar fi crezut-o.

— L-am văzut pe client. Nu vă îndepărtați, Juliette! Poate...

Mama lui Juliette și-a fluturat mâinile spre peretele din spate, unde un grup de femei îngenuncheau dinaintea unor divinități simbolice. Au făcut *kētóu*[1] de trei ori, atingând ușor cu fruntea covorașele de pe jos, și apoi își depuneau mirodeniile pe altare.

— *Qù shāoxiāng ba?*[2]

Juliette a schițat o grimasă.

— Cred că strămoșii noștri m-ar fulgera pe loc dacă aș încerca să stabilesc vreun contact cu ei. Am să aștept aici. Kathleen și Rosalind pot merge dacă vor.

---

[1] „Mătănii", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

[2] „Ardem niște bețișoare cu tămâie?" în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Kathleen și Rosalind au schimbat priviri între ele. Amândouă au ridicat din umeri. În vreme ce Lady Cai se apropia de client, ele și-au luat bețișoarele cu tămâie și au ieșit afară ca să le aprindă, lăsând-o pe Juliette să rătăcească singură prin templu.

— Să nu vă simțiți jigniți, strămoșilor! a murmurat Juliette. Vă voi aduce câteva portocale în plus data viitoare.

A aruncat o privire spre mama ei. Întâlnirea părea una obișnuită: două femei care discutau despre subiecte mult prea delicate pentru a fi lăsate în seama soților lor. Femeia i-a înmânat mamei ei un teanc de hârtii. Lady Cai le-a răsfoit. Juliette și-a întors ochii spre altare, meditând.

Un francez, un monstru și un șantajist. Comuniști, naționaliști, război civil.

Un vaccin, gata să fie pus în circulație.

Pur și simplu nu avea suficiente informații la dispoziție. Nu se putea baza decât pe conjuncturi. Nu avea nume, nici surse. Și, în loc să se gândească cum ar fi putut să salveze orașul, gândurile ei alunecau la Rosalind și la faptul că și după ce amenințarea șantajistului avea să fie eradicată, orașul avea să rămână, la fel ca întotdeauna și pentru totdeauna, divizat.

Juliette și-a rotit din nou privirea prin jur, așteptând-o răbdătoare pe mama ei, care-și continua conversația. De această dată ochii i s-au oprit asupra stranei lungi dintr-un colț al templului, în care a descoperit ceva demn de interes. Juliette s-a apropiat și a văzut o fată care stătea singură acolo, citind o cărticică. Părul ei blond i se părea cunoscut.

Juliette a încremenit. A riscat să mai arunce o privire spre mama sa ca să se asigure că Lady Cai nu se uita în direcția ei, apoi, pe cât de repede a cutezat, s-a repezit spre bancă.

— Alisa Montagova! a șuierat Juliette. Acesta este teritoriu Stacojiu. *Ce* cauți aici?

Alisa a ridicat brusc capul, făcând ochii mari. A închis cartea cu un pocnet, ca și cum singura ei activitate clandestină din acest moment era cititul.

— Eu...

Fata a tresărit.

— Nu aveam de gând să stau mult. M-am gândit că nimănui nu-i va păsa de datoria de sânge într-un templu pentru femei.

— Bine, dar... – Juliette și-a rotit din nou privirea – *de ce*? De ce ești aici?

Alisa a clipit de câteva ori, părând să înțeleagă că Juliette nu era speriată doar din cauza prezenței ei acolo. Încercase să se arate dură, dar expresia îi devenise încordată din cauza nedumeririi.

— Am avut o înmormântare în cimitirul de la câteva străzi de aici. Am obosit stând în picioare, așa că m-am furișat încoace.

Cimitirul de la câteva străzi... Juliette a încercat să-și imagineze felul în care era aranjată acea porțiune a orașului și a înțeles imediat la ce cimitir se referea Alisa. A recreat mental ruta Florilor Albe, închipuindu-și că cei care luaseră parte la înmormântare aveau să se mute spre est, acolo unde locuiau cei mai mulți dintre ei. Indiferent de drumul pe care l-ar fi ales, ar fi trebuit să treacă prin fața templului, acolo unde Tyler aștepta cu toți oamenii lui.

Juliette a dat drumul unui blestem.

— Cine a luat parte la înmormântare, Alisa? a întrebat-o. Tatăl tău? Cercul interior?

Alisa era deja în picioare. Îngrijorarea de pe chipul lui Juliette o speriase.

— Nu, tata nu. Dar Roma și Dimitri...

În depărtare, dincolo de pereții templului, s-a auzit o împușcătură. Altcineva ar fi putut să o confunde cu huruitul unei ricșe sau al unei tonete cu mâncare care troncăne pe trotuar. Însă Juliette știa despre ce e vorba. A țâșnit afară, alergând prin curte

cu armele deja scoase. Până să ajungă ea la poarta templului, scena era în plină desfășurare: douăzeci sau treizeci de gangsteri și civili – atât de mulți civili în jur, îngroziți!

Erau prea mulți cetățeni pe stradă pentru o luptă cu arme. Mult prea mulți civili care ar fi putut să cadă victime gloanțelor rătăcite. Gangsterii din încăierare păreau să-și fi dat și ei seama de asta, pentru că altfel nu s-ar fi bătut cu pumnii, pentru că altfel nu ar fi existat o Floare Albă cu mâinile în jurul gâtului lui Tyler, aproape să-l pună pe vărul ei la pământ.

Fără să se oprească din fugă, Juliette a sărit pragul de la intrarea în curtea templului și și-a tras pumnalul prins la coapsă. L-a aruncat și lama s-a înfipt cu ușurință în beregata Florii Albe, lovindu-și victima fără să scoată un sunet. Floarea Albă s-a înclinat într-o parte și a căzut.

— Cu plăcere! s-a răstit Juliette, oprindu-se în fața lui Tyler cu mâna întinsă.

Acesta a rânjit. A prins-o mâna și s-a ridicat.

— Mulțumesc, verișoară dragă! Păzea!

Juliette s-a ferit fără să ezite. Tyler a parat o Floare Albă, însă, în timp ce se rotea, aplecată încă, Juliette a dat cu ochii de cineva în mijlocul haosului. Silueta a împietrit.

— *Tā mā de!* a murmurat ea. *Roma.*

Brusc, în minte i-a încolțit o idee. În timp ce Roma se apropia iute de ea, probabil cu gândul să îi înfigă un pumnal în inimă, planul prindea contur în capul lui Juliette. Roma nu voia să îi răspundă la mesaje, nu mai voia să colaboreze cu ea, dar Juliette avea nevoie de el. Cine altcineva putea ști mai bine dacă în interiorul Florilor Albe există o facțiune care colabora cu comuniștii decât Roma Montagov, moștenitorul Florilor Albe? Dacă nu voia să se apropie de ea decât pentru datoria de sânge, atunci Juliette avea să se folosească de datoria de sânge.

Juliette a țâșnit în picioare, gata să o ia la fugă. Putea să-și croiască drum cu ușurință prin încăierare. Putea să rămână aplecată și să se avânte prin culoarul…

Ceva s-a înfipt în ceafa ei. Juliette a simțit ascuțișul unei lame – sau *ceva* – gata să lovească și și-a ridicat mâinile. A tras de un braț peste umăr până când l-a auzit trosnind. Atacatorul ei a urlat. Cum încerca să lovească cu pumnalul pe care-l avea în cealaltă mână, Juliette s-a ferit și apoi s-a rotit, lipindu-și antebrațul de gâtul agresorului, cu ambele picioare înfipte bine în șoseaua de beton.

Nu Roma o prinsese, ci Dimitri Voronin. O privire rapidă i-a confirmat faptul că Roma încă se lupta să-și croiască drum spre ea.

— Juliette Cai! a salutat-o Dimitri, de parcă ar fi făcut schimb de amabilități. Am auzit că ai crescut în înalta societate, deci de unde ai învățat să înhați ca un golan de pe străzi?

— Înțeleg că nu știi prea multe despre înalta societate.

Folosindu-se de înălțimea lui Dimitri împotriva lui, Juliette și-a încârligat piciorul pe după genunchiul acestuia și l-a apucat de păr, după care l-a izbit cu capul de ciment. A continuat să se miște, țâșnind din încăierare, cu privirea ațintită la zidurile templului. Alisa o urmase afară și acum trăgea cu ochiul dindărătul arcadei de la intrare.

Juliette a aruncat o privire peste umăr. Roma o urmărea încă. Foarte bine!

— Vino cu mine!

Alisa a clipit uluită când Juliette și-a făcut brusc apariția în fața ei.

— Ce?

Fără să mai aștepte un răspuns, Juliette a apucat-o pe fată de braț și a luat-o la goană.

Douăzeci și trei

Juliette a tras-o pe Alisa înapoi în curte. I s-a părut că le întrezărește pe Rosalind și pe Kathleen cu coada ochiului, dar verișoarele ei trebuiau să rămână lângă Lady Cai, așa că nu au urmat-o, nici nu au întrebat-o ce are de gând.

— Promit că nu am să-ți fac niciun rău!

Juliette și-a aruncat din nou privirea peste umăr.

Roma se desprinsese din mulțime, cu gulerul pătat de sânge. Îi ardeau ochii, aprinși de zbucium.

— Trebuie doar să-l momesc pe fratele tău într-un loc liniștit, i-a explicat ea. *Fugi!*

Au alergat până când Juliette a dat de o alee îngustă. A împins-o repede pe Alisa înainte și, fără să piardă timpul, a dărâmat câțiva saci cu gunoaie, făcând din ei un soi de baricadă. Apoi a îndemnat-o pe Alisa să se ascundă după ei.

Nu voia să îl sperie pe Roma. Pur și simplu avea senzația că Alisa nu trebuia să vadă ce urma să se întâmple.

Roma și-a făcut apariția, cu pieptul palpitându-i din cauza efortului depus. După ce a aruncat o singură privire pistolului pe care îl ținea strâns în mână, Juliette a înțeles că avusese dreptate.

— De ce faci asta? i-a aruncat Roma.

Expresia de pe chipul lui era plină de ură, dar cuvintele răsunau chinuit. De parcă și-ar fi dorit ca Juliette să dispară pur și simplu, ca să nu fie nevoit să o înfrunte, ca să nu fie nevoit să se răzbune.

— Ce naiba faci?

Juliette a ridica mâinile. De parcă arătând că nu era înarmată avea să schimbe cu ceva lucrurile.

— Ascultă-mă o clipă! s-a rugat ea. Am informații. Despre șantajist. Este posibil să fie dintre Florile Albe. Am venit să *ajut*...

Juliette a tresărit, ratând la mustață primul lui glonț.

— Aveam de gând să o fac rapid, a replicat Roma. Din milă. Pentru ce am fost odată.

— Vrei să mă asculți? s-a răstit Juliette.

S-a avântat înainte și el a tras din nou, ratând la doar câțiva centimetri, pentru că Juliette a simțit fierbințeala glonțului atingându-i umărul. Pistolul lui Roma încă fumega atunci când Juliette i-a apucat țeava. Roma a încercat să tragă din nou, însă Juliette ridicase deja pistolul spre cer. L-a lăsat să irosească trei gloanțe și apoi l-a lovit cu putere în scobitura cotului. Lui Roma i s-a înmuiat brațul și ea l-a făcut să scape pistolul.

— Cu o lună în urmă nu îți era atât de greu să pricepi, a șuierat Juliette. Orașul este în pericol. Eu pot să *te ajut*.

— Știi ce am priceput eu de atunci?

Roma și-a îndreptat rapid mâna spre buzunar, ca să scoată un alt pistol, dar Juliette l-a parat rapid, aruncându-l la pământ pe alee și țintuindu-i brațele cu palmele. Mișcarea îi era familiară, aducându-i aminte de momentul în care Roma o prinsese prima oară în ambuscadă în apropiere de Chenghuangmiao, însă dacă și el își amintea asta, nu a arătat-o.

— Am priceput, a continuat Roma, ținându-și o clipă brațele nemișcate, că nu îmi pasă de acest oraș și nici de pericolele pe care

le atrage asupra sa. Mi-a păsat mereu de oameni, și acum oamenii s-au dus.

Roma a dat să lovească cu piciorul, așa că Juliette s-a rostogolit ca să evite lovitura, înghițindu-și strigătul de durere pentru că își zdrelise umărul și aproape își crăpase fruntea de peretele aleii. Roma a fost în picioare într-o fracțiune de secundă și a rămas deasupra ei cu pistolul, iar Juliette nu a mai gândit; s-a aruncat, pur și simplu. Între ei se dădea acum o adevărată luptă – perfidă și necruțătoare. De fiecare dată când Roma încerca să tragă, Juliette încerca să îl dezarmeze, însă nu degeaba o cunoștea el de atâta timp – putea să îi anticipeze fiecare mișcare, așa că, în curând, lui Juliette ajunsese să i se învârtă capul de câte ori fusese doborâtă la pământ. Faptul că se ferea aruncându-se jos prea repede și cu prea multă forță era dureros, dar mult mai dureros ar fi fost dacă nu i-ar fi evitat loviturile rapide.

— Roma! a șuierat Juliette.

Cotul i s-a izbit cu putere de un morman de cărămizi după ce a reușit în cele din urmă să se desprindă din trânta lor, cu pumnalul lui în mână. *Victorie*. A aruncat arma, auzind-o zdrăngănind și învârtindu-se în josul aleii.

— Ascultă-mă!

Roma a încremnit. Juliette a crezut că reușise să-l convingă, însă apoi l-a văzut îngustându-și privirea, și Roma a grăit:

— Dusă e vremea când te ascultam.

S-a aruncat după pumnal.

Din prima clipă în care și-a ridicat brațul, Juliette a înțeles că țintise prea sus. Roma nu fusese niciodată bun la aruncatul cu pumnalul, ceea ce nu avea niciun sens, pentru că ținte a exemplar cu pistolul. El a aruncat însă cuțitul din capătul aleii și timpul parcă a încetinit. Juliette a trasat mental traiectoria lamei, prezicând

că avea să-i aterizeze atât de mult pe deasupra capului, încât era chiar comic...

În acea clipă însă Alisa Montagova s-a ridicat cu greu din locul în care era ascunsă, implorând ca lupta să se încheie.

— Vă rog, nu vă faceți rău...

Până să apuce să gândească, până să poată măcar *trage* aer în piept, Juliette a țâșnit și s-a aruncat în fața Alisei. Nu și-a dat seama ce făcuse – nu cu adevărat – decât în clipa în care s-a oprit dinaintea celeilalte fete și a auzit o bufnitură dură în urechi.

Ochii Alisei s-au mărit de spaimă, vorba tăindu-i-se în vreme ce mâna i se lipea de gură.

La început, Juliette nu a simțit durere. Niciodată nu ai să simți durerea: atunci când lama unui pumnal te străpunge o simți întotdeauna rece și apoi străină. Abia câteva secunde mai târziu, de parcă nervii lui Juliette ar fi priceput în sfârșit ce se întâmplase, o agonie intensă, ascuțită, a reverberat din rană.

— *Mudac!*[1] a reușit să îngâne Juliette, întorcându-și privirea spre lama pe jumătate împlântată în umărul ei, apoi spre Roma.

I se înmuiase maxilarul și toată culoarea i se scursese din obraji. Pe de altă parte, rana ei a început imediat să sângereze, un pârâiaș roșu croindu-și drum în lungul rochiei.

— A trebuit tu să-l arunci pe cel zimțat!

Cuvintele acelea au părut să-l trezească pe Roma din stupoare. A pășit înainte, mai întâi încet, apoi alergând, și a apucat-o pe Juliette de braț. Ea l-a urmărit cum îi cercetează rana. Chiar dacă era rănită, nu se simțea amenințată. Furia lui Roma – chiar dacă doar pentru moment – se disipase.

— Alisa, dă fuga la cel mai apropiat adăpost și adu o trusă de prim ajutor!

---

[1] „Idiotule", în lb. rusă, în orig. (n. red.).

Ochii Alisei căpătaseră proporții uriașe.

— Ai de gând să o coși tu singur? Trebuie să meargă la spital.

— Ah, nu ar fi grozav? a zis Roma printre dinți. Să o ducem la unul de-al Stacojiilor sau de-al Florilor Albe? Cine crezi că ar trage primii?

Alisa și-a încleștat pumnii. Juliette era încă destul de conștientă ca să audă zgomotul luptei care se dădea în depărtare, dar nu își mai simțea degetele și nu își mai putea strânge mâinile-n pumni.

— E în capătul străzii, Alisa! a arătat Roma drept înainte. Grăbește-te!

Pufnind, Alisa s-a răsucit pe călcâie și a luat-o la fugă.

Juliette a expirat. Aproape că se așteptase să își vadă respirația, ca într-o zi rece de iarnă. Nu a apărut însă nimic: răceala venea din interior. Își simțea membrele cuprinse de amorțeală, de parcă toate celulele din corp s-ar fi pregătit să meargă la culcare.

— Aplică presiune pe rană, vrei? l-a întrebat pe un ton degajat.

— Știu! s-a răstit Roma. Stai jos!

Juliette a stat jos. I se învârtea capul, și lucrurile le vedea dublu, triplu. L-a urmărit pe Roma smulgându-și haina, făcând-o ghem și înfășurând materialul în jurul pumnalului, apoi apăsând pe cât de tare îndrăznea ca să oprească sângerarea. Juliette nu a protestat. Și-a mușcat doar buza, îndurând durerea.

— *Ce-i cu tine?* a mormăit Roma după o vreme. De ce ai face așa ceva?

— De ce te-aș opri să-ți înjunghii propria soră?

Juliette a închis ochii. Urechile îi țiuiau.

— Cu plăcere!

Frustrarea lui Roma era palpabilă. Juliette știa exact ce gândește – de ce o apărase pe Alisa când la spital ea fusese cea care îl amenințase că îi va omorî sora? Nu se mai lega nimic. Bineînțeles că nu se lega. Pentru că Juliette nu putea să se hotărască odată.

— Mulțumesc! a spus Roma cu o voce care părea să trădeze faptul că nu-i venea să creadă că rostește acele cuvinte. Și acum deschide ochii, Juliette!

— N-am să adorm.

— Deschide-i!

Juliette a deschis ochii, chiar dacă privea în gol. Atunci și-a făcut apariția Alisa, strângând o cutie la piept, cu obrajii roșii, respirând sacadat.

— Am fugit cât de repede am putut, a rostit ea gâfâind. Am să păzesc aleea cât tu...

Alisa nu a încheiat, neștiind precis *ce* avea de gând să facă Roma. A lăsat cutia lângă fratele ei și a alergat în celălalt capăt al aleii. Când a încercat să asculte din nou, Juliette a înțeles că nu se mai auzeau țipete în depărtare. Probabil că Alisa băgase și ea de seamă același lucru: lupta se încheiase. Gangsterii aveau să se împrăștie în curând, în căutarea lor.

Dacă voia să vorbească cu Roma, Juliette trebuia să o facă în acum, înainte să fie prea târziu. El deja nu mai apăsa pe rană, deschizând în schimb cutia ca să scoată din ea o sticlă ce conținea ceva cu miros înțepător. Roma a lăsat sticla deoparte.

— Îți tai haina, a spus el.

În mână i-a apărut imediat un alt pumnal, cu care a tăiat materialul până la gâtul lui Juliette, înainte ca aceasta să poată protesta. După ce i-a tras haina de pe rochia subțire, Juliette nu a mai simțit decât mirosul metalic al sângelui. Dacă nu ar fi fost durerea aceea copleșitoare în umăr, s-ar fi gândit că mirosul vine de la vreo pisică vagaboandă care fată pe aleea acea.

Roma a mormăit o înjurătură și a apucat fermoarul de la spatele rochiei lui Juliette.

— Știi, a spus Juliette, abia putând să-și controleze clănțănitul dinților, pe vremuri mă întrebai înainte să mă dezbraci.

— Taci!

Roma a tras fermoarul în jos. Înainte să tragă rochia, a smuls pumnalul.

— Pentru Dumnezeu...

— Îți sugerez să nu ridici tonul, a spus Roma printre dinți. Vrei să muști o batistă?

Juliette era prea amețită ca să poată răspunde imediat. Avea să-și piardă cunoștința. Cu certitudine.

— N-am de gând să mușc nimic altceva decât mâna ta, a mormăit Juliette. Vie. Detașată de corp.

Drept răspuns, Roma i-a pasat pumnalul cu care o înjunghiase.

— Ține ăsta!

Juliette s-a întins după el cu mâna în care nu avea căscată o gaură sângerândă, apoi a strâns cuțitul la piept, ținându-și rochia ridicată. A clipit ca să rămână trează, apoi l-a urmărit pe Roma lăsându-se pe vine lângă ea. A căutat repede o cârpă curată în cutie și a înmuiat-o în lichidul din sticla cu miros puternic.

Juliette și-a adunat toate forțele ca să nu urle atunci când i-a lipit compresa de rană. Antisepticul a înțepat-o cu ascuțimea a o mie de lame, și lui Juliette i-a trecut prin minte că ar trebui să îl întrebe pe Roma dacă nu cumva încerca să o otrăvească. Roma nu era atent la ceea ce face, ci o cerceta pe ea, căutând un motiv, ceva care să îi ofere o explicație.

Juliette a răsuflat încetișor. În ciuda durerii sfâșietoare, simțea că sângerarea începe să se oprească. Simțea că mintea începe să i se limpezească.

Avea o misiune de îndeplinit.

— Ați fost infiltrați de comuniști.

Juliette și-a întors ușor capul – nu cât să-și deranjeze umărul, dar suficient ca să-l poată privi în ochi pe Roma.

— În interiorul Florilor Albe există o facțiune care lucrează cu ei și le furnizează armele și resursele voastre. Bănuiesc că monștrii sunt chiar rezultatul acestei colaborări.

Roma nu a avut nicio reacție. A dat la o parte compresa și a scos din cutie un ac cu ață.

— Voi coase rana.

Primul instinct al lui Juliette a fost să-i spună să nu o facă. Nu se îndoia că poate să facă treabă bună; dacă trăiai în acel oraș trebuia să știi cum să rupi piciorul unui dușman cu două degete și cum să lipești la loc trupul unui aliat. Dar era ea un aliat? Avea să o pună la loc cu o mână bună?

Roma a scos un sunet de nerăbdare, fluturând acul. Deși își închipuia că ar fi putut să se ridice și să meargă singură la spital, cu o gaură căscată în umăr, Juliette a mormăit și a cedat.

— Așteaptă!

A dat drumul pumnalului pe care îl ținea strâns și s-a întins după bricheta din buzunar. Fără să scoată un sunet, a deschis-o și a apăsat pe scăpărător cu degetul mare. Când s-a aprins flacăra, Roma a îndreptat acul spre ea fără să i se ceară, de parcă ar fi ghicit deja intenția lui Juliette. Uneori era ușor să uite cât de bine se cunoscuseră unul pe celălalt înainte ca să se ducă totul de râpă. Să uite că pe vremuri fuseseră la fel de apropiați ca jumătățile aceluiași suflet, că își anticipau unul altuia cuvintele. În clipa aceea, când Roma îi bătea ușor dosul palmei, cerându-i să stingă flacăra pentru că acul lucea roșu, Juliette nu mai putea să uite.

— Nu îl înfige prea adânc! Nu vreau să-mi rămână cicatrice, a mormăit ea, închizându-și bricheta cu un pocnet.

Roma s-a încruntat.

— Nu prea ești într-o poziție care să îți permită să negociezi mărimea cicatricilor!

— *Tu* ai aruncat cu pumnalul în mine!

— Și acum *eu* te cos. Mai ai și alte doleanțe?

Juliette a rezistat pornirii de a-l strânge de gât.

— Ai auzit vreun cuvânt din ce ți-am spus? l-a întrebat în schimb. În legătură cu comuniștii?

— Da, i-a replicat Roma tern.

A trecut ața prin ac.

— Și nu are niciun sens. Noi nu vrem ca orașul să fie acaparat de comuniști. De ce i-am ajuta cu revoluția lor?

Roma s-a aplecat spre ea, și Juliette a simțit prima împunsătură în piele. A strâns din dinți, îndurând durerea. Trecuse prin lucruri și mai rele, a încercat ea să-și reamintească. Fusese mai rău când spărsese niște sticle în New York și sfârșise cu copci pe tot brațul. Dar cel puțin acelea fuseseră făcute într-un spital.

— Nu știu de ce, a răspuns Juliette crispată. Dar asta se întâmplă chiar sub nasul tău.

Umărul i-a zvâcnit și Roma i-a strâns imediat brațul, ținând-o nemișcată. Degetele lui erau fierbinți și îi ardeau pielea.

— Și ce, a întrebat Roma, trăgând din nou de ață, ai vrea să fac în această privință?

— Ceea ce trebuie să faci, i-a replicat ea. Să îl găsești pe francez. Pe monstrul din tren.

Acul a pătruns prea adânc. Juliette a icnit și Roma a dat drumul unei înjurături, strângând-o mai tare ca să nu sară în sus.

— Stai nemișcată! i-a poruncit.

— În mod clar încerci să mă omori.

— În mod clar nu mă descurc prea *bine* pentru că ești încă în viață, așa că stai nemișcată!

Juliette a răsuflat prelung pe nas, lăsându-l pe Roma să își reia treaba. Deși încerca să nu se miște, ochii îi tot alunecau spre el, până când Roma s-a foit jenat și și-a îndreptat privirea spre ea.

— Monstrul, a reluat Juliette. Totul va fi mai clar din acel punct încolo.

Dar Roma a clătinat din cap și a întins mâna. Juliette i-a dat pumnalul – același cu care o înjunghiase – și el a tăiat ața de la capătul suturii.

— Nu pot, a răspuns el scurt. Sunt ocupat până peste cap. După cum vezi – și-a încleștat maxilarul și a dat din cap spre capătul aleii, unde Alisa stătea de pază –, vendeta ne trage în jos, odată cu nebunia care face victime în masă. Mă tem că, dacă voi trimite oameni pentru a-l găsi pe șantajist, nu voi face decât să provoc și mai multe atacuri și, în vreme ce aud că voi aveți deja un vaccin, noi...

— Ți-l dau. Mostre. Documente. Ia-le și du-le în laboratoarele voastre ca să recreați vaccinul!

Ciuda întipărită pe chipul lui Roma s-a topit în pură uluială. Nu i-a luat însă mult să-și revină din stupoare și să-și reia treaba, scoțând un bandaj din cutie cu fruntea încruntată și apoi așezându-l peste rana lui Juliette.

— Ți se permite?

Bineînțeles că nu, a pufnit Juliette fără cuvinte. În ce versiune a realității ar fi fost dispusă Banda Stacojie să le ofere vaccinul Florilor Albe? Niciun ins din bandă nu făcea ceva din bunătate, dacă această bunătate nu îi aducea o mică avere pe piața neagră.

Cu voce tare, Juliette a spus doar:

— Nu.

Roma și-a îngustat din nou privirea și a apăsat puțin prea tare pe bandaj, nu tocmai accidental.

— Cumva, mă îndoiesc că ești dispusă să-ți trădezi propriii oameni, Juliette.

— Nu îmi trădez oamenii, a replicat ea, igborând usturimea. Mă împotrivesc tatălui meu. Oamenii mei nu vor avea de suferit

dacă Florile Albe vor suferi și ele mai puțin. Pierderile tale nu sunt câștigul meu.

Roma a întins bandajul. Văzând că terminase ce avea de făcut, Juliette s-a folosit de mâna nevătămată ca să-și tragă rochia peste rană, felicitându-se singură că nu-i scăpase niciun strigăt de durere.

— Nu este? a întrebat-o Roma.

S-a foit din nou în spatele ei și a prins fermoarul, dar nu l-a tras imediat. Degetele lui au întârziat acolo, la un milimetru de pielea ei, deși Juliette le simțea apropierea ca pe o atingere fizică pe spatele gol.

— Nu atunci când vine vorba de nebunie.

Lui Juliette i se uscase gâtul. Nu îi vedea chipul. Nu știa cum să interpreteze lucrurile.

— Pot să te ajut să orchestrezi o spargere – Roma a tras brusc fermoarul –, dar, în schimb, dă-mi monstrul din rândul Florilor Albe. Am de gând să dau de cap lucrurilor.

Juliette a simțit respirația lui Roma încolăcindu-i-se în jurul gâtului, la fel de grea ca toate lucrurile care rămâneau nerostite între ei. A simțit brusc o presiune în celălalt braț și a înțeles că Roma o ajuta să se ridice. Aproape ca unul, s-au ridicat, urmărind briza care adia pe alee și apoi se avânta spre cer.

Juliette s-a răsucit. Vântul se potolise. Era frig acolo, desigur, dar ea nu îl simțea. Haina îi era sfâșiată în două, la pământ, iar rochia îi era ruptă la spate. Sacoul lui Roma zăcea într-o parte, ud de sânge, iar mânecile cămășii îi erau ridicate până la coate, ca să nu se păteze de la mâinile însângerate. Când stăteau așa, atât de aproape, încât inimile lor puteau vorbi, Juliette nu mai știa ce înseamnă frigul.

— Ești de acord? a întrebat Juliette aproape în șoaptă.

Roma a făcut un pas îndărăt. Brusc, răcoarea s-a strecurat înăuntru și i-a învolburat rochia lui Juliette, făcându-i pielea de găină în lungul brațelor.

— Pentru vaccin, a spus Roma. De acord.

Încă o zi în care supraviețuia. Încă o zi în care Roma o lăsa să scape fără să-i lipească țeava unui pistol de cap. Cât avea să mai reziste așa? Cât avea să mai treacă până urma să cedeze sau să îl lase pur și simplu să tragă?

Juliette și-a plecat capul, imitând o reverență, și apoi a dat să plece. Atunci Roma a întins brațul, împiedicând-o să mai facă vreun pas.

— De ce ai făcut asta? a întrebat-o el. De ce ai sărit în fața Alisei?

Juliette și-a întredeschis buzele. *Pentru că nu suport să te văd suferind, chiar dacă eu sunt cea care te rănește cel mai tare.*

Ar fi vrut să rostească cuvintele cu voce tare. Îi stăteau pe limbă. Îi ardeau beregata, implorând-o să le elibereze. Ce mai conta încă un secret între ei doi? Ce nu ar fi putut ei să înfrunte, când se luptaseră deja cu un monstru și cu stelele însele?

Apoi, din capătul aleii, a răsunat vocea Alisei:

— Vin oameni! Juliette, poate că ar fi bine să pleci.

Juliette a auzit și ea vocile. Erau încă la o oarecare depărtare, dar distincte. Oamenii vorbeau unii peste alții în rusă. Râdeau, povestind despre Stacojiii morți, despre oamenii ei căzuți la pământ, cu ochii goi înălțați spre ceruri.

Asta a făcut-o pe Juliette să-și aducă aminte cine e. Asta i-a pus din nou adevărul dinaintea ochilor, ca și cum ar fi primit o palmă peste față.

Nu era o luptă pentru iubire. Era o luptă pentru supraviețuire.

— Mă întrebi de ce? a spus Juliette cu glas tăcut.

A înghițit un nod, păstrând doar minciuni în gură, ca pe un șir de colți.

— Te-a împiedicat să mă omori, nu-i așa? Îți tot spun, Roma: am nevoie de cooperarea ta.

Într-o clipă, pornirea împăciuitoare s-a dizolvat de pe chipul lui Roma. Era nebun dacă-și închipuia că adevărul avea să facă lucrurile mai ușoare. Gândul că lucrurile s-ar fi putut sfârși altfel decât cu ei doi nimiciți de datoria de sânge i-ar fi sfâșiat doar și mai adânc.

— Joi, a spus Juliette.

Vocile Florilor Albe se apropiau.

— Chenghuangmiao, la ora nouă. Să nu întârzii!

Juliette s-a îndepărtat înainte ca celelalte Flori Albe să-și facă apariția pe alee, înainte ca Roma să vadă lacrimile umplându-i ochii din pură, pură frustrare că fuseseră reduși la ceea ce erau.

Roma a răsuflat și i-a dat un șut sacolui plin de sânge. Nu mai putea fi salvat, dar lui puțin îi păsa.

— Roma! a exclamat una dintre Florile Albe, dând cu ochii de el în mijlocul aleii.

Oamenii i-au cercetat pe el și pe Alisa, băgând de seamă sângele de pe mâinile lui Roma și ținuta lui răvășită. Avea cu siguranță câteva vânătăi după încăierarea cu Juliette.

— Ce cauți aici?

— Lăsați-ne! s-a răstit el.

Florile Albe și-au văzut rapid de drum, fără să mai scoată niciun cuvânt. Încetișor, Alisa s-a apropiat de el, cu capul plecat într-o parte. În loc să se grăbească să-l întrebe ce se întâmplase, a început să strângă trusa de prim ajutor.

— *La naiba!* a șuierat Roma.

O avusese la mână. Chiar acolo. Putea să omoare oricât de mulți Stacojii pe stradă, să îi țintească extrem de ușor pe cei care se repezeau la el cu cuțite. Dar nimic din toate acestea nu conta dacă nu putea să dea lovitura mortală în inima Bandei Stacojii. În Juliette. Răzbunarea exercitată asupra părților colaterale nu era deloc răzbunare, ci lașitate. Și poate că era un laș. Era un laș care nu putea să nu iubească ceva diabolic.

— Ce-a fost asta? l-a întrebat Alisa simplu.

Roma și-a trecut mâinile prin păr. O șuviță întunecată i-a alunecat în ochi, acoperind cu totul lumea în negru.

— Ar trebui să te întreb mai întâi dacă ești bine, a oftat el. Ești rănită?

Alisa și-a scuturat capul.

— De ce-aș fi rănită?

S-a lăsat în jos, rezemată de perete.

— Juliette a sărit în fața pumnalului.

Într-adevăr. Iar Roma nu putea să găsească nici măcar o explicație pentru acea faptă... sau, în orice caz, nu una care să aibă sens, în ciuda a ceea ce spusese ea.

— Deci? a insistat Alisa. De ce ai încercat să o ucizi pe Juliette?

Roma s-a hotărât să se așeze și el. S-a tras mai aproape de sora lui, de parcă ar fi așteptat împreună să li se spună o poveste înainte de culcare și nu ar fi fost, de fapt, ascunși pe o alee însângerată.

— Ei bine, cu două generații în urmă, bunicul ei l-a ucis pe al nostru...

Alisa nu era fraieră.

— Lasă datoria de sânge! Colaborai cu ea, apoi, brusc, ai renunțat. Am auzit zvonurile – și pe cele care sună logic, și pe acelea care sunt gogonate și demne de râs. Care e adevărul?

Roma și-a dat părul din ochi. Inima încă îi bătea cu putere, iar palmele îi erau ușor umede.

— Este... este complicat.

— Nimic pe lume nu este complicat, ci doar neînțeles.

Roma i-a aruncat o privire lungă Alisei, încrețindu-și nasul. Alisa și-a încrețit și ea nasul cârn și, dintr-odată, frații au părut două imagini în oglindă.

— Ești mult prea înțeleaptă pentru vârsta ta fragedă!

— Tu ai nouăsprezece ani. Nu ești cu mult mai mare decât mine, să știi.

Alisa a răpăit cu degetele pe genunchi.

— Tata știe?

— A fost ideea lui, a mormăit Roma.

Înțelegând că nu mai putea să ascundă lucrurile de sora lui, Roma a luat-o de la început, de când Lordul Montagov îl chemase în biroul lui ca să discute despre un plan, iar Roma surprinsese o privire șmecheră și atotștiutoare din partea lui Dimitri în camera de zi.

— Ultima parte a fost călătoria în Zhouzhuang, a încheiat el. Apoi Stacojiii ne-au aruncat în aer adăpostul și atunci am înțeles că alianța se destrămase.

Alisa își menținea privirea ațintită la peretele din față, în mod clar încercând să asimileze informațiile. I se învârteau rotițele în cap și fruntea începuse să i se încrețească. Roma era convins că nu avea să poată înțelege nimic din ce se întâmplase și și-ar fi consumat degeaba energia încercând să o facă.

— Aproape că mi-aș fi dorit să rămân acolo.

Încrâncenarea Alisei s-a topit într-o clipă, surprinsă de schimbarea bruscă de ton a lui Roma.

— În Zhouzhuang? a pufnit ea. E așa liniște acolo!

— Avem nevoie de puțină liniște. Orașul ăsta e tot timpul extrem de gălăgios.

Roma și-a lăsat capul pe spate, cu privirea ațintită la norii de pe cer. Dorința de a fugi îi dădea târcoale de ani de zile: era ca un

susur constant care se învârtea în jurul ideii de libertate. Și-a amintit de o noapte târzie în care se rezemase de pervazul ferestrei din camera lui, cu obrajii încă dogorindu-i din cauza disciplinei pe care i-o aplicase Lordul Montagov. Își dorise să se adune și să se facă nevăzut, să trăiască o viață undeva în afara granițelor acestui oraș. Își dorise să respire un aer care să nu miroasă a fum ieșit pe coșul fabricii. Își dorise să stea la umbra unui copac mare, să se rezeme de trunchiul lui și să nu vadă în fața ochilor decât verdeață. Și cel mai mult, în acea noapte din 1923, și-o dorise pe Juliette înapoi, își dorise să fugă alături de ea, departe de lanțurile familiilor lor.

Doar că știa prea bine ce ar fi însemnat asta: să le lase pe Florile Albe fără moștenitor, să lase un gol pe care l-ar fi putut revendica orice suflet plin de ură.

— E gălăgios pentru că asculți, a spus Alisa.

— E gălăgios pentru că toată lumea îmi vorbește și nu mă lasă și pe mine să zic ceva.

Roma a oftat și și-a lipit palmele însângerate de ochi. Așteptări constante din partea Florilor Albe. Așteptări constante din partea tatălui său. Așteptări constante de la *oraș* în sine.

— Îmi închipui că ar fi mai plăcut să duci o viață simplă. Să prinzi pește pe care să îl vinzi în fiecare dimineață la piață pentru a-ți câștiga existența, în loc să faci negoț cu munți de opiu pentru grămezi de bani de care nu vom avea niciodată nevoie.

Alisa a cugetat la cuvintele lui. Și-a tras genunchii la piept și și-a rezemat brațele de ei.

— Eu cred, a zis ea, că spui asta pentru că noi am fost bogați toată viața.

Roma a zâmbit trist. Așa era. Nu se născuseră pentru a duce o viață simplă, așa că nici nu o meritau. Avuseseră nevoie de munca a generații întregi pentru a ajunge în punctul în care se aflau acum, așa că cine era Roma ca să dea cu piciorul la tot?

Cu toate acestea, această parte din el nu părea să amuțească niciodată. Această parte care ar fi vrut să fugă, această parte care-și dorea o viață diferită. Poate că, dacă ar fi putut să șteargă toate amintirile copilăriei, atunci ar fi putut să șteargă și acele gânduri, însă așa avea să-și amintească pentru totdeauna cum stătuse întins cu Juliette într-un parc – la cincisprezece ani, fără nicio grijă pe lume, cu capul în poala ei, în timp ce ea își lipea gingaș buzele de obrazul lui –, senzația mătăsoasă a ierbii care-i mângâia degetele și foșnetul de aripi al păsărilor care cântau pe ramurile din jurul lor. Avea să-și amintească pentru totdeauna acel colț de lume în care nu-i putea atinge nimeni, acel tărâm care era doar al lor, și faptul că gândise: *Asta – asta este singura fericire completă pe care am simțit-o vreodată.*

Nu avea să poată amuți niciodată *acea* parte din el, iar cum Juliette era întrețesută în acele amintiri, cum ar fi putut să o ucidă pe *ea*?

Din celălalt capăt al aleii s-a auzit atunci un zgomot – o pietricică alunecând pe pavaj. Câteva clipe mai târziu, și-a făcut apariția Benedict, care i-a privit încruntat pe verii lui întinși pe trotuar.

— Ce faceți? Trebuie să mergem.

Roma s-a ridicat în picioare fără să protesteze, împingând în umbră cutia de prim ajutor. I-a întins mâna Alisei.

— Haide!

După ce s-a ridicat, i-a ciufulit părul blond, luându-se amândoi după Benedict, îndreptându-se spre casă.

Abia după ce au pătruns pe teritoriul Florilor Albe și Alisa a început să-și târască picioarele prin pietriș, Roma a clipit brusc, ațintindu-și ochii în ceafa lui Benedict. Nu se gândise prea mult la apariția vărului lor. Dar acum, când Benedict i-a cerut Alisei să meargă cum trebuie ca să nu-și strice încălțările, și-a dat seama că nu auzise pași înainte ca vărul lor să se apropie de ei.

Cât timp stătuse oare Benedict ascuns pe acea alee și cât ascultase din discuția lor?

Douăzeci și patru

NTR-O FABRICĂ DIN PARTEA DE EST A ORAȘULUI, ÎNTR-O după-amiază întunecată de joi, mașinăriile amuțesc toate deodată. Maistrul își ridică fruntea de pe birou, amețit de somn, cu o dâră de salivă atârnându-i în barbă. Își șterge fața și își rotește privirea în jur, descoperind că toți muncitorii au dispărut și că în urma lor au rămas doar mesele înghesuite și materialele împrăștiate pe jos.

— Ce-i asta? mormăie el în barbă.

Au un program strict de urmat. Muncitorii nu știu asta? Dacă nu reușesc să predea materialele până la sfârșitul săptămânii, șefii cei mari de la vârf vor fi furioși.

Ah, dar muncitorilor nu le pasă de astfel de lucruri.

Maistrul se întoarce și, tresărind, dă de ei în spatele lui, înarmați și gata de atac. O lovitură e îndeajuns. Tăietura unui pumnal în jurul gâtului și e la podea, zvârcolindu-se, cu mâinile strânse în jurul rănii, încercând zadarnic să împiedice sângele să se reverse. Râul roșu se scurge oricum. Nu se oprește până ce maistrul nu mai e decât un trup fără viață într-un lac stacojiu. Sângele se lipește de încălțările muncitorilor lui, ale ucigașilor lui. E purtat, stradă după stradă, o urmă palidă în roșu pe pavajul sfărâmicios, până în Concesiune, unde pătează trotuarele curate. Asta este revoluția, până la

urmă. Sânge împrăștiat din ușă în ușă, strident, cu zbucium, până când cei bogați nu mai au cum să-și ferească privirea.

Însă revoluția nu a ajuns în acest punct – nu încă. Oamenii încearcă iar să o înfăptuiască, dar sunt încă speriați după ce ultima lor răscoală a fost înăbușită și, oricât de tare și-ar sparge piepturile, numărul lor este mic. Nu își pot face auzit glasul până în Chenghuangmiao, unde două fete stau într-o ceainărie și pun la cale un atac, desenând cu cărbunele pe o coală de hârtie în vreme ce briza rece bate la ferestre. Se aude un țipăt, iar fata în rochia strălucitoare din Occident iese din ceainărie, cu trupul aplecat pe jumătate la cel de-al doilea etaj, căutând din priviri de unde vin necazurile.

— Relaxează-te! îi spune cealaltă, îndepărtându-și o firimitură de pe *qipao*. Am auzit că poliția a înăbușit revoltele înainte să ajungă prea departe. Concentrează-te asupra acestui plan scandalos prin care avem de gând să ne furăm propriul vaccin!

Un oftat.

— *Oare* au înăbușit revoltele? Mie mi se pare că una e pe cale să izbucnească chiar aici.

Moștenitoarea Bandei Stacojii își înclină capul spre scena de afară unde un mic grup cu pancarte cere sindicalizarea și stârpirea gangsterilor și a imperialiștilor. Își anunță doleanțele de parcă vor să adune suficienți susținători de partea lor pentru a schimba cursul istoriei.

Însă orașul nu le știe numele. Orașului acestuia nu îi pasă.

Atunci își face apariția un grup de Flori Albe – o adunătură, nimic mai mult decât ochii și forța brută a bandei, cei care păzesc teritoriul. Cetățenii ieșiți la cumpărături se grăbesc să plece, convinși că n-ar trebui să fie martori la ce are să se întâmple, și nu greșesc. Soarele este acoperit de un nor dens. Apa din iazul de sub podul Jiuqu capătă o nuanță cu un ton mai închisă. Florile Albe evaluează situația, șoptind între ei, și apoi – cu repeziciunea pe

care doar antrenamentul o poate da – își ridică armele și îi ucid pe jumătate dintre cei adunați acolo.

Sus, în ceainărie, fetele tresar, dar nu pot face nimic. Protestatarii care au rămas în viață se împrăștie, dar polițiștii așteaptă deja, la ordinele Florilor Albe. Supraviețuitorii se zvârcolesc, șuieră și scuipă, dar cu ce folos? Deocamdată, furia lor nu le poate aduce decât găuri în piept.

— Pe vremuri, credeam că orașul acesta pe care îl voi moșteni se preschimbă într-unul controlat de ură, rostește fata în aerul rece. Credeam că este vina noastră, că datoria de sânge a distrus tot ce era bun.

Fata își întoarce privirea spre verișoara ei.

— Dar el este demult îmbibat de ură.

Ura mustise în ape cu mult dinainte ca primul glonț al Stacojiilor să fie tras împotriva Florilor Albe; era acolo de când britanicii aduseseră opiul în oraș și înhățaseră ce nu era al lor; de când străinii mărșăluiseră pe acel pământ și orașul se fracturase în bucăți, divizat de legi străine care hotărau ce e bine și ce e rău.

Astfel de lucruri nu se duc odată cu timpul. Nu pot decât să crească și să putrezească, emanând otravă ca un cancer care se întinde, încetul cu încetul.

Iar acum, din clipă în clipă, orașul se va întoarce pe dos, viciat de veninul din propriile-i oase.

Numărul de mesageri pe care Benedict îi plătise în ultima oră era îngrijorător, dar Marshall a încercat să nu tragă concluzii pripite. Îi era întotdeauna greu să-și găsească un ascunziș bun, astfel încât să fie destul de departe pentru ca Benedict să nu se simtă urmărit, dar suficient de aproape, încât să poată auzi ce se întâmplă.

— Plănuiești un asalt? a murmurat Marshall. Pentru ce ai avea nevoie de atâtea Flori Albe?

De parcă l-ar fi auzit, Benedict și-a ridicat brusc capul și Marshall s-a aplecat rapid, lipindu-se de acoperiș. Erau aproape de cartierul general, în partea aglomerată a orașului, unde colțurile de stradă erau gălăgioase și aleile se întretăiau cu sute de culmi din bambus pe care erau atârnate rufe la uscat. Chiar dacă lui Benedict i se păruse că detectează ceva mișcare, Marshall era sigur că cel mai bun prieten al lui avea să creadă că privirea îi fusese înșelată de vreo rochie uriașă, fluturând în vânt.

Marshall devenise atât de palid stând închis tot timpul, încât probabil *chiar* semăna cu o rochie albă.

— Atunci, asta-i tot! l-a auzit pe Benedict spunând și apoi expediind mesagerul.

Dacă nu era vorba de vreo misiune pe care i-o trasase Benedict, atunci Marshall își închipuia că mesagerul ar fi putut să fie trimis să strângă informații. Și-a ițit capul ca să vadă mai bine și chiar atunci Benedict s-a întors spre dreapta, oferindu-i lui Marshall ocazia să întrezărească funda roșie pe care o ținea în mână.

Marshall s-a scărpinat în creștetul capului.

— Să nu-mi zici că ți-ai făcut o iubită, a mormăit el. Eu sunt mort de doar cinci luni și tu te-ai apucat să le cumperi cadouri femeilor?

Apoi Benedict a scos o brichetă și a dat foc fundei. Marshall a căscat ochii mari.

— Ah! Ah, lasă atunci!

Confuzia lui Marshall a crescut, pentru că Benedict a dat drumul fundei și a lăsat-o să ardă, luând-o apoi la pas pe alee către casă. Marshall nu l-a urmat – ar fi fost prea riscant –, dar a rămas acolo o vreme, privind încruntat cum panglica se preschimbă în cenușă. Nu i se părea că avea să se elucideze prea curând care era planul lui Benedict, așa că s-a șters de praf și a coborât de pe acoperiș, îndreptându-se spre adăpost. Avea o mulțime de

elemente care-i completau deghizarea: o haină, o pălărie, chiar și ceva cu care își acoperise fața, prefăcându-se bolnav.

Aproape ajunsese la apartament când o avalanșă de țipete a reverberat din capătul străzii. Marshall și-a ridicat fruntea, căutând să afle de unde veneau zgomotele. Era vorba de protestatarii de pe la marginile adunării, așa că nu le-ar fi acordat prea multă atenție dacă nu i-ar fi văzut pe soldații naționaliști care alergau din celălalt capăt al străzii, năvălind asupra oamenilor cu bastoanele pregătite. Marshall s-a întors rapid, dar unul dintre soldați îl văzuse și încerca să își dea seama dacă luase și el parte la protest.

Nu are cum să te recunoască, și-a spus Marshall, cu inima bubuindu-i în piept. Chipul îi era complet acoperit. Nu existau riscuri.

Chiar și așa, după ce Marshall a deschis ușa de la adăpost și a tras zăvorul în urma lui, după ce protestele au fost înăbușite și împrăștiate departe de teritoriul străin, tot se mai simțea urmărit.

Juliette își croise drum spre Chenghuangmiao devreme. Înainte să se despartă la ceainărie ca să-și vadă fiecare de comisioanele ei, ea și Kathleen stabiliseră să se reîntâlnească la ora nouă seara – după apusul soarelui, după lăsarea întunericului –, dar ea ajunsese cu un sfert de oră mai devreme. I-au fremătat nările simțind mirosul sângelui care rămăsese în urma muncitorilor împușcați în timpul zilei.

— Am auzit că a fost o revoltă aici.

Juliette aproape a sărit în sus. S-a întors cu fața la Roma, care înainta spre ea în lumina palidă a vitrinelor, cu jumătate de chip puternic luminată și cu cealaltă învăluită în umbre. Avea pe cap o pălărie, iar apoi s-a oprit alături de ea și-a tras-o în jos, astfel încât trăsăturile să îi rămână ascunse și doar Juliette, care îl privea direct în față, de la câțiva pași, să îl poată identifica.

— Nu a fost o revoltă în adevăratul sens al cuvântului, a răspuns ea. Oamenii tăi au lovit rapid.

— Da, păi…

Roma a inspirat adânc. În ciuda gerului care le amorțea nasurile, în ciuda mirosurilor de carne prăjită care adiau de la restaurantele din apropiere, și el a simțit sângele ce se îmbiba în pământul de sub tălpile lor.

— Au mâna grea uneori.

Juliette a strâns din buze, dar nu a spus nimic. A așteptat să treacă un grup de bătrâni, apoi și-a înclinat ușor bărbia spre dreapta, către temelia clădirii de alături.

— Acesta este laboratorul nostru, a spus ea. Dar trebuie să o așteptăm pe Kathleen. Ea te va ajuta să intri, cât îi distrag eu atenția lui Tyler.

Roma a ridicat o sprânceană.

— Tyler e aici?

— *Locuiește* aici de o vreme.

Juliette a arătat spre ferestrele de deasupra laboratorului.

— Avem apartamente. E paranoic, nu vrea ca Florile Albe să ne fure cercetările.

— Și iată-te, ajutând o Floare Albă să vă fure cercetările!

— El nu are perspectivă, a răspuns Juliette simplu. Uită-te, Roma!

— La laborator?

Juliette a dat din cap.

Roma s-a apropiat suspicios de ferestrele înguste care se ridicau din beton. Deși angajații plecaseră acasă, înăuntru era încă lumină. L-a văzut pe Tyler la biroul din fața sălii, răsfoind o carte lângă ceva ce părea un munte albastru.

Roma s-a tras repede înapoi ca să nu fie văzut.

— Ce e *aia*? a întrebat.

— Vaccinul, i-a răspuns Juliette. L-am creat în formă solidă. E ușor dizolvabil în sistemul de canalizare, dar extrem de inflamabil în formă solidă.

Cel puțin asta reușise Juliette să înțeleagă din rezumatul pe care îl făcuse tatăl ei la finalul întâlnirii din ziua respectivă. Urmau să îi dea drumul în rezerva de apă de pe teritoriul Stacojiu, imunizându-i astfel și protejându-i pe oamenii lor.

Roma a dat scurt din cap, lăsând să se înțeleagă că pricepuse la ce se referea ea.

— Inteligent! a apreciat el. Florile Albe nu trăiesc pe teritoriul vostru, iar cei care ar risca să se strecoare în vreo casă pentru a consuma apa ar putea fi prinși și și-ar pierde viața. Iar comuniștii se află în afara teritoriului vostru, cel mai probabil în zonele sărace și la periferie.

— Așa că afacerea este în întregime a Stacojiilor, a încheiat Juliette. Cei care vor să fie imuni trebuie să jure credință Bandei Stacojii și să intre fizic sub protecția noastră, să ne plătească chiriile și să crească numărul celor care ne sunt loiali. Din păcate, nu pot să-mi asum niciun merit. Ideea a fost întru totul a lui Tyler.

— Și *asta* tot ideea lui Tyler a fost?

Juliette s-a răsucit, alarmată de vocea necunoscută. Pentru o fracțiune de secundă inima i s-a oprit în loc și mâna i-a tresărit, gata să apuce pumnalul, aproape hotărâtă să ucidă potențiala amenințare. Apoi privirea i s-a obișnuit cu întunericul și și-a dat seama că cea care vorbise fusese *Rosalind,* care pășea în spatele lui Kathleen. Kathleen s-a oprit pufnind.

— Nu eu am invitat-o, a anunțat-o ea, potrivindu-și mânecile cu un salut politicos din cap către Roma. A bănuit că îi ascund ceva și a venit din proprie inițiativă.

Roma i-a răspuns la salut.

— Juliette, a rostit Rosalind cu emfază, cum vara ei nu îi răspunsese. Nu cumva colaborarea ta cu moștenitorul Florilor Albe se încheiase?

Juliette nu avea nici timpul, nici energia necesare pentru asta. Și-a apăsat părul, înghițindu-și un pufăit. De undeva, din apropiere, s-au auzit clopote ce anunțau ora nouă fix.

— Lucrez cu el de bunăvoie.

— De bunăvoie...

Cuvântul s-a risipit, în vreme ce deruta și uluiala de pe chipul lui Rosalind creșteau. Privirea i s-a plimbat de la Juliette la Roma și apoi înapoi la Juliette, iar vara ei a rezistat impulsului de a tresări, știind că Rosalind nu avea cum să își dea seama de lucrul de care se temea ea.

— Complotezi pe față cu dușmanul. Ai ocazia să îl împuști în cap, chiar acum...

Rosalind vorbise de parcă Roma nu ar fi stat chiar acolo, ascultând-o cum îi plănuiește moartea.

— Ai încredere în mine!

Juliette a încercat să sune rezonabil.

— Există o mare diferență între a ucide un dușman prea devreme și a-l ucide exact la momentul potrivit. Acum nu este momentul potrivit.

Rosalind a făcut un pas îndărăt.

— Întotdeauna lucrurile se rezumă la asta, a spus ea încetișor. Voi decideți când contează și când nu contează datoria de sânge. Familia Cai decide când Florile Albe le sunt dușmani și când nu, iar noi, restul, trebuie să ne supunem.

— Rosalind! a atenționat-o Kathleen.

Juliette a clipit, surprinsă de acuzații. Voia să creadă că Rosalind e doar supărată, că ea consideră că nu este cinstit cum Juliette poate colabora cu Roma fără să îndure nicio consecință, în vreme

ce ea e nevoită să se furișeze ca să se întâlnească cu iubitul ei. Doar că aceste bănuieli contrastau cu resentimentele care răzbăteau în tonul lui Rosalind. Păreau mai profunde de atât. Păreau mai *vechi* – nu o răbufnire furioasă de moment, ci ceva care crescuse și se sedimentase în timp.

Rosalind a clătinat din cap.

— Nu contează, a grăit ea încetișor. Trebuie să mă duc să-mi fac tura la clubul burlesc.

Le-a întors spatele și a plecat, tocurile țăcănindu-i cu iuțeală în timp ce dispărea în mulțimea din Chenghuangmiao. În urma ei s-a așternut tăcerea. Privirea lui Juliette a alunecat spre Roma. El nu părea să fi fost impresionat în vreun fel de episod. Arăta doar plictisit, iar afară era prea întuneric pentru ca Juliette să îi poată descifra celelalte trăsături.

— Ne pierdem timpul, a spus Juliette răgușit când a deschis iar gura. Am să umblu la panoul electric din spatele restaurantului și apoi îl voi ademeni pe Tyler în apartamentul lui de deasupra. La semnalul meu, Kathleen, îl poți însoți pe Roma în laborator. Bănuiesc că voi doi vă veți prinde ce hârtii sunt importante. Suntem gata?

Kathleen a dat din cap. Roma a ridicat și el din umeri în semn de aprobare.

Juliette a oftat.

— În ordine.

S-a avântat în restaurant.

— Presupun că ar fi trebuit să clarificăm ce semnal ne va da Juliette, a comentat Kathleen, după ce restaurantul s-a cufundat în întuneric.

Câțiva dintre clienții dinăuntru au strigat uimiți. În rest, ceilalți și-au continuat masa.

— Da, păi, a zis Roma Montagov, având în vedere că vorbim despre Juliette, bănuiesc că va fi ceva strident și foarte evident.

Lui Kathleen i-a scăpat un sunet amuzat și, deși și l-a înăbușit imediat, expresia de pe chipul lui Roma s-a schimbat puțin – nu într-atât cât să trădeze amuzament, dar nu mai era cu siguranță nici una stoică. Frivolitatea neoportună a lui Kathleen s-a preschimbat însă imediat într-o stare de alertă. În timp ce așteptau în tăcere, încordați, Kathleen și-a mușcat buza, încercând să-și înfrângă pornirea de a vorbi din nou. Nu era prima oară când îi observa pe Roma Montagov și pe Juliette lucrând împreună, în ciuda nenumăratelor lor încercări de a se asasina unul pe celălalt. Dar cum Juliette nu voia să îi spună de ce…

— Sper că înțelegi, a zis Kathleen, neputând să se abțină, că Juliette îți face o mare favoare.

Roma a pufnit imediat.

— În acest oraș, nimeni nu face favoruri. Totul e calculat. Ai auzit ce i-a spus surorii tale, nu-i așa?

Kathleen auzise. „Există o mare diferență între a ucide un dușman prea devreme și a-l ucide exact la momentul potrivit." Și se părea că ea e singura care auzise tremurul din vocea verișoarei ei ce arăta că minte. Foarte straniu! Atât faptul că Roma Montagov părea înfuriat de dorința lui Juliette de a-l distruge și că ea putea să vadă că, de fapt, Juliette nu își dorea absolut deloc asta.

— A spus ceea ce credea că vrea Rosalind să audă.

Roma s-a încruntat.

— Mă îndoiesc.

Kathleen și-a plecat fruntea.

— De ce?

De data asta Roma a râs. Era un sunet de uluire, de parcă tânăra l-ar fi întrebat dacă e posibil să respiri fără aer.

— Domnișoară Lang, a grăit el, cu glasul încă plin de uimire, în caz că ai uitat, eu și Juliette suntem dușmani de moarte. Noi doi, de asemenea, suntem dușmani de moarte.

Kathleen își fixa pantofii cu privirea. Începuseră să se prăfuiască, adunând mereu toate nimicurile aruncate pe trotuare.

— Nu uit, a rostit ea încetișor, apoi s-a aplecat ca să-și șteargă tocurile. Pe vremuri, credeam că vendeta ar putea fi oprită dacă ambele bande s-ar înțelege una pe cealaltă. Obișnuiam să pun la cale o mulțime de planuri pe care i le trimiteam lui Juliette în America. Atâtea lucruri pe care am fi putut să le spunem, atâtea propuneri pe care am fi putut să le facem astfel încât să convingem Florile Albe că suntem oameni care nu merită să moară!

Kathleen s-a îndreptat de spate. Juliette încă nu dăduse niciun semn. Aveau în fața lor doar o clădire întunecată, zumzăind de clienți nedumeriți ce tot intrau și ieșeau. Roma și-a tras pălăria pe ochi, ca să nu fie recunoscut, dar a rămas cu urechile ciulite.

— Doar că nu de asta e vorba, nu-i așa? Nu a fost niciodată o problemă de alienare. Nu contează cu câtă sinceritate și profunzime le-am vorbi Florilor Albe despre durerile noastre. Le știți deja. Le-ați știut dintotdeauna, pentru că și voi ni le-ați spus pe ale voastre.

Roma și-a dres vocea.

— Nu acesta e rostul unei vendete? a întrebat el în cele din urmă. Suntem egali. Nu încercăm să ne colonizăm unii pe alții așa cum au făcut-o străinii. Nu încercăm să ne controlăm unii pe alții. Este doar un joc al puterii.

— Și nu este teribil de obositor? l-a întrebat Kathleen. Ne distrugem unii pe alții pentru că vrem să fim singurii din acest oraș și ne pasă prea puțin de suferința celuilalt. Cum putem trăi așa?

Tăcere. Expresia de pe chipul lui Roma era una încordată, de parcă ar fi încercat să-și dea seama cum de se lăsase prins în această

discuție. Deasupra lor se adunau norii, atât de deși, încât păreau să pregătească o furtună.

— Îmi pare rău!

Acum era rândul lui Kathleen să fie uluită.

— Pentru ce?

— Pentru că nu am o soluție, presupun.

Oare chiar nu avea? Cum ar fi putut să aibă cu adevărat vreunul dintre ei regrete, când nu făceau nimic ca să schimbe lucrurile?

— Scuzele nu folosesc la nimic, i-a spus Kathleen direct.

Știa prea bine că Juliette își dăduse seama de asta cu mult timp în urmă. De aceea verișoara ei nu pusese în aplicare niciunul dintre planuri. De aceea evita întotdeauna subiectul și prefera să vorbească despre barurile și petrecerile ei în scrisori.

— Atâta vreme cât Banda Stacojie și Florile Albe au speranța unui viitor în care una dintre ele este unica putere, vendeta nu se va stinge.

Roma Montagov a ridicat din umeri.

— Atunci există o soluție. Distrugerea bandelor.

Kathleen a tresărit, aproape izbindu-se de peretele lângă care se pitiseră.

— Nu! a făcut ea îngrozită. Asta s-ar putea să fie mai rău decât vendeta.

Ar fi însemnat lupte fără sfârșit și reguli încălcate la tot pasul de politicieni mincinoși. Nimeni nu avea să fie atât de loial pe cât erau gangsterii acestui oraș. *Nimeni.*

În acea clipă, zgomotul de sticlă spartă i-a întrerupt lui Kathleen șirul gândurilor. Și-a ridicat rapid privirea și a văzut o carte zburând pe fereastra de la al treilea etaj. Din interiorul clădirii s-a auzit un strigăt, apoi tropăit de pași pe scări și o voce care părea să fie a lui Tyler, chemând ajutoare.

— Acesta este semnalul nostru, a spus Roma Montagov, îndreptându-se deja spre intrare.

Cu inima bătându-i cu putere în piept, Kathleen a luat-o după el. I se făcuse pielea de găină pe ceafă. Era întotdeauna agitată atunci când trebuia să îndeplinească misiuni care i-ar fi putut provoca necazuri, iar o spargere în propriul lor laborator putea fi cu siguranță considerată mai periculoasă decât participarea ei sub acoperire la întâlnirile comuniștilor.

— Ar fi bine să ne grăbim, l-a avertizat Kathleen pe tânăr. Nu avem cum să știm cât timp va putea Juliette să îi distragă atenția lui Tyler.

Au coborât rapid în laborator. Era cufundat în întuneric. Kathleen și-a mijit ochii, grăbindu-se să evite o masă în timp ce pipăia cu mâinile în jur ca să-și croiască drum. Roma nu părea să întâmpine aceleași probleme. El își scosese deja un săculeț din haină și profita de o rază de lună care se strecura pe geam ca să vadă pe unde merge. S-a grăbit să ia mostre din mormanul care se afla în mijlocul laboratorului. Textura lui era maleabilă ca argila și ușoară ca praful.

— Domnișoară Lang, unde sunt documentele?

Kathleen și-a încrețit nasul, bâjbâind încă, fără să se descurce prea bine.

— Au făcut zeci de copii, așa că sunt pretutindeni în jurul nostru. Asigură-te doar că pui mâna pe un set complet, nu pe dubluri din aceeași pagină.

Roma a dat drumul săculețului și a băgat din nou mâna în buzunar, scoțând o cutie mică. Kathleen nu și-a dat seama ce face decât după ce a auzit un șuierat și a văzut flacăra aprinzându-se între degetele lui, devorând chibritul.

— Ești nebun? a șoptit Kathleen. Stinge-l! Vaccinul este *inflamabil!*

Strâmbându-se, Roma a stins focul.

— Nu te agita!

S-a întins după un teanc de hârtii.

— Cred că le-am găsit.

Kathleen a oftat și și-a șters sudoarea de pe frunte. Avusese o singură misiune – să îl supravegheze pe Roma, iar el aproape dăduse foc laboratorului.

De deasupra s-au auzit pași bubuituri. În clădire au răsunat din nou zgomote de sticlă spartă și apoi, speriind-o aproape de moarte pe Kathleen, s-a auzit un răpăit în ferestrele de la laborator. Kathleen și-a îndreptat rapid privirea spre lună și a dat de Juliette, care le făcea frenetic semn cu mâna să se grăbească.

— Ai tot ce-ți trebuie? l-a întrebat pe Roma.

Acesta a arătat spre documentele pe care le avea în mână.

— Îți mulțumesc pentru că ai ajutat o Floare Albă să vă pătrundă în laborator, domnișoară Lang!

Juliette aștepta nerăbdătoare afară, pe jumătate îngrozită că din clădire va ieși Tyler înaintea lui Kathleen și a lui Roma. Sincronizarea greșită ar fi putut să strice totul. Era suficient ca Tyler să se elibereze din legăturile cu care îl imobilizase oarecum în grabă, după ce îl atacase din spate, punându-i o sacoșă în cap. Timpul fusese ceea ce contase cel mai mult: era mai important ca ea să poată ieși din clădire decât ca el să rămână legat toată noaptea.

În cele din urmă, Kathleen și Roma au ieșit din restaurant, pătrunzând iar în aglomerația din Chenghuangmiao. Tot atunci s-a auzit un strigăt asurzitor deasupra lor, pentru că fereastra era spartă. Câțiva trecători ieșiți la o plimbare nocturnă și-au ridicat privirile, dar nu s-au oprit din drum, fără să ia seama la întâmplările bizare care se petreceau prin acele locuri.

O bubuitură. Tyler se eliberase.

— Voi încerca să-i distrag atenția, a zis Kathleen, îndreptându-se deja spre restaurant. Voi doi duceți-vă!

N-au avut nevoie și de alte îndemnuri. Umăr la umăr, Roma și Juliette au pornit cu pași egali, fără să atragă atenția, în vreme ce Tyler năvălea afară din clădire urlând în noapte, cerându-i intrusului să se arate. Roma și Juliette se amestecaseră deja în mulțime și au grăbit pasul. Deși nu se aflau la fel de mulți oameni pe stradă ca în timpul zilei, erau destui ca să îi acopere, astfel încât să se poată retrage pe o alee de unde Tyler nu avea cum să îi vadă.

— Haide! a șoptit Juliette, croindu-și drum înainte.

Pereții aleii se înălțau de o parte și de cealaltă, înalți și sumbri.

— Să nu uiți învoiala, Roma! Găsește-mi-l pe francez!

— Mă voi mișca pe cât de repede pot, i-a răspuns Roma din spate. Îți promit că... *Aah!*

Juliette s-a răsucit gâfâind, alarmată de strigătul înăbușit al lui Roma. Pentru o clipă de uluială, nici măcar nu s-a gândit să-și scoată arma. Nu putea decât să se întrebe cum de îi găsise Tyler când ea credea că le pierduse urma. *Crezuse* că nu avea cum să treacă prin mulțime cu o asemenea viteză.

Apoi s-a concentrat și a înțeles că Roma nu era atacat; cel care îl apucase îi lipea o cârpă de față, iar atunci când Roma a alunecat inconștient la pământ, silueta l-a lăsat jos cu grijă.

Nu Tyler era cel care îi găsise.

Ci Benedict Montagov, care s-a îndreptat de spate, și-a tras gluga și a pășit spre ea.

Tā mā de!

— Nu mi-am închipuit că ești genul care să-și asasineze propriul văr, a comentat Juliette, retrăgându-se încet.

Dacă ar fi luat-o la fugă în clipa aceea, poate ar fi avut șanse să scape. Dincolo de aleea aceea se afla alta care dădea într-o stradă mai aglomerată, unde s-ar fi putut adăposti.

— E doar inconștient, i-a replicat rece Benedict. Pentru că el nu a putut să facă ce trebuie făcut.

Pistolul și-a făcut apariția de nicăieri. Brusc, Benedict avea în mână arma întunecată și subțire, care lucea sub razele lunii, la doar trei pași de fruntea lui Juliette.

Nu exista cale de scăpare. Juliette nu avea cum să alerge suficient de repede cu un glonț străpungându-i o parte sau alta a corpului. Avea să sângereze de moarte acolo, ca unul dintre muncitorii care se răsculaseră pentru dreptul la viață. Benedict nu era ca Roma. El nu ar fi ezitat să o omoare.

— Ascultă-mă! a spus Juliette cu grijă, ridicând mâinile.

Și-a închipuit creierii împrăștiindu-i-se pe perete, roz și roșu mânjind dalele. Avea să-și accepte moartea, atunci când urma să vină, într-o zi, dar nu *acum*, nu sub pretextul unei false răzbunări pe care acest văr Montagov voia să o împlinească.

Degetul lui Benedict s-a încordat pe trăgaci.

— Nu te obosi să rostești ultimele cuvinte! s-a răstit el. Nu vreau să ți le aud.

— Benedict Montagov, nu e ceea ce...

— Pentru Marshall, a șoptit el.

Juliette a închis ochii strâns.

— *E viu. E viu!*

Glonțul nu s-a înfipt. Încetișor, Juliette a deschis iar ochii și l-a văzut pe Benedict cu arma moale în mână, holbându-se la ea uluit.

— Ce vrei să spui?

— Fraiere! a șoptit Juliette. Nu îți mai aduci aminte de serul lui Lourens? În tot acest timp, m-am așteptat ca vreunul dintre voi să își dea seama de adevăr. Marshall Seo este în viață.

Douăzeci și cinci

BENEDICT NU A LĂSAT ARMA DEOPARTE ÎN TIMP CE o urmărea pe Juliette prin oraș. Nu avea încredere în ea. Nu-și dădea seama cum ar fi putut să iasă basma curată din această situație sau dacă se prefăcuse atunci când oftase în fața trupului leșinat al lui Roma, pe acea alee, înainte să îi facă semn să o urmeze, dar Juliette avea destul timp să fugă de acum și până aveau să ajungă încotro se îndreptau – sau, Doamne ferește, să își scoată propria armă și să tragă.

Juliette nu a scos nicio armă.

Continua să meargă, călcând apăsat, de parcă ar fi făcut acel drum de zeci de ori. Benedict începea să capete un tic nervos în maxilar. Nu putea să se gândească prea mult la ceea ce spusese Juliette pentru că și-ar fi pierdut mințile și trebuia să vadă adevărul cu ochii lui. Îi venea să lovească ceva, să tropăie până când pantofii aveau să i se facă praf. Nu a făcut nimic însă. A urmat-o doar pe Juliette, ascultător, cu chipul lipsit de orice expresie.

Juliette s-a oprit în fața unei clădiri oarecare, cu o fațadă mică și decolorată care se integra perfect printre ferestrele și pereții din jur. Trei trepte urcau spre clădire și, în holul deschis, se afla o singură ușă, la doi-trei pași depărtare de o scară care se răsucea în

sus. Benedict a ciulit urechile. În afară de urletul vântului, nu prea se auzea nimic. Etajele de sus erau cel mai probabil goale.

Benedict a tresărit, cu pistolul tremurându-i în mână. Juliette sărise de pe o ladă din fața ușii de la apartament.

— Am să aștept aici, a spus ea. Ușa este descuiată la ora asta.

Benedict a clipit de câteva ori.

— Dacă e vreun truc...

— Ah, mai lasă-mă! *Intră!*

Benedict și-a lăsat mâna pe clanță. Din cine știe ce pricină – din toate pricinile, și-a zis –, inima îi bubuia cu putere în piept. Ușa s-a deschis încet și el a pășit într-un apartament slab luminat, încercând să-și acomodeze privirea, în timp ce ușa se închidea singură în urma lui. O clipă, nu a știut la ce se uită: o plită, hârtii împrăștiate pe o masă, un raft, și apoi...

Acolo. Ca un blestemat de spectru ridicat din morți, Marshall Seo stătea întins pe o saltea desfundată. Când a auzit zgomotele, Marshall și-a ridicat leneș privirea de la lemnul pe care îl sculpta, apoi s-a holbat intens și a sărit în picioare.

— *Ben?* a exclamat.

Era mai palid. Avea părul mai scurt, dar ciuntit, de parcă și l-ar fi hăcuit singur cu o foarfecă, făcând o treabă tare proastă la spate.

Benedict nu mai putea să se miște, nu mai putea să scoată niciun cuvânt. Stătea cu gura căscată ca un pește, cu ochii ieșiți din orbite, și se holba, se tot holba, pentru că acela era *Marshall*, viu, și se apropia de el.

— Benedict, a repetat Marshall, agitat de această dată. Spune ceva! Te rog!

Benedict s-a pus în sfârșit în mișcare. A apucat cel mai apropiat obiect care i-a venit la mână – un măr – și l-a aruncat în Marshall cu toată puterea.

— Hei! a țipat Marshall, ferindu-se. Ce-i cu tine?

— Nu te-ai gândit să iei legătura cu mine? a urlat Benedict.

A pus mâna pe o portocală, care l-a nimerit pe Marshall drept în umăr.

— Am crezut că ai *murit*! Te-am jelit luni de zile! Am măcelărit Stacojii în numele tău!

— Îmi pare rău! Îmi pare rău!

Marshall sărea dintr-o parte în alta, încercând să nu ajungă ținta lui Benedict.

— A trebuit să fie așa. Era prea periculos să îți spunem. Reputația lui Juliette este în pericol dacă iese la iveală...

— Mie nu-mi pasă de Juliette! Mie îmi pasă de tine!

Brusc, Benedict și Marshall au încremenit – primul aducându-și aminte că Juliette îi auzea, iar cel de-al doilea dându-și seama că, dacă Benedict era acolo, atunci și ea era prin preajmă.

Dincolo de ușă s-a auzit un foșnet, apoi Juliette și-a dres vocea.

— Știți ce? le-a strigat ea. Eu cred că ies la o plimbare.

Tocurile pantofilor ei au țăcănit, pierzându-se în depărtare. Benedict s-a rezemat de masă, cu senzația că i-au fost străpunși plămânii și că toată furia și supărarea pe care le purta cu el, nemaiavând asupra a ce să se fixeze, începuseră în schimb să se dezumfle, să se dezumfle și să se tot dezumfle. Se așteptase să explodeze cu totul, să scape în sfârșit de întunericul care i se cuibărise în piept răzbunându-se, aruncând cu ceva ascuțit în Juliette. În schimb, întunericul se preschimbase în lumină, iar acum el era ca un bec aprins, care stătea să facă implozie odată ce vidul din interior urma să scape afară.

— Nu era obligată să mă salveze, a spus Marshall blând când a înțeles că Benedict nu mai reușea să-și găsească cuvintele.

Benedict a rămas cu privirea ațintită la masă, cu ambele palme înfipte în suprafața plană. Încetișor, Marshall s-a strecurat mai

aproape, până a ajuns lângă el. A ales să se rezeme de masă, ei doi privind în direcții opuse.

— Ar fi putut să mă ucidă și să pună mâna pe putere, dar nu a făcut-o.

— Te-a ținut ascuns? a întrebat Benedict, ridicând capul. Aici? În tot acest timp?

Marshall a dat din cap.

— Dacă Tyler Cai află adevărul, nu va fi vorba despre o simplă luptă. Poziția lui Juliette va fi amenințată. Va fi îndepărtată.

— Ar fi putut să nu se prefacă a te omorî de la bun început, a bombănit Benedict.

— Și să ne lase pe toți să murim de mâna Stacojiilor în acel spital? a întrebat Marshall. Ben, fii serios! Aveam deja un glonț în burtă. Dacă nu i-ar fi pus pe fugă în acele clipe, aș fi murit.

Benedict și-a frecat fața. Oricât ar fi vrut să se agațe de resentimentele lui, nu se putea gândi la o alternativă.

— Fie, a mormăit. Poate că Juliette Cai a acționat în cunoștință de cauză.

Marshall s-a întins și l-a lovit ușor cu pumnul în umăr. Era un gest pe care îl făcuse de sute de ori. Lui Benedict i s-a accelerat însă pulsul, de parcă greutatea adevărului pe care îl descoperise ar fi cântărit greu în acea atingere.

— Îi sunt dator să stau ascuns, a continuat Marshall, care nu băgase de seamă furtuna dezlănțuită lângă el. Bine, cel puțin atunci când lumea de pe străzi nu se ocupă cu chestii dubioase. Altfel stau ascuns.

— Chestii dubioase? a repetat Benedict.

Marshall a ridicat un prosop de pe masă și s-a prefăcut că și-l leagă în jurul feței. Într-o străfulgerare, Benedict a văzut din nou dinaintea ochilor silueta întunecată de pe acoperiș, cea care îi împușcase pe toți acei Stacojii atunci când se aflase în minoritate.

— *Tu* ai fost.

— Bineînțeles că eu, i-a răspuns Marshall, gropițele din obraji accentuându-i-se. Cine altcineva ar fi putut să te supravegheze atât de îndeaproape?

Benedict a expirat cu putere. Aerul din încăpere a devenit greu de respirat, ori poate că erau doar plămânii lui cei care se dezumflaseră de tot. *Te iubesc*, a rostit în gând. *Știi asta? Ai știut-o dintotdeauna? Eu am știut-o dintotdeauna?*

Fruntea lui Marshall s-a încrețit ușor, acompaniindu-i zâmbetul ezitant. Marshall era nedumerit. Benedict se tot uita și nu putea să se abțină, pentru că toată teroarea și suferința care îl devastaseră în ultimele luni i se cuibăriseră în gât ca un nod palpabil.

Ai putea să te întinzi spre el. Ai putea să îl întrebi dacă și el te iubește.

— Ben? l-a întrebat Marshall. Ești bine?

Dacă m-ar fi iubit și el, nu mi-ar fi spus-o? Nu ar fi venit la mine, prin foc și ape?

Benedict s-a întins brusc, însă doar pentru a-și strânge în brațe prietenul, doar pentru a face ceea ce făcuse în toți acei ani de când se cunoșteau. Marshall a tresărit, dar i-a răspuns repede, râzând când Benedict și-a înfipt bărbia în umărul lui, de parcă senzația aceea fizică ar fi fost îndeajuns ca să îl convingă că prietenul lui era real, că ceea ce se întâmpla era real.

— Să nu-mi mai faci niciodată așa ceva! a murmurat Benedict. Să nu mai faci *niciodată* așa ceva!

Marshall l-a strâns și el mai tare.

— O singură dată e mai mult decât suficient, Ben.

E viu, și-a zis Benedict, retrăgându-se cu o urmă de zâmbet. *Asta este tot ce contează.*

Roma s-a trezit tușind spasmodic, apoi s-a răsucit pe o parte și a încercat să respire. Până și-a revenit, luna se ridicase deasupra lui

și lumina ei i se reflecta în ochii încețoșați. Îl durea ceafa. Îl durea spatele. Până și *gleznele* îl dureau.

Vaccinul zăcea însă lângă el, iar sacul era neatins. Neatinse erau și hârtiile făcute sul de alături.

— Ce *naiba*?

Păsările de pe firele de curent electric au zburat toate odată, speriate de strigătul lui Roma. Nu văzuse cine îl doborâse la pământ. Juliette era și ea dusă, dar nu se vedeau semnele vreunei lupte, nu era sânge pe alee și nici măcar vreo urmă de paiete desprinse din rochia ei.

Roma s-a ridicat. Putea doar să bănuiască atacul unui Stacojiu, iar Juliette fie făcuse față situației, fie îl atrăsese pe atacator într-altă parte. Nu avea nimic altceva de făcut decât să ia vaccinul și să se ducă la Lourens, așa cum plănuise de la bun început.

Roma s-a pus în mișcare.

Pe acea alee, păsările nu s-au mai întors după plecarea lui. Simțiseră că trebuie să fugă pentru că o creatură se trezea în Chenghuangmiao, dând târcoale în două picioare. Dacă oamenii din piețe ar fi fost atenți, ar fi știut poate și ei că trebuiau să plece. Însă niciunul nu s-a gândit să se miște înainte să răsune primele țipete, iar atunci când și-au ridicat privirile, au văzut cinci creaturi monstruoase croindu-și drum prin mulțime.

Juliette a intrat pe ușa din față și și-a dat jos singură haina când una dintre menajere a încercat să i-o ia. În bucătărie era încă agitație, vreo mătușă pregătind o gustare la ora aceea târzie, iar lumina caldă se strecura până în camera de zi altfel întunecată.

— Mergi la culcare, i-a spus Juliette servitoarei, după ce și-a atârnat haina în cuier. E târziu.

— Mai întâi vă aduc niște papuci, a spus menajera.

Era una dintre cele mai în vârstă, cel mai probabil o mamă după felul în care o privea încruntată pe Juliette cum coboară de pe pantofii ei cu tocuri foarte ascuțite și deloc practice.

Juliette a oftat și s-a prăbușit într-o parte, pe canapea.

— *Xiè xiè!*[1]

— *Āiyā*, a comentat menajera, ieșind deja afară din încăpere. *Bù yào shǎ*[2]

A dispărut în hol. Dacă ar fi văzut-o oamenii uriașului imperiu Stacojiu pe Juliette în clipa aia! Arăta mai degrabă ca o păpușă de hârtie decât ca o moștenitoare colțoasă.

Apoi ușa de la intrare s-a dat de perete și Juliette a sărit în picioare, așa desculță, gata de război. O pală de vânt a năvălit înăuntru, apoi Tyler și-a făcut apariția, trăgând pe cineva după el. După ce a intrat, a împins în față ostaticul și cea care s-a arătat în lumină a fost Kathleen. Fata s-a oprit clătinându-se în fața lui Juliette.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Juliette.

A întins mâna spre umerii lui Kathleen și a mângâiat-o ușor.

— Ești rănită?

— Nu. Sunt bine, a răspuns ea, aruncându-i o privire crimală lui Tyler.

Kathleen și-a frecat apăsat brațele.

— Verișorul tău are însă o moluscă în loc de creier.

— Știu că tu ai fost, Juliette! a scuipat Tyler. Ți-am mirosit parfumul peste tot. Ce-ai avut de câștigat? Putere? Bani?

Juliette a făcut un schimb de priviri cu Kathleen, care a ridicat din umeri, arătând și ea la fel de uluită.

— Ce vrei să spui? a întrebat Juliette.

Tyler a pălit.

— De ce te prefaci că nu știi?

---

[1] „Mulțumesc", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

[2] „Vai de mine!" „Nu fiți prostuță!" în lb. chineză, în orig. (n. red.).

— *Nu știu*. De ce mă acuzi?

— Monștrii, Juliette! Monștrii au făcut prăpăd în laborator și au furat tot vaccinul!

Îngrozită, Juliette a făcut un pas în spate, lovindu-se de canapea. A încercat să-și controleze expresia, dar se îndoia că are prea mare succes, pentru că o trecuseră sudorile din cap până în picioare.

Monștrii? Chiar după atacul ei? În aceeași noapte? Cum ar fi putut să fie vorba despre o coincidență?

Menajera se întorsese cu papucii lui Juliette, dar după ce a aruncat o singură privire scenei care se desfășura în fața ei, i-a lăsat jos, în dreptul bucătăriei, și s-a retras rapid. În camera de zi a răsunat un țăcănit – ușa de la hol, care se închisese. Deasupra, candelabrul a clinchetit o dată, prinzând adierea ușoară ca o șoaptă a vântului.

— Ai văzut ceva? a întrebat Juliette. Au fost toți?

— Toți cinci, a răspuns Kathleen. I-am zărit înainte să se facă nevăzuți, dar Tyler crede că am fost implicată, deși m-am întâlnit cu el la trei străzi depărtare, înainte de atacul monștrilor.

Kathleen făcuse probabil ceea ce spusese că va face: îi distrăsese atenția lui Tyler, astfel încât Roma și Juliette să poată fugi fără a fi prinși. Însă cine ar fi putut bănui că *monștrii* urmau să se amestece în planul lor?

Desigur… nu erau monștrii, nu-i așa? Era mâna nenorocitului de șantajist.

— Atunci de ce erai acolo? s-a răstit Tyler la Kathleen.

— Asta este *treaba mea*, Cai Tailei! În orice caz, m-ai alergat până am ieșit din Chenghuangmiao. Ai văzut cu ochii tăi cât de departe eram de monștri!

— Asta nu te-ar fi putut împiedica să îi invoci. Asta nu te-ar fi împiedicat nici pe *tine* – și-a îndreptat degetul spre Juliette – să îi invoci.

Kathleen a clătinat din cap.

— Ești ridicol! Am să-l chem pe Lordul Cai ca să rezolve situația.

Kathleen a luat-o în sus pe scări, înainte ca Tyler să o poată opri. În absența ei, camera de zi s-a cufundat în tăcere: Tyler o urmărea pe Juliette cu atenție ca să identifice vreun semn ce i-ar fi putut trăda vinovăția, în vreme ce Juliette se căznea să înțeleagă cum fusese cu putință ca șantajistul să dea lovitura în același timp cu ea. Nu avea cum să fie mâna Florilor Albe. Roma zăcuse inconștient pe o alee. Benedict Montagov fusese cu ea. Nimeni altcineva nu îi cunoștea planurile, asta doar dacă nu cumva Roma venise cu oameni după el, ceea ce nu putea fi adevărat, pentru că ar fi trebuit să le explice cum de obținuse informațiile despre vaccin.

Așa că, *ce* se întâmplase?

— Ascultă! a spus Tyler, care își coborâse vocea. Dacă mărturisești, am să pot să te ajut. Nu-i nicio rușine să recunoști că ai fost pur și simplu prost sfătuită.

Juliette a scuturat din cap.

— De câte ori trebuie să îți spun că sunt nevinovată, Tyler?

— Nu că ești nevinovată vreau eu să aud. Încerc să te îndrum pe calea cea bună. De ce nu poți să vezi asta?

Deasupra au răsunat pași. Ar fi putut să fie Kathleen, care intra și ieșea din camerele de sus. Ar fi putut să fie vreo servitoare care voia să tragă cu urechea. În orice caz, Juliette era într-atât de iritată, încât preț de o clipă nu a reușit decât să se bâlbâie, uitând toate limbile pe care le cunoștea.

— Ceea ce consideri tu calea cea bună nu e literă de lege, a reușit să articuleze în cele din urmă.

Nu mai vedea în fața ochilor decât morții din Shanghai, oameni care-și sfâșiau pielea ca să scape de o boală care ar fi putut să fie prevenită, din simplu motiv că celor de la conducere – celor din această casă – nu le păsa.

— Cine te crezi să-mi spui tu mie care-i *calea cea bună*?

— Sunt familia ta! a răbufnit Tyler. Dacă nu te supraveghez eu, atunci cine o va face?

— *Hei!*

Vocea lui Kathleen le-a întrerupt cearta. Era aplecată peste balustrada de la primul etaj și i se vedea doar capul din locul în care se aflau Juliette și Tyler.

— Tatăl tău nu este acasă, a anunțat ea după ce i-a captat atenția lui Juliette. E aproape ora unsprezece.

Juliette a clipit uimită.

— *Lái rén!*[1]

Într-o clipă, menajera era înapoi. Așteptase pe hol, chiar în fața camerei de zi.

— Ați vrea să dau un telefon ca să aflu unde este tatăl dumneavoastră, domnișoară Cai?

Și, din câte se vedea, nu avea nicio rușine ca să se prefacă a nu fi tras cu urechea.

— Da, te rog.

Menajera a dispărut, iar Kathleen a început să coboare scările. Apoi au așteptat cu toții în camera de zi. Kathleen și-a despletit cozile și și-a trecut mâinile prin păr, de parcă împletitura grea i-ar fi dat dureri de cap. Fără cuvinte, Juliette și-a scos un pumnal subțire ca un ac din mânecă și i l-a oferit. Kathleen l-a luat cu o privire plină de recunoștință și l-a înfipt în păr, în loc de agrafă.

Menajera s-a întors.

Era palidă.

— Rapoartele Stacojiilor spun că Lordul Cai este la clubul burlesc, a anunțat ea.

---

[1] „Vino încoace!”, în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Juliette o luase deja spre ușă, gata să îi spună tatălui ei despre încurcătura cu șantajistul, dar menajera a continuat:

— Locul a fost închis. Nu lasă pe nimeni să intre.

Juliette s-a oprit din drum și și-a întors capul peste umăr. Din instinct, a privit-o pe Kathleen, apoi pe Tyler. Amândoi păreau nedumeriți.

— Din ce cauză?

Singurele ocazii când tatăl ei închisese vreun club sau un restaurant fuseseră atunci când cineva avusese un comportament necorespunzător și Lordul Cai trebuia să...

Lui Juliette i-au alunecat fiori de gheață pe șira spinării. Brusc, a simțit un miros metalic în nări: odoarea fantomatică a sângelui, cea care îmbiba pământul de fiecare dată când o înțelegere pica sau când era descoperit un secret și cei din cercul interior al Stacojiilor trebuiau să plătească.

— Pentru pedeapsă, a raportat menajera, albindu-se și mai tare. Abia a ajuns la club. Pentru domnișoara Rosalind.

— Rosalind? a exclamat Tyler. Ce naiba a făcut?

Ah, *merde*[1]! Juliette a alergat la ușă, însă, chiar dacă ieșise deja în noapte, răspunsul menajerei a urmat-o:

— Ea este spionul Florilor Albe.

[1] „Rahat”, în lb. fr., în orig. (n. tr.).

Douăzeci și șase

JULIETTE APROAPE CĂ S-A IZBIT DE CEI DOI GARDIENI Stacojii de la ușa clubului burlesc, oprindu-se cu câteva secunde înainte de coliziune. Kathleen o urma îndeaproape, cu respirația tăiată.

— Lăsați-mă să intru!

— Domnișoară Cai.

Stacojiii au schimbat priviri între ei.

— Nu putem să...

— Dați-vă la o parte! Acum!

Unul dintre bărbați s-a retras, alegându-se cu o privire urâtă din partea celuilalt, însă acea mică deschizătură a fost îndeajuns pentru Juliette. S-a strecurat printre ei și a împins ușile, dând năvală în sala întunecată. Mirosul de fum i-a înțepat imediat ochii.

Înăuntru, singurul lucru pe care îl auzea erau țipetele.

O clipă, Juliette a rămas paralizată din cauza șocului, fără să înțeleagă la ce era martoră. Clubul fusese golit, iar mesele și barul fuseseră și ele eliberate de clienți și de angajați. Singurii rămași de față erau oamenii tatălui ei, așezați în jurul lui, pregătiți să acționeze, în vreme ce Lordul Cai stătea la una dintre cele mai mari mese, cu brațele întinse peste speteaza canapelei de catifea în formă de semilună.

Privea înainte.

Cu fața la scena pe care Rosalind era biciuită.

Biciul i-a lovit din nou spatele și Rosalind a țipat, întregul trup cutremurându-i-se. Nu îi permiteau să se prăvălească la podea. În jurul ei se aflau patru Stacojii: doi o țineau dreaptă, unul avea în mână biciul, iar cel de-al patrulea stătea în lateral.

— O, Dumnezeule! a șoptit Kathleen. O, Dumne...

Juliette s-a repezit spre scenă.

— Opriți-vă! a cerut.

Din trei pași, era sus. Stacojiul care stătea de pază a încercat să o împiedice să se repeadă la Rosalind, dar Juliette a fost mai rapidă și a împins brațele care încercau să o apuce. Paznicul a încercat din nou și Juliette i-a dat un pumn în față. Bărbatul s-a clătinat într-o parte, Juliette putând în sfârșit să se arunce în fața lui Rosalind, făcând din propriul trup un scut împotriva următoarei lovituri.

— Xiao Wang, oprește-te!

La comanda Lordului Cai, Stacojiul care ținea biciul s-a încruntat. Pieptul cămășii îi era stropit de picături de sânge, dar nu părea să fi băgat de seamă. Nu s-a oprit. Brațul s-a tras îndărăt, pregătit să lovească din nou, gata parcă să dea drumul biciului.

— Haide! a mârâit Juliette. Biciuiește-mă, și să vedem în câte bucățele te voi tăia eu după!

— Xiao Wang!

Vocea Lordului Cai s-a ridicat din nou, acoperind scâncetele lui Rosalind.

— Oprește-te!

Stacojiul a ascultat. Și-a coborât biciul, iar Juliette s-a răsucit, cu mâinile întinse spre Rosalind. De îndată ce Stacojiii i-au dat drumul, Rosalind s-a prăbușit, iar Juliette s-a grăbit să-și prindă verișoara, amortizându-i căderea. Kathleen ajunsese și ea lângă ele, înjurând fără oprire în barbă.

Clubul burlesc s-a cufundat în tăcere. În așteptare.

— Rosalind, a spus Juliette. Rosalind, poți să mergi?

Rosalind a mormăit ceva neinteligibil. Juliette nu nimic ce spune, însă expresia plină de groază de pe chipul lui Kathleen a citit-o imediat.

— Meriți ce? a întrebat Kathleen, cu glas răgușit. De ce ai spune așa ceva?

Abia atunci Juliette a putut descifra murmurul fetei: „O merit, o merit."

— Pentru că o merită.

Juliette și-a ridicat capul, căutându-l din priviri pe tatăl ei. Vorbise cu atâta convingere, fără a lăsa loc de negări sau dispute!

— *Bàba*, a șoptit ea, de-a dreptul îngrozită. O cunoști pe Rosalind. Știi cine este.

— Într-adevăr, a replicat Lordul Cai. Și ar fi trebuit ca și ea să își amintească cine este. Ar fi trebuit să aibă mai multă loialitate. În schimb, ea a sifonat informațiile Bandei Stacojii.

Juliette a simțit că se îneacă. După ce și-a schimbat poziția în care o ținea pe vara ei, a văzut că mâinile îi erau ude de sânge. Sfâșieturile din *qipao*-ul lui Rosalind musteau, roșii din cauza rănilor. Juliette se simțea sfâșiată între aceeași indignare care îl adusese pe tatăl ei în poziția în care se afla, dornic să facă un exemplu din Rosalind, și furia ei pură la gândul că aceea era *Rosalind* și, indiferent de ce făcuse, unde era șansa ei de a se justifica?

— Are vreo legătură cu iubitul ei? a întrebat încetișor Kathleen cu voce tremurată. E un simplu negustor. A zis că va dezerta în curând de la Florile Albe.

— Nu este un simplu negustor, a replicat Lordul Cai.

Cu o viteză amețitoare s-a întins de pe canapea și a înhățat un maldăr de documente de pe masă. Le-a răsfoit în mână și a ales

unul dintre ele, pe care i l-a întins Stacojiului de lângă el, arătând spre Juliette.

— Nu e nici un negustor. Conform scrisorilor pe care le-am descoperit, este o Floare Albă pursânge, care ne fură de luni de zile listele cu clienți prin Lang Shalin.

Poftim?

Stacojiul i-a întins bucata de hârtie lui Juliette. Aceasta și-a trecut rapid ochii peste scrisul în rusă, care reda un raport despre membrii cercului lor interior. Era unul dintre sute altele. O zi din luni întregi.

— Cine? a întrebat Juliette. Cui îi erau trimise aceste scrisori?

— Ei bine...

Lordul Cai a arătat spre Xiao Wang, spre biciul din care sângele se scurgea pe scenă.

— Asta voiam și eu să aflu.

Rosalind părea pe punctul să-și piardă cunoștința. Trupul îi amorțise. Juliette a pălmuit-o ușor, însă verișoara ei închisese ochii. Genele ei dese se zbăteau de fiecare dată când Juliette încerca să o facă să răspundă.

— Haide, Rosalind! a șuierat Juliette. Rămâi trează!

Lordul Cai s-a ridicat brusc de la locul lui și panica i-a inundat lui Juliette fiecare celulă drept răspuns. Nu avusese niciodată o astfel de reacție în fața tatălui ei, pe care îl considerase întotdeauna cinstit chiar și atunci când el era cel care ținea biciul în mână. Nimic nu se schimbase. Tatăl ei era și fusese mereu liderul unei bande nemiloase, capul unui imperiu criminal. Nu ezitase niciodată să îi pedepsească pe cei care meritau să fie pedepsiți, iar Juliette nu mai clipise niciodată în fața lui până acum – când, și de această dată, pedeapsa era dreaptă, însă dreptatea însemna sângele uneia dintre prietenele ei cele mai bune.

— Am terminat, presupun! a spus Lordul Cai. Dacă vrei să te amesteci, Juliette, ai putea începe prin a scoate un nume de la verișoara ta. Îl protejează chiar și acum, iar asta nu este acceptabil.

Lordul Cai și-a fluturat mâinile spre bărbații din jurul lui.

— Ajutați-o să ajungă acasă! Chemați un doctor!

Kathleen a scos un sunet de împotrivire când s-au aplecat să o ridice pe Rosalind, dar Juliette i-a dat drumul. Pedeapsa se încheiase, iar Stacojiii nu agreau cruzimile fără rost. Au ridicat-o cu grijă, ferindu-i rănile.

Toată situația nu avusese ca scop rănirea lui Rosalind, ci demonstrarea unui punct de vedere.

— Juliette, a șoptit Kathleen odată ce Stacojiii au început să se retragă din club. Rosalind ne-a mințit?

— Da, a răspuns Juliette convinsă.

Și-a strâns mâinile-n pumni și sângele i s-a impregnat în liniile din palmă. Rosalind mințise, îi trădase pe Stacojii din cine știe ce motiv, iar Lordul Cai nu ezitase să o tragă la răspundere.

Juliette și-a îndreptat privirea spre petele de sânge de pe scenă. Oamenii reamenajau mesele la locurile lor obișnuite, paharele clincheteau, se auzeau voci care strigau la unele la altele să se cheme mașina în față. Juliette simțea privirea Lordului Cai ațintită asupra ei, inspectând-o cu calm, analizându-i fiecare reacție. Trebuia să își păstreze o expresie neutră – să nu își arate oroarea față de violență, să nu arate mila pe care o trădătoare nu o merita.

Însă singurul lucru la care se putea gândi Juliette era: dacă Rosalind fusese biciuită astfel pentru că sifonase informațiile Stacojiilor și protejase o Floare Albă de rând, atunci care avea să fie soarta ei dacă Lordul Cai ar fi aflat vreodată despre trecutul său cu Roma Montagov?

Benedict nu ar fi adus mesajul el însuși dacă ora nu ar fi fost atât de târzie, însă ceasul se apropia de miezul nopții și se îndoia că vreo Floare Albă din cartierul general era suficient de trează ca să poată îndeplini misiunea. Era vorba de ceva urgent.

Deși își zicea că tot ce avea legătură cu acest oraș fusese urgent în ultimele luni.

— Nu pot să mă concentrez dacă tu stai și-mi sufli în ceafă așa.

Benedict a auzit vocea răsunătoare a lui Lourens înainte să dea cu ochii de el când a împins ușile de la laborator și i-a trecut în revistă pe cei câțiva laboranți care lucrau acolo peste program. În cele din urmă i-a zărit pe Lourens și pe vărul lui la mesele de pe margine, ambii uitându-se cu atenție la ceva pus sub microscop. Mai precis, Lourens era acela care privea prin microscop. Roma stătea aplecat deasupra lui, invadându-i cercetătorului spațiul personal.

— Acela este vaccinul? a întrebat Benedict.

— Furat chiar de la Stacojii, a răspuns Roma, care îi recunoscuse vocea fără să se obosească să-și ridice privirea. Dar Lourens zice că nu crede că-l poate recrea.

— Nu pot să *descifrez* nimic din ce scrie în hârtiile astea! i-a replicat Lourens. Și, în plus, mostra aceasta nu este pură. A fost modificată pentru a deveni mai solubilă... sau mai inflamabilă. Una din două, sunt convins.

— Ei bine, l-a întrerupt Benedict, tocmai ce a devenit mult mai valoroasă. Stacojiilor li s-a furat tot stocul. De către monștri.

Roma și-a ridicat în sfârșit ochii și s-a îndepărtat ușor-ușor de microscop.

— Ce? Am fost acolo cu doar o oră în urmă.

— Știu.

Benedict a arătat cu degetul spre uși, făcând trimitere la restul orașului.

— De aceea se aud zvonuri că tu ai orchestrat totul, i-a explicat el. Credibilitatea Florilor Albe a crescut. Securitatea Stacojiilor a scăzut. În noaptea asta, pe străzi va curge sânge în numele vendetei, sunt sigur.

— Eu? a mormăit Roma în barbă. Asta e ceva! Mi-aș fi *dorit* să fi fost eu.

Lourens a scos un sunet meditativ, cu ochii încă lipiți de microscopul lui.

— V-aș recomanda să aflați sursa acestor probleme, în loc să vă bazați pe recrearea vaccinului, Roma.

Roma nu a răspuns în niciun fel. Se pricepea să își ascundă trăirile. Dacă Benedict ar fi putut să introducă un dispozitiv de citit gândurile în capul vărului său, ar fi auzit cu siguranță urlete de panică, însă, la exterior, Roma n-a făcut decât să-și încrucișeze brațele la piept.

— Tu fă doar tot posibilul. Chiar dacă îl voi găsi pe șantajist, cine poate ști dacă-i voi putea găsi și pe restul afurisiților de monștri?

Lourens a dat microscopul la o parte cu grijă.

— Nu sunt plătit suficient pentru asta.

S-a întins după unul dintre sertarele din lungul mesei de lucru și a scos de acolo un bisturiu.

— Apropo, a venit cineva pe aici în seara asta. Pe tine te căuta.

Benedict s-a crispat, deși Roma era prea uluit ca să bage de seamă.

— La laborator? a întrebat Roma. *Aici?*

— Nici eu nu știu cum și-a găsit drumul până aici. Îl cheamă generalul Shu.

De ce-i suna atât de cunoscut acest nume? Benedict și-a cercetat memoria, dar nu a reușit să-și dea seama. Roma, în schimb, s-a tras imediat un pas îndărăt.

— E un reprezentant oficial de vârf al naționaliștilor. Ce vrea de la *mine*?

Lourens a oftat doar, de parcă subiectul l-ar fi extenuat.

— Bănuiesc că a trecut prin toate locurile pe care se știe că le frecventezi. A plecat imediat ce i-am spus că nu ești aici.

— Ai dat de necazuri? l-a întrebat Benedict.

— Cu partidul Kuomintang? a pufnit Roma. Nu mai mult decât de obicei: mă vor mort.

S-a îndepărtat de masă, lăsându-l pe Lourens să lucreze.

— Mergem?

Benedict a dat din cap. Încă se mai gândea la raportul straniu pe care îl primiseră de la Lourens când Roma i-a deschis ușa. Pala rece de vânt de afară l-a trezit la realitate.

— Arăți mai bine astăzi, a remarcat Roma, luând-o în direcția apartamentelor bandei. Ai dormit mai mult?

— Da, a răspuns Benedict simplu.

Și în urmă cu doar o oră am aflat că Marshall este încă în viață.

Ar fi vrut să rostească cuvintele cu voce tare. Ar fi vrut să le strige de pe acoperișuri pentru ca întreaga lume să le audă și să își încheie doliul odată cu el. Însă acum era și el prins în promisiunea pe care Marshall i-o făcuse lui Juliette. Benedict era doar o piesă în jocul complex de șah dintre Juliette și Roma, iar dacă voia ca Marshall să nu cadă de pe tablă, era nevoit să joace pentru strategia lui Juliette.

— Bun, a zis Roma.

Fruntea i s-a încrețit. Poate din cauza nedumeririi, poate a ușurării. Roma băgase de seamă tonul mai optimist al lui Benedict, dar nu îi putea identifica cu precizie cauza și nu era într-atât de direct cât să îl întrebe.

Deasupra lor a pâlpâit un felinar stradal. Benedict și-a frecat brațele, încercând să se acomodeze cu frigul. După ce au luat colțul

pe o stradă care se afla destul de adânc în teritoriului Florilor Albe ca să nu-și mai facă griji că ar putea fi atacați, Benedict a spus:

— Nu mi s-a părut că te-au îngrijorat veștile pe care ți le-am adus. M-am așteptat la ceva exclamații atunci când ți-am zis că monștrii au furat vaccinul Stacojiilor.

— Care-i rostul? a întrebat Roma obosit. Stacojiii nu ne-ar fi distribuit niciodată vaccinul.

— Grija mea nu este legată de pierderea Stacojiilor. Ci de faptul că au fost folosiți monștri pentru o sarcină atât de trivială, fără a ataca oamenii.

Roma a expirat, încețoșând aerul din jur.

— Am ajuns să fiu convins că nu vom scăpa niciodată de ei. Se tot întorc, iar și iar. Și Juliette va continua să-mi iasă în cale și să-mi cadă în genunchi, implorându-mă să o ajut pentru o ultimă oară, chiar înainte de a-mi înfige un pumnal în spate.

Benedict a rămas tăcut, neștiind ce ar fi putut să spună. Lipsa unui răspuns trebuie să i se fi părut suspicioasă lui Roma, pentru că și-a întors ochii spre el, deschizând din nou gura. Însă nu și-a mai început fraza. În schimb, atât de rapid, încât Benedict aproape a sărit în sus de spaimă, Roma și-a scos pistolul și a tras în întuneric, peste umărul lui Benedict, glonțul reverberând deja până să apuce el să se răsucească și să întrevadă o umbră mișcându-se în capătul aleii.

— Cine a fost? a cerut Benedict să afle.

Și-a rotit privirea în jur, încercând să treacă în revistă ce vedea: indicatoarele rutiere scrise cu litere chirilice și brutăriile rusești aliniate, închise peste noapte. Se aflau în inima teritoriului Florilor Albe.

— Un Stacojiu?

Roma s-a încruntat și s-a tras mai în adâncul aleii. Ținta lui dispăruse de mult – poate rănită, poate zgâriată doar, având în vedere distanța de la care trăsese Roma.

— Nu, a răspuns el. Un naționalist, în uniformă. Am crezut că aud pe cineva în spatele nostru, dar am pus totul pe seama imaginației mele, până când s-a apropiat. Am fost urmăriți aproape de îndată ce am părăsit laboratorul.

Benedict a clipit mirat. Mai întâi, un membru oficial își făcuse apariția la laborator. Iar acum erau urmăriți pe stradă, chiar pe teritoriul lor? Era o mișcare îndrăzneață – prea îndrăzneață.

— Ce ai *făcut*? a întrebat Benedict pe un ton autoritar.

Roma nu i-a răspuns. Zărise ceva pe jos: o bucată de hârtie. Părea o reclamă veche, însă Roma a cules-o oricum și a despăturit-o. A ridicat imediat din sprâncene.

— Uită de ce am făcut *eu*!

Roma a întors foaia pe o parte și pe alta și Benedict s-a trezit cu un desen care-l reprezenta chiar pe el.

— De ce te urmărește pe *tine* partidul Kuomintang?

Benedict a luat hârtia. Pe spate i-au alunecat broboane reci de sudoare. Expresia lui neutră era redată cu grijă în cerneală, portretul fiind mai reușit decât acelea pe care și le făcea singur. Artistul fusese generos și îi dăduse un păr des și ondulat. Nu exista urmă de îndoială că era el.

— Nu... nu am nicio idee, a murmurat Benedict.

Însă el nu era îngrijorat din pricina motivului pentru care era urmărit de Kuomintang. Dacă îl urmăreau deja de ceva timp, întrebarea cu adevărat importantă era: cât din ceea ce se întâmplase mai devreme în acea zi văzuseră? Îl văzuseră ieșind din adăpost și apoi luându-și rămas-bun de la Marshall, care era, teoretic, mort?

Douăzeci și șapte

SE ZVONEA CĂ ASTĂZI VOR URMA ALTE PROTESTE. Dimineața trecuse cuprinsă de frenezie în reședința Stacojiilor, holurile acesteia răsunând de zvonuri contradictorii. Când nu încercau să își explice unele altora ce făcuse mai precis domnișoara Rosalind de fusese adusă acasă plină de sânge, rudele lui Tyler dezbăteau dacă era sau nu sigur să meargă în centrul orașului când rapoartele anunțau că muncitorii aveau de gând să se revolte din nou.

Tyler nu știa cum să scape mai repede de acolo. Nu era niciunul bun de nimic, stând cu toții de vorbă în loc să acționeze. Din cauza agitației, aproape nimănui nu îi păsa de ce se întâmplase cu rezerva lor de vaccin. Monștrii invadaseră un depozit securizat despre care doar Stacojiii din cercul interior știau. Nu i se părea nimănui suspicios? Lordul Cai nu era nici măcar un pic îngrijorat?

— ...nu-i așa?

Cu întârziere, Tyler și-a stins țigara în scrumieră și apoi și-a ridicat privirea la Andong și Cansun. Se plimbau prin fața lui în lungul camerei, în vreme ce Tyler stătea așezat pe divanul său cu vedere la fereastra înaltă din tavan până în podea. Jos, intersecția din dreptul salonului de dans Bailemen zumzăia la capacitate maximă: cetățenii și ocupanții Shanghaiului se grăbeau încolo

și-ncoace, de parcă nu ar fi avut nicio clipă de pierdut. Din când în când, câte un trecător își ridica privirea spre literele uriașe care formau sigla PARAMOUNT fixată în fața salonului. Puteau probabil să privească prin ferestrele de la primul etaj, la încăperile opulente, libere, în care Tyler putea intra și ieși după bunul plac. Restul Shanghaiului nu avea același lux.

— Ziceai ceva? a întrebat Tyler, încruntat.

Andong s-a blocat o clipă, de parcă nu ar fi reușit să își dea seama dacă chiar nu îl auzise sau îi oferea șansa de a-și revizui cuvintele. După câteva secunde, cum Tyler nu se arăta mânios, Andong și-a dres vocea și a repetat:

— Remarcam doar cât de inutil este să încercăm să zgândărim forțele comuniste. Numărul nostru fluctuează, iar al lor e în continuă creștere. Avem o datorie de sânge de care trebuie să ne ocupăm. Ei au un singur scop.

Tyler a dat din cap. Ascultase atent doar pe jumătate, iar răspunsul a venit și el doar pe jumătate la subiect.

— Nimănui nu-i pasă care-i calea cea bună.

Tyler și-a scos încă o țigară, dar nu a mai aprins-o. „Datoria de sânge." Nenorocita de datorie de sânge și nenorocitele de Flori Albe, care le furau resursele, membrii și *loialitatea* membrilor de parcă ar fi fost niște paraziți care invadează mințile. Ce manevre aveau ei de reușeau să-i întoarcă pe oameni împotriva propriilor familii? Juliette și alianța ei cu Roma Montagov. Rosalind și cine știe ce idioțenie în care se implicase.

Poate că era vorba doar despre femei. Poate că erau slabe.

Tyler a aprins un chibrit. După ce și-a aprins țigara, a aruncat pachetul în aer, și Andong s-a grăbit să întindă mâna ca să-l prindă înainte să cadă la podea. Apoi, cu precauție, bărbatul a scos și el o țigară. Și-a vârât-o între buze și, de parcă i-ar fi citit gândurile lui Tyler, a întrebat:

— Așadar, ce ai de gând să faci în privința lui Juliette?

— Ce aș putea să fac? a replicat Tyler imediat.

A tras un fum și a fost gata să se înece. Nu îi plăcuseră niciodată chestiile astea. Fuma pentru că nu avea nimic altceva mai bun de făcut.

— Dacă nu își recunoaște faptele, nu am cum să le scot cu cleștele de la ea. Va continua să împrăștie mucegaiul dinlăuntru.

Nici măcar nu era conștientă. Tyler nu se îndoia că Juliette – verișoara lui care crescuse cu întreaga lume la degetul ei mic – nu își închipuia că ar putea să greșească. Știa că se comportă ca o trădătoare, chiar dacă nu îi trăda pe față. Simpatia față de Florile Albe era o slăbiciune. *Dragostea* pentru Florile Albe era o lovitură directă împotriva Stacojiilor în contextul vendetei. Juliette ar fi putut la fel de bine să-și lipească singură pistolul de tâmplă, pentru că asta făcea ea viitorului bandei pe care ar fi trebuit să o conducă.

Tyler încă nu știa ce să creadă – nu știa dacă Juliette fusese sau nu cu adevărat implicată în dispariția vaccinului. Ea era cea care ucisese monstrul; era chiar atât de greu de crezut că pusese mâna pe alți cinci? Juliette era cea care își dorea ca vaccinul să fie distribuit întregului oraș; era chiar atât de greu de crezut că ar fi putut să îl fure cu acest scop?

Dar de ce ar fi căutat un vaccin dacă monștrii s-ar fi aflat sub controlul ei? Nu avea niciun sens. Ceva nu se lega.

Asta doar dacă nu cumva monștrii nu erau ai ei. Dacă nu cumva le făcea jocul pentru că erau controlați de Roma Montagov, iar pe ea nu o lăsa inima să i se împotrivească acestuia.

Tyler a sărit în picioare, atrăgându-și curiozitatea lui Cansun. Fereastra era scăldată în lumină, pentru că pe strada de dedesubt trecea un vânzător cu o tonetă acoperită de suprafețe reflectorizante. Inițial fuseseră folosite pentru a ajuta la identificarea

monștrilor din oraș, însă în ultimul timp haosul nu fusese creat de forțe supranaturale, ci de grevele și protestele oamenilor.

Dacă Roma Montagov era creierul, atunci Juliette încă putea fi salvată. Tyler credea cu adevărat asta. Stacojiii erau pe primul loc și, oricât de tare l-ar fi amărât, asta o includea și pe verișoara lui. Sângele apă nu se face – le curgea același sânge prin vene. Asta trebuia să aibă o anumită valoare. Dacă Juliette ar fi fost forțată să își aleagă o tabără, dacă ar fi văzut clivajul care exista în acest oraș, atunci ar fi înțeles care e miza. Și nu ar mai fi acționat prostește, la comanda unei Flori Albe.

— Ce prețuiește Roma Montagov cel mai mult?

Andong a clipit, uluit de întrebare. Cansun, în schimb, și-a vârât capul între umeri, gândindu-se. Era oricum mic de înălțime și arăta încă și mai mic stând așa, transformat într-un băț.

— De ce ne pasă nouă de Roma Montagov? a întrebat Andong, dar Cansun și Tyler priveau amândoi pe fereastră la mulțimea care tot creștea.

Tyler a dat drumul țigării în scrumieră. Avea degetele pline de scrum fierbinte, care-i înțepa pielea. Trupul uman era atât de fragil! Ar fi trebuit să se nască bestie, nu om. Ar fi profitat din plin de asta.

— Să mergem, domnilor! a zis el, îndreptându-se spre ușă. Protestele sunt pe cale să înceapă.

Străzile erau pline de oameni care blocau intrarea în sala pentru întâlniri în care Kathleen trebuia să intre.

Pășind într-o parte crispată, Kathleen a încercat să se strecoare printre ei, ținându-și coatele întinse de o parte și de cealaltă a corpului. Nu a ajutat-o să evite înghiontelile, dar i-a deschis un culoar îngust. Ar fi putut să fie mai rău. Mulțimile ar fi putut să

facă o grevă care să paralizeze întregul oraș, însă păreau să fi rămas strânse în centrul orașului.

— O, Hristoase…!

Kathleen s-a aplecat, evitând în ultima clipă să fie pocnită de pancarta unui muncitor. Omul i-a aruncat în treacă o privire și apoi a mers mai departe, deși ochii lui Kathleen rămăseseră fixați asupra cârpei roșii pe care acesta o avea legată în jurul brațului.

„Ce culoare are sângele tău?" întrebase Juliette cu mult timp în urmă, într-un bar, nu departe de acolo. „Stacojiu sau roșu muncitoresc?"

Kathleen și-a ridicat mâna ca să se apere de soare și ața roșie de la încheietura ei a lucit ca o bijuterie. Era impecabilă, neatinsă, și îi atârna moale pe piele. Acela era roșul Stacojiu. Acelea erau liniile pure ale unei culori care arăta loialitate – decorativ. Roșul muncitorilor era murdar și însuflețit, *disperat*. Se revărsase demult pe din lături, în toate direcțiile, ca o mulțime din ce în ce mai agitată.

Dând din coate, Kathleen a reușit în cele din urmă să se strecoare în sală. Lucrurile puteau sta mult mai rău – cu mult mai rău, dacă era să se ia după entuziasmul comuniștilor de acolo. Comuniștii și sindicatele lor aveau să încerce iar și iar, declanșând de fiecare dată o revoltă într-o anumită parte a orașului, sperând că astfel vor putea să declanșeze o reacție în lanț în celelalte părți. Cu cât se pregăteau mai bine, cu atât aveau mai mari șanse de izbândă.

Iar când aveau să izbândească, nu avea să mai fie vorba despre protestele unor muncitori jigăriți pe străzi.

Avea să fie o revoluție.

— Atenție! Atenție!

Întâlnirea începuse deja și se făcea trecerea de la un vorbitor la altul, așa că ea s-a strecurat pe un scaun, sperând că nu pierduse ceva important. Nici nu i se mai părea esențial să monitorizeze planurile pe termen lung ale comuniștilor – Stacojiii le cunoșteau

deja: ajunseseră aproape de faza finală, revolta ultimă fierbând, gata să izbucnească.

— Pentru ce ne răsculăm? a întrebat vorbitorul de pe scenă. Pentru ce îndemnăm la schimbare? Pentru propriul nostru câștig? Pentru propria noastră pace?

Kathleen s-a tras de coada împletită. Gândurile i se îndreptau spre Rosalind, spre faptul că rămăsese tăcută în urmă cu o noapte, atunci când își recăpătase cunoștința.

— Statul va continua să ne asuprească. Legile vor continua să ne înșele. Toți cei care se erijează în salvatori ai acestui oraș mint. Toți regii sunt tirani; toți conducătorii sunt hoți. Revoluția nu are ca scop pacea sau câștigurile. Singurul ei scop este *libertatea*.

În toată sala, membrii Partidului s-au ridicat în picioare. Scaunele lor s-au tras scârțâind în spate. Kathleen nu s-a mișcat, încercând să asimileze totul. Nu își făcea griji că ar putea să iasă în evidență. Nimeni nu era atent la rândul din spate, toată lumea fiind concentrată asupra vorbitorului din față.

— Gangsterii din acest oraș ne sacrifică pentru mândria lor, pentru vendeta lor lipsită de sens. Străinii din acest oraș ne sacrifică pentru bogății, pentru aurul pe care îl încarcă la nesfârșit pe vapoarele lor. Ne vom elibera de aceste lanțuri! Cine sunt ei ca să ne spună ce să facem? Cine sunt ei ca să ne pedepsească atunci când cred de cuviință?

Cuvintele bărbatului au izbit-o pe Kathleen ca un tsunami. A simțit brusc nevoia de a-și strânge mâinile în jurul pântecului, neputând suporta adevărul care se încolăcea înăuntru. Într-adevăr, cine era Banda Stacojie ca să o biciuiască pe Rosalind doar pentru că deciseseră că nu le mai e loială? De ce erau îndreptățiți să aibă *puterea* de a face rău unei alte persoane? De ce trăiau astfel, căzând în genunchi dinaintea Lordului Cai, doar pentru că așa fusese dintotdeauna? Dacă el hotăra că le vrea moarte, atunci Kathleen și

Rosalind nu aveau decât să-și pună capetele pe butuc și să aștepte lovitura sabiei. Nu pentru asta își jurase Kathleen loialitatea. Ea voia ordine – voia ordine sub conducerea lui *Juliette*.

Dar dacă ordinea trebuia mai întâi să tremure în fața fricii, atunci poate că nu merita.

— Ridicați-vă! a strigat vorbitorul de pe scenă. Am suferit și am tânjit prea mult. Acum ne vom ridica!

În sfârșit, Kathleen s-a ridicat la rândul ei și a aplaudat.

Alisa își ronțăia furculița, bălăngănindu-și piciorul pe marginea acoperișului.

Se afla în punctul cel mai înalt al sediului Florilor Albe, cu fața în bătaia vântului rece, în timp ce degetele îi alunecau printr-un dosar sustras din biroul tatălui ei. Dormitorul fetei se afla chiar dedesubt, cald și confortabil, dar Roma sau oricare altă Floare Albă ar fi putut să pătrundă înăuntru în orice clipă, iar ea nu putea accepta așa ceva cât trăgea cu ochiul. Încercând să-și asigure intimitatea, se cățărase pe acoperișul din țiglă cu o farfurie cu o bucată de prăjitură într-o mână și dosarul cu documente sub braț.

Alisa și-a înfipt furculița în prăjitură și a mestecat gânditoare. În vreme ce dădea pagina, în depărtare au izbucnit zgomote: erau țipetele obișnuite care se auzeau atunci când începea o bătaie. Alisa s-a încordat, conștientă că urma să fie nevoită să se retragă înăuntru dacă era vorba despre un conflict provocat de vendetă care s-ar fi putut apropia. Dar nu a întrezărit nimic în afară de aleile ca de obicei goale, chiar dacă vocile creșteau în intensitate. Preț de câteva clipe lungi, Alisa și-a continuat căutarea, deși singura mișcare pe care o surprindea cu coada ochiului rămânea cea a părului ei blond fluturând în vânt.

— Straniu! a murmurat, mulțumită că poate rămâne locului pentru moment.

A dat pagina. Alesese dosarul la întâmplare după ce își băgase capul rapid pe ușa de la biroul tatălui ei și îl văzuse zăcând pe masa acestuia. Auzise zvonuri despre infiltrarea comuniștilor printre Florile Albe și era curioasă. În ultimul timp, Roma fusese foarte ocupat, deși Alisa nu știa dacă motivul era pentru că se interesa de aceiași spioni comuniști sau altele. Nimeni nu îi spunea vreodată ceva Alisei. Nimeni nu îi acorda vreun pic de atenție în afara ocaziilor când intrau peste ea ca să o anunțe că-i sosiseră tutorii.

Din păcate, Alisa bănuia că nu furase ceva de prea mare valoare. Dosarul conținea informații despre Kuomintang, însă nimic relevant. Câteva decupaje din ziare despre Chiang Kai-shek. Niște hărți de la spionii care urmăreau Expediția Nordică. Singurul lucru care părea cât de cât interesant era o investigație legată de generalul Shu, a cărui viață personală era puțin cunoscută publicului larg. Însă după ce a citit tot, singura informație pe care Alisa a reușit să o obțină a fost că acesta avea un fiu bastard. Lucru amuzant, deși departe de a fi util.

— Hei!

Alisa a lăsat deoparte dosarul și a aruncat o privire în jos, de pe acoperiș. Pentru că strigătul îi atrăsese atenția, acum vedea și lupta, deși nu prea părea să fie vorba cu adevărat despre o luptă. Și-a mijit ochii, încercând să își dea seama ce se apropia de ea, și abia după ce a văzut pancartele a înțeles că cel mai probabil pe strada centrală nu înainta un conflict al vendetei, ci un protest al muncitorilor.

— Aah! a șoptit Alisa. Asta are mai mult sens.

Și-a vârât dosarul sub braț, apoi a luat farfuria și furculița. Grăbită, și-a dat drumul în jos pe acoperiș, aplecându-se cu grijă peste margine cu mâna pe care o avea liberă și apoi alunecând pe unul dintre stâlpii exteriori. A aterizat pe aleea îngustă din spatele complexului de apartamente, cu pantofii pleoscăindu-i în noroi și

izbindu-se cu cotul de un ghiveci cu flori de pe un pervazul de la primul nivel. Nu era bine să fie văzută fluturând dosarul acela prin fața casei, așa că avea să folosească o intrare din dos sau...

Alisa s-a oprit în fața siluetei care i-a tăiat calea. Până să apuce să fugă, punga i-a acoperit capul.

Pe teritoriul Florilor Albe, protestele căpătaseră o amploare fără precedent, revărsându-se de pe trotuare și afectând clădirile. Atunci când a ieșit din adăpostul pe care îl vizitase – una dintre opririle lui în încercarea de a-l găsi pe Francezul din bandă –, Roma a fost la un pas de a fi înjunghiat de o lopată.

— Pentru Dumnezeu! a scuipat el, grăbindu-se să se tragă la o parte.

Muncitorul l-a măsurat doar cu privirea, fără să arate că i-ar părea foarte rău. De ce i-ar fi părut? Prin jur nu se vedea niciun gangster care să încerce să îi oprească.

Roma a mai bombănit un blestem și s-a grăbit spre casă, ținându-se pe lângă clădiri. Tatăl lui ar fi trebuit să trimită oameni care să controleze mulțimile. Ar fi trebuit să fie deja în stradă în număr mare și să lupte împotriva protestatarilor cu arme. Unde erau?

S-a aplecat și a intrat pe aleea care-l ducea la cartierul lor general, cu mâna deasupra capului ca să se apere de apa murdară care picura din rufele întinse pe sârme. Un strop greu i-a aterizat pe mână în aceeași clipă în care din capătul străzii a răsunat un strigăt puternic, pătrunzându-l până la oase cu o senzație de disconfort. Faptul că își petrecea timpul căutându-l pe francez părea lipsit de sens, pentru că nu mai avusese loc niciun atac de la cel din tren. În schimb, Shanghaiul fusese zguduit de vendetă și de protestatari și, din câte știa el, niciun ins din Florile Albe nu avea vreun plan de combatere a haosului.

— Nimic din ceea ce faci *nu are sens.*

Roma s-a încruntat și a închis ușa în urma lui. Pocnetul nu a întrerupt vocile care se auzeau strigând din camera de zi. Un val de căldură de la calorifer i-a încălzit imediat pielea rece, dar nu și-a dat haina jos. A intrat în camera de zi, luându-se după țipete, și a dat de Benedict și de Dimitri care se certau cu aprindere. Dimitri avea la picioare o farfurie spartă, de parcă cineva ar fi aruncat cu ea.

— Ce se petrece? a întrebat Roma pentru, i se părea, a zece mia oară în acea zi.

— Asta vreau și eu să știu, a replicat Benedict, făcând un pas în spate, cu brațele încrucișate. Alisa a dispărut!

Lui Roma i-a alunecat un fior rece pe spate.

— Pardon?

— Am auzit-o țipând, a șuierat Benedict. De undeva, din afara casei. Iar atunci când am ieșit să văd despre ce este vorba, ghici cine era singur la fața locului?

— Ah, nu fi obositor! a mârâit Dimitri. Nu am auzit niciun copil țipând. Nici vreo altă mișcare în afara hărmălaiei de pe străzi. Poate că ai închipuiri, Benedict Ivanovici. Bărbații care nu se impun tind să...

Roma nu a mai auzit prostia pe care cu siguranță Dimitri urma să o scoată. El alerga deja pe scări, cu timpanele vuind și sărind câte două trepte odată, până a dat năvală în dormitorul Alisei de la etajul al treilea. Într-adevăr, așa cum spusese Benedict, camera era goală. Dar asta nu însemna nimic. Alisa dispărea adesea perioade îndelungate de timp. Putea foarte bine să fie ascunsă în vreo conductă de prin oraș, savurând un rulou cu ouă și distrându-se de minune.

— Nu e în camera ei. Am verificat deja.

Vocea lui Benedict a ajuns în vârful scărilor înainte ca vărul lui să-și facă apariția cu mâinile-n păr.

— Nu e nimic neobișnuit în asta.

— Da.

Benedict și-a supt obrajii, căpătând o mină sumbră.

— Și cu toate acestea, am auzit-o țipând.

— Dimitri are dreptate cel puțin dintr-un punct de vedere: afară *se aud* multe strigăte. Străzile vuiesc. Aud țipete și acum.

Benedict l-a privit sceptic.

— Știu cum sună vocea Alisei.

Convingerea din vocea lui l-a adus pe Roma în stare de alertă. Bazându-se pe instinct, s-a răsucit spre camera lui. Nu știa de ce acela era primul loc în care se gândise să caute, dar asta a făcut, împingând ușa cu grijă. Benedict era pe urmele lui, privindu-i curios peste umăr.

Lucrurile au început să se lege imediat. În primul rând: camera lui Roma era rece ca gheața. În al doilea rând: fereastra fusese lăsată deschisă. Al treilea: pe pervazul ferestrei flutura o scrisoare, prinsă cu un pumnal subțire.

Brațele lui Roma s-au făcut ca pielea de găină. Benedict a pufnit, însă cum Roma nu părea să se urnească, a făcut el onorurile, scoțând pumnalul și despăturind scrisoarea.

Când și-a ridicat privirea, tot sângele i se scursese de pe chip.

— *Moi diadia samih șestnuh pravil*, a citit Benedict. *Kogda ne v șutku zanemog...*

Nu era nevoie să termine de citit. Roma știa pe de rost următoarele două versuri.

— *On uvajati sebia za stavil*, a intonat el. *I lușce vdumati ne mog.*[1]

Versurile cu care începea *Evgheni Oneghin*. Roma a înaintat cu pași mari și a luat scrisoarea, încrețindu-i imediat marginile în strânsoare. După celebrele versuri, scria:

---

[1] „Mi-e unchiu-n toate om corect: / De când căzu la pat și zace, / El le-a pretins la toți respect / Și nu putea mai bine face." (A. S. Pușchin, *Evgheni Oneghin*, trad. Ion Buzdugan, Editura pentru literatură, București, 1967) (n. red.).

Aud că duelul este cea mai nobilă metodă prin care poţi ucide pe cineva.
A sosit în sfârşit vremea ca această datorie de sânge să capete ceva nobleţe, nu crezi?

Vino să ne întâlnim de azi într-o săptămână. Şi ţi-o voi da înapoi.

Dedesubt, textul era revendicat printr-o semnătură elaborată, care nu lăsa urmă de îndoială în privința celui care pusese la cale acel plan diabolic.

— Au răpit-o pe Alisa, i-a spus Roma cu glas răgușit lui Benedict, deși Benedict știa deja. Tyler Cai a răpit-o pe Alisa!

Douăzeci și opt

ROSALIND ERA TREAZĂ, ÎNSĂ NU REACȚIONA. Juliette începea să își facă griji, întrebându-se dacă nu cumva rănile îi afectaseră și mintea.

— Ai putea să ne lași singure o clipă? i-a strigat Juliette Stacojiului care stătea în fața ușii de la dormitorul lui Rosalind.

Bărbatul își ținea brațele încrucișate, rigid și alert.

— Mă tem că nu pot, domnișoară Cai. Tatăl vostru mi-a cerut să stau de pază.

— *Eu* sunt deja aici și stau de pază, așa că am putea avea o clipă de intimitate?

Stacojiul și-a scuturat capul.

— Toate informațiile pe care le obțineți trebuie să ajungă direct la Lordul Cai.

Juliette și-a înghițit pufnetul enervat.

— Și propriul meu tată bănuiește că i-aș ascunde ceva?

— Tatăl vostru nu a bănuit-o nici pe nepoata lui, și acum iată-ne aici.

Juliette s-a ridicat din scaun, strângându-și pumnii. Stacojiul a amuțit, evaluându-i atitudinea. Banda cunoștea prea bine predispoziția lui Juliette de a apăsa cu bucurie pe trăgaci. Auziseră cu toții poveștile care circulau și văzuseră și rezultatele – în acea

clipă conta doar dacă bărbatul se temea mai mult de amenințarea imediată pe care o reprezenta Juliette sau de eventualele consecințe pe care le-ar fi îndurat nerespectând ordinele Lordului Cai.

— Voi rămâne afară, cu ușa întredeschisă, a cedat până la urmă Stacojiul.

Bărbatul a ieșit și a tras de ușă, balamalele scârțâind.

Juliette s-a lăsat din nou să cadă pe scaunul plușat. Rosalind aproape că nici nu clipise pe durata întregului schimb de replici. Altădată ar fi comentat că Juliette latră și nu mușcă. Acum privea doar în gol, cu ochii încețoșați.

Verișoara ei suferea, Juliette știa asta. Rănile de pe spatele lui Rosalind erau grave, iar Kathleen aproape leșinase când îi văzuse pe doctori pansându-le cu o noapte în urmă. Juliette se simțea sfâșiată între milă și frustrare. Sfâșiată între groaza că așa ceva se putuse întâmpla și neputința de a înțelege *cum* de se întâmplase așa ceva. Poate că asta o făcea să fie o persoană rea. O prietenă rea, o vară rea. Chiar dacă Rosalind se afla în starea aia, atât de suferindă și de șocată, încât fusese redusă la tăcere, Juliette nu avea cum să nu se simtă trădată pentru că Rosalind o mințise. Și nu știa dacă făcuse asta pentru că orașul acesta o înrăise sau pentru că inima ei fusese dintotdeauna așa – rece, schimbătoare, gata să trădeze cu prima ocazie. Juliette era și ea o mincinoasă. Când venea vorba de adevăr, Juliette era poate cea mai coruptă dintre toți, dar asta nu o împiedica să se retragă instinctiv atunci când cineva o mințea.

— Am promis că te voi proteja, i s-a adresat Juliette. Însă nu așa, Rosalind.

Niciun răspuns. Juliette nici nu se așteptase să primească unul.

— Au găsit copii ale corespondenței tale la poștă. Așa ai fost descoperită. Nu pentru că te-ar fi văzut cineva, nu din cauza zvonurilor. Pur și simplu: hârtie, cerneală și scrisul tău.

Juliette a răsuflat frustrată.

— Toată afacerea cu negustorul a fost o minciună? a întrebat-o ea. Există măcar vreun iubit sau ai jucat rolul spionului, pur și simplu, fără motiv?

Brusc, ochii lui Rosalind s-au ațintit la Juliette, expresia înăsprindu-i-se pentru prima oară.

— Și tu ai fi făcut același lucru, a zis Rosalind cu glas răgușit.

Juliette s-a îndreptat. Și-a ațintit privirea spre ușa ușor crăpată.

— Poftim?

— Îl iubesc, a murmurat Rosalind.

Pe frunte îi apăruse o broboană de sudoare. Delira, probabil din cauza febrei.

— Îl iubesc, atâta tot.

— Pe cine? a întrebat-o Juliette. Rosalind, trebuie să...

— Nu contează, a întrerupt-o ea, cu limba împleticindu-i-se în gură. Ce mai contează? S-a sfârșit. S-a sfârșit.

Lucrurile nu se legau deloc. Chiar dacă iubitul lui Rosalind era o Floare Albă, ce sens avea să protejeze un membru oarecare? Care ar fi fost consecințele în afara faptului că ar fi devenit ținta Stacojiilor? Nu avea cum să fie înalt în rang. Cu siguranță nu era Roma, și nu era nici Benedict. Dacă nu era un Montagov, atunci de ce se chinuia așa? De ce își închidea Rosalind pleoapele strâns, de parcă întreaga lume îi atârna pe umeri?

S-a auzit un ciocănit la ușă. Juliette a tresărit, inima tresăltându-i în piept de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva rău. Stacojiul și-a băgat capul înăuntru, trecând în revistă scena. Juliette se aștepta să îl audă comentând ceva despre mormăielile lui Rosalind, dar el a spus doar:

— Aveți un apel telefonic, domnișoară Cai.

Juliette a dat din cap și s-a ridicat, întinzându-se să-i tragă lui Rosalind păturile puțin mai sus. Rosalind nici măcar nu s-a clintit.

A închis doar ochii, tremurând chiar și după ce Juliette a părăsit camera și a închis ușa în urma ei.

— N-o deranja! l-a avertizat ea pe Stacojiu. Las-o să doarmă.

— Vă purtați prea blând cu trădătorii! a strigat bărbatul în urma ei.

Juliette a strâns din buze și și-a văzut de drum. Omul avea dreptate. Se purtau prea blând cu ea – *Juliette* se purta prea blând cu ea. Și pentru că Juliette fusese cea care întrerupsese biciuirea, tatăl ei avea să-i rezerve următorul pas: dacă Rosalind nu le oferea informații curând, atunci Juliette avea să fie cea nevoită să descopere de ce vara ei îi trădase, folosind orice mijloace cu putință.

Juliette și-a înghițit nodul din gât și s-a apropiat de telefon. Nu se îndoia de faptul că era în stare să facă asta. Nu ezitase niciodată atunci când trebuise să strângă de gât sau să taie în ceilalți stacojii pe care i-i încredințase tatăl ei, fie pentru a obține chiria, fie pentru a obține un răspuns rapid în privința vreunui schimb. Acum, întrebarea era dacă voia să o facă sau considera că ar fi lăsat o pată prea greu de dus pe conștiința ei.

Juliette a ridicat receptorul și l-a lipit de ureche.

— *Wéi?*[1]

— Miss Cai?

Glasul vorbea englezește. Și suna ca și cum ar fi fost…

— *Roma?*

O tuse jenată.

— Pe aproape, dar nu. Sunt Benedict.

Juliette a răsuflat printre dinți, încercând să-și ascundă dezamăgirea. Și-a zis că venea din faptul că se așteptase ca Roma să îl fi găsit pe francez, și nu pentru că își dorea să îi audă vocea.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Juliette în șoaptă.

[1] „Da", „cine e?" în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Și-a aruncat rapid privirea peste umăr și a văzut că nu mai era nimeni pe hol, însă asta nu însemna că nu existau persoane care ar fi putut să le asculte conversația.

— Definește „ceva", i-a replicat Benedict, coborându-și și el vocea. Încerc de câteva zile bune să te contactez, dar abia acum am reușit să scap de Roma. Ruda ta a luat-o pe sora lui.

Preț de câteva secunde, Juliette nu a înțeles despre ce vorbea Benedict Montagov. Apoi, odată ce cuvintele au început să se sedimenteze, a răbufnit:

— *Ce?* Rosalind a răpit-o pe Alisa?

— Nu, nu! s-a grăbit Benedict să se corecteze.

Engleza era o limbă prea simplă pentru relațiile familiale, iar el părea derutat de faptul că Juliette trăsese acea concluzie.

— *Tángdì.*[1] Cai Tailei. Roma a întors orașul pe dos încercând să o găsească, dar Alisa nu e pe nicăieri. M-am gândit că aș putea să te întreb dacă știi ceva cât nu este el atent.

Juliette și-a lipit palma de ochi, mușcându-și buzele ca să nu țipe. Bineînțeles că Tyler avea să facă tocmai acum o astfel de scamatorie. De parcă o verișoară scăpată de sub control nu-i era îndeajuns. Acum și vărul trebuia să vâre bățul prin gard.

— Nu știu, i-a răspuns Juliette cu amărăciune. Nici măcar nu știam că a luat-o. E bine?

— Nu-i poate face rău. Nu-i va face rău! Trebuie să o păstreze vie și în siguranță dacă vrea să aibă șansa de a-l omorî pe Roma.

Juliette a fost cât pe ce să scape receptorul din mână.

— *Poftim?*

Și-a rotit din nou privirea în jur. În dreptul scării se aflau doi mesageri, care o priveau suspicios. Juliette s-a stăpânit să nu țipe.

— Cum adică?

---

[1] „Văr", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Benedict a rămas tăcut câteva clipe. Părea aproape că regretă că el este cel care trebuie să-i dea veștile.

— Un duel, domnișoară Cai. Dacă Roma nu o găsește pe Alisa în trei zile, va trebui să se dueleze cu Tyler ca să o recupereze.

Juliette l-a găsit pe Tyler câteva ore mai târziu, printre mesele slab luminate din Bailemen. I se părea că trecuseră zeci de ani de când fusese acolo ultima oară cu Roma, de parcă orașul s-ar fi mișcat și ar fi crescut sub tălpile ei. Salonul de dans era însă la fel de plin ca-ntotdeauna. Un loc cum era Bailemen nu avea să fie probabil niciodată gol, nici măcar dacă afară ar fi fost război.

— Valea! le-a aruncat ea bărbaților care-l înconjurau pe vărul ei, apoi a luat loc în fața lui.

Cu toții și-au întors privirea spre Tyler, așteptând instrucțiuni. Juliette își întindea deja mâna spre garota pe care o avea răsucită în jurul încheieturii, în caz că ar fi avut nevoie de ea, dar Tyler a dat din cap și cei patru bărbați s-au îndepărtat, măsurând-o pe Juliette ușor disprețuitor.

— Cu ce pot să te ajut? a întrebat Tyler.

S-a rezemat de spătarul scaunului, cu mâinile întinse pe brațele acestuia. Avea dinainte trei pahare de băutură goale, dar nu părea deloc pilit. Nu ajunsese acolo de prea mult timp; din clipa în care unul dintre mesageri îi raportase lui Juliette că îl zărise, ea se repezise într-acolo.

— Nu o face, i-a spus ea simplu. Nu a meritat niciodată, și nu merită nici acum.

Tyler a ridicat unul dintre paharele goale pe care le avea în față. L-a rotit încetișor, de parcă ar fi avut înăuntru un soi de lichid invizibil pe care Juliette nu putea să îl vadă.

— Mă întrebam cât va dura până vor ajunge veștile la tine, a grăit Tyler, privind cum sticla refractă lumina. A durat mai mult decât mă așteptam, trebuie să recunosc.

— Nu avem cu toții atâtea urechi câte ai tu în orașul ăsta.

— Ah, în schimb, tu ai linie directă cu Montagovii.

Lui Juliette i-a înghețat sângele în vene. Deci despre asta era vorba. Tyler hotărâse, în cele din urmă, să o demaște.

Dintr-o mișcare rapidă, i-a furat vărului ei paharul din mână. Nu avea să se uite la ringul de dans, la pereții lucitori, la băuturi fantomatice. Juliette l-a forțat să se uite la *ea*.

— Presupun că l-ai citit recent pe Pușkin. Duelurile rusești permit implicarea secundanților, iar aceștia au dreptul să îl întrebe pe agresor dacă nu cumva ar prefera să își ceară scuze. Așa că îți cer, Tyler: du-o înapoi pe Alisa și lasă totul baltă! Nu merită să îți pierzi viața.

Tyler a râs scurt. Nu avea ecoul delirant al celorlalte râsete din salon, accentuate de noaptea întunecată și de muzica zgomotoasă. Era un râs rece ca gheața, un sunet pe care îl scoteau prădătorii atunci când capcanele lor trosneau.

— *Unde* ți-e capul?

Pe cât de repede își făcuse apariția, așa a și dispărut umorul lui Tyler. Bărbatul s-a rezemat de masă.

— Cine ți-a cerut să vorbești în numele lui Roma Montagov? Cine *ți*-a cerut să fii secundantul lui?

Juliette și-a încleștat pumnii. Și-a strecurat degetul în jurul garotei – nu pentru că voia să o folosească, ci pentru că avea nevoie de ea ca să se mențină pe linia de plutire. Și-a răsucit firul în jurul degetului până a neutralizat furia fierbinte care-i ardea beregata.

— A fost doar o metaforă.

Tyler s-a ridicat.

— Nu mă minți!

De această dată nu se citea nicio urmă de veselie în vocea lui. Lua situația foarte în serios, ungându-se pe sine însuși în calitate de observator al loialităților lui Juliette.

— Poți să fii secundantul *meu* și poți fie să lași duelul să se desfășoare, fie să îmi cedezi mie Banda Stacojie.

Juliette s-a aruncat peste masă într-un acces de furie, dar Tyler s-a mișcat la rândul lui cu aceeași rapiditate. Pumnul lui Juliette s-a oprit în aer, pentru că Tyler îi apucase brusc încheietura, împiedicând-o să-l izbească în nas.

— Ți-ai ieșit din minți! a șuierat Juliette. El are tot atâtea șanse să te ucidă pe cât ai tu să îl ucizi pe el. Nu ești invulnerabil.

— Nu sunt, a aprobat Tyler. Dar *sunt* un Stacojiu. Și, în clipa de față, tu nu poți spune același lucru.

Tyler i-a dat pumnul la o parte cu asprime și apoi și-a îmbrăcat haina, pregătindu-se să plece. Juliette a apucat masa, încercând să-și potolească nu doar trupul, ci și mintea care i se învârtea cu repeziciune.

— Luni dimineață, *tángjiě*[1]! a zis Tyler. Chiar la granița Înțelegerii, lângă pârâul Suzhou, să zicem? Să nu întârzii!

[1] „Vară", „verișoară", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

Douăzeci și nouă

— NU POT SĂ-L CONVING SĂ RENUNȚE, A ANUNȚAT Benedict Montagov.

Juliette i-a aruncat o privire. Stăteau pe malul râului Huangpu, cu ochii la apele lui. Mai erau două zile până la duel și vremea începea să se încălzească – sau poate că soarele care se reflecta în valuri dădea iluzia aceea de poleială aurie.

Cât de straniu era că Benedict fusese de acord să se întâlnească cu ea acolo, cu mâinile-n buzunare, fără să tresară atunci când ea își făcuse apariția. Rămânea vigilent, desigur. Chiar și la o întâlnire amiabilă, o parte din el avea să se aștepte probabil întotdeauna ca Juliette să tragă în orice clipă. Cu toate acestea, venise. Venise și îi împărtășea informații, de parcă ar fi fost vechi prieteni uniți de o cauză comună.

— Ești sigură că nu avem cum să o eliberăm pe Alisa?

— Nu știu unde se află, a spus Juliette. Orașul ăsta este prea mare. Așa cum eu pot să-l ascund pe Marshall Seo, și Tyler o poate ascunde pe Alisa Montagova atâta timp cât dorește.

Juliette a tras adânc aer în piept și nu l-a mai eliberat.

— A hotărât că va fi un duel rusesc, așa că amândoi vor avea dreptul să tragă doar o dată, a răsuflat ea. Dar este vorba despre Roma și Tyler. Unul dintre ei va muri.

În duelurile din povești, glonțul rătăcea adesea, lovind pământul ori trecând prin vreo pălărie. Dar nici Roma și nici Tyler nu erau atât de nepricepuți.

— Mai rău, a zis Benedict. Dacă se vor urma într-adevăr vechile reguli, atunci persoana care a provocat la duel are dreptul să tragă prima. Ce șanse există ca Tyler să rateze?

Juliette a închis strâns ochii, pregătindu-se sufletește pentru migrena care începea să-i dea târcoale. Nici vântul nu o ajuta, căci atrăgea afară teroarea aceea pe care ea încerca să o înăbușe.

— Niciuna, a șoptit Juliette. Absolut niciuna.

Nu voia să vadă cum aveau să se desfășoare lucrurile. Stacojiul împotriva Florii Albe. Un membru al familiei împotriva inimii ei întregi, așa cum îi bătea în piept, roșie și însângerată.

— Tu poți să îl convingi să renunțe, Juliette.

Juliette a tresărit. A deschis ochii și s-a întors spre Benedict Montagov. Acum îi spunea pe nume. Poate că avea mai multă încredere în ea decât lăsa să se vadă.

— Am încercat. Tyler nu vrea să mă asculte.

— Nu pe Tyler.

Lui Juliette i s-a căscat un gol în stomac, întrebându-se dacă Benedict sugera ceea ce credea ea că sugerează. A simțit următoarea pală de vânt rece ca gheața. O lacrimă i-a alunecat repede pe obraz, atingând betonul înainte să fie văzută. Au rămas tăcuți pentru o vreme, în timp ce Batardoul vuia în jurul lor. Benedict privea în apele râului, iar Juliette îl privea pe el, întrebându-se cât de multe știa.

Și-a primit răspunsul atunci când Benedict i-a surprins privirea și a întrebat-o:

— De ce nu îi spui?

— Ce să îi spun?

Știa, desigur. *Adevărul. Spune-i adevărul!* Benedict fusese în acel spital. Văzuse că Roma nu voise să o părăsească pe Juliette. Nu era greu să înțelegi ce însemnau unul pentru celălalt.

Iubiți. Mincinoși.

— Știi că Roma poate să țină un secret, a spus Benedict. Nu pune preț pe viața lui pentru că o prețuiește prea mult pe a celorlalți. Dar dacă va ști că încă te are pe tine, s-ar putea să nu se mai avânte orbește în moarte. Spune-i că ai mințit. Spune-i că Marshall este în viață. Va găsi un alt plan.

Juliette a clătinat din cap. Oricât de meschin ar fi fost să se gândească la faptul că totul se rezuma la ea, la iubire – nu era decât o fisură într-un întreg păienjeniș de sticlă spartă.

— Nu voi face nimic, a spus Juliette încet. În plus, nu îmi este teamă că va spune lumii întregi că Marshall este în viață. Îmi este teamă că mă va ierta.

Benedict s-a întors ca să o privească în față. Părea șocat de cuvintele ei.

— De ce ți-ar fi teamă de asta?

— Tu nu înțelegi.

Juliette și-a trecut brațele în jurul corpului.

— Atâta vreme cât mă urăște, suntem în siguranță. Dacă vom iubi din nou... orașul acesta ne-ar putea omorî pe amândoi doar pentru că îndrăznim să sperăm.

L-ar fi salvat de o lovitură mortală doar pentru a-l împinge imediat în calea alteia.

„Într-adevăr", părea să spună tăcerea lui Benedict. „Nu înțeleg." Juliette îl văzuse pe Benedict atunci când intrase în adăpost, în căutarea lui Marshall Seo. Aproape că se alesese cu un glonț în cap pentru răzbunarea lui Benedict. Știa că el înțelege ce înseamnă să te temi. Să te temi de iubire și de toate modurile în care ar putea să nu ți se răspundă la fel, de toate modurile în care ar putea să te

rănească. Dar el nu avea temerea unei datorii de sânge, iar Juliette era bucuroasă că fusese cruțat măcar de acel lucru teribil.

— Spune, Benedict Montagov! a șoptit Juliette.

Benedict și-a întors spatele spre râu.

— Eu cred, a răspuns el într-un târziu, atât de vag, încât părea că mintea îi e într-altă parte, că îți faci un mare deserviciu refuzând să speri.

Până să se gândească Juliette ce ar fi putut să răspundă, Benedict a bătut-o prietenește pe umăr și a luat-o la pas, lăsând-o în Batardou – o fată singuratică, cu paltonul umflându-se în vânt.

Kathleen frunzărise corespondența, citind informațiile care fuseseră sifonate. Acum nu mai exista vreo urmă de îndoială, indiferent de cum ai fi încercat să privești lucrurile. De fiecare dată când Lordul Cai amenințase Banda Stacojie, avertizându-i că există un spion în cercul lor interior. De fiecare dată când dăduse roată casei, înregistrând ce rude îi ascultau întâlnirile, reducându-le numărul tot mai mult pentru că sperase că va reuși să-l elimine pe spion. Fusese Rosalind. Fusese, de fiecare dată, Rosalind.

Iar Kathleen avea nevoie de răspunsuri.

A urcat scările cu un singur gând. Sora ei făcuse o promisiune. Chiar și despărțite de oceane întregi, ea, Rosalind și Juliette își promiseseră una alteia că vor fi de neatins atâta vreme cât vor rămâne unite. Ce putea fi mai important de atât?

Kathleen s-a oprit în fața ușii lui Rosalind, ignorându-l pe Stacojiul din fața ei. A ciocănit tare, cât să-și rănească încheieturile degetelor.

— Rosalind, deschide!

— Nu e în stare să se miște, a spus Stacojiul. Intră și gata!

— Nu, a reușit să îngâne Kathleen. Nu, vreau să se ridice și să mă privească în ochi.

Kathleen nu se simțise niciodată înjunghiată astfel de o altă trădare. Înțelegea dacă Rosalind își pierduse loialitatea față de Banda Stacojie. Înțelegea dacă Rosalind cedase în cele din urmă și se hotărâse să păteze numele Cai după ce ani de zile fusese ținută la distanță de centrul familiei. Astea erau lucruri pe care Kathleen putea să le ierte, chiar dacă erau o palmă peste fața lui Juliette.

Ceea ce Kathleen nu putea să înțeleagă era de ce Rosalind nu i le spusese *ei*.

— Rosalind! s-a răstit din nou.

Tăcerea a fost singurul răspuns. Prea multă tăcere. Atunci când a încercat să deschidă ușa, a văzut că e încuiată.

— Când ai verificat-o ultima oară? l-a întrebat Kathleen pe Stacojiu.

Bărbatul a clipit, zgâindu-se la clanță.

— Abia a trecut o oră.

— „Abia" a trecut o oră?

Ceva nu era în regulă. Atâta lucru era clar. Stacojiul i-a făcut repede semn să se tragă la o parte. Kathleen s-a ferit și bărbatul a spart ușa cu piciorul, smulgând-o din țâțâni. Ușa s-a dat de perete și camera s-a înfățișat în fața lor: un pat gol, un scaun răsturnat și fereastra larg deschisă, cu perdelele diafane fluturând în vânt.

Kathleen a fugit la fereastră. De pervaz atârna o funie împletită din cearșafuri prinsă de unul dintre picioarele patului. Atârna în jos, jos, jos până la rondurile cu flori, ale căror trandafiri fuseseră călcați în picioare.

Kathleen a oftat lung și amar:

— A fugit.

Dacă nu și-ar fi lustruit pistolul în magazia de la parter, Roma nu ar fi auzit foșnetele de pe aleea de afară.

Fereastra era deschisă și soarele după-amiezii se revărsa prin colțurile prăfuite, reflectându-se în lămpile de alamă. Atunci când a lăsat cârpa din mână, Roma a auzit un pleoscăit și apoi o înjurătură înfundată. Suna de parcă o fată ar fi scâncit îndurerată, iar pașii se apropiau din ce în ce mai mult.

Primul gând al lui Roma a fost că e Alisa – că reușise cumva să evadeze și își găsise drumul înapoi spre casă. Fără să se gândească o clipă, Roma a deschis pe cât de larg putea fereastra și a sărit afară. Picioarele i s-au afundat în noroi. Dinspre nord nu se vedea nimic. S-a răsucit.

Și a văzut-o pe Rosalind Lang, îmbrăcată în ceva ce părea să fie o cămașă de noapte, cu o haină greoaie aruncată peste umeri.

Roma s-a abținut să se frece la ochi, întrebându-se dacă nu cumva avea halucinații. Poate că lipsa de somn din ultimele zile își făcea în cele din urmă simțite efectele, pentru că, dacă prezența lui Rosalind acolo nu era destul de bizară, atunci starea răvășită în care se găsea cu siguranță era.

S-a scurs o clipă și apoi Rosalind a scos un pistol din haină. L-a ridicat rapid, așteptându-se, din câte se vedea, la o confruntare.

Roma nu i-a întors gestul. Și-a ridicat doar mâinile încetișor și a spus:

— Bună! Ce-i cu tine aici?

Situația în care se găseau avea umorul ei – deși nu era câtuși de puțin amuzantă, Roma își dădea bine seama. Odată ca niciodată, înainte ca Roma să o cunoască pe Juliette, înainte ca el să-și arunce bila de marmură la picioarele ei și să se îndrăgostească de ea, fusese trimis pe teritoriul Stacojiilor cu o altă misiune.

Fusese trimis pentru Rosalind.

De aceea tatăl lui începuse să bănuiască adevărul până la urmă. Tot orașul vorbea despre faptul că Rosalind Lang era cea mai bună dansatoare pe care o avusese vreodată clubul burlesc al Stacojiilor,

iar ei își făcuseră planuri ca Roma să se amestece printre clienții Stacojii, să se apropie de Rosalind și să obțină informații sub pretextul unei iubiri nemaiîntâlnite, născute sub o stea potrivnică. În realitate, Roma auzise zvonuri despre întoarcerea lui Juliette Cai în Shanghai și își schimbase ținta, trecând pe teritoriul Stacojiu cu gândul să o vadă cu ochii lui pe acea teribilă moștenitoare Stacojie.

Nu avusese nicio șansă. Din clipa în care o văzuse pe Juliette Cai pentru prima oară, din clipa în care văzuse zâmbetul care îi juca pe buze acolo, în Batardou, nu mai fusese cale de întoarcere. Povestea de iubire născută sub o stea potrivnică se întorsese împotriva lui și devenise realitate. Roma raportase că planul lor dăduse greș, dar continuase să se strecoare pe teritoriul Stacojiilor. Bineînțeles că tatăl lui pusese lucrurile cap la cap.

Cât de straniu era să o găsească pe Rosalind Lang acolo, la doar câțiva pași de biroul tatălui lui, cinci ani mai târziu!

— Un strigăt, a spus Roma văzând că Rosalind își ține în continuare pistolul ațintit asupra lui. Atât e suficient pentru ca Florile Albe să alerge afară și să te facă sită. Gândește-te bine, domnișoară Lang!

— La ce? a reușit să îngâne Rosalind, cu mâna tremurândă. Aș putea să mă gândesc bine și să te împușc, ori aș putea să nu mai gândesc deloc și să te împușc.

Roma s-a încruntat. A făcut un pas spre ea și atunci i-a văzut ochii roșii, de parcă ar fi plâns.

— Învață-mă cum să nu mai gândesc deloc, a spus el. Pare a fi o trăsătură extrem de valoroasă.

Roma nici nu știa de ce trage de timp. Nu i se părea însă cinstit să cheme o gloată de Flori Albe ca să o ucidă pe Rosalind Lang. Poate pentru că nu o ura pe sora ei și nu ar fi vrut să o rănească pe Kathleen Lang.

Poate pentru că îi amintea de Juliette.

— Să nu-ți închipui că n-am să trag! i-a aruncat Rosalind. Strigă după ajutor! Haide!

Roma a rămas tăcut. Stătea doar în fața ei, încruntat. *Ce-ar putea căuta aici?*

În cele din urmă, Rosalind s-a dat bătută. O lacrimă i-a alunecat pe obraz în timp ce-și cobora pistolul.

— Cât de simplu ar fi fost, a șoptit ea, dacă ai fi fost tu în locul lui. Cât de bun ești tu! Cât de nobil!

Rosalind și-a lipit iute dosul palmei de buze, de parcă astfel ar fi vrut să se oprească. A clipit violent din ochi, ca să scape de lacrimi, și s-a avântat înainte, umărul ei atingându-l în fugă pe al lui Roma. Acesta a privit lung în urma ei chiar și după ce se făcuse nevăzută, cu ochii ațintiți asupra intrării aleii, de parcă simpla concentrare ar fi putut să-i dizolve uluiala.

Poate că ar fi trebuit să o împuște. Asta ar fi meritat Juliette. Ochi pentru ochi. Viață pentru viață.

Roma a clătinat. Dar el nu era așa. Nu voia să ajungă așa. Banda Stacojie o răpise pe Alisa, și el avea să o recupereze în mod onorabil. Banda Stacojie voia să se înjosească, însă el avea să se ridice deasupra. Își pătase mâinile deja de prea mult sânge. Se săturase. Se săturase de mirosul care-i îmbiba visele, se săturase să urască atât de profund, încât ajunsese scrum pe dinăuntru.

Tăcut, Roma a intrat înapoi pe fereastră.

Treizeci

CERUL ERA ÎNNORAT, FIIND SUFICIENT DE ÎNTUNECAT CA dimineața să pară aproape înserare. Ar fi fost prea frumos. Măcar dacă întreaga zi ar fi putut să se deruleze înainte, pentru ca duelul să nu mai aibă loc.

Dar iată-i, dinaintea râului Suzhou, sub norii atât de grei că semănau cu rufele întinse la uscat pe bușteni. Juliette nu înțelegea cum poate fi atât de liniște, cum de astăzi străzile păreau aproape pustii. În depărtare, fabricile masive se înălțau leneșe, fără să arate picior de muncitor. Se petrecea ceva despre care ea nu avea habar? Vreo adunare care strângea toți cetățenii în altă parte a orașului?

— Mai vioi, Juliette!

Juliette i-a aruncat o privire îngrijorată lui Tyler, care stătea în capătul aleii, pregătit să-i întâmpine pe Montagovi din clipa în care aveau să-și facă apariția. În față, râul curgea la vale, plin cu vase pescărești și locuințe lacustre ce păreau părăsite.

— Mă gândesc că nu urmăm la literă codul duelului, nu-i așa? a întrebat Juliette. Pentru că, literalmente, are cinci sute de reguli, iar vocabularul meu rusesc este limitat.

Drept răspuns, Tyler a scos ceva din buzunar și l-a aruncat spre Juliette. Ea l-a prins rapid, paginile crâmpoțindu-se sub degetele

ei. Coperta era decolorată, dar textul putea fi încă citit, înconjurat de un chenar decorativ: *Evgheni Oneghin*.

— Treizeci și doi de pași, a spus Tyler cu glas egal. Putem folosi sacul acela de gunoi drept barieră.

Juliette și-a aruncat privirea peste umăr ca să se asigure încă o dată că Alisa e bine. Fata era ținută strâns de doi dintre oamenii lui Tyler. Alți doi Stacojii se aflau poziționați în celălalt capăt al aleii. Stăteau de pază, în caz că Florile Albe s-ar fi decis să atace din spate și să pornească un război teritorial, deși Roma nu ar fi acționat niciodată atât de ilogic. Nu aveau cum să obțină victoria într-o luptă desfășurată într-un spațiu atât de mic, înconjurat de dealuri înalte și acoperișuri de țiglă aplecate dintr-o parte și din cealaltă. Singura confruntare potrivită pentru un astfel de loc era duelul.

Treizeci și doi de pași. O barieră în centru, de care fiecare dintre dueliști se putea apropia, dar de care nu se puteau îndepărta odată ce făcuseră pasul. Tyler avea dreptul la o împușcătură. Dacă rata, Roma putea să îl cheme chiar până la barieră, iar atunci când avea să tragă el, finalul putea rămâne doar unul. De atât de aproape, Roma nu avea cum să rateze.

Însă pentru asta trebuia ca mai întâi să rateze Tyler. Și, chiar și de la treizeci și doi de pași, Juliette era convinsă că asta era imposibil. Putea doar să spere că nu vor avansa până la barieră. Că aveau să rămână amândoi departe unul de celălalt și că amândoi aveau să rateze, iar acel duel urma să se încheie cu onoarea restituită și fără vărsare de sânge, cu Alisa în brațele Florilor Albe și Tyler împăciuit.

Ce glumă bună! și-a zis Juliette. Inima îi bubuia în piept. Așa ceva nu avea să se întâmple niciodată. Așadar, cum urma să se sfârșească totul?

— Hei, a spus Juliette, apropiindu-se de Alisa. Ai nevoie de ceva? Îți este sete?

Alisa a scuturat din cap. A încercat să-și smulgă mâna din strânsoarea Stacojiului, dar fără prea mare tragere de inimă; renunțase de mult să mai încerce să scape.

— Vreau doar să merg acasă, a răspuns ea rece.

Juliette și-a înghițit nodul din gât.

— Vei merge.

A lăsat volumul pe care îl primise de la Tyler la picioarele Alisei și i-a spus:

— Ai grijă de asta pentru mine, bine?

Tyler promisese că o va înapoi pe Alisa la sfârșitul duelului indiferent de rezultatul acestuia. Până în acel punct părea să se fi ținut de cuvânt. Alisa nu era rănită – părând cel mult enervată că se afla acolo.

Poate, i-a trecut brusc prin gând lui Juliette, *Alisa nici măcar nu știe că fratele ei a fost provocat la duel.*

De pe drumul de dincolo de alee s-au auzit pași. Juliette a tras aer în piept și s-a îndreptat, strângându-și pumnii. Dacă Alisa nu știa de ce se află acolo, avea să afle curând.

Roma și Benedict și-au făcut apariția. Erau în mod clar încordați, cu gulerele hainelor ridicate până sus ca să se protejeze împotriva frigului. O clipă, Juliette s-a întrebat dacă nu cumva Roma avea ceva protector pe dedesubt, dar, după ce și-a descheiat haina, a lăsat la iveală o cămașă albă, imaculată. Fără trucuri. Tyler ar fi descoperit orice vicleșug.

— Tyler! s-a răstit Juliette.

Vocea ei i-a atras atenția lui Roma, privirea alunecându-i în spate, spre locul în care era ținută Alisa. S-a avântat spre ea, dar Benedict l-a prins de braț, avertizându-l că nu trebuia să facă mișcări bruște. O pală rece de vânt a suflat pe alee. Cei doi Montagovi erau ca două reflexii gemene ale aceluiași portret – unul înflăcărat, un studiu al umbrelor și contrastelor, iar celălalt pal, o replică blondă.

— Nu-i nevoie să mă cerți, i-a replicat Tyler lui Juliette, apropiindu-se spre ea. Îmi ocup imediat poziția.

În clipa în care a făcut primul pas, s-a auzit un pocnet în apropiere, și toți cei de pe alee au tresărit. Oricât de blazat s-ar fi prefăcut Tyler, era la fel de încordat ca Juliette. Dar dacă ea era zbuciumată de teamă, Tyler aștepta strângând din pumni vărsarea de sânge.

— A fost o ricșă doar, sunt sigură! a spus Juliette.

Și-a întors din nou privirea spre Alisa, încercând să-i transmită că totul avea să fie bine, apoi a pornit spre Benedict ca să se întâlnească la mijlocul aleii. În calitatea lor de secondanți, aceea era ultima șansă pe care o aveau pentru a discuta în numele dueliștilor, încercând să rezolve problema și să anuleze duelul.

— Ai avut noroc? a șoptit Benedict.

Juliette și-a scuturat capul.

— Nu. Dar tu cu Roma?

— Nu se va retrage.

Dat fiind că știa că vorbesc despre el, Roma își păstra privirea ațintită asupra lui Juliette. Expresia de pe chipul lui era una neutră, care nu trăda nimic.

— Roma, a șoptit Juliette.

Știa că o aude. Chiar dacă și-ar fi mișcat doar buzele, știa că Roma ar fi înțeles-o.

— Nu o face!

— Trebuie, a spus el.

Niciun alt argument. Era simplu. Destinul datoriei de sânge era să taie adânc. Nici măcar Roma, care o urâse, nu-i putea rezista. Avea să îl tragă la fund, să îl oblige să ucidă.

Adu-ți aminte ce spuneai pe vremuri! ar fi vrut să urle Juliette. *Astra inclinant, sed non obligant.*[1]

---

[1] „Stelele ne inspiră, nu ne leagă.", în lb. lat., în orig. (n. tr.).

Juliette a rămas împietrită, cu respirația tăiată. Inima îi bătea atât de tare, încât își închipuia că și ceilalți o auzeau. Dar Roma… Roma s-a întors doar încet și și-a ocupat locul în capătul aleii, fără să le mai arunce vreo privire lui Juliette sau lui Benedict.

În clipa în care Juliette s-a răsucit și a făcut primul pas, Benedict s-a pus în mișcare la rândul lui. S-a repezit spre Roma și l-a prins de cot, șuierându-i ceva ce Juliette nu mai putea să audă. La fiecare trei pași, Juliette își întorcea capul, încercând să înțeleagă ce se întâmplă, însă Roma nu părea să răspundă. A clătinat doar din cap și l-a împins la o parte pe vărul lui.

— Tyler! a grăit Juliette.

— Treci în spatele meu! i-a răspuns Tyler fără să o privească. Dacă nu vrei să fii în bătaia glonțului.

Juliette a tras aer în piept. Și l-a eliberat.

— Tyler…

De această dată, Tyler i-a acordat atenție, legănându-și pistolul pe lângă corp.

— Da?

Lui Juliette i s-a împleticit limba în gură. Ce avea să zică? Avea să-l implore să-i cruțe viața lui Roma? Să se roage, să cadă în genunchi, să facă toate acele gesturi pe care Tyler le aștepta de la o fată slabă de înger care nu ar fi trebuit niciodată să conducă?

Juliette și-a înghițit cu greu nodul din gât. Nu putea să facă asta. *Nu* avea să facă asta. Era moștenitoarea Bandei Stacojii. Moștenitoarea unor gangsteri, negustori și monștri de primă mână cu toții. Nu avea să îngenuncheze în fața nimănui.

Tyler a zâmbit.

— Mergi la locul tău, atunci!

Dumnezeule, dar cât de tare și-ar fi dorit să nu fie cea care era! Și-ar fi dorit să fie doar o fată.

Juliette a luat-o spre capătul aleii și s-a oprit lângă Alisa, care începuse să se încrunte. Începea să pună lucrurile cap la cap urmărindu-i pe Roma și pe Tyler cum își ocupau locurile în capetele opuse ale aleii, față în față, cu pistoalele în mână. Benedict a zis:

— Tyler Cai. Te poți apropia de barieră în ritmul pe care îl dorești.

— Ce se petrece? a întrebat brusc Alisa. E un *duel*?

Lui Juliette i s-a frânt inima. A simțit fisura ca pe o rană fizică.

— Nu te uita! a sfătuit-o pe Alisa.

Tyler pășea mult prea repede. Cea mai mare temere în duelurile rusești era că primul duelist avea să rateze și atunci, cu cât se apropiaseră mai mult de barieră pentru a trage ei înșiși, cu atât aveau să fie mai aproape de oponentul lor atunci când urma să vină rândul acestuia. Însă Tyler nu părea să aibă această temere. El a înaintat până ce vârfurile pantofilor i s-au lipit de sacul de gunoi de la barieră.

— Ce vrei să spui cu „nu te uita"? a țipat Alisa.

Se zbătea, foindu-se de parcă viața i-ar fi fost în pericol și făcând tot ce-i stătea în putință ca să scape din strânsoarea Stacojiului.

— Îl va omorî, Juliette! Tyler îl va *omorî*!

— Alisa Montagova! s-a răstit Juliette. Ți-am zis să nu te uiți...

Tyler și-a ridicat pistolul. A țintit.

Și, în secunda în care Alisa a început să țipe, o împușcătură a zguduit dimineața, răsunătoare ca însuși sfârșitul lumii.

Țipătul s-a frânt.

Tyler și-a dus mâna la piept, acolo unde începea să-i înflorească o pată roșie, care se întindea cu repeziciune. Roma a făcut un pas în spate, cu ochii larg deschiși în fața scenei care i se desfășura dinainte.

Pentru că nu el trăsese glonțul incorect.

Ci Juliette.

Juliette a strâns pistolul fumegând cu ambele mâini. Acum nu mai era loc pentru regrete. Săvârșise fapta. O săvârșise, și nu putea

să se oprească acum. S-a răsucit și, cu un hohot înecat în beregată, i-a împușcat pe toți oamenii lui Tyler înainte ca aceștia să înțeleagă măcar ce se întâmplă. Gloanțele li s-au împlântat în tâmple, în grumaji, în inimi.

În secunda în care nu a mai rămas niciunul în picioare, Juliette și-a aruncat și ea pistolul la pământ.

— *La dracu,* Tyler! a țipat.

Tyler s-a întors și a privit-o în ochi – a privit-o cu adevărat. A căzut în genunchi. Apoi a alunecat într-o parte. Și s-a întors cu fața spre cerul cenușiu, întunecat.

Juliette a luat-o la fugă. Ea trăsese, toți oamenii lui erau morți și, cu toate acestea, și-a întins mâinile și a încercat să îi astupe rana, de parcă ar fi fost și mai îngrozitoare dacă nu ar fi făcut-o, de parcă ceea ce făcuse ar fi putut să fie cumva răscumpărat.

— De ce a trebuit să insiști? a strigat. De ce nu ai putut *să lași lucrurile* așa cum erau?

Tyler a clipit încet. Ar fi fost mai ușor dacă i-ar fi răspuns lui Juliette cu ură. Ar fi fost mai ușor dacă ar fi scuipat-o și i-ar fi spus că e o trădătoare, dacă i-ar fi aruncat unul dintre acele cuvinte cu care nu ezitase niciodată să o catalogheze. În schimb, Tyler părea derutat. În schimb, și-a atins rana sângerândă lipindu-și degetele de mâinile lui Juliette. A apăsat, iar atunci când și le-a ridicat, acoperite de sânge stacojiu, chipul lui era desfigurat de o nedumerire profundă, de parcă nu s-ar fi gândit niciodată că Juliette ar fi putut să îl rănească astfel.

— De ce? a îngânat el răgușit.

Ar fi putut să fie doar ecoul vorbelor lui Juliette. Însă ea știa că nu era asta – îi punea o întrebare pentru el.

Juliette a apăsat cu și mai multă putere, convinsă că dacă avea să facă asta pentru destul timp, doar prin propria-i voință avea să

închidă rana, să oprească sângele și să dea înapoi ultimul minut care se scursese peste lume.

Însă, chiar dacă ar fi făcut asta, datoria de sânge ar fi dăinuit.

— Pentru că..., a spus Juliette.

Vocea ei era doar o șoaptă. Însă, în tăcerea care se coborâse pe alee, în care doar suspinele lui Tyler mai răsunau, doar vocea ei s-a auzit:

— Îl iubesc. Îl iubesc, Tyler, și tu ai încercat să mi-l iei.

Tyler a expirat. Din plămânii lui s-a desprins un sunet asemănător unui râset uscat.

— Tot ce... aveai de făcut, a spus el, era... să-i alegi pe oamenii tăi.

Lui Juliette i-a tremurat maxilarul. Nu era niciodată atât de simplu, „oamenii mei" și „oamenii tăi", însă pentru Tyler fusese. Se crezuse demn să se ridice până în vârf, se crezuse vrednic să ajungă noul moștenitor, însă tot ceea ce făcuse în cei optsprezece ani de viață fusese să împartă ordine de sus, mânjit de veninul care le curgea prin vene. Cum de îl lăsase să ajungă așa?

O clipă, Juliette a închis ochii și a încercat să își amintească de vremurile de dinainte. De o vreme în care Tyler îi arunca mărul lui înainte de micul-dejun pentru că îi era foame și nu putea să se întindă cu degetele ei mici până la castronul cu fructe. De ziua în care Tyler se cățărase pe acoperișul casei și reparase instalația electrică, iar apoi toți servitorii îl aplaudaseră ca pe un erou. De clipa aceea în care Juliette, la scurt timp după ce se întorsese de la New York, intrase în dormitorul lui și îl găsise ghemuit cu o fotografie a tatălui lui în brațe, plângând. Îi trântise ușa în față, dar ea înțelesese.

Ea înțelesese dintotdeauna.

Atunci când Juliette a deschis ochii și a șoptit „Îmi pare rău", Tyler era deja mort.

Treizeci și unu

Amorțită, Juliette și-a ridicat încet mâinile de pe trupul lui Tyler. Erau acoperite de sânge până la încheieturi. Degetele îi erau umede, lucind de sângele vâscos.

Preț de câteva clipe lungi, aleea a rămas tăcută, împietrită, ca un film a cărui rolă se blocase în aparat. Apoi Alisa s-a avântat înainte și s-a aruncat în brațele lui Roma, care a strâns-o la piept, cu chipul răvășit. S-a holbat la Juliette, în timp ce tânăra își păstra privirea ațintită asupra mâinilor ei însângerate, iar singurul care părea să mai păstreze o urmă de rațiune era Benedict, care a strigat:

— Juliette, probabil că acum ar trebui să-i spui!

O pală de vânt, rece și sărată, i-a răvășit părul lui Juliette, acoperindu-i ochii atunci când și-a ridicat fruntea. Undeva, departe, izbucnise o ceartă, odată cu sunetul vag al clopotelor – care au dăngănit de douăsprezece ori pentru a anunța amiaza, fiecare ecou reverberându-i lui Juliette în timpane.

— Părerea mea! a adăugat Benedict mai blând.

Roma a strâns-o și mai tare pe Alisa. Și-a mutat privirea de la Juliette la vărul lui, încruntat, cu expresia aceea încă șocată pe chip.

— Ce? a reușit să îngâne.

Privirea i s-a îndreptat spre cadavrele întinse la pământ.

— Ce să-mi spună?

Juliette s-a ridicat. Cu greu, tremurând. Avea senzația aceea ca în vis, când nu se putea ridica de la pământ pentru că oasele îi erau ca de plumb.

Înainte să răspundă, a fost întreruptă de o nouă voce – una care venea de deasupra, de pe acoperișul clădirii aplecate spre alee.

— Că a tras înaintea mea.

Dinaintea lui Juliette a aterizat o siluetă. Marshall Seo s-a întors cu eleganță, de parcă nu ar fi sărit de la o înălțime de două etaje, și și-a tras cârpa de pe față, zâmbindu-i lui Roma.

Roma l-a privit lung. Lung, lung de tot.

Apoi a alergat la Marshall și l-a strâns în brațe cu atâta putere, încât aproape că i-a frânt spatele prietenului său din exces de zel. Marshall l-a îmbrățișat la rândul lui cu același entuziasm, fără să îi pese de atac.

— Ai murit, a șoptit Roma. Te-am văzut murind.

— Da, a replicat simplu Marshall. Juliette a încercat din greu să se asigure de asta.

Brusc, Roma i-a dat drumul lui Marshall și și-a întors privirea spre Juliette. Juliette își simțea consternarea emanându-i prin toți porii, ca o aură. Nu știa cum să stea și nici ce să facă cu mâinile, nu știa dacă se cuvenea să șteargă sângele sau dacă ar fi trebuit să se poarte ca și cum nu s-ar fi aflat pe o alee cu trei Flori Albe, în vreme ce toți Stacojiii ei zăceau morți în jur.

Roma și-a întredeschis buzele. Până să ceară el o explicație, Juliette a vorbit prima, cu ochii plecați din nou spre propriile mâini. Nu putea – *nu putea* să îl privească pe el.

— A trebuit să o fac.

Vocea i-a tremurat.

— Tyler trebuia să îți vadă ura. Ne-ar fi distrus dacă ar fi știut că eu...

Cuvintele s-au frânt. Juliette și-a strâns degetele însângerate în pumni. Nu era nevoie să detalieze. O auziseră. Auziseră cu toții ce îi spusese lui Tyler.

— Juliette.

Juliette și-a ridicat privirea. Și-a ridicat bărbia și s-a prefăcut curajoasă, s-a prefăcut, așa cum se prefăcea în fiecare secundă a vieții ei nenorocite – și totul doar ca să supraviețuiască, pentru ce? Pentru a-și însăila un simulacru de existență, înconjurată de bunuri materiale, fără nici măcar o fărâmă de fericire. Nu-și simțise niciodată inima atât de grea.

— Acum nu mai contează, a spus ea. Acum nu poate să ne mai rănească, nu-i așa?

Juliette s-a întors și a început să meargă. O simțea – tremuratul începuse deja să-i zguduie mâinile și, în curând, avea să i se urce în piept, să-i răvășească tot trupul. Trebuia să plece înainte *să se frângă*, înainte ca mintea ei să asimileze cu adevărat ceea ce făcuse și cum avea să-și justifice fapta.

Tyler era mort. Oamenii lui Tyler erau morți. Singura supraviețuitoare, cea care trebuia să urzească povestea, era Juliette. Putea să spună orice, iar gândul acela i s-a părut mult prea copleșitor pentru a putea fi înțeles.

— *Juliette!*

În urma ei au răsunat pași grei. Juliette și-a grăbit pasul o clipă prea târziu, pentru că a simțit atingerea lui în jurul încheieturii. Doar că, în secunda în care Roma a apucat-o de braț, de dincolo de alee a răsunat un zgomot îngrozitor, de pe strada Suzhou Nord, din apropierea pârâului. S-au aplecat amândoi în aceeași clipă și și-au întors capetele spre sursă.

— Ce-a fost asta? s-a mirat Benedict. Focuri de armă?

Sunetul a răsunat din nou: o ploaie de gloanțe, care se apropia tot mai mult. Ca niște fantome care se materializează din ceață,

trei bărbați au trecut brusc în fugă prin fața aleii. Au trecut atât de rapid, încât nu i-au observat pe Juliette și pe Roma, însă nu destul de repede ca Juliette să nu zărească cârpele roșii pe care le aveau legate la braț. Totul a părut să se desfășoare în câteva secunde. Dacă până atunci străzile fuseseră tăcute, straniu de goale, de parcă muncitorii și-ar fi luat ziua liberă, acum, dintr-odată, orașul se trezise la viață: strigăte la fiecare colț de stradă, împușcături. Împușcături fără oprire.

— A început, a murmurat Juliette, fără să-i vină a crede.

Era 21 martie, după calendarul Occidental.

— Revoluția.

— Unde sunt? Unde sunt Juliette și Tyler?

Kathleen și-a aruncat privirea peste balustrada de la primul etaj, încruntându-se în fața agitației care izbucnise brusc. Ușa de la intrare a bubuit și volumul discuțiilor din foaier a crescut în intensitate, vocile încercând să se acopere una pe cealaltă. Lady Cai părea să împartă instrucțiuni, însă cum o mulțime de alți inși vorbeau odată cu ea, nu i se mai auzea glasul.

Kathleen a alergat pe scări.

— Ce se petrece?

Nimeni nu a băgat-o în seamă. Lady Cai a continuat să împartă ordine, dreaptă ca un băț, gesticulând din mâini: grupa bărbații și îi trimitea pe ușă afară de parcă ar fi fost dirijorul unei orchestre.

— *Niāngniang.*

Kathleen s-a strecurat chiar în fața ei. Într-altă zi nu ar fi îndrăznit să o facă. Acum casa era cuprinsă de asemenea haos, încât mătușa ei n-ar fi avut timp să o certe.

— Te rog! Spune-mi ce se întâmplă!

Lady Cai a încercat să o dea pe Kathleen la o parte.

— Comuniștii au încălcat instrucțiunile partidului Kuomintang, care le ceruse răbdare, a răspuns ea distrată. În diferite părți ale orașului s-au pornit răscoale care încearcă să pună stăpânire pe Shanghai pentru Expediția de Nord.

Abia atunci Lady Cai s-a întors și a privit-o cu adevărat pe Kathleen.

— Nu ești tu omul nostru din interior în această afacere?

— Eu... ba da, s-a bâlbâit Kathleen.

Spera că nu avea să fie ea învinuită pentru ceea ce se întâmpla.

— Eu sunt sursa voastră de informații. Și le-am tot repetat oamenilor că grevele vor crește în intensitate, că numerele lor vor spori...

— Nu ai de ce să îți faci griji, a întrerupt-o Lady Cai, reluându-și atitudinea tipică. Indiferent de ce vor reuși să acapareze comuniștii, naționaliștii vor recupera, și apoi va ajunge din nou în mâinile noastre. Singura noastră problemă în această clipă – și-a fluturat mâinile spre cel mai apropiat grup de bărbați – este că trebuie să o găsesc pe fiica mea înainte să fie ucisă.

Kathleen a urmărit cu privirea gangsterii care se grăbeau să iasă pe ușă afară. I-a auzit murmurând numele lui Tyler și al lui Juliette.

Rosalind dispăruse și ea. Însă nici măcar un gangster nu-și făcea griji în această privință. Se împingeau, grăbiți să iasă pe ușă, umplând străzile în vreme ce muncitorii făceau prăpăd, însă doar pentru că fuseseră instruiți să îi găsească pe cei mai tineri membri ai familiei Cai, care se aflau undeva, în acel oraș. Dar dacă Lady Cai nu le-ar fi dat ordinul, le-ar mai fi păsat oare?

Kathleen a dat tot aerul afară și s-a ferit din fața mamei lui Juliette. Chiar și acolo, în vila asta de la marginea orașului, se auzeau împușcături în depărtare. Se simțea zgomotul adânc al pământului care se cutremura, de parcă ceva colosal era pe cale să irumpă.

Juliette avea să fie bine. Ea nu se lăsa cu una, cu două.

Orașul Shanghai însă... asta era altă discuție.

Iar Rosalind, de asemenea, era o cu totul altă discuție.

Kathleen și-a luat haina din cuier. S-a amestecat într-un grup de mesageri care se pregătea să iasă, înghesuindu-se într-o mașină care se îndrepta spre inima orașului. Trebuia să o găsească pe Rosalind. Trebuia să o recupereze pe sora ei, înainte ca orașul să fie ars din temelii în jurul lor.

Lady Cai a ieșit pe alee, cu brațele încrucișate la piept, și a privit-o în ochi pe Kathleen prin geamul de la mașină.

Atunci când vehiculul s-a pus în sfârșit în mișcare, Lady Cai nu a protestat.

Juliette a privit cum o patroană de bordel iese la balcon, cu mătasea pe care o purta umflându-se în vânt. În câteva secunde a fost împușcată de jos și, cu un zvâcnet roșu, s-a prăvălit peste balustradă, izbindu-se de asfalt.

Muncitorul care trăsese nu s-a oprit din drum. Se alătura deja unui grup, gata să-și vâneze următoarea țintă.

Juliette s-a retras iute pe alee, lipindu-și mâna de gură. A simțit pe limbă înțepătura metalică a sângelui uscat. Juliette cunoștea zbuciumul. Era familiarizată cu el, era obișnuită cu ura și vărsările de sânge... dar *asta*? Luase o amploare care-i era complet necunoscută. Nu mai era vorba de confruntarea dintre două bande într-un spațiu delimitat. Acum tot orașul se ridica din mizeria lui, iar protestatarii și revoltele păreau să nu mai fie îndeajuns.

Odată ce muncitorii aveau să termine, naționaliștii urmau să-și facă apariția și să revendice o victorie comună. Iar dacă șantajistul avea să se hotărască să-și arate fața, lupta urma să se preschimbe într-un război civil cu nebunia și monștrii. Juliette și-a zis că ar fi trebuit să fie mulțumită că revoluția se dădea deocamdată doar cu

gloanțe. Monștrii erau păstrați deoparte deocamdată până când avea să se revendice adevărata putere.

— Trebuie să plecăm, a anunțat Benedict. Îmi pare rău, Juliette, dar va trebui să lași morții aici.

— Nu contează, a răspuns Juliette tăcut, ștergându-și chipul.

Poate că, atunci când aveau să fie descoperiți mai târziu, muncitorii aveau să fie învinuiți pentru morțile lor. Poate că Juliette nu avea să fie forțată să fie mai oribilă de atât. Putea să fie doar o criminală, în loc să fie o criminală *și* o mincinoasă.

Au răsunat din nou împușcături. Trebuiau să iasă prin spate. Nu aveau cum să se aventureze pe lângă pârâu fără să fie împușcați pe loc.

— Unde vom merge? a șoptit Alisa.

Ținea ceva în mână. Luase cu ea cartea lui Tyler și o strângea la piept.

— Ce fel de...

Marshall i-a făcut semn să tacă, apoi i-a îndemnat să se lipească de perete și să rămână nemișcați, în timp ce un grup se strângea în apropierea aleii, oamenii strigând instrucțiuni de la unul la altul. Nu era doar o invitație la haos. Cu mitralierele în mâini, muncitorii încercau să smulgă Shanghaiul din mâinile imperialiștilor și ale gangsterilor.

Se petrecea exact ceea ce Stacojiii și Florile Albe se temuseră că se va petrece.

— Avem un adăpost la două străzi de aici, le-a spus Benedict încet după ce bărbații cu arme au părut să se retragă într-altă parte. Să mergem!

Marshall i-a atins cotul lui Juliette.

— Vino cu noi!

Juliette a tresărit. Simțea încă privirea lui Roma pironită asupra ei.

— Nu, a spus. Nu, avem adăposturile noastre.

Pământul s-a cutremurat sub picioarele lor. Undeva, cine știe cum, explodase ceva. De cealaltă parte a râului, ferestrele celei mai apropiate fabrici s-au făcut pulbere.

Nu aveau timp de pierdut. Trebuiau să se împrăștie.

Juliette s-a aplecat și a ridicat pistolul pe care îl aruncase, încercând din răsputeri să nu privească trupul lipsit de viață al vărului ei.

— Rămâneți înăuntru până la sfârșit! După asta, Shanghaiul nu va mai fi la fel.

A dat să plece, dar, pentru a doua oară, Roma s-a întins repede și a prins-o de încheietură. De această dată Juliette s-a răsucit spre el, strângând din dinți.

— Roma, dă-mi drumul!

— Vin cu tine.

— Pe naiba!

— Nu mai fugi de mine! a răbufnit Roma. Trebuie să vorbim.

— Pe bune? a exclamat Juliette.

În capătul aleii a răsunat o împușcătură, și Juliette a înțeles că fuseseră văzuți.

— Vrei să vorbim *acum*? Când orașul e în vâltoarea revoluției?

În spatele lor, Benedict și Marshall îi priveau cu ochi mari, neștiind dacă ar fi trebuit să intervină ca să medieze situația. Ar fi putut fie să îi ceară lui Juliette să accepte propunerea, fie să încerce să îl convingă pe Roma să renunțe, și niciuna dintre opțiuni nu părea posibil să aibă succes. Doar Alisa i-a făcut semn lui Roma că totul e în ordine când acesta și-a întors privirea peste umăr ca să se asigure că nu se trage.

— Benedict, Marshall! a rostit Roma.

În glasul lui se citea o notă de mirare că, în sfârșit, putea să rostească din nou acele nume împreună, așa cum și trebuia să fie – lucrurile reveneau la normal, chiar dacă lumea din jur era de-a dreptul în ruină.

— Duce-ți-o, vă rog, pe Alisa la adăpost!

— Roma…

— Eu rămân aici până când Juliette va fi dispusă să discutăm, a adăugat el. Dacă muncitorii vor da năvală pe aleea asta, atunci pot încerca să mă clintească.

Juliette s-a holbat la el, uluită.

— Ți-ai pierdut mințile!

Respectându-și cuvântul dat, Roma nu s-a clintit. Benedict și Marshall au făcut rapid un schimb de priviri și au tras de Alisa, gata de plecare. Alisa i-a strâns puternic brațul lui Roma când a trecut pe lângă el, șoptindu-i un scurt „Ai grijă!", iar apoi toți trei s-au făcut nevăzuți. În urmă au rămas doar Roma, Juliette și aleea înecată de sânge.

— Nu e o alegere grea, Juliette! a spus Roma.

Dinspre drum se auzeau acum voci, care în câteva clipe aveau să se întoarcă pe alee.

— Putem pleca sau putem muri aici.

Juliette i-a simțit degetele apăsându-i încheietura. S-a întrebat dacă îi simțise pulsul accelerându-se sub atingerea lui.

— Pentru Dumnezeu! a zis ea sumbru, scuturându-i mâna astfel încât degetele li s-au împreunat, sângele de pe mâinile ei mânjindu-i pielea, și l-a tras pe Roma din gura aleii. Ești atât de dramatic!

În clipa în care muncitorii au dat colțul, golindu-și pistoalele, Juliette și Roma s-au făcut nevăzuți printr-un pasaj îngust, pierzându-se în oraș.

Treizeci și doi

PE STRĂZI ÎNCEPUSERĂ DEJA SĂ SE RIDICE BARAJE, ÎN încercarea de a închide Concesiunea înainte ca haosul să ajungă până acolo. Roma și Juliette au ajuns la destinație la fix, reușind să se strecoare pe o străduță îngustă înainte ca soldații britanici să o închidă. Toate ferestrele pe lângă care treceau aveau draperiile trase. În urma lor răsunau împușcături. Curând, cartierul acesta avea să fie invadat de lupte.

— Repede! a șoptit Juliette, deschizând ușa adăpostului.

După ce se împăcase cu ideea că Marshall avea să joace rolul de justițiar, îl avertizase că, atunci când nu era acolo, ar fi fost bine să lase apartamentul descuiat – ca să lase impresia că nu ar fi ocupat, în caz că vreun Stacojiu ar fi cotrobăit pe acolo –, așa că, descoperind acum că o ascultase, Juliette a oftat ușurată. Era cel mai apropiat adăpost al Stacojiilor. Juliette își zisese că n-ar fi fost rău să se ascundă în el, mai ales că se afla chiar la granița cu Stabilimentul Internațional, la marginea Zhabeiului.

După ce Roma a intrat și Juliette s-a grăbit să încuie ușa, de afară s-au auzit strigătele soldaților britanici, dindărătul baricadei pe care o improvizaseră. Blestemele lor răsunau în lungul străzii, în vreme ce rezidenții apartamentelor așteptau tăcuți să se dezlănțuie haosul.

— Ferestrele sunt baricadate? a întrebat Roma.

Juliette nu i-a răspuns, așteptându-l să treacă pe la geamuri, să tragă de draperii și să răsufle ușurat văzând că erau acoperite de șipci bătute în cuie.

— Nu ți-ai dat seama după întunericul dinăuntru? a mormăit Juliette, aprinzând o lumânare de pe masă cu bricheta ei.

Afară au început să răsune primele țipete. Poate că Juliette ar fi trebuit să încerce să ajungă acasă, ca să-i organizeze pe Stacojii pentru luptă. Cumva, avea senzația că nu ar fi schimbat cu vreun pic lucrurile. Pentru întâia oară, gangsterii nu erau doar covârșiți numeric, ci și în privința forței brute.

Roma a tras strâns draperiile. A rămas acolo pentru o clipă, apoi s-a întors, și-a încrucișat brațele și s-a rezemat de fereastra baricadată. Nu prea aveai unde să stai: Marshall făcuse locul primitor, însă era mic. Un scaun rezemat lângă aragaz și o saltea pe podea, cu păturile strânse în vârful ei ca un cuib.

Juliette a ales să se rezeme de ușă. Au rămas așa, în capete opuse ale încăperii, fără să-și vorbească.

Apoi, Roma a spus:

— Îmi pare rău!

Ochii lui Juliette s-au mărit pentru o clipă. Din cine știe ce motiv, simțea furia fierbându-i în pântece. Nu era furioasă pe Roma. Ci pe lume – pur și simplu.

— De ce *îți* pare rău? a întrebat ea încet.

Încet, Roma s-a desprins de fereastră. Juliette l-a urmărit trecându-și degetele pe deasupra mesei, deasupra căreia nu era niciun firicel de praf, și i-a citit uimirea în ochi, înainte ca privirea să-i alunece spre haina atârnată de perete. Roma părea să își dea seama că acela era locul în care trăise Marshall.

A mai făcut un pas. Drept răspuns pentru întrebarea ei, Roma a arătat spre mâinile pătate de sânge ale lui Juliette.

— Orice ar fi, a fost vărul tău, Juliette. Îmi pare rău!

Juliette și-a strâns mâinile-n pumni, apoi le-a ascuns la subsuoară, chircindu-se. În mintea ei vuia o adevărată furtună. Trăsese în vărul ei. Trăsese în oamenii lui... oamenii ei! Stacojii, Stacojii cu toții. Și, cu toate acestea, nu o regreta pe de-a-ntregul. Avea să trăiască toată viața cu această faptă pe conștiință, cu mâinile pătate de sângele vărului ei, iar târziu în noapte, atunci când nimeni nu avea să o audă, avea să plângă pentru băiatul care ar fi putut să devină. Avea să plângă Stacojiii, la fel cum plângea Florile Albe pe care le distrusese pentru datoria de sânge. Avea să-i plângă mai mult, pentru că loialitatea lor ar fi trebuit să le asigure protecția și, cu toate acestea, Juliette se întorsese împotriva lor.

Nu avea regrete. Ura ceea ce făcuse, se ura pe ea însăși. Însă acolo, în fața ei, se afla cel pentru care făcuse tot ceea ce făcuse, iar faptul că îl vedea în viață, că era bine, îi era îndeajuns ca să își înăbușe ura de sine pe care i-o trezea sângele cu care își pătase mâinile, ura față de orașul care o transformase într-un monstru.

— Bunătatea asta a ta este deconcertantă, a reușit să îngâne. Durerea pe care o port în inimă... o merit.

Roma a oftat. Adânc, așa cum ai sufla în jăratec ca să învii flăcările.

— Ești o mincinoasă, Juliette Cai! a spus el. M-ai mințit până am ajuns să te vreau moartă.

Juliette nu putea să îndure cât de blând îi devenise glasul.

— Pentru că nu aș fi putut să fac față consecințelor. Nu am putut să risc ca propriul meu văr să-ți ia viața doar pentru că am fost prea slabă ca să renunț la tine.

Juliette și-a desfăcut pumnii, simțind cum sângele închegat i se impregnează în liniile palmei.

— Dar el a vrut să te ucidă chiar și așa.

Roma a făcut încă un pas în față. Era atent, grijuliu, nedorind nici măcar să o privească de teamă că ar fi putut fugi.

— Ai fost atât de preocupată să mă protejezi, încât nici măcar nu te-ai oprit o clipă să te întrebi dacă vreau să fiu protejat. Aș fi preferat să mor știind că ești cea care ești, decât să trăiesc o viață-ntreagă crezând că ești crudă.

— *Sunt* crudă.

— Nu ești.

Juliette și-a înghițit cu greu nodul din gât. Cât de repede uita! Cât de ușor încerca să se mintă!

— Mama ta, Roma.

— Ah, te rog! a spus el. Știu deja.

Roma... *ce?* Încăperea întreagă s-a înfiorat: Juliette s-a uitat în ochii lui Roma și el, la rândul lui, a privit-o în ochi.

— Ce vrei să spui?

— Știu care este *mersul lucrurilor*, Juliette.

Roma și-a trecut mâna prin păr, exasperat. Șuvițele negre se răvășiseră, iar cele mai lungi, de dedesubt, îi atârnau acum rebele pe frunte, și singurul lucru la care Juliette putea să se gândească era că imaginea aceea perfectă a băiatului rece, cu inima de piatră, începea în sfârșit să-l lase să iasă la iveală pe cel dindărăt, pe Roma cel adevărat.

— Am știut încă de la început că reprezentăm un risc unul pentru celălalt. Și te cunosc mult mai bine decât crezi tu.

— Oare? l-a provocat Juliette.

Însă Roma nu avea de gând să-i facă jocul. Și-a încrucișat brațele la piept.

— În ce versiune a realității ai fi putut să trimiți oameni să-mi ucidă mama, indiferent de cât de supărată ai fi fost? Nu o cunoșteai. Nu aveai nimic de câștigat, iar faptul că nu am aflat niciodată despre asta arată că nici nu ai făcut-o pentru a mă răni pe mine. Nu, ai spus cuiva. Într-un acces de supărare, fără să gândești,

ai menționat adresa în fața celor care erau în preajma ta, apoi vendeta a făcut restul.

Roma a făcut doi, trei pași, oprindu-se la o palmă de ea.

— Spune-mi că greșesc!

Juliette și-a întors capul, ochii umplându-i-se de lacrimi. Cumva, Roma reușise să vadă dincolo de lucruri și prezentase totul cu atâta generozitate, încât Juliette simțea că nu este demnă de ea.

— Nu greșești, a reușit ea să îngâne.

Roma a dat din cap, cu umerii drepți, sigur pe sine. La lumina lumânării, arăta cu atât mai neclintit, de parcă nimic nu ar fi putut să-i clatine convingerile. Doar că, atunci când Juliette a clipit, încercând să alunge emoția care amenința să o copleșească, a văzut că și Roma se lupta cu același lucru.

— Trăim, a continuat el, cu consecințele faptelor noastre. Te cunosc mai bine decât oricine, Juliette. Sunt singurul om din acest oraș blestemat care simte exact ceea ce simți și tu. Ar fi trebuit să știi că voi înțelege.

Nu era nevoie să rostească cuvintele cu voce tare. Știau amândoi. Doica. Vorbea despre Doică și despre explozia de la reședința Stacojiilor.

— Ai dreptate, a spus Juliette încordată. Știi. Știi că nu facem decât să ne răpim unul altuia lucruri, să ne frângem inimile pe rând, sperând că nu vom fi nimiciți cu totul. Când se va sfârși, Roma? Când vom înțelege că legătura asta sordidă dintre noi nu merită toate morțile și sacrificiile și...

— Îți mai aduci aminte ce ai spus? a întrerupt-o Roma. În ziua aceea, pe acea alee, când ți-am spus că tata m-a obligat să pun la cale explozia?

Bineînțeles că își aducea aminte. Nu ar fi putut să uite vreo secundă din timpul pe care îl petrecuseră împreună. Era fie o binecuvântare, fie cel mai mare blestem al ei.

Vocea lui Juliette s-a făcut mică, aproape ca o șoaptă:

— „Am fi putut să ne luptăm cu el."

Roma a dat din cap. Și-a șters cu asprime ochii, îndepărtând toată umezeala strânsă în ei.

— Ce s-a ales de atitudinea aceea, Juliette? Ne tot plecăm așa cum ne cere datoria de sânge și renunțăm la ceea ce ne dorim de teamă că ne-ar putea fi furat. De ce trebuie *să ne întrebăm* când are să se sfârșească această sfâșiere? De ce nu ne luptăm împotriva ei? De ce nu o *sfârșim* noi?

Din pieptul lui Juliette s-a ridicat un râs amar, care a răsunat stins în încăpere.

— Pui întrebări al căror răspuns îl știi deja, a spus ea. Pentru că îmi este *teamă*.

Îi era atât de teamă că va fi pedepsită pentru alegerile pe care le făcuse, așa că, dacă era mai simplu să se închidă în sine, de ce nu ar fi făcut-o? Dacă exista o alternativă mai simplă, dacă putea să aleagă tihna în locul durerii, de ce nu ar fi făcut-o?

Însă Juliette știa că se minte singură. Pe vremuri, avusese mai mult curaj.

Roma a făcut ultimul pas. Degetele lui i-au atins bărbia și privirea ei i s-a întors spre el. Juliette nu a tresărit, nici nu s-a retras. Îi cunoștea atingerea. Știa că este blândă, chiar dacă încercase să o rănească cu doar câteva zile, săptămâni sau luni în urmă.

— De ce îți este teamă? a întrebat-o Roma Montagov.

Juliette și-a întredeschis ușor buzele. A dat drumul unui oftat scurt, dureros.

— De consecințele iubirii într-un oraș condus de ură, i-a răspuns ea oftând.

Roma și-a retras mâna. A rămas tăcut. Un colțișor îngrozit din Juliette s-a întrebat dacă asta fusese; dacă ajunseseră la capătul drumului. Oricât și-ar fi spus că era mai bine dacă ea și Roma o

rupeau definitiv, viitorul acela i-a trecut prin fața ochilor – un viitor lipsit de acea iubire, lipsit de acea luptă – și durerea aproape că a sfâșiat-o în două.

— Răspunde-mi la o întrebare! i-a cerut dintr-odată Roma.

Cuvintele lui îi sunau straniu familiar și, cu întârziere, Juliette a înțeles de ce. Repeta ceea ce îi spusese ea lui. Era un ecou a ceea ce spusese el în ziua aceea, în spatele clădirii în care își avea sediul ziarul, când se prăbușise în iarbă, cu mâinile la fel de pătate de sânge pe cât le avea acum.

— Mă iubești?

Juliette și-a simțit inima zvâcnindu-i în piept.

— De ce mă întrebi? a murmurat ea. Cu mai puțin de o oră în urmă, mă voiai moartă.

— Am spus că te vreau moartă, a aprobat Roma. Nu am zis niciodată că nu te iubesc.

Juliette a pufnit ușor.

— Există o diferență?

— Da.

I-au tremurat degetele, de parcă ar fi avut de gând să se întindă din nou după ea.

— Juliette...

— Te iubesc, a șoptit ea.

Cuvintele s-au împletit cu ecoul cuvintelor *lui* din trecut.

— Te-am iubit mereu. Îmi pare rău că am mințit!

Roma nu s-a clintit cât între ei s-a scurs încet o bătaie de inimă. Privirile li s-au unit, scoțând la iveală adevărul pe care cuvintele le lăsaseră în urmă. Iar în clipa în care lui Juliette au început să-i tremure buzele, Roma a strâns-o în sfârșit în brațe – atât de puternic, încât ea a scăpat un scâncet, dar l-a strâns la rândul ei cu aceeași înfocare. Până la urmă, doar asta erau. Două inimi lipite una de cealaltă, două umbre topite într-una singură la lumina lumânării.

— Mi-a fost dor de tine, *dorogaia!* i-a șoptit el la ureche. Mi-a fost atât de tare dor de tine!

Orașul era cufundat în haos, însă Kathleen bântuia pe străzi în transă, ca prin vis, fără să fie băgată în seamă nici de muncitorii cu puști în mână, nici de gangsterii cu săbii. Nu păreau să o vadă, deși o vedeau: Kathleen îi privea în ochi pe fiecare dintre ei, însă aceștia își vedeau de drum pentru că nu aveau niciun motiv să atace o fată care rătăcea pe drum ca și cum nu ar fi avut încotro să se îndrepte, pășind apăsat pe pavajul dur.

Kathleen nu știa de unde să-și înceapă căutările. Încercase deja locurile obișnuite, dar clubul burlesc era închis și restaurantele erau toate goale. Magazinele lor preferate, cu geamurile sparte și ușile smulse din țâțâni, erau prădate. Unde altundeva ar fi putut să meargă? Ce altceva ar fi putut să facă, dacă nu să colinde orașul, sperând că o ață invizibilă avea să o tragă spre sora ei?

Kathleen înainta pas cu pas. Știuse dintotdeauna cum să se integreze într-un loc. Să se poarte ca și cum ar fi fost invitată acolo, pentru că, dacă nu ar fi făcut-o, ar fi așteptat veșnic acea invitație.

Cine ar fi bănuit că această îndemânare avea să-i fie de folos și în timpul unei revoluții?

— Au!

Kathleen s-a întors, cu senzația că auzise o voce în apropiere. Sunase precum cea a unui copil, dar ce ar fi putut să caute un copil pe afară în astfel de momente?

A luat colțul și a văzut de unde venise plânsul – era într-adevăr o fetiță, întinsă pe trotuar. Fata s-a scuturat de praf, lovindu-și palmele, și apoi a tras de faldurile fustei. Ceva la ea îi părea cunoscut lui Kathleen, dar nu-și dădea seama ce anume.

— Ești bine?

Kathleen a alergat la ea și s-a lăsat pe vine, marginile *quipao*-ului ei măturând asfaltul murdar. Nu conta; cel puțin acum se asorta cu fetița aceea prăfuită.

— E în ordine, a spus fetița cu timiditate.

I-a arătat lui Kathleen palmele ei julite.

— M-au trimis să aduc provizii. Vrei să vii?

— Provizii? a repetat Kathleen.

Cine trimitea o fetiță să aducă provizii în mijlocul unei revoluții? Cum nu a răspuns imediat, fetița i-a interpretat tăcerea drept aprobare și a apucat-o de mână, trăgând-o pe Kathleen după ea.

În depărtare au răsunat împușcături. Kathleen s-a crispat, apoi a grăbit pasul, sperând că locul în care trebuia să ajungă fata nu era departe. Fetița nu s-a împotrivit ritmului alert; a urmat-o vitejește, iar atunci când Kathleen s-a aplecat brusc și a tras-o pe o alee din calea unui grup de naționaliști, fetița a zis:

— Îmi place părul tău.

Abia atunci Kathleen a recunoscut-o în cele din urmă, pentru că îi spusese același lucru la una dintre întâlnirile comuniștilor. Brusc, lucrurile au început să se lege. Era copilul unor muncitori. Se afla acolo pentru că nu avea unde altundeva să fie.

— Și mie îmi place părul tău, i-a zis drept răspuns Kathleen. Mai avem mult?

— Chiar aici.

Au intrat pe următoarea alee. Dacă celelalte străzi erau goale, aceasta adăpostea un întreg grup de muncitori – judecând după felul în care erau îmbrăcați –, și încă unii care jucau un rol activ în revoluție, dacă era să judece după rănile lor. Aceasta era o zonă pentru odihnă, un spațiu improvizat în care își trăgeau sufletul. Erau acolo muncitori rezemați de pereți care-și apăsau cu palmele găurile uriașe căscate în pântece și alții care stăteau pe jos, cu mâna în dreptul ochilor însângerați. Devenea greu să mai vezi ceva:

soarele începea să apună, iar orașul se afunda într-o ceață portocalie. Culorile se amestecau ca într-o paletă peste care s-a se abătuse ploaia, trupurile frânte și umbrele contopindu-se.

Fetița a luat-o la fugă, grăbită să ducă tifonul celui care avea nevoie de el. Lăsată în plata ei, Kathleen a îngenuncheat lângă un bărbat cu câțiva ani mai mare decât ea și i-a examinat fruntea însângerată, fără ca acesta să i-o fi cerut-o. Risca. Prefăcându-se că locul ei era peste tot acolo unde ajungea; nu putea să ezite nici măcar o clipă.

— Cine a făcut asta? a întrebat ea. Poliția sau Stacojiii?

— Care-i diferența? a răspuns omul. Nici unii, nici ceilalți însă. O Floare Albă.

Bărbatul și-a strâns genunchii la piept și a scuipat alături, pe trotuar.

— Suntem pe cale să cucerim aproape toate teritoriile cu excepția Zhabei. Nenorociții ăia de ruși se luptă pe viață și pe moarte acolo.

Kathleen i-a cercetat și obrazul. Învinețit, de asemenea, dar avea să supraviețuiască. Rănile de la cap sângerau mult, însă nu erau cu adevărat grave.

— Serios? a zis ea cu degajare.

Bărbatul a devenit puțin mai precaut. A măsurat-o din cap până în picioare, cercetând-o cu mai mare luare-aminte decât atunci când se aplecase lângă el.

— Nu arăți ca și cum ai face parte din cauză.

Kathleen s-a ridicat și și-a îndreptat fusta. I-a zâmbit rece.

— Și cum arată cei care fac parte din cauză?

Bărbatul a ridicat din umeri,

— Noi nu avem haine așa frumoase, atâta știu și eu.

În clipa în care soarele a apus în oraș, aleea a simțit-o imediat: era frigul care s-a strecurat acolo și a pătruns în oasele celor deja

obosiți și înfometați. Acela era locul ultimei opriri. Un loc în care oamenii erau părăsiți atunci când nu mai puteau să meargă mai departe, când focul li se stingea în inimi.

— Și *ce* aveți? a întrebat Kathleen. Nerăbdare? Oboseală?

Bărbatul a tresărit, aproape izbindu-și capul de peretele dur din cărămidă.

— Cum îndrăznești să...

— Ridică-te! s-a răstit Kathleen.

Noaptea s-a învârtejit în jurul ei, prinzând viață sub vorbele ei mușcătoare.

— Stați aici, ca mieii la tăiere.

— Dar...

— Ridicați-vă!

Fără că ea să-și fi dat seama, întreaga alee amuțise. Cei răniți și obosiți ascultau, privind-o pe Kathleen, pe fata aceea care se ivise de nicăieri, dar care vorbea la fel ca unul dintre ei. Kathleen s-a răsucit încet pe călcâie și, deși luna încă nu apăruse pe cer, ochii ei puteau să citească fiecare chip.

Bărbatul s-a ridicat.

— Bun, a adăugat ea.

Și-a ciulit urechile și a auzit loviturile bastoanelor. Poliția – indiferent de jurisdicție, indiferent de cui se supuneau. Veneau, apropiindu-se cu repeziciune.

— Acum!

Kathleen și-a îndreptat privirea spre aleea plină de muncitori.

— Avem de gând să ne punem jos și să murim sau să luptăm ca să supraviețuim?

Împușcăturile răsunau încă în noapte. Juliette se gândise că se vor opri la apus, însă zgomotele nu încetaseră nici măcar după

ce lumânarea arsese cu totul și camera se cufundase în întuneric, reflectând atmosfera amurgului de afară.

— Cel mai probabil, Florile tale Albe sunt cele care țin piept aici, a șoptit Juliette, suflând în pumni.

Degetele îi erau reci ca de gheață, însă măcar acum erau curate după ce îndepărtase sângele.

— Este o cauză pierdută, a spus Roma încetișor.

Grosul luptei să dădea în nord, pe teritoriul Florilor Albe, de unde răsuna vuietul.

— Muncitorii sunt înarmați. I-au întrecut în număr pe gangsteri și, judecând după zgomotele de afară... muncitorii ar putea fi cu sutele de mii prin oraș.

Juliette și-a rezemat capul de peretele din spatele ei. Ea și Roma stăteau pe saltea, cuibăriți printre pături ca să se apere de frig. În fereastră rămăsese doar un ochi de geam neastupat, prin care se strecura o rază de lumină care tăia o linie între ei.

Juliette spera că mama și tatăl ei sunt în siguranță. Spera că reședința lor era destul de departe de centru ca să rămână neatinsă, că muncitorii nu aveau să se gândească să atace Banda Stacojie în acel punct și să reteze capul dragonului. Atacul i se părea puțin probabil, chiar dacă muncitorii îi urau pe gangsteri. Banda Stacojie era aliată cu Naționaliștii, iar Naționaliștii și Comuniștii încă erau aliați și ei, pe hârtie. Dacă într-adevăr comuniștii îi puteau controla pe muncitori, îi instruiseră să nu se apropie de familia Cai.

Cel puțin asta-și spunea Juliette, ca să nu-și piardă cu totul mințile de îngrijorare.

Și-a suflat din nou aer cald în pumni. Băgând de seamă, Roma s-a tras pe partea ei, dincolo de raza de lumină, și i-a apucat degetele. Primul instinct al lui Juliette a fost să îi strângă mâna. Cum Roma a privit-o amuzat, și-a relaxat palma și l-a lăsat să-i frece degetele ca să o încălzească.

— Roma, a grăit Juliette. Haosul de afară... nu se va sfârși pur și simplu, ca de obicei. Lucrurile nu vor mai fi ca înainte.

Roma i-a mângâiat încheietura.

— Știu, a spus el, știu. Cât eram întors cu spatele, am pierdut puterea.

În vreme ce Banda Stacojie și Florile Albe erau ocupate să alerge după șantajist și să se lupte între ele, o a treia amenințare se ridicase tăcută în mijlocul zgomotului.

Gangsterii încă aveau arme. Oameni. Legături. Dar urmau să nu mai aibă teritoriul pe care să opereze. Dacă revolta de afară avea să învingă, la răsăritul zorilor, Shanghaiul avea să fie un oraș al muncitorilor. Nu avea să se mai afle sub un fals guvern care le permitea gangsterilor să-și facă de cap. Nu avea să mai fie un paradis închis al negoțului și al violenței.

— Pare atât de inutil! a mormăit Juliette. Comuniștii sunt înarmați, muncitorii acaparează orașul. Niciun monstru nu a atacat, nu a izbucnit nicio nebunie. Poate că se vor dezlănțui odată ce comuniștii se vor înfrunta cu naționaliștii, însă, din câte ne dăm acum seama, acest șantajist nici măcar nu a reprezentat o amenințare pentru oraș. Noi am alergat după monștri, iar politica ne-a tăiat craca de sub picioare.

Mâinile lui Roma au rămas nemișcate. Degetele lui Juliette erau acum destul de calde, însă Roma nu i-a dat drumul. A ținut-o în continuare de mână.

— Nu este vina noastră, a spus el. Suntem moștenitorii unei lumi subterane de criminali, nu a uneia de politicieni. Noi știm să luptăm împotriva monștrilor, nu a mareelor revoluției.

Juliette a pufnit, însă nu avea cum să-l contrazică. S-a aplecat spre Roma și el a lăsat-o să i se cuibărească la piept.

— Ce ne facem, Roma? a întrebat ea îngrijorată. Ce ne facem după ce ieșim de aici?

Roma a scos un sunet meditativ. Juliette l-a simțit tremurând.

— Supraviețuim. Ce altceva putem face?

— Nu, nu la asta mă refeream.

Juliette a ridicat ușor capul, clipind în întuneric. Roma a zâmbit din clipa în care și-a coborât privirea și a întâlnit-o pe a ei, ca din instinct.

— Ce vom face *noi*? Fiecare de câte o parte opusă a unei vendete, într-un oraș care s-ar putea prăbuși înainte ca familiile noastre să reușească să se omoare între ele.

Roma a rămas tăcut pentru o vreme. Apoi și-a petrecut brațele în jurul ei și a tras-o după el pe spate. El a aterizat pe saltea cu un bufnet dur, iar Juliette cu un mic chițăit surprins.

— Așa e mai cald, i-a explicat Roma, trăgând păturile deasupra lor.

Juliette a ridicat din sprânceană.

— Încerci să mă bagi deja în pat?

Atunci când Roma a râs blând, Juliette a simțit că lumea ar putea fi din nou bună. Parcă ar fi putut să se mintă că împușcăturile de afară erau artificii, că era o sărbătoare ca aceea care zguduise orașul de Anul Nou. S-ar fi putut preface că era din nou ianuarie, s-ar fi putut întoarce într-o vreme când orașul era încă liniștit.

Dar chiar și atunci, orașul clocea ceva, la un pas de metamorfoză. Nimic nu avea să rămână liniștit când exista atâta mânie clocotind imediat sub suprafață. Gangsterii nu aveau să mai fie puterea de la conducere odată ce orașul urma să se liniștească din nou, dar Banda Stacojie și Florile Albe avea să rămână în război unii cu alții.

Juliette și-a simțit inima frângându-se în piept. Și-a strecurat afară mâna de sub pături și i-a mângâiat lui Roma obrazul.

— Îmi doresc să ne fi născut alți oameni, a șoptit Juliette. Să fi avut vieți obișnuite, neatinse de datoria de sânge.

Roma și-a ridicat și el mâna și și-a lipit-o ușor de a ei ca să-i păstreze atingerea. O vreme, a privit-o îndelung pe Juliette, ochii, gura, desfătându-se ca un om înfometat care în sfârșit se bucură de un ospăț.

— Nu, a răspuns Roma în cele din urmă. Pentru că atunci nu ne-am mai fi întâlnit. Eu aș fi dus o viață obișnuită și aș fi tânjit după o iubire extraordinară pe care nu aș fi găsit-o niciodată, pentru că oamenilor obișnuiți li se întâmplă lucruri obișnuite, și oamenii obișnuiți se complac cu ceva mulțumitor, fără să afle dacă ar fi putut să aibă parte de o fericire mai mare într-altă viață.

Glasul lui Roma era aspru, dar convins.

— Voi duce acest război pentru a te putea iubi, Juliette Cai. Voi lupta cu această vendetă pentru a te avea, pentru că datoria aceasta de sânge mi te-a dat, oricât de sucit ar fi asta, iar acum te voi smulge din strânsoarea ei.

Juliette i-a cercetat chipul, căutând o urmă de ezitare. Roma era de neclintit.

— Ce cuvinte frumoase! a șoptit ea.

Încerca să joace rolul degajării, dar știa că Roma simțea că i se tăiase respirația.

— Sunt adevărate, a replicat Roma. Le-aș ciopli în piatră dacă astfel aș putea să te conving să mă crezi.

— Te cred.

Juliette și-a îngăduit în sfârșit să zâmbească.

— Dar nu e nevoie să le sapi în piatră, pentru că nu trebuie să mă smulgi din strânsoarea vendetei. O voi înfrunta alături de tine.

Roma s-a proptit pe un umăr. Într-o clipă, era deasupra ei, nasurile li se atingeau, iar buzele le erau atât de apropiate, încât senzația era aproape tangibilă.

— Să nu-ți fie teamă! a șoptit el. De noi. Niciodată.

Mâinile lui i-au mângâiat gâtul; degetele i-au alunecat în lungul maxilarului. Timpul a părut să se oprească în loc, să răsucească o buclă doar pentru ei doi.

— Voi privi teama în față, a promis Juliette tăcut. Voi îndrăzni să te iubesc, Roma Montagov, iar dacă orașul mă va nimici pentru asta, atunci așa să fie!

Între ei s-a scurs o clipă. Și încă una. Roma și-a lipit buzele de ale ei cu asemenea ferocitate, încât Juliette a scos un oftat, sunetul pierind de îndată ce s-a ridicat și s-a apropiat de el. Deși ardea de energie, Juliette i-a simțit sărutul sincer, a simțit adorația care se desprindea din fiecare sărutare pe care i-o lăsa în lungul gâtului.

— Juliette, a șoptit el.

Jachetele lor au alunecat pe dată de pe ei. În câteva secunde, Roma trăsese și fermoarul rochiei, iar Juliette și-a ridicat mâinile ca să-l ajute.

— Iubita mea, iubita mea Juliette!

Rochia a alunecat grămadă la podea. Ușor neîncrezător, Roma a clipit, vederea limpezindu-i-se pentru o clipă în timp ce ea îi descheia cămașa.

— Vrei să mă înjunghii? a întrebat-o, desprinzând pumnalul din jurul taliei lui Juliette și apoi lăsându-l deoparte.

Cămașa lui s-a alăturat rochiei pe podea. Juliette a desprins și teaca pumnalului și a aruncat-o peste mormanul de haine.

— Ce mai contează câteva înțepături între iubiți?

Juliette voise să facă o glumă, dar Roma a devenit serios și a privit-o cu ochii lui întunecați. Mâna îi fusese aninată de cotul ei, dar acum i-a alunecat în lungul brațului, făcându-i pielea de găină. Juliette nu a înțeles imediat de ce ezita, dar apoi degetele lui Roma s-au oprit pe umărul ei și au mângâiat rana proaspăt vindecată de acolo. Cea pe care i-o făcuse el.

— Îți va lăsa cicatrice? a șoptit Roma.

— Las-o! i-a răspuns Juliette. Îți va aminti că nu poți să scapi așa ușor de mine.

Roma a zâmbit, dar nu a lăsat-o pe Juliette să treacă așa repede peste. Ceea ce ea încerca să dea la o parte, să astupe și să uite, Roma scotea la lumină, forțându-i pe amândoi să privească. Ceea ce Roma refuza să înfrunte, Juliette înfrunta cu pieptul deschis, trăgându-i pe amândoi după ea. De aceea lucrau atât de bine împreună. Îi aduceau celuilalt echilibru.

Roma s-a aplecat. Și-a lipit fața de a ei și apoi i-a sărutat umărul.

— Îmi pare rău, *dorogaia*!

— *Qīn'ài de*[1], i-a șoptit Juliette la rândul ei, trecându-i o șuviță rebelă după ureche. Și mie îmi pare rău.

L-a tras din nou pe Roma aproape și și-a lipit gura de a lui. Regretele lor erau greu de exprimat în cuvinte atât timp cât trebuiau să-și ceară iertare pentru sângele care cursese între ei. Aveau să se roage în schimb pentru o viață de căință prin atingeri, prin mângâieri tandre și bătăi împerecheate ale inimilor lor.

În cele din urmă, Juliette a reușit să îi scoată cureaua. A căzut la podea, lângă saltea, și s-a lovit clinchetind de pumnal. Zgomotul disonant l-a făcut pe Roma să tresară. Juliette a râs încetișor și i-a cuprins chipul în mâini.

— Ei, nu te emoționa!

În lumina pală, Roma a ridicat o sprânceană.

— Să mă emoționez? Eu?

A sărutat-o din nou, parcă pentru a-și întări cuvintele. Apoi și-a lipit gura de a ei încă o dată și încă o dată.

— Juliette, a șoptit el în cele din urmă.

— Mmm?

— E în ordine?

---

[1] „Scumpul meu", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

— E perfect.

Afară, noaptea mugea, zguduită de război și teroare. Nu s-ar fi putut spune când avea să înceteze, când împușcăturile aveau să amuțească și liniile inamice să se retragă. Nu s-ar fi putut spune dacă acest oraș avea să mai fie vreodată întreg. Cu fiecare clipă care se scurgea, s-ar fi putut apropia o prăbușire definitivă, o finalitate inevitabilă, al cărei spectru apăruse încă din clipa în care prima graniță fusese trasată în acest oraș, divizându-l.

Juliette s-a întins și și-a afundat mâinile în cearșafuri.

Clipa aceea nu sosise încă. Nu acela era prezentul; nu acela era momentul fulgurant, prins în timp de răsuflări întretăiate și venerație blândă. Clipa aceea era îndepărtată pentru Juliette, iar ea avea să o lase departe atâta vreme cât se putea bucura de *asta* – aici, acum, perfecțiunea: sufletul ei nețărmurit ca marea și iubirea ei la fel de adâncă.

Treizeci și trei

APRILIE 1927

IARBA DE SUB TĂLPILE LUI JULIETTE ERA UMEDĂ ȘI I-A LĂSAT urme de rouă pe pantofii lustruiți atunci când s-a tras la umbra copacului. Și-a scărpinat glezna și s-a crispat arunci când și-a agățat degetul de catarama din metal a pantofului. Și-a cercetat mâna. Nicio urmă de sânge. Nicio zgârietură. Se simțea acoperită însă de murdărie, de o pată pe care nu și-o putea curăța de pe piele.

Shanghaiul se afla acum sub conducerea Armatei Naționaliste – al cărei comandant era Chiang Kai-shek. Juliette nu ar fi trebuit să fie surprinsă că se ajunsese în acel punct. Până la urmă, bărbatul pusese deja stăpânire pe o mare parte a țării; Expediția Nordică se desfășura de luni de zile. Însă cei care răvășiseră orașul fuseseră muncitorii, ei îl spălaseră în roșu. Comuniștii duseseră lupta. Apoi, Partidul le ceruse muncitorilor să se retragă atunci când generalul Shu și oamenii lui mărșăluiseră în oraș, ridicând baze în oraș, înainte ca lucrurile să se limpezească.

Ceva nu era bine. Încordarea plutea ca o odoare puternică în aer. Lumea aștepta să vadă dacă Naționaliștii sau Comuniștii vor lovi în ceilalți primii. Iar Juliette știa – pur și simplu știa – că Banda Stacojie este cumva implicată, dar nimeni nu voia să îi spună în ce fel.

Juliette a aruncat o privire într-o parte, s-a întins și și-a lăsat mâna pe încheietura lui Kathleen. Kathleen a tresărit, dar apoi a înțeles ce voia să îi transmită verișoara ei. A încetat să mai răpăie cu degetele pe marginea *qipao*-ului și și-a strâns mâinile-n poală, cu picioarele bine înfipte în iarba tăiată scurt din cimitir.

Cu o săptămână în urmă, majoritatea Stacojiilor scăpaseră relativ neatinși din haosul de pe străzi. Existaseră victime, desigur, însă destul de puține ca aceasta să fie ultima lor înmormântare. Dacă nu pierduseră vieți, pierduseră în schimb controlul.

Nanshi și toate drumurile industriale de la sud de Concesiunea Franceză – luate.

Hongkou, bucata îngustă de pământ înconjurată din trei părți de Stabilimentul Internațional – luată.

Wusong, înghesuit între porturile care ducea la râurile Huangpu și Yangtze – luat.

Shanghaiul de est – luat.

Shanghaiul de vest – luat.

Zhabei, acolo unde se afla cea mai mare populație de muncitori – luat, deși lupta cu Florile Albe durase o noapte întreagă. La revărsatul zorilor, prin oraș se împrăștiaseră zvonuri care anunțau că Florile Albe cedaseră și se retrăseseră în casele lor, cu oase rupte, lăsând străzile sub o nouă conducere. Până la ora șase dimineața, Shanghaiul se liniștise, ocupat de muncitori.

Polițiștii fuseseră izgoniți din secțiile de poliție, centrele fuseseră sparte și distruse, gările, bombardate. Rețeaua de legături care alimenta Shanghaiul fusese retezată în fiecare punct central, singura excepție fiind Concesiunea Franceză și Stabilimentul Internațional, pe care străinii le păzeau acum cu garduri închise cu lacăte de fier și sârmă ghimpată pentru a-i împiedica pe naționaliști să pătrundă înăuntru. În părțile chinezești ale orașului nu mai existau teritorii controlate de Banda Stacojie sau

de Florile Albe. Pentru o trecătoare secundă, Shanghaiul păruse un loc maleabil, care vibra de oportunități de reînnoire. Apoi armatele naționaliste mărșăluiseră în oraș și muncitorii se retrăseseră, lăsându-i pe soldați să preia controlul. Acum, oriunde îți întorceai privirea vedeai soldați naționaliști staționați în lungul străzilor, pentru că orașul era sub ocupație.

Cel mai scandalos lucru era că ultimele zile se scurseseră în mod obișnuit. Deși cluburile erau închise, deși restaurantele erau închise, deși orașul părea fantomatic în nemișcarea lui, în așteptarea următoarei mișcări politice, părinții lui Juliette se purtau de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Cinele private, găzduite la vilă, nu fuseseră anulate, singura schimbare fiind că erau de față mai mulți naționaliști ca de obicei.

Înmormântările se desfășuraseră și acestea în mod normal, deși cu mai mulți naționaliști de față decât de obicei.

— ...fie ca sufletul lui să ajungă liniștit în viața de apoi!

Nu avea niciun sens. Șantajistul era încă liber. Doar dacă nu cumva Juliette se înșelase în tot acest timp și șantajistul *fusese* aliatul comuniștilor. Dar cum de în acel moment de o importanță crucială nu apăruseră monștrii? De ce nu înfruntaseră Armata Naționalistă cu ajutorul nebuniei?

— Juliette, a șoptit Kathleen. Acum tu ești cea cu ticul nervos.

Juliette i-a aruncat rapid o privire verișoarei ei, arătându-și iritarea. A observat în același timp și trei soldați naționaliști la stânga lor, care o măsurau din priviri.

Lupta comuniștilor era una de durată, spusese Lordul Cai după ce aceștia puseseră stăpânire pe oraș. Lupta lor nu se limita la Shanghai, ci îngloba întreaga țară. De ce și-ar fi stricat alianța cu Kuomintang atât de repede? *De ce nu* s-ar fi prefăcut că întreaga rebeliune și toată vărsarea de sânge fuseseră o mișcare colectivă prin care înfruntaseră imperialismul, prin care încercaseră să aducă

Shanghaiul sub controlul unui guvern adevărat, unit, câștigând astfel timp prețios pentru revoluția lor? Nu era mai înțelept să se revolte împotriva Kuomintang doar atunci când aveau să aibă o armată proprie, ca aceea a naționaliștilor? Cârpele roșii și furia nu puteau lupta cu soldații și pregătirea militară.

Lordul Cai vorbise cu convingere. Nu păruse câtuși de puțin îngrijorat. Orașul lor fusese ocupat de o forță extraordinară, și lui nu-i păsa? Tot stilul lor de viață se afla în impas, așteptând să vadă modul în care naționaliștii aveau să-și organizeze conducerea, cum aveau să se înțeleagă cu străinii, iar Lordul Cai se mulțumea să stea deoparte și să lase lucrurile să-și urmeze cursul?

Părea puțin probabil. Juliette se întreba ce anume îi scăpa.

— Dacă toți cei care au dorit să spună câteva cuvinte au vorbit, atunci să ne luăm rămas-bun de la Cai Tailei.

Preotul s-a tras la o parte, făcându-le semn rudelor mortului să se apropie. Toți cei adunați astăzi în cimitir strângeau în mâini câte o floare de un roz-pal, pentru că, deși obiceiul cerea culoarea alb la înmormântări, Banda Stacojie nu avea să folosească flori albe cu nicio ocazie.

Lady Cai a pășit în față prima și și-a aruncat floarea în groapă. Coșciugul zăcea deja înăuntru, cu capacul închis, lucios ca piatra de mormânt. După ce slujba avea să se încheie, groapa urma să fie acoperită cu pământ și, la sfârșit, presărată cu iarbă proaspătă.

Juliette a strâns cu putere din pumni, dând din cap spre mama ei, care i-a făcut semn să continue. Cât de norocoasă era să fie o fată modernă, care nu credea în viața de apoi. Altfel ar fi ars cu siguranță în iad pentru ceea ce făcuse.

— Ah, Juliette!

Lady Cai a mângâiat chipul fiicei ei atunci când aceasta a trecut pe lângă ea.

— Nu mai fi atât de sumbră! Moartea nu este sfârșitul. Iubitul tău văr a săvârșit fapte mari în timpul care i-a fost dat.

— Chiar așa? a murmurat Juliette blând.

În vocea ei nu era urmă de dezaprobare. Ar fi fost o nebunie să dea glas resentimentelor într-un asemenea moment, când ea era în picioare, iar Tyler, mort.

— Bineînțeles, a asigurat-o Lady Cai.

Mama ei i-a interpretat glasul monoton drept durere și i-a strâns cu putere mâinile.

— I-a făcut mândri pe Stacojii. Nu s-a dat în lături de la nimic ca să ne protejeze.

Nu ar fi trebuit să aibă niciodată puterea de a face asta. Noi nu ar trebui să avem această putere. Era însă o cauză pierdută, nu-i așa? Dacă nu ar fi fost Stacojiii care nu se dădeau în lături de la nimic, atunci orașul ar fi fost distrus de altcineva.

— Voi merge să-mi ofer omagiile, a anunțat Juliette cu glas răgușit, înghițindu-și toate vorbele amare pe care ar fi vrut să i le arunce mamei ei în față.

Lady Cai a zâmbit și, după ce i-a mai strâns o dată mâna lui Juliette, a lăsat-o să înainteze. O clipă, Juliette și-a închipuit ce ar fi spus mama ei dacă ar fi știut – dacă ar fi știut ce sânge îi păta mâinile, dacă ar fi știut ce sânge trădător îi curgea prin vene.

Poate că ar fi existat o șansă să fie iertată.

Însă mila și vendeta nu merseseră niciodată mână în mână.

Juliette s-a apropiat de mormânt și și-a coborât ochii asupra coșciugului. Deasupra capacului lucios de lemn erau deja împrăștiate o mulțime de flori.

— Poate că *ai fi fost* un moștenitor mai bun, Tyler, a șoptit Juliette, aplecându-se ca să-și arunce floarea în groapă.

Pe capacul coșciugului, petalele ei păreau mult mai palide decât ale celorlalte.

— Însă am sentimentul că titlul va deveni în curând nul.

Pe vremuri, Juliette nu și-ar fi putut închipui un viitor fără Banda Stacojie – un viitor în care nu ei să dețină controlul. Asta înainte ca un monstru să facă ravagii printre ei, ca nebunia să incite la revoluție. Înainte ca politicienii să își aducă armatele în oraș și să umple străzile cu artileria lor.

Pe vremuri, își dorise puterea. Însă adevărul era că poate că nu voise niciodată asta.

Poate că voise siguranță.

Și poate că exista o altă cale prin care să o poată obține, pe lângă aceea de a moșteni un imperiu în ruină.

Juliette s-a ridicat în picioare. Își simțea mâinile încleștate ca niște gheare, strângând încă o floare invizibilă. Se apropia cineva și ar fi trebuit să se retragă, dar Juliette a mai întârziat o clipă lângă piatra de mormânt a lui Tyler, încercând să-i memoreze trăsăturile.

— Îmi pare rău! a spus Juliette atât de încet, încât doar ea putea să își audă cuvintele... și Tyler, oriunde s-ar fi aflat. Dacă există viață după asta, una fără datorii de sânge, sper că vom putea să fim prieteni.

Juliette s-a furișat de la activitățile care urmau după înmormântare fără să fie băgată în seamă de nimeni. Și-a tras pălăria peste ochi și a rămas în urma rudelor după ce au părăsit cimitirul. Kathleen a ridicat din sprânceană spre ea, dar Juliette a clătinat din cap, așa că verișoara ei și-a întors privirea spre drum, prefăcându-se că nu a băgat nimic de seamă. Stacojiii se îndreptau spre mașinile lor parcate, iar Juliette s-a retras pe o străduță, afundându-se în ceea ce fusese cândva teritoriu Stacojiu.

Soldați. Soldați pretutindeni. Juliette și-a tras mânecile rochiei și a încercat să pășească fără să pară cocoșată. Concesiunea Franceză și Stabilimentul Internațional erau închise: nimeni nu intra

înăuntru, nimeni nu ieșea. Lucrurile nu aveau cum să rămână prea mult timp așa – concesiunile străine nu fuseseră construite în așa fel încât să funcționeze ca niște teritorii independente. Odată ce aveau să ajungă la o înțelegere cu naționaliștii, sârma ghimpată și gardurile mobile urmau să fie date jos. Deocamdată oamenii stăteau deoparte, de teama soldaților din lungul Străzii Graniței, așa că Juliette s-a îndreptat într-acolo, spre acoperișul unei clădiri care se situa la marginea părții chinezești a orașului, ascunsă de privirile soldaților străini care își țineau puștile la ochi. Era, poate, un mic restaurant care servea tăieței sau salonul unui croitor. Juliette a urcat, descoperind în drum cioburi și așchii care fuseseră lăsate în urmă pe rafturile golite.

Juliette a deschis ușa care dădea spre acoperiș și a pășit cu grijă pe ciment. Și-a ținut respirația în timp ce cerceta locul cu privirea...

A răsuflat apoi ușurată. Tăcută, s-a aplecat spre silueta pe care o descoperise într-un colț și și-a trecut brațele în jurul umerilor lui, înainte ca el să se întoarcă și să îi primească bărbia în scobitura gâtului.

— Bună, străinule!

Roma s-a relaxat în brațele ei și și-a lăsat capul pe spate, părul lui mângâindu-i obrajii.

— Sunt atacat?

— Poate, a răspuns Juliette.

Și-a scos pumnalul din mânecă și i-a lipit partea neascuțită de gât.

— Ce caută o Floare Albă singură în mijlocul pustietății?

Juliette a simțit o presiune neașteptată în gleznă. Abia a avut timp să tragă aer în piept și și-a dat seama că Roma își trecuse piciorul peste al ei. A tras, și ea și-a pierdut echilibrul. Într-o secundă, Juliette a alunecat pe spate, iar Roma s-a răsucit și a prins-o de talie, furându-i pumnalul dintre degete și lipindu-i el de această dată partea neascuțită de gâtul ei.

— Ce ziceai? a întrebat Roma, rânjind.

Juliette i-a împins umărul. S-a încruntat, vexată că fusese luată pe nepregătite, însă Roma a dat imediat drumul pumnalului și a tras-o mai aproape. Gurile li s-au întâlnit și Juliette a uitat pentru ce voia să-l certe.

— Mi-a fost dor de tine! a spus Roma după ce s-a desprins de buzele ei.

Juliette a ridicat din sprânceană și i-a cuprins chipul în palme.

— M-ai văzut ieri.

— Ca să discutăm afaceri.

— Și astăzi ne aflăm aici pentru a discuta afaceri.

— Chestiune de semantică...

Roma s-a oprit, încruntat. Băgase de seamă voalul pe care Juliette îl avea prins în păr. Era roz-pal, la fel ca florile de la cimitir, doar că într-o nuanță mult mai deschisă decât ar fi îndrăznit vreodată să poarte un Stacojiu.

— Încă o înmormântare?

— A lui Tyler, a răspuns Juliette cu glas tăcut.

Roma a atins voaleta, așezându-i-o astfel încât să îi țină la o parte șuvițele de păr de pe frunte, apoi mâna i-a alunecat în lungul gâtului lui Juliette.

— Ești bine?

Juliette s-a aplecat spre el, răsuflând prelung.

— Am de ales?

— Ăsta nu este un răspuns, *dorogaia*.

Juliette s-a desprins delicat, clătinând din cap. Căldura și bunătatea aceea o distrăgeau – o făceau să creadă că totul va fi bine, că orașul nu li se va prăbuși sub picioare. Și-a trecut brațul în jurul brațului lui Roma și l-a tras cu ea spre marginea acoperișului. Au rămas să urmărească de acolo străzile care sângerau domol spre orizont.

— Sunt bine, a răspuns Juliette. Supraviețuiesc. Asta-i tot ce pot spera acum.

Roma i-a aruncat o privire lungă, de parcă ar fi fost gata să o contrazică, dar Juliette și-a clătinat capul, întorcând discuția la subiectul afacerilor. Se întâlniseră acolo pentru că Roma îi trimisese un bilet în care o anunța că are informații noi cu privire la șantajist, și adevărul era că Juliette fusese surprinsă. Oricât de tare și-ar fi dorit să stârpească amenințarea odată și pentru totdeauna, nu i se mai părea atât de important în contextul actual. Monștrii nu mai atacaseră de foarte mult timp. Căutările lor nu mai erau acum motivate neapărat de teama nebuniei sau din disperarea de a-și proteja oamenii, ci pur și simplu pentru că trebuiau să facă ceva, că aveau nevoie de ceva ca să nu stea degeaba în vreme ce orașul lor se fractura în bucăți din cauze pe care gangsterii adolescenți nu le puteau controla.

— Ce ai aflat? l-a întrebat Juliette pe Roma.

Pe chipul lui Roma a strălucit o fărâmă de mândrie.

— Am aflat numele francezului, a răspuns el. Cel care s-a preschimbat în monstru în tren. Pierre Moreau.

Juliette a clipit, numele sunându-i cunoscut. Roma vorbea încă, dar Juliette nu îl mai asculta, căutând cu disperare să-și aducă aminte unde mai auzise acel nume. Le fusese prezentat în Concesiunea Franceză? Nu, și-ar fi adus aminte dacă l-ar fi întâlnit pe francez. Îi văzuse poate numele în registre? În lista lor de invitați? Dar de ce ar fi avut ei o Floare Albă pe lista de invitați?

— ...a venit pe un vapor în oraș acum câțiva ani, ca să facă negoț.

În cele din urmă, Juliette și-a adus aminte.

Aproape a căzut în genunchi.

— Roma! a zis, cu respirația tăiată. Roma, am mai văzut numele ăsta undeva. Pe o hârtie de pe biroul lui Rosalind. Mi-a spus că era unul dintre clienții de la clubul burlesc al Stacojiilor.

Roma s-a încruntat. Juliette îi povestise despre dispariția lui Rosalind și despre aventura ei cu o Floare Albă, al cărui nume nu voia să-l dezvăluie. Roma, la rândul lui, îi spusese că o văzuse pe Rosalind în preajma sediului Florilor Albe în ziua în care dispăruse. Pentru că sistemul de informații al Stacojiilor nu mai funcționa la fel de bine ca pe vremuri, de atunci nu mai auzise nimeni nimic despre ea.

— Imposibil! a insistat Roma. Poate că nu îl știam pe bărbat după nume, dar e destul de important. Ar fi fost recunoscut în cluburile voastre. Ar fi fost identificat imediat drept Floare Albă.

— Atunci...?

Juliette și-a simțit stomacul întorcându-i-se pe dos și și-a apăsat pântecul cu palma.

— Înseamnă că nu a fost niciodată clientul nostru. Rosalind avea din întâmplare o listă pe care, din întâmplare, primul nume era acela al unui monstru.

Juliette trebuia să dea din nou de acea listă. Pe ea se aflau încă patru nume.

Patru nume, patru monștri.

— E oare cu putință? a șoptit ea.

L-a privit pe Roma în ochi, citind în privirea lui aceeași groază pe care o simțea și ea, pentru că amândoi ajunseseră la aceeași concluzie. Rosalind fusese crescută la Paris și putea trece drept franțuzoaică, așa cum oricine din Concesiune ar fi putut.

— *Rosalind* este șantajistul?

Treizeci și patru

— LA NAIBA! LA NAIBA, LA NAIBA!

Juliette a trântit sertarele de la biroul lui Rosalind și a izbit în suprafața dură cu atâta putere, încât au usturat-o palmele. Una era că Rosalind jucase rolul de spioană. Oamenii erau atrași tot timpul de partea trădării în vendete – de aceea numerele lor erau în continuă schimbare; de aceea existau mereu spioni care încercau să se infiltreze în cercul interior. Însă dezlănțuirea unor monștri în oraș era o cu totul altă poveste. Faptul că Rosalind se folosise de monștri pentru a sprijini politica era atât de greu de înțeles pentru Juliette, încât nu găsea nicio explicație. Asta dacă nu cumva singurul motiv fusese distrugerea. Arderea întregului oraș din temelii.

— De aceea? s-a întrebat Juliette cu glas tare.

Și-a ridicat fruntea și a aruncat rapid o privire în oglindă, de parcă reflexia ar fi arătat o Rosalind ursuză, care o privea dintr-un loc îndepărtat.

Mai devreme sau mai târziu, Juliette avea să fie nevoită să dea piept cu propria ei vină. Putea să-și zică ea că e vitează pentru că știa cum să mânuiască un pumnal. Însă nu pumnalul și nici neînduplecarea ei o împinseseră până în vârf. Poate că ele o ajutaseră să rămână acolo.

Ceea ce o așezase în vârf fusese dreptul ei din naștere.

— Nu are niciun sens, a șoptit Juliette.

Și-a întins degetele. Apăsarea rece a oglinzii i-a străpuns pielea.

— Urăște-mă pentru felul în care ne-am născut! Urăște-mă pentru că tu te-ai născut Lang! Dar tu nu ai vrut niciodată moștenirea Stacojie. Nu ai vrut niciodată acest oraș. Tu ai vrut să fii importantă. Ai vrut să fii adorată.

Așa că de ce ar fi fost Rosalind șantajista? Cu ce o ajuta să strângă bani și arme? *Cum* ar fi putut să obțină ceea ce-și dorea ascunzându-se în umbre printre monștri și nebunie?

— *Lái rén!*[1] a strigat Juliette.

O menajeră și-a băgat imediat capul înăuntru. Așteptase probabil prin preajmă, auzind debandada pe care o făcea Juliette.

— Cu ce pot să vă ajut, domnișoară Cai?

— Ai putea să îi dai un telefon lui Kathleen?

Juliette și-a fluturat mâna, încercând să gândească. Sediile comuniștilor se schimbau mereu. Gangsterii încercau să le distrugă la comanda naționaliștilor, însă altminteri lucrurile fuseseră destul de liniștite. Și comuniștii, la rândul lor, așteptau să vadă cum aveau să iasă lucrurile.

— Ar trebui să fie la... Ceainăria Mai? Sau poate...

— Nu pot, *xiăojiě*! a întrerupt-o menajera politicos, înainte ca Juliette să își piardă timpul încercând să ghicească unde ar fi putut să se afle Kathleen. De la preluare, centralele telefonice nu au fost restabilite. De asemenea, unele dintre liniile din preajma gării sunt căzute și se lucrează la calea ferată.

Juliette a înjurat în barbă. Așadar, în oraș nu prea puteai comunica. Fără muncitori în centrele de control, nu avea cine să preia și să direcționeze apelurile.

---

[1] „Vino încoace!", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

— Bine, a mormăit Juliette. Atunci, am să trimit un mesager, ca pe vremuri.

În dormitorul lui Rosalind fusese răcoare, însă Juliette nu și-a dat seama că tremură decât după ce a ieșit în holul cald, grăbindu-se să coboare scările spre camera de zi. De cum s-a așezat la masă și a început să scrie un bilet, ușa de la intrare s-a deschis și înăuntru a pășit cealaltă verișoară a ei.

— Kathleen!

Tânăra nu a auzit-o. Și-a văzut de drum, cu privirea pierdută. Părea adâncită în gânduri.

Juliette a lăsat stiloul jos și s-a repezit pe holul de la primul etaj după ea.

— Kathleen!

Niciun răspuns. Juliette s-a apropiat în cele din urmă suficient cât să-și lase mâna pe umărul verișoarei ei.

— *Biǎojiě!*

În sfârșit, Kathleen s-a întors și a observat prezența lui Juliette, tresărind. Și-a dus mâna la inimă, mănușile ei negre dispărând în *qipao*-ul albastru-intens.

— M-ai speriat! i-a spus Kathleen cu respirația tăiată.

— Te-am strigat de cel puțin trei ori!

Kathleen a clipit de câteva ori.

— Serios?

— Ei bine...

Juliette și-a rotit privirea în jur. Pe hol nu se mai vedea nimeni, așa că a glumit:

— Teoretic, nu?

Kathleen a ridicat din sprânceană. Juliette și-a fluturat mâna, dându-și seama că se abătea de la subiect, și apoi și-a strecurat brațul în jurul verișoarei ei și a tras-o spre camera de zi, apoi în sus pe scări. În timp ce urcau treptele, Juliette a turuit repede,

povestindu-i ce îi spusese Roma și concluzia la care ajunsese ea, încheind cu fuga acasă și scotocitul prin lucrurile lui Rosalind, doar pentru a rămâne la final cu mâna goală.

— Ia stai, ia stai, stai! a zis Kathleen, oprindu-se brusc în capul scărilor.

Se aflau amândouă la al doilea etaj, chiar în fața biroului Lordului Cai. Care era gol. Acesta plecase pe undeva: poate în Concesiuni, ca să ia pulsul situației cu străinii; poate că mersese să se întâlnească cu Chiang Kai-shek însuși, parafând astfel planurile de colaborare dintre Stacojii și Kuomintang.

— Ai căutat o bucată de hârtie pe biroul ei?

Juliette a dat din cap.

— Poate că a fost mutată de când am văzut-o eu ultima oară, însă Rosalind avea *atât de multe* hârtii acolo, iar acum nu mai e absolut nimic...

— Sunt toate în camera mea! a exclamat Kathleen. Juliette, caut prin ele de zile întregi, încercând să găsesc indicii despre locul în care ar fi putut să se ducă.

Juliette s-a holbat câteva clipe la vara ei. Apoi și-a strâns mâinile-n pumni și s-a prefăcut că o atacă pe Kathleen, împărțindu-i lovituri blânde.

— De ce nu mi-ai *spus*? Am pierdut atâta timp răscolindu-i camera!

— Să îți spun? a repetat Kathleen, ușuind-o. De unde era să știu eu că ai nevoie de ceva din hârtiile alea?

— Ei, hai!

Juliette și-a învârtit mâinile morișcă, îndemnând-o pe Kathleen să deschidă drumul. S-au grăbit, cât pe ce să se izbească de un servitor înainte să dea năvală în camera lui Kathleen, în care perdelele fluturau la fereastra deschisă. Juliette nici măcar nu își mai aducea aminte când intrase ultima oară acolo; nu își mai amintea când

se așezase ultima oară printre revistele și pantofii lui Kathleen sau pe cuvertura groasă care-i acoperea patul. Mereu era pe fugă, vârându-și capul pe ușă ca să îi atragă atenția verișoarei ei, sau se întâlneau în camera lui Juliette pentru discuții.

— *Voilà!*[1], a anunțat Kathleen, destrămând reveria lui Juliette.

Cu un oftat ușor, Kathleen a scos un vraf de hârtii de pe raftul ei și i-a dat drumul în vârful patului. Cerneala și imprimările au lucit în lumina amiezii târzii care se cernea prin geam, iar Juliette s-a pus imediat pe treabă, răsfoind documentele. Nu voia decât să găsească lista. Așa avea să știe dacă Pierre fusese doar o coincidență. Poate că, găsind unul dintre numele de pe acea listă, ar fi putut să dea de Juliette însăși.

Chiar în clipa în care privirea lui Juliette s-a oprit asupra unei bucăți de hârtie de pe marginea patului, în ușa de dedesubt s-a auzit un ciocănit puternic. Sunetul a reverberat în toată casa. Curioasă, Kathleen a scos capul pe ușă, ascultând în timp ce Juliette scotea hârtia din morman.

— Asta este! a strigat Juliette. Kathleen, asta e lista!

— Stai, stai! Taci o clipă, a cercetat-o Kathleen, ducându-și degetul la buze.

Juliette și-a plecat capul în aceeași clipă în care vocea a tunat:

— *Un atac! Monstrul a atacat în oraș!*

În adâncul Concesiunii Franceze, acolo unde orașul era încă tăcut, Rosalind făcea un zgomot monstruos încercând să intre într-un apartament de pe strada Joffre. Vedea lumea trecând pe strada de sub ea, dar pereții duplexului erau groși, iar ferestrele înăbușeau sunetul. Până și grădinile de jos foșneau încetișor în bătaia vântului, tufișurile verzi și florile galbene împletindu-se laolaltă. La

[1] „Iată!", în lb. fr., în orig. (n. tr.).

fel de liniștite în treaba lor ca toate acele persoane pe lângă care trecuse în drumul ei până acolo. Ura asta. Ar fi vrut ca toți să ardă, să sufere așa cum suferea ea.

— *Deschide* ușa! a cerut Rosalind.

Vocea i-a reverberat pe coridor. Plăcile lustruite de marmură și candelabrele nu-i puteau îmblânzi tonul ascuțit și nici isteria.

— Așa va fi de acum? Totul a fost doar o *minciună* pentru tine?

Rosalind știa răspunsul. Da. Fusese. Ca un animal prost, se prinsese singură în capcană, se lăsase înjunghiată, jupuită și ciopârțită, iar acum vânătorul se retrăgea după ce își făcuse treaba. Așteptase timp de o săptămână într-unul dintre celelalte adăposturi pe care le aveau în Concesiune, trimițându-i vorbă că vrea să fugă. El îi spusese că va veni după ea, că trebuia doar să aibă răbdare cât își termina el treburile.

— La naiba!

Rosalind a renunțat să mai bată în ușă, brațele tremurându-i din cauza extenuării. Nu după iubire alergase ea – cel puțin nu în sens fizic. Dacă nu și-ar fi dorit decât un trup cald, ar fi avut de unde să aleagă la clubul burlesc: avea o listă lungă de bărbați care i s-ar fi aruncat la picioare pentru a fi băgați în seamă. Ei nu-i păsa de asta. Nu îi păsase niciodată.

În depărtare, s-a auzit un claxon. Mașini care huruiau pe străzile rezidențiale.

Rosalind crezuse că găsise un tovarăș. Un egal. Cineva care să o vadă – pe *ea*, așa cum era, nu o Stacojie, nu o dansatoare, ci Rosalind.

Vina era a ei, pentru că își închipuise că ea singură ar fi putut să-l schimbe. Monștri și bani și orașul în chingi – totul împotriva lui Rosalind, care nici măcar nu voise să joace jocul de la început, care făcuse ceea ce făcuse sperând că avea să fie fericit odată ce punea mâna pe oraș, că ei aveau să fie fericiți și nimeni nu avea

să-i poată atinge. Că el urma să țină lumea într-o mână și pe ea în cealaltă.

Dar o persoană care voia întreaga lume nu avea să se oprească până când nu avea să o obțină, fără să-i pese de ceilalți. Nu avusese nicio șansă.

Fusese proastă să creadă că avea să-și poată proteja prietenii, că avea să fie mâna care l-ar fi putut îndepărta de haos. Ea nu avusese nicio putere, niciodată. *Nu contase* niciodată. Zilele se scurseseră în adăpost fără să aducă nicio schimbare. Până la urmă, adevărul dur era că Rosalind îi abandonase pe toți aceia la care ținea pentru cineva care nu avea să vină vreodată. Rosalind îi rănise pe toți cei care-i erau dragi, punându-le viețile în pericol, pentru cineva care plecase demult.

Rosalind și-a smuls pistolul din buzunar și a tras în clanță. Zgomotul i-a răsunat în timpane, în timp ce gloanțele loveau – o dată, de două, de trei ori. Pereții păreau să se îndepărteze de ea, tapetul neted în argintiu și auriu retrăgându-se dinaintea tumultului care arareori își făcea simțită prezența în locuri ca acesta.

Clanța s-a desprins de tot și apoi s-a întredeschis ușa. Iar atunci când Rosalind s-a strecurat înăuntru, l-a găsit cu desăvârșire gol.

Nu s-a putut abține. A râs. A râs și a tot râs, plimbându-și privirea prin fiecare loc din care lucrurile fuseseră adunate. Apartamentul nu fusese niciodată bine decorat, însă acum nu mai erau hârtii pe masă, nici dosare pe pian. Și-a aruncat privirea în dormitor și a văzut că până și cearșafurile fuseseră strânse.

„Putem trăi pentru totdeauna aici, nu-i așa?"

Se învârtise în jurul acelor draperii transparente și își trecuse dantela peste cap ca pe un văl de mireasă. Își ridicase brațele în aer, bolnavă de fericire.

„Nu te entuziasma, iubire! Rămânem aici doar până când ne vom putea ridica mai sus."

„Trebuie? Nu am putea duce o existență liniștită? Nu poți fi un om bun?"

„Un bărbat bun? Ah, Roza..."

Rosalind și-a trecut încet degetele de-a lungul rafturilor cu cărți, descoperind că erau prăfuite, deși nu avea cum să fi trecut mai mult de câteva zile de când exemplarele broșate uzate fuseseră luate de acolo.

„Ia celovek bolinoi. Ia zloi celovek. Neprivlekatelnii ia celovek."[1]

Atunci când monștrii fuseseră trimiși după vaccinul Stacojiilor, îi spusese că nu știa dacă mai era în stare să continue. Oare asta îl determinase să o abandoneze? Sau faptul că fusese prinsă și de aceea nu mai putea furniza informații de la Stacojii.

— I-aș fi abandonat pentru tine, a recunoscut Rosalind în camera goală.

Știuse de la bun început cine e el. Știuse de la început că e o Floare Albă. Adevărul era că nu îi păsase. Datoria de sânge nu îi aprindea sângele în vene, așa ca altora din Shanghai. Ea nu crescuse aici, nu era legată de acești oameni. Luptele de pe stradă îi păreau un spectacol pe care ar fi putut să-l vadă la teatru; gangsterii care alergau de colo-colo aveau același chip și nu reușea niciodată să-i diferențieze. Kathleen avea o inimă bună, Juliette era legată prin sânge, dar Rosalind? Ce îi oferise ei această familie ca să-i merite loialitatea? Incompetența tatălui lor și ireverența familiei Cai. An după an, amărăciunea își făcuse cuib în ea atât de adânc, încât devenise o durere fizică – una care o ustura la fel de tare ca rănile pe care le avea acum pe spate.

Dacă ar fi acceptat-o, dacă ar fi văzut de ce este capabilă, le-ar fi oferit Stacojiilor viața ei. În schimb, ei îi lăsaseră răni și cicatrici – era însemnată dacă-și mușca limba și rămânea; era

---

[1] „Eu sunt un om bolnav. Sunt un om rău. Nu sunt un om atrăgător." în lb. rusă, în orig. (n. red.).

însemnată dacă încerca să facă ceva pentru ea însăși și să plece. Cicatrici deasupra altor cicatrici, deasupra altor cicatrici. Acum era o fată căreia doar asta îi mai rămăsese.

Rosalind s-a îndreptat spre birou și a tresărit în fața unei bucăți de hârtie prinse în lemn. Pentru o fracțiune de secundă, inima i-a urcat în gât la gândul că ar putea fi vorba despre o explicație, că ar putea fi instrucțiuni care să-i arate unde trebuia să meargă sau ceva care să îi arate că nu fusese abandonată.

În schimb, când s-a tras mai aproape, a citit:

> **Rămas-bun, Rosalind! E mai bine să ne despărțim acum decât după ce haosul se va dezlănțui cu adevărat.**

Știuse că Rosalind va veni să îl caute. Plănuise de mult să elibereze apartamentul și să nu-i lase decât un amărât de bilet. Rosalind a smuls hârtia și și-a tras-o mai aproape, de parcă ar fi putut cumva să citească greșit scrisul dezordonat. *După ce haosul se va dezlănțui cu adevărat?* Ce altceva avea să vină? Ce altceva avea să se mai pogoare peste acest oraș?

Rosalind s-a întors cu fața spre ferestrele de la apartament. A privit frunzele copacilor fluturând în vânt și soarele care-și răspândea lumina.

Și, în clipa aceea, un țipăt a sfâșiat străzile, anunțând că un monstru era în libertate.

— Ați găsit ceva? a întrebat Roma, dând deoparte cel de-al optulea dosar prin care trecuseră.

— Stai liniștit, i-a răspuns Marshall, dacă găsim ceva, nu vom rămâne tăcuți, așteptând răbdători să ne întrebi tu.

Fără să-și ridice privirea, Benedict s-a întins cu un teanc de hârtii în mână și i-a ars una lui Marshall după ceafă. Marshall a

dat din picior, chitit să-l lovească pe Benedict, și Roma a rânjit, atât de încântat că erau toți trei din nou împreună, încât nici nu-i mai păsa că erau înghesuiți în adăpostul mic al Stacojiilor în care locuia Marshall, cu hârtii întinse pe toată podeaua. Indiferent de cât de mic era, lui Roma avea să-i fie mereu drag acest apartament. Era locul care îl ținuse pe Marshall în viață.

Și care i-o readusese pe Juliette.

— Nu fi măscărici! a comentat Benedict.

Deși răsfoia și el un dosar cu o mână, în cealaltă ținea un creion cu care desena schițe miniaturale pe hârtiile date la o parte.

— Concentrează-te, altminteri nu vom reuși să trecem prin toate profilurile!

În interiorul Florilor Albe se formase o facțiune care colabora cu comuniștii. Ca să dea de o pistă, erau nevoiți să treacă prin toate informațiile pe care le aveau despre propria bandă. Chitanțe, rapoarte pentru importuri, rapoarte pentru exporturi – toți gangsterii care lucrau pentru Florile Albe trebuiau să-și țină evidența afacerilor. Cel puțin, teoretic. Adevărul era că gangsterii nu se prea pricepeau la birocrație, motiv pentru care se și făcuseră gangsteri și nu politicieni. Roma reușise să care singur aproape toate cutiile, Benedict ducând și el una, ca să nu-i obstrucționeze privirea.

— Nu mă pot abține! a declarat Marshall, aruncând dosarul pe care-l avea în mână și apoi ridicând altul oftând. Mi-am ținut luni întregi la păstrare toate vorbele de duh și acum trebuie să le dau drumul la toate odată.

Benedict a pufnit. L-a altoit din nou pe Marshall, de data aceasta cu creionul, însă Marshall i-a apucat mâna cu totul, rânjind. Roma a clipit, hârtia pe care o avea în față devenind brusc cel mai puțin interesant lucru din încăpere.

A întâlnit privirea vărului său. *Știe?* l-a întrebat el fără cuvinte.

Marshall i-a dat drumul lui Benedict și s-a întins după ultima hârtie din mormanul lui, timp în care Benedict a mimat spre Roma un gât tăiat. *Tu să taci din gură!*

Benedict!

Vorbesc serios, și-a mișcat Benedict buzele furios. *Nu te băga!*

Dar...

Maxilarul lui Roma a scos un pocnet, pentru că își închisese gura cu putere în clipa în care îl văzuse pe Marshall întorcându-se. Marshall și-a ridicat privirea, simțind că ceva nu e în regulă.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el, uluit.

Roma a tușit.

— Da, a mințit el. Eu... ăăă... am auzit ceva.

A arătat înspre ușă.

— Poate de pe stradă...

Benedict a sărit în sus.

— Stai o clipă! Chiar se întâmplă ceva.

Roma a ridicat din sprânceană. Vărul lui chiar era un actor talentat. Reușise chiar să pălească și avea obrajii albi ca hârtiile întinse pe jos.

Apoi a auzit și el țipetele și și-a dat seama că Benedict nu juca niciun rol.

— Doar nu crezi că...

— *Guài wù!*[1]

Florile Albe au sărit în picioare. Roma a fost primul care a ieșit pe ușă, cercetând uluit strada, cu mâna îndreptată spre pistol. Benedict și Marshall l-au urmat imediat. Poate că nu era o idee tocmai bună să iasă în văzul lumii, mai ales pentru Marshall, pentru că se aflau pe fostul teritoriu al Stacojiilor. Cu câteva săptămâni în urmă, prezența lor acolo ar fi echivalat cu o declarație de război,

---

[1] „Monstru", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

însă acum se aflau deja în mijlocul unuia și nimeni nu avea energia necesară să se mai lupte.

— Monștrii nu au mai atacat de luni de zile, a spus Roma. De ce ar face-o acum?

— Nici măcar nu știm încă dacă *este* cu adevărat un atac, i-a replicat Benedict.

Oamenii alergau pe lângă ei în valuri, cu sacoșele strânse la piept, trăgându-i după ei pe copii și bătrâni.

Marshall a luat-o în direcția din care fugeau aceștia. Roma și Benedict l-au urmat, mișcându-se rapid, dar cu băgare de seamă, încercând să identifice sursa haosului. Nici urmă de nebunie pentru moment. Nici pe străzi nu se vedeau insecte foșgăind.

— E un adevărat haos! a remarcat Marshall, răsucindu-se ca să treacă rapid în revistă ce vedea în jur. Ochii i s-au mărit în timp ce întreba: De ce?

Roma știa exact la ce se referă Marshall. Abia atunci a luat-o la fugă.

— Unde naiba sunt soldații?

Și-a primit răspunsul de îndată ce a luat colțul și a văzut gara. Acolo fuseseră staționați o mulțime de naționaliști, care stăteau santinele ca să se asigure că adversarii lor politici nu încercau să fugă din oraș. Doar că acum nu mai păzeau gara, ci se luptau cu *monștri*, cu puștile și pistoalele scoase, trăgând în creaturile care se aruncau asupra lor.

— O, Doamne! a murmurat Benedict.

Unul dintre monștri l-a pălit pe un naționalist cu gheara. Soldatul s-a dat îndărăt clătinându-se și încercând să se rezeme de peretele gării, cu obrazul smuls.

Roma s-ar fi albit la chip dacă nu ar fi fost în stare de șoc. Îl zărise pe monstrul lui Paul Dexter și îl văzuse și pe acela din tren. Monștrii dinaintea lui nu aveau o înfățișare diferită, însă își

făcuseră apariția la lumina zilei – vremea era călduță, aproape plăcută, și să le vadă musculatura albastru-verzuie la soare aproape că-l înspăimântase suficient de tare ca să o ia la fugă.

— Marshall, oprește-te! a sărit Roma, întinzându-și mâna.

Citise intenția lui Marshall în umerii lui încordați. În vreme ce Roma se gândea că ar trebui să fugă, Marshall avea de gând să se repeadă *într-acolo*.

— Asta nu ne privește pe noi.

— Vor muri cu toții...

— E lupta lor.

Lui Roma i-a tremurat glasul, dar nu s-a clintit. Era, mai presus de toate, *nedumerit* de ceea ce se petrecea în fața sa. În apropiere se mai aflau câțiva civili îngrămădiți pe trotuar, împietriți de spaimă. Cinci monștri, toți cinci mult mai înalți decât un om obișnuit, însă care nu aveau ochi decât pentru naționaliști. Cinci monștri, fiecare dintre ei posedând abilitatea de a elibera mii de insecte și de a induce o nebunie care ar fi măturat orașul și l-ar fi îngenuncheat... și ei atacau astfel.

— Roma, i-a spus Benedict încet, arătând spre picioarele unuia dintre monștri. Uite!

Un om mort. Nu – o Floare Albă moartă, așa cum arăta batista legată de uniforma lui de lucru.

— Și acolo, a șoptit Marshall, arătând cu capul spre banca din fața gării.

Acolo era prăbușit un alt cadavru, a cărui fundă din jurul încheieturii părea o rană însângerată.

— Un Stacojiu.

Roma s-a cutremurat și s-a retras câțiva pași înapoi, rezemându-se de restaurantul gol din spatele lor. Soldații naționaliști trăgeau în continuare, strigând de la unii la alții să raporteze unde se

aflau întăririle. Numărul lor era în scădere. Chiar și fără nebunie, nu aveau cum să învingă niște creaturi indestructibile.

— Naționaliști, Flori Albe, Stacojii! a grăit Roma încruntat, încercând să pună la un loc piesele de puzzle. Ce joc e ăsta?

— Stop!

Țipătul s-a auzit de pe o stradă adiacentă. Se apropia din ce în ce mai mult de gară. Roma și-a ițit capul, apucându-l brusc pe Benedict de braț, alarmat.

— Cine e? a întrebat. De unde vine strigătul?

Îi suna familiar. Mult prea familiar.

— *Nu e* Juliette, nu te agita! a replicat Benedict imediat. E...

Silueta și-a făcut apariția și s-a aruncat în fața unui dintre monștri, fluturându-și brațele frenetic. Părul desfăcut pe spate al fetei semăna cu niște fire negre încâlcite. Deși era mult mai răvășită decât atunci când o văzuse Roma ultima oară, nu avea nicio îndoială: aceea era Rosalind Lang.

— Ce naiba face? a exclamat Marshall. E sinucidere curată!

Înmărmuriți, cele trei Flori Albe au urmărit-o pe Rosalind țâșnind înaintea unui soldat în timp ce țipa comenzi incoerente spre monstru. Acesta nu s-a oprit însă din drum, neabătut nici de armă, nici de fată.

— Ea ar putea fi șantajistul, a spus Roma.

— Atunci, de ce e atât de isterică? a întrebat Benedict. Nu se presupune că ar trebui să îi controleze?

— Poate că a pierdut controlul, a sugerat Marshall.

Roma a mârâit frustrat.

— Atunci, *de ce* nu dau drumul insectelor?

Întrebarea de un milion de dolari. Brusc, monstrul s-a tras înapoi și s-a avântat spre Rosalind. În ultima secundă, fata a scuipat un blestem și s-a tras din calea acestuia; monstrul oricum nu prea părea interesat de ea. A atacat și a mușcat din naționalist

cu atâta ferocitate, încât sângele a sărit în aer cu boltă, acoperind-o pe Rosalind până când fața i s-a făcut roșie. Ea și-a ridicat capul din pământ, cu coatele înfipte de o parte și de cealaltă a corpului, tremurând în mod vizibil chiar și de la acea distanță.

— Ar trebui să...? a început Benedict, ezitând. O ajutăm?

O mitralieră a tras într-un monstru, fără să lase nicio urmă. Un nou țipăt, un alt soldat doborât la pământ.

Oftând, Roma și-a lăsat deoparte pistolul și și-a scos haina.

— *Ajutor* nu-i tocmai cuvântul potrivit, a zis el. Îndepărtați-vă culorile! Cred că monștrii atacă doar gangsteri și naționaliști.

Marshall și-a coborât privirea.

— Eu nu cred că port ceva care să mă dea de gol.

— Aveți vreunul dintre voi vreo batistă albă cum poartă mesagerii? a întrebat Benedict.

Cu ochii la scena care se desfășura în fața lui, Roma și-a suflecat mânecile și a pus mâna pe o șipcă din apropiere.

— Aruncați tot ce v-ar putea trăda apartenența la bandă, a detaliat el. Apoi grăbiți-vă să mă ajutați să o scot pe Rosalind Lang de acolo, ca să o putem pune la pământ.

— Stai, ce? a strigat Marshall. O punem la pământ?

Roma înainta deja cu pași mari, ținând șipca ridicată.

— Altfel cum vreți să i-o ducem lui Juliette?

Treizeci și cinci

— Bàba! a exclamat Juliette. Te rog, spune-mi ce se petrece!

Casa era cu susul în jos, zumzăind de activitate. La început, Juliette crezuse că își adună forțele ca să facă față unui atac. Mesagerii fuseseră trimiși rapid pe ușă afară, însă de cum a ascultat cu mai multă atenție ce spuneau oamenii tatălui ei, Juliette și-a dat seama că nu părea să fie vorba de o defensivă. Aduceau naționaliștii la ușa lor și strângeau forțele înăuntru. Aduceau la un loc membrii cercului interior și magnații care aveau proprietăți importante în oraș.

Erau deja o mulțime acolo. Îl salutau pe Lordul Cai scurt și în grabă, rotindu-și ochii dintr-o parte în alta, de parcă ar fi fost presați de o treabă urgentă.

— Ce se petrece? a încercat din nou Juliette, făcând un pas în față. De ce ar lovi șantajistul acum...

— Nu a fost niciodată vorba despre un șantajist, a răspuns Lordul Cai cu glas monoton.

Tatăl lui Juliette s-a oprit în fața biroului său, care zumzăia deja de zgomot, și i-a desprins degetele fetei lui de pe manșetă, apoi a îndreptat materialul, netezindu-l.

— Au fost comuniștii. Comuniștii au fost de la început.

Juliette și-a simțit chipul încruntându-se și toți mușchii i s-au încordat pe loc.

— Nu, ți-am spus: lucrează cu comuniștii, dar acelea au fost insectele lui *Paul*. Unul dintre monștrii este *francez*.

Lordul Cai a deschis ușa de la birou și i-a făcut semn lui Juliette să rămână pe loc. Nu îi permitea să îl urmeze.

— Nu acum, Juliette! a spus el. Nu acum.

Ușa s-a închis în fața lui Juliette. O clipă, Juliette nu a putut decât să stea acolo, înmărmurită, clipind uluită. Fusese fraieră să creadă că va fi primită în acel grup după moartea lui Tyler, să creadă că Tyler era singurul care o împiedica să capete recunoașterea pe care o merita. O lăsau să se simtă puternică, o lăsau să alerge prin oraș de parcă i-ar fi putut rezolva toate problemele, dar de îndată ce apăreau adevăratele probleme...

Îi închideau ușa în față.

Juliette a făcut un pas înapoi șuierând printre dinți.

— Domnișoară Cai?

În spatele ei s-au auzit pași. Juliette s-a întors și a dat cu ochii de un mesager tânăr care îi întindea un bilețel.

— Pentru dumneavoastră, a precizat el.

Juliette și-a frecat chipul cu o mână și apoi a luat biletul.

— Tu cum de nu ai fost trimis în oraș cu toți ceilalți?

Mesagerul s-a crispat.

— Eu... ăăă... Dacă nu mai aveți nevoie de mine, îmi văd de drum!

Până să mai scoată Juliette vreun cuvânt, băiatul a și fugit. Era pe cale să strige după el, dar ochii i-au alunecat spre hârtia desfăcută și s-a oprit. Biletul era scris în rusă. Mesagerul nu fusese un Stacojiu, ci o Floare Albă.

Vino repede! La adăpost. O avem pe Rosalind.
– ♥

— Kathleen! a strigat Juliette.

Alerga deja în josul holului. S-a oprit brusc în fața ușii de la dormitorul verișoarei ei, călcâiele lăsându-i practic semne pe covor.

Kathleen s-a ridicat târâș din pat.

— Am aflat ce se petrece?

— Am aflat ceva și mai grozav! a anunțat-o Juliette. Ia-ți haina! Roma a găsit-o pe Rosalind.

Când Roma a deschis ușa de la adăpost, era atât de întuneric înăuntru, încât Juliette abia dacă a reușit să zărească ceva peste umărul lui. De îndată ce ea și Kathleen au pășit în interior, Roma a închis din nou ușa și apartamentul s-a cufundat în beznă.

— Ce-i asta, o ambuscadă? a întrebat iritată Juliette, aprinzându-și bricheta.

Primul lucru pe care l-a văzut au fost Marshall și Benedict, care stăteau lângă aragaz, încordați, de parcă s-ar fi pregătit sufletește pentru ce avea să urmeze.

Al doilea a fost Rosalind, cu un căluș în gură, legată de un scaun.

— O, Dumnezeule! a strigat Kathleen și a alergat spre ea imediat. Ce...

— Convinge-o să promită că nu va țipa înainte să îi scoți ăla! a intervenit rapid Roma.

A aprins în cele din urmă lumina și a oftat când a văzut că, fără să-l asculte, Kathleen îi smulge călușul din gură lui Rosalind. Era doar o bucățică de material, care înainte legase laolaltă legume; dacă s-ar fi străduit cu adevărat, Rosalind ar fi reușit să-l scuipe.

— Fără țipete! a subliniat Marshall. Un singur strigăt și ne vom trezi cu naționaliștii la ușă.

— Să nu-mi zici tu mie să nu țip! a mormăit Rosalind. O să...

— Rosalind! a intervenit Juliette.

Verișoara ei a amuțit. De data asta nu mai avea încotro să fugă. Afară, străzile mișunau de soldați, numărul lor fiind în continuă creștere după panica izbucnită în gară. Atacul avusese loc prea aproape de Stabilimentul Internațional. O singură mișcare greșită și britanicii aveau să atace granițele.

Juliette s-a îndreptat spre fereastră, încă neîndrăznind să o privească pe Rosalind în ochi. A tras de scânduri și a aruncat o privire rapidă afară.

— Cum au pus capăt atacurilor? a întrebat ea.

— Nu au făcut-o, i-a răspuns Benedict. Monștrii s-au retras din proprie voință.

Juliette a tras scurt aer în piept. A strâns din buze. Și-a încrucișat brațele la piept – poate puțin prea strâns – cu o atitudine care o arăta gata să scoată o armă după sunetul alarmat care i-a scăpat lui Benedict.

Roma și-a dat ochii peste cap și i-a făcut semn vărului său să se dea la o parte din calea lui Juliette, care a dat roată mesei și s-a oprit lângă Kathleen, în fața lui Rosalind.

— Din cauza ta? a întrebat Juliette repede. S-au retras datorită ție?

— Nu, a răspuns Rosalind.

În celălalt colț al camerei, Benedict și Marshall au schimbat priviri agitate între ei. Roma s-a sprijinit de masă, aplecat spre Juliette. Kathleen și-a mușcat buza și s-a tras spre stânga, până a ajuns cu spatele la perete.

— Rosalind, a spus Juliette, cu vocea ușor tremurată. Nu pot să te ajut dacă nu-mi spui ce ai făcut.

— Cine a zis că am nevoie de ajutor? a replicat Rosalind.

În tonul ei nu se citea nici urmă de malițiozitate. Doar o urmă vagă de spaimă.

— Sunt o cauză pierdută, Junli.

Dacă nu ar fi fost masa în spatele ei, Juliette s-ar fi tras înapoi, cu un gol în stomac la auzul numelui ei. Probabil că ultima oară când Rosalind îl folosise fusese atunci când erau copile. Pe când nu erau mai înalte decât tufele de trandafiri din grădină și săreau capra una pe spatele celeilalte, aruncându-se în grămezile de frunze pe care grădinarii încercau să le strângă și chicotind în fața haosului pe care-l provocau.

— Ah, *să nu încerci* asta cu mine!

— Juliette! a șuierat Kathleen.

Juliette nu s-a clintit. Și-a afundat mâna în buzunar și a scos la iveală lista de care făcuseră rost, despăturind-o cu iuțeală.

— Am găsit asta pe biroul tău, Rosalind! a spus ea. *Pierre Moreau, Alfred Delaunay, Edmond Lefeuvre, Gervais Carrell, Simon Clair* – cinci nume și, dacă bănuielile mele sunt corecte, cinci *monștri*. Întrebarea este una simplă: tu ești șantajistul?

Rosalind și-a coborât privirea în loc să răspundă. Juliette a aruncat hârtia la podea înjurând și a călcat-o în picioare.

— Așteaptă, Juliette!

Roma s-a aplecat să ridice biletul. În mod normal, Juliette nu și-ar fi pus prea multe întrebări auzindu-i curiozitatea din tonul vocii. Doar că de această dată Benedict și Marshall au pășit și ei în față, toți trei palizi sub lumina becului. S-au aplecat asupra listei, încercând să o citească, de parcă ar fi fost vorba despre ceva de necrezut.

— Ce este? a întrebat Juliette cu glas autoritar.

— Simon Clair? a murmurat Benedict.

— Alfred Delunay, a adăugat Marshall, legănându-se. Aceștia sunt...

— Oamenii lui Dimitri, a încheiat Roma.

I-a întins lista înapoi lui Juliette, dar Kathleen s-a întins și a pus mâna prima pe ea.

— Aceștia sunt cu toții oamenii lui Dimitri Voronin.

Juliette a simțit pământul despicându-i-se sub tălpi. Era în cădere liberă, cu un gol enorm în stomac. Rosalind nu a negat, nici nu a oferit vreo explicație. Și nici nu s-a împotrivit atunci când Juliette s-a întins și i-a tras afară lanțul de la gât. Acesta a strălucit în lumină, dar Juliette nu i-a acordat nicio atenție. În schimb, a întors pe față bucățica plată din metal de la capătul lănțișorului și și-a trecut degetul pe deasupra cuvântului gravat acolo.

Воронин.[1]

Juliette și-a înghițit un râset. Pe jumătate hohotind, pe jumătate chicotind, aproape că-și pierduse respirația când Roma a tras-o înapoi cu delicatețe și i-a desprins degetele de pe lanțul lui Rosalind, înainte ca aceasta să-l rupă și să-și sugrume verișoara cu el.

— Nu mă judeca! a zis Rosalind.

Privirea i s-a mutat de la Juliette la Roma.

— Nu când în mod clar și tu ai făcut același lucru.

— *Același* lucru? a repetat Juliette.

Nu-și mai găsea locul. A împins masa și a pornit spre celălalt colț al camerei, încercând să tragă aer în piept.

Poate că, dacă s-ar fi gândit mai bine, Juliette și-ar fi dat mai devreme seama de adevăr, poate că ar fi reușit să oprească lucrurile. Știuse dintotdeauna: Rosalind era furioasă – furioasă pe lume, pe locul care îi fusese atribuit. Însă ea nu voia să-și schimbe acel loc, ci să găsească ceva care să-l facă important.

Juliette și-a întors ochii înlăcrimați spre Rosalind.

— *Eu* am hotărât să iubesc o Floare Albă, a reușit ea să îngâne, fiecare cuvânt tăind adânc. *Tu* ai ajutat o Floare Albă să distrugă acest oraș. Nu este același lucru!

— L-am iubit! a spus Rosalind.

[1] „Voronin”, în lb. rusă, în orig. (n. tr.).

Nu nega nimic. Verișoara ei era prea mândră ca să nege ceva odată ce fusese prinsă.

— Spune-mi, dacă Roma Montagov ți-ar fi cerut-o, tu nu ai fi acceptat?

— Nu mai vorbi despre mine de parcă nu aș fi chiar aici, în această încăpere! a întrerupt-o Roma pe Rosalind, înainte să poată răspunde Juliette.

Tonul lui era unul aspru, deși nu făcea decât să-și ascundă cutremurarea îndărătul lui.

— Juliette, așază-te! Arăți de parcă ai fi gata să leșini.

Juliette s-a așezat pe podea și și-a lăsat capul în mâini. Nu cumva Rosalind avea dreptate? Indiferent de cum se ajunsese la asta, ea îl iubise pe Dimitri suficient cât să-și trădeze familia și îi oferise informații, cine știe cu ce scop. Juliette îl iubise pe Roma suficient cât să-și ucidă propriul văr cu sânge rece. Rosalind era o trădătoare, dar trădătoare era și ea.

Marshall și-a dres vocea.

— Doar ca să mă asigur că am înțeles bine, a zis el. Dimitri Voronin… este șantajistul? Iar tu ești amanta lui…

— Nu mai sunt! a intervenit Rosalind.

Marshall s-a corectat imediat:

— Tu *ai fost* amanta lui, cea care i-a oferit informații despre Stacojii și cea – a ezitat, gândindu-se bine pentru o clipă – care ce? I-a avut grijă de monștri?

Rosalind și-a răsucit capul.

— Dezleagă-mă și am să-ți ofer eu răspunsuri!

— Nu!

Porunca venise de la Kathleen, care rămăsese tăcută până atunci. Lumina care se cernea din tavan a pâlpâit și, sub ea, ochii lui Kathleen au părut cu desăvârșire negri.

— Măcar cu atât ne ești datoare, Rosalind! a zis ea.

A aruncat hârtia pe masă. Kathleen o strânsese atât de tare în palmă, încât acum nu mai era decât un cocoloș mic, care a alunecat de pe masă, aterizând pe podea.

— Nu-ți voi spune cât de profund ne-ai trădat. Cred că știi deja. Așa că vorbește!

Încetișor, Juliette s-a proptit cu mâna în podea și a încercat să se ridice în picioare.

— Kathleen...

Kathleen s-a răsucit.

— Nu-i lua apărarea! Nici să nu te gândești!

— Nu aveam de gând să o fac.

Juliette s-a îndreptat și și-a șters palmele de praf.

— Voiam doar să îți spui să faci un pas în spate, pentru că Rosalind e pe cale să se ridice.

În clipa în care Rosalind s-a foit, Benedict s-a aruncat înainte și a tras-o pe Kathleen spre el, împiedicând-o pe Rosalind să își lovească sora cu piciorul scaunului și să alerge spre ușă. Cerurile știu cum se gândea că avea să scape din funiile cu care era legată, chiar dacă ar fi reușit să ajungă până la ușă.

— Da, fie! s-a răstit Rosalind, cedând în cele din urmă, întrucât scaunul ei cădea la loc cu un pocnet sec. Dimitri a vrut să preia Florile Albe, iar atunci când unul dintre asociații lui a dat de monștrii care îi mai rămăseseră lui Paul Dexter, am urmat planul lui de distrugere a acestui oraș. Asta voiați să auziți? Că sunt slabă?

— Nu a zis nimeni că ești slabă, i-a spus Marshall. Doar fraieră – așa cum și noi am fost într-un anumit punct al vieții noastre.

Roma și-a fluturat mâna spre Marshall ca să îl oprească.

— Să o luăm de la început! a propus Roma.

Și-a aruncat rapid ochii peste umăr și a făcut schimb de priviri cu Juliette.

— Ce vrei să spui prin faptul că a vrut „să preia" Florile Albe? Ultima scrisoare a lui Paul Dexter s-a îndreptat către cineva din Concesiunea Franceză – cum de a reușit Dimitri să pună mâna pe ea?

Dacă Rosalind ar fi avut mâinile libere, și-ar fi dus delicat una din ele la frunte și și-ar fi îndreptat șuvițele de păr din jurul feței. Însă era legată, supusă unui interogatoriu atât de familia, cât și de dușmanii ei, așa că a privit doar în gol, cu maxilarul încleștat.

— Căutările voastre prin Concesiunea Franceză nu v-ar fi dus niciodată undeva, a șoptit Rosalind. *În cazul morții mele, eliberați-le pe toate.* Aceasta a fost o instrucțiune dată servitorilor de la una dintre proprietățile pe care Paul le deținea în Concesiune, pe teritoriul Florilor Albe. Când aceștia nu au mai plătit chiria, Dimitri a dat buzna în acel loc și a găsit insectele înainte ca acestea să fie eliberate.

Rosalind a închis ochii, de parcă și-ar fi amintit scena. Fără îndoială, fusese chemată ca să examineze descoperirea; fără îndoială, ea se ocupase de servitori – un glonț în cap poate, simplu, ca să le închidă gura; sau poate că îi aruncase în fluviul Huangpu, pentru ca nimeni să nu-i poată lua urma lui Paul Dexter.

— Lordul Cai te va ucide pentru asta, a spus Kathleen încet.

Rosalind a răsuflat aspru pe nări, prefăcându-se amuzată, deși fără rezultat.

— Lordul Cai nu mai are timp pentru asta. Nu vă întrebați de ce Dimitri crede că poate da o lovitură? Nu vă întrebați de unde a căpătat curaj?

Privirea lui Rosalind s-a oprit la Juliette.

— Stacojiii și Naționaliștii lucrează împreună ca să curețe orașul de comuniști. De îndată ce armatele Kuomintang vor fi pregătite, vor deschide focul asupra acestui oraș. Dimitri așteaptă. Așteaptă acest moment când, în mijlocul luptelor, el va apărea ca

un salvator cu toate armele și toți banii lui, cu aliații comuniști, cu care va zădărnici planurile naționaliștilor. Dimitri va fi cel care va răzbi deasupra, în vreme ce muncitorii vor fi slăbiți și vulnerabili. El le va da speranță, iar din clipa în care va deveni forța de neprețuit a revoluției, va avea toată puterea pe care și-o dorește.

Adăpostul s-a cufundat în tăcere. Nu se mai auzeau decât țipetele înăbușite de afară, de parcă soldații s-ar fi apropiat. În grabă, Marshall s-a îndreptat spre fereastră și a aruncat o privire prin deschizătura dintre șipci. Ceilalți au rămas pe loc, ignorând tot ceea ce se petrecea în afara celor patru pereți.

Prin cine știe ce asociere de gânduri, mintea lui Juliette s-a îndreptat spre asasinul care îl urmărise pe negustorul de la Teatrul Mare. Nu exista niciun plan măreț; nu existase niciodată. Nu fusese decât Dimitri de la început, care încercase să pună stăpânire pe Florile Albe.

— De unde ai auzit de asta? a întrebat Benedict îngrozit. De ce ai avea *tu* informații despre planurile secrete ale Stacojiilor când nici măcar Juliette nu le cunoaște?

Un nou râset. Un alt sunet aspru și amar, lipsit de umor.

— Pentru că Juliette nu este o spioană, a replicat Rosalind. Eu, da. Juliette nu a dat târcoale pe la colțuri, ascultând discuțiile tatălui ei. Eu am dat.

Lui Juliette i se accelerase atât de tare pulsul, încât îi tremura pielea de la încheietură. Roma s-a întins spre ea și i-a strâns delicat cotul.

— Cât timp avem la dispoziție? a întrebat-o Juliette pe Kathleen. Dacă naționaliștii se hotărăsc să îi epureze pe toți cei din Kuomintang care au legături comuniste?

Kathleen a clătinat din cap.

— Greu de spus. Nu au ajuns încă la o înțelegere cu concesiunile străine. S-ar putea să aștepte până se stabilesc jurisdicțiile. S-ar putea să nu aștepte.

O epurare în sine era destul de rea. Dar dacă monștrii și nebunia aveau să fie dezlănțuite asupra gangsterilor care aveau să dea năvală cu pistoalele trase? Urma să aibă loc un măcel de ambele părți.

— Trebuie să îl oprim pe Dimitri înainte ca Stacojiii să facă ceva, a spus Juliette, aproape vorbind cu ea însăși.

Politica nu putea fi oprită. Dar monștrii puteau fi găsiți și cei care îi controlau, uciși.

— Oare?

Juliette și-a îndreptat privirea ascuțită spre Kathleen.

— Poftim?

— S-ar putea să fie util, a zis Kathleen încetișor. Dacă Banda Stacojie organizează un masacru, având haosul de partea noastră, am putea salva muncitorii.

— Nu fi spălată pe creier!

Acela care intervenise fusese Marshall.

— Nu poți controla o boală infecțioasă. Și, în plus, Stacojiii voștri au fost cuceriți practic de naționaliști. Nu mai dețineți cu adevărat puterea de luni de zile. Dacă vă reduceți puțin numărul, armata va aduce imediat înlocuitori.

În încăpere s-a așternut din nou liniștea. Nu exista niciun răspuns simplu.

— Benedict, a vorbit Roma după o clipă. Știm cumva unde este Dimitri?

Benedict și-a scuturat capul.

— Nu l-am mai văzut de la ocupație. Nu cred că l-a mai văzut *cineva* de atunci. Nu a mai dat pe acasă. Toți oamenii lui sunt

împrăștiați. Lordul Montagov s-a gândit chiar că s-ar putea să fi fost ucis în timpul bătăliei de la Zhabei.

— Dar e viu, a spus Juliette, fixând-o cu privirea pe Rosalind. Nu-i așa, *biăojiě*?

— Viu, a confirmat Rosalind. Doar că nu știu unde.

— Atunci, voi întreba din nou...

În spațiul acela strâmt a răsunat un *clic*. Juliette știa că uluiala era singurul motiv care-i făcea pe toți să reacționeze cu întârziere, că ea era cea care provocase acea împietrire alarmată atunci când și-a ridicat pistolul spre verișoara ei cu siguranța trasă.

— Vreau să știu unde se află, a spus Juliette. Să nu-ți închipui că nu am să trag, Rosalind!

Kathleen a făcut un pas în față, cu panica lucindu-i în ochi.

— Juliette...

— Așteaptă!

Roma s-a tras iute în fața lui Kathleen, împiedicând-o să se apropie de Juliette.

— Așteaptă doar!

— Spun adevărul! a răbufnit Rosalind.

S-a zbătut în strânsoare, fără rezultat. După atâția ani, știa că Juliette nu își scotea niciodată pistolul ca să facă amenințări nefondate. Poate că nu avea să țintească inima, dar un trup avea multe părți de care se putea lipsi.

— Nici măcar nu m-ați fi prins dacă nu aș fi auzit țipetele provocate de atacul monștrilor și nu le-aș fi urmat, încercând să-i opresc. Am făcut asta din *bunătate*! Și eu încerc să dau de Dimitri! Oamenii din spatele monștrilor nu mă mai ascultă!

Juliette a strâns mai tare arma. Pistolul îi tremura în mână.

— Nu știu unde este! a scuipat Rosalind, tot mai agitată. Avea cartierul general într-un apartament de pe strada Joffre – cel pe care l-a preluat de la oamenii lui Paul –, dar s-a mutat. Nu ar risca

să rămână în Concesiunea Franceză, care este atât de atent supravegheată după preluare. Nu pot ajunge la el!

— Iartă-mă, a grăit Juliette, dacă nu te pot crede!

Mâna i s-a oprit din tremurat. A numărat în minte până la trei, doar pentru a-i mai oferi verișoarei ei o ultimă șansă.

Dar atunci când a ajuns la trei, nu pistolul ei a zguduit adăpostul. Ci ușa, care s-a cutremurat din cauza unei bubuituri puternice – o dată, de două ori, și până ca Juliette și Roma să ajungă la ea ca să o proptească, s-a dat de perete, izbită de doi bărbați.

Pistolul lui Juliette era încă ridicat în clipa în care generalul Shu a pătruns înăuntru, urmat de atât de mulți soldați, încât jumătate dintre ei s-au văzut nevoiți să rămână afară, pentru că spațiul era prea mic.

— Niciun pas în față! a cerut Juliette.

Privirea ei a alunecat într-o parte. În fracțiunea aceea de secundă a stabilit contact vizual cu Roma, amândoi întrebându-se pe mutește cum de reușiseră naționaliștii să dea de ei și ce anume voiau aceștia – însă niciunul nu avea răspunsul la aceste întrebări. Singura certitudine era că fuseseră descoperiți: Juliette Cai și Roma Montagov, complotând împreună.

Însă generalul Shu, care a ignorat avertismentul lui Juliette și a pășit înăuntru, nici măcar nu era atent la ei. Nici pe Rosalind, legată de scaun într-un colț, nu a băgat-o în seamă. Cu o expresie ușor amuzată, și-a rotit doar privirea prin cameră, de parcă ar fi fost un chiriaș în căutarea unei noi locuințe.

— Lasă arma jos, domnișoară Cai! a zis el după ce și-a terminat inspecția, atârnându-și mâinile de cureaua de care avea prinse mai multe arme, la îndemână. Nu după tine am venit.

Juliette și-a mijit ochii. Degetul i-a tremurat pe trăgaci.

— Atunci, de ce ai adus atâția soldați cu tine?

— Pentru că – le-a făcut semn oamenilor din spatele lui – am auzit că fiul meu trăiește bine-sănătos și am venit să-l recuperez.

La unison, soldații și-au ridicat armele de foc, ațintindu-le asupra unei singure persoane din încăpere.

— Bună, *bàba*! a mârâit Marshall. Ai sosit în momentul cel mai nepotrivit!

Treizeci și șase

N ADĂPOST S-A DEZLĂNȚUIT IADUL.

Roma striga, Benedict striga, Kathleen se lipise de perete, Rosalind încerca să se elibereze, iar Juliette abia a reușit să se tragă din drum înainte ca soldații să iasă pe ușă afară, cu Marshall captiv, între ei.

— Opriți-vă! a țipat Roma nervos. Nu puteți să îl *luați* așa, pur și simplu!

A luat-o imediat pe urmele lui Marshall, aproape izbindu-se de perete înainte să iasă afară pe ușă. Într-o clipă, Juliette a dat să îl urmeze, dar Benedict a prins-o de încheietură, oprind-o.

— Nu-l lăsa pe Mars să piară în schimbul de focuri! i-a cerut el cu răsuflarea tăiată. L-ai protejat o dată, Juliette. Știu că îl vei apăra din nou.

— Nu *mie* trebuie să-mi spui asta! a șuierat Juliette, apucându-l pe Benedict de braț și trăgându-l după ea. Ajută-mă să repar lucrurile! Kathleen, păzește-o pe Rosalind!

Kathleen a deschis gura parcă pentru a se împotrivi, dar Juliette fugea deja afară. Juliette a trecut în revistă situația: pistoale, soldați, *Roma*. Marshall încetase de mult să se mai zbată, dar Roma se înfipsese în drumul lui, încăpățânat până la sfârșit.

Strada era liniștită. În câteva secunde, totul avea să se transforme într-un adevărat spectacol, cu gură-cască la fiecare colț. Lui Juliette i s-a părut aproape straniu că primul ei gând a fost: *Nu trebuie să fiu văzută cu Florile Albe.* Orașul fusese ocupat, liniile teritoriale, abolite, și, cu toate acestea, datoria de sânge își urma cursul – de parcă ar fi avut vreo însemnătate, de parcă ar fi însemnat *vreodată* ceva.

— Tatăl meu știe că maltratezi Stacojii?

Generalul Shu s-a oprit în loc și s-a întors. Dat fiind că toți oamenii lui au fost forțați să se oprească la rândul lor din drum, Marshall a tras voinicește, încercând să se elibereze, dar strânsoarea lor era ca de fier. Oricât s-ar fi zbătut, erau prea mulți soldați, în cerc strâns, care-l țineau imobilizat, în vreme ce cercul mai mare îl ținea pe Roma la distanță, sub amenințarea mitralierelor.

— Tatăl tău știe că minți spunând că niște Flori Albe sunt Stacojii? i-a întors-o generalul.

Juliette și-a ridicat bărbia. De la marginea cercului de soldați, Roma și-a ridicat fruntea, încercând să-i surprindă privirea. A făcut o mișcare prin care-i cerea să nu-și pună viața-n joc și să îl lase să se descurce singur. Fraierul! Dacă el își punea viața în joc, era implicit și a ei jertfită.

— Cum vei demonstra că Marshall Seo este Floare Albă? a întrebat Juliette.

Generalul Shu și-a scos un revolver de la brâu. Nu l-a îndreptat spre ea, ci doar l-a examinat. A deschis și a închis încărcătorul, verificând gloanțele.

— Ce ai prefera, domnișoară Cai? a întrebat. Scrisoarea pe care a scris-o atunci când a fugit de mine, declarându-și intenția de a supraviețui de unul singur în Shanghai alăturându-se Florilor Albe? Decupaje din ziare pe care le-am adunat de-a lungul timpului, în care este numit mâna dreaptă a moștenitorului Montagov? Le am pe toate – cere-mi doar!

Juliette și-a mușcat interiorul obrajilor, aruncându-i o privire lui Benedict în speranța că el avea vreo idee în privința următoarei lor mișcări.

Însă Benedict părea peste măsură de uluit. Atunci când generalul Shu și-a pus la loc pistolul, strada era atât de tăcută, încât murmurul lui Benedict s-a auzit clar:

— *A fugit* de tine?

Marshall a făcut o grimasă și și-a ferit iute privirea. Nu se mai zbătea.

— Nu ți-a spus? a întrebat generalul Shu. Presupun că a zis că suntem cu toții morți, nu-i așa?

Și-a îndreptat privirea spre Marshall. Acum, la lumina zilei, asemănarea era evidentă. Aceeași formă a feței, aceleași linii încrețite în jurul ochilor.

— Ești ca și mort! a șuierat Marshall, vocea lui spintecând brusc aerul.

Nu arătase niciodată atât de furios: Marshall cel vesel și lipsit de griji, care nu se enervase niciodată în prezența lui Juliette, era acum roșu la față și tremura, cu tendoanele gâtului umflate.

— Atunci când a murit *umma* și tu nu ai fost acasă, din toate punctele de vedere, *tu* ai fost mort pentru mine.

Generalul Shu nu a tresărit. Părea mai degrabă puțin plictisit. Nici măcar nu părea să-l asculte pe Marshall.

— Nu voi discuta despre mama ta în mijlocul străzii. Vom putea vorbi în tihnă, mai târziu, dacă vei dori. Domnule Montagov, binevoiești, te rog, să te dai din drum?

Roma a rămas pe poziții. Încruntat. Juliette îi cunoștea acea privire: încerca să tragă de timp, însă problema era că timpul nu avea să rezolve această situație.

— Asta nu este jurisdicția ta, a spus Roma cu glas ușor. Doar atunci când domnișoara Cai va spune că poți pleca, vei putea pleca.

Generalul și-a împletit mâinile la spate îndărătul armelor prinse de curea. I s-a adresat apoi lui Juliette, de parcă Juliette chiar ar fi avut un cuvânt de spus în ceea ce se petrecea acolo.

— Nu sunt deloc interesat de bizarul vostru aranjament între gangsteri. Nu vreau decât să-mi iau fiul cu mine. Eu nu voi deschide gura în privința afacerilor voastre, iar voi lăsați-mă să mă ocup de ale mele!

O flegmă i-a ratat l-a mustață obrazul. Generalul Shu a făcut un pas în spate, însă Marshall arăta de parcă s-ar fi pregătit să repete figura.

— Tu crezi că poți să mărșăluiești aici, așa, pur și simplu?! a exclamat Marshall. Mărșăluiești în acest oraș, deși nu ai depus niciun efort ca să-l cucerești. Mărșăluiești și mă înhați așa, de parcă aș fi proprietatea ta. Unde ai fost în toți acești ani? *Ai știut* unde sunt. Ai fi putut oricând să vii după mine. Dar nu ai făcut-o! Revoluția a fost mai importantă! Kuomintang a fost mai important! Totul a fost mai important decât *mine*!

Generalul Shu nu a scos niciun cuvânt. Juliette a strâns mai bine pistolul, încordându-și degetul pe trăgaci. Se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi împușcat. Se întreba dacă ar fi putut să scape basma curată. Cu un an în urmă, nu ar fi avut nicio însemnătate. Acum ar fi fost o declarație de război împotriva naționaliștilor, iar Stacojiii – oricât de puternici ar fi fost – nu puteau duce un astfel de război. Ar fi însemnat pieirea lor.

— Dar acum, a continuat Marshall, pentru că te afli oricum în Shanghai, vrei să profiți și să-ți închei socotelile, nu-i așa? Totul se leagă: țara ta și micuța ta familie fericită.

Marshall a scuipat din nou, deși de data aceasta nu l-a mai țintit pe tatăl lui. Era doar un mod prin care își elibera furia din trup, așa cum ai extrage un glonț dintr-o rană.

— Ei bine, domnișoară Cai?

Juliette a tresărit. În ciuda discursului ținut de Marshall, tatăl acestuia încă vorbea cu ea.

— Mie mi se pare că nu vrea să meargă, a răspuns Juliette printre dinți.

Dintr-o singură mișcare, la un semnal pe care Juliette nu îl sesizase, soldații au salutat cu toții. Apoi și-au țintit puștile spre Roma, gata să tragă.

— Nu îngreunați lucrurile! a spus generalul Shu. Dacă rămâne cu Florile Albe își semnează singur sentința la moarte. Știți ce urmează. Încerc să îl protejez.

— Nu, i-a murmurat Benedict lui Juliette. Nu îl crede!

Însă nu era vorba despre credință. Era... adevărul. Asta însemna să știi că gangsterii se apropiau de colaps. Se sfârșise cu teritoriile. Se sfârșise cu piața neagră. Cât ar fi putut să reziste? Cât timp ar fi putut să supraviețuiască Florile Albe, având în vedere că nu erau sprijiniți de naționaliști așa cum erau Stacojiii?

— Roma! i-a strigat Juliette cu voce tremurată. Dă-te la o parte!

— Nu! a răbufnit Benedict. Juliette, încetează!

Juliette s-a răsucit, cu pumnii strânși.

— Ai auzit ce a spus Rosalind, a șuierat ea.

Deși încercase să se facă auzită doar de Benedict, fără îndoială că fusese auzită de toți cei prezenți.

— Știi ce *zbucium* urmează să se dezlănțuie. La câte întâlniri ale comuniștilor l-a trimis Lordul Montagov pe Marshall? De câte ori i-a fost zărit chipul acolo? Cine poate spune că numele lui nu se va afla pe o listă cu aceia ce trebuie omorâți odată ce orașul acesta va irumpe? Acesta este un mod prin care poate fi *protejat*.

Benedict s-a întins după pistol. Juliette și-a încrucișat brațul cu al lui și l-a făcut să-l scape. Îi scăpărau ochii. Benedict nu a încercat să își recupereze arma. Știa că nu avea să iasă învingător. Pe chipul lui se citea doar o dezamăgire cruntă.

— Pentru a fi el protejat? a întrebat Benedict cu glas răgușit. Sau Roma?

Juliette și-a înghițit un nod. I-a dat drumul încet lui Benedict Montagov.

— Roma! a strigat din nou, fără să-și poată întoarce privirea. Te rog!

S-a scurs o clipă lungă de tăcere. Apoi: zgomotul puștilor prinse la spate, ghete grele pășind pe asfalt. Roma se dăduse la o parte.

Benedict și-a menținut privirea ațintită asupra lui Juliette, de parcă nu ar fi îndrăznit să și-o ferească, să-l vadă pe Marshall luat de acolo. Juliette îi datora cel puțin asta: să-i susțină privirea, să-și asume decizia.

— Va fi în siguranță, a spus ea.

Mărșăluitul soldaților devenea din ce în ce mai îndepărtat.

— În siguranță, închis într-o cușcă! a replicat Benedict, cu maxilarul încordat. L-ai trimis la închisoare.

Juliette nu avea de gând să se lase. Nu avusese de ales.

— Ai fi preferat ca vărul tău să fie împușcat?

În sfârșit, Benedict s-a întors. Surprinzător, nu se strânsese nimeni ca să se holbeze la spectacol. Surprinzător, chiar și după ce soldații l-au luat de acolo pe Marshall, strada a rămas goală, iar acum rămăseseră doar ei trei în drum. Roma stătea în dreptul trotuarului, cu brațele atârnând-i pe lângă corp, de parcă nu ar fi știut ce să facă.

— Nu, a răspuns Benedict cu glas plat.

A luat-o la pas spre centrul orașului. După doar trei pași, s-a oprit din nou, și-a întors capul și a spus peste umăr:

— Aș prefera ca voi doi să nu mai dați foc lumii de fiecare dată când vă alegeți unul pe celălalt.

Treizeci și șapte

JULIETTE NU ERA GENUL DE PERSOANĂ CARE SĂ SE BAZEZE pe trasul cu urechea, dar rămăsese fără alte opțiuni. Cu pantofii ei cu toc și rochiile pe care le purta, nu era nici tocmai genul de persoană care să fie *foarte bună* la a se furișa, ceea ce însemna că starea în care se afla acum venea ca ultimă soluție. Se aștepta aproape ca, din clipă în clipă, cineva să-și facă apariția în grădină și să o întrebe ce căuta atârnată de balconul uneia dintre camerele de oaspeți, aplecându-se pe cât de aproape putea de fereastra deschisă de la biroul tatălui ei.

— ...forțe?

Juliette s-a tras în față, încercând să prindă ceva mai mult decât doar frânturi de propoziții. Din fericire, era după apus, iar ceasul întunecat îi ascundea poziția neobișnuită. Oricum nu se aflau prea mulți Stacojii prin jurul casei, care ar fi putut să o descopere astfel. Toată după-amiaza și-o petrecuse pe canapea, atentă la nemișcarea din jurul ei. În orele pe care le irosise în camera de zi, zgâriind cu unghia brațul fotoliului, ușa de la intrare nu se deschisese decât o dată – nu venea nimeni, nu pleca nimeni.

În cele douăzeci și patru de ore care se scurseseră de când aflaseră că Dimitri Voronin este șantajistul, Juliette plasase mesageri la fiecare colț de stradă. Până când Rosalind avea să le spună

unde se ascundea Voronin, nu aveau cum să dea de el. Până când nu acționau naționaliștii, până când nu acționau Stacojiii, nimeni nu putea ști cum avea să se desfășoare bătălia dacă Dimitri avea să dezlănțuie cu adevărat nebunia în numele comuniștilor. Lordul și Lady Cai se prefăceau că nu știu nimic. Când Juliette le spusese ceea ce aflase de la Rosalind în legătură cu apropierea masacrului, deghizat sub pretextul unui zvon auzit pe stradă, tatăl ei o expediase, asigurând-o că nu are de ce să-și facă griji. Ceea ce nu avea niciun sens. De când se așteptau ca moștenitoarea Bandei Stacojii să nu își facă griji? Aceea era *menirea* ei!

— *...numere... necunoscute.*

Juliette a înjurat în barbă, petrecându-și piciorul peste balcon, pentru că întâlnirea Lordului Cai părea să se apropie de sfârșit. Problema era că se așteptase să audă ceva – *orice* – de la spionii pe care îi împrăștiase prin oraș. Mesagerii Stacojii veneau adesea cu rapoarte false. Chiar și atunci când erau adevărate, cei mai teatrali dintre ei voiau să-și demonstreze valoarea și adăugau întotdeauna și vreun zvon sau două-trei lucruri culese din surse lipsite de credibilitate.

Juliette trăgea cu urechea în propria ei casă pentru că nu primise nimic din partea lor – liniște absolută. Dar liniștea nu însemna că orașul se afla într-o stare de pace și armonie. Însemna că mesagerii nu îi mai dădeau ei raportul. Cineva – mai mult de o persoană – îi adunase, și, până la urmă, existau doar două persoane mai mari în rang în această bandă decât ea. Părinții ei.

— *Ai văzut-o pe Juliette?*

Juliette a împietrit în mijlocul camerei de oaspeți. Încetișor, după ce și-a dat seama că discuția înainta pe hol, s-a strecurat mai departe și și-a lipit urechea de ușă.

— *Mai devreme era în camera de zi, Lady Cai.*

O clipă, Juliette s-a întrebat dacă era în sfârșit chemată. Dacă părinții ei urmau să îi explice ce planuri avea Banda Stacojie, asigurând-o că nu urmau să colaboreze cu naționaliștii dacă această colaborare însemna că vor îneca orașul în sânge.

— *Ah, bun! Tatăl ei a cerut să o ținem departe de salonul de la al etajul doi. Avem o întâlnire.*

Vocile s-au stins. Juliette și-a încleștat pumnii, fără să-și dea măcar seama ce face, înfigându-și unghiile adânc în palme. Nu pricepea ce se întâmplă. Mama ei fusese cea care-i repetase iar și iar că merită să fie moștenitoarea. Tatăl ei fusese acela care o pregătise să preia banda, care o chema la întâlnirile lui cu politicieni și negustori. Cu ce se schimbaseră lucrurile *acum*?

— Oare eu sunt de vină? a șoptit ea în dormitorul gol.

Respirația sa a deranjat stratul subțire de praf de pe perete. Juliette era o trădătoare. Juliette era o copilă. Poate că părinții ei hotărâseră că nu e vrednică de moștenire.

Sau poate că era ceva legat de ei. Poate că planurile pe care le puneau la cale în spatele ușilor închise erau atât de îngrozitoare, încât erau prea rușinați ca să i le dezvăluie.

Juliette a deschis ușa și a scos capul pe hol. În celălalt capăt, un grup de rude bârfitoare s-au risipit, urându-și noapte bună între ele și făcându-se apoi nevăzute, de parcă ar fi fost actorii dintr-o piesă care se retrag în culise. Abia după ce s-a asigurat că drumul e liber, Juliette s-a strecurat afară, a coborât scările și și-a băgat capul în bucătărie, unde a dat de Kathleen, care curăța un măr.

— Hei! a zis Juliette, rezemându-se în coate de blat.

A trecut la franceză, ca să se asigure că nu e înțeleasă dacă vreuna dintre menajere ar fi tras cu urechea.

— Trebuie să facem ceva.

— Și prin ceva, i-a răspuns verișoara ei, încă lucrând la măr, la ce te referi, mai precis?

Juliette și-a rotit privirea. Bucătăria era goală, iar holul, tăcut. Era straniu ca reședința să fie atât de liniștită, ca mesagerii să nu mai circule cu rapoartele lor. Casa părea bolnavă, de parcă un văl cernit s-ar fi strecurat în pereții ei, înăbușind sunetele și blocând senzațiile.

— Cred că trebuie să o speriem pe Rosalind, a spus Juliette. *Juste un peu.*[1]

Cuțitul din mâna lui Kathleen s-a oprit. Ochii verișorei ei s-au aprins pe dată.

— *Juliette!* a zis ea cu glas ascuțit.

— Nu pot să stau cu mâinile-n sân!

Zilele treceau una după alta. Ceasul ticăia.

— Nu am cum să pretind că îi pot opri pe naționaliști. Nu pretind că am puterea de a opri o întreagă mișcare politică. Dar îl putem opri pe Dimitri să înrăutățească situația. Rosalind știe unde se află. Sunt *sigură* de asta!

După ce a încheiat ce avea de spus, pieptul lui Juliette palpita. Kathleen a rămas tăcută o clipă, lăsând-o pe Juliette să se adune, și apoi a clătinat din cap.

— Ce mai contează, Juliette? a întrebat-o ea încet. Nu te grăbi să-mi răspunzi! Mai întâi gândește-te cu adevărat la întrebare. Ce mai contează? Ce mai contează un element în plus în haosul care este pe cale să izbucnească? Vor fi gloanțele împotriva nebuniei. Gangsteri cu pumnale împotriva ghearelor muncitorilor. Va fi o luptă corectă.

Juliette și-a mușcat interiorul obrajilor. Bineînțeles că era important și conta. O viață era o viață. O viață nu devenea cantitate neglijabilă doar pentru că se pierdea în mase. Iar Juliette nu avea să regrete viețile pe care le luase, ci avea să își aducă aminte de ele.

---

[1] „Doar un pic”, în lb. fr, în orig. (n. red.).

Însă până să apuce Juliette să răspundă, a fost întreruptă de geamătul ușii de la intrare. Balamalele au scârțâit în ciuda strădaniei mesagerului, iar atunci când Juliette s-a repezit spre camera de zi, tresărirea lui a devenit evidentă.

Era vremea amurgului. Casa era cufundată în umbre. Însă Juliette a identificat imediat scrisoarea din mâna mesagerului și s-a îndreptat spre el.

— Dă-mi aia!

— Îmi pare rău! a spus mesagerul, încercând să fie ferm, deși îi tremura vocea. Nu este pentru dumneavoastră, domnișoară Cai.

— *De când* ceva din casa asta, a exclamat Juliette iritată, nu este pentru *mine*?

Mesagerul s-a decis să nu răspundă. A strâns din buze și a încercat să-și croiască drum pe lângă ea înspre scară.

Pe când avea doisprezece ani, Juliette simțise brusc o durere aprinzându-i-se în abdomen în timp ce uda florile de la pervazul ei din Manhattan. Senzația se împrăștiase ca o invazie internă, atât de fierbinte și de dureroasă, încât scăpase din mâini stropitoarea. O privise căzând și spărgându-se în bucățele pe pavaj, patru etaje mai jos, ghemuită la podea. Mai apoi i-au spus că apendicele i se fisurase, nemaifuncționând așa cum trebuie, și că dăduse o gaură în propriul perete, răspândind infecția în restul corpului.

Aceea era senzația pe care i-o dădea furia în aceste clipe. De parcă ceva murise înlăuntrul ei, împrăștiind puroi și otravă.

Juliette și-a desfăcut sârma de garotă de la mână. Dintr-o mișcare, o rotise în jurul gâtului mesagerului, înăbușindu-i țipătul înainte ca acesta să-i scape pe gură.

— Scrisoarea, Kathleen!

Kathleen a pus repede mâna pe ea și Juliette a tras de garotă o secundă în plus, până când mesagerul și-a pierdut cunoștința. În clipa în care s-a întâmplat asta, Juliette a slăbit firul și l-a lăsat să se

prăbușească la pământ. Kathleen citea deja scrisoarea. Și își dusese mâna la gură cu atâta groază reflectată în privire, încât ar fi putut să pară o ilustrație din paginile unei tragedii.

— Ce? a cerut Juliette. Ce este?

— E pentru tatăl tău, din partea celui mai influent dintre naționaliști! i-a răspuns Kathleen cu glas tremurat. *Comisia Centrală de Control a Kuomintang a luat o decizie. Partidul Comunist al Chinei este antirevoluționar și a afectat interesele noastre naționale. Am votat în unanimitate ca acestea să fie epurate din Kuomintang – și din Shanghai.*

— Știam că așa se va întâmpla, a spus Juliette cu glas scăzut. Știam.

Kathleen a strâns din buze. Scrisoarea nu se încheiase încă. Palidă, nu a mai citit restul cu voce tare, ci a întors doar hârtia, astfel încât Juliette să o descifreze singură.

> Execuțiile trebuie rezervate elitei, încarcerarea pentru mase. Toți membrii Bandei Stacojii trebuie să se prezinte la raport la miezul nopții, pe 12 aprilie. Florile Albe pot fi tratate drept comuniști atunci când va începe epurarea. Atunci când orașul se va trezi din nou, nu vom mai avea adversari. Vom fi o singură fiară, care va înfrunta adevăratul dușman al imperialismului. Puneți capetele Montagovilor în țepușe și eradicați-i odată și pentru totdeauna!

În camera lor de zi, ceasul a bătut ora zece.

Juliette s-a clătinat.

— La miezul nopții, pe 12 aprilie?

Urechile au început să-i zumzăie.

— Azi… azi este unsprezece aprilie.

Puneți capetele Montagovilor în țepușe. La asta ajunsese datoria de sânge? La anihilare?

Kathleen a dat năvală pe ușa de la intrare, scrisoarea plutind în urma ei alături de mesagerul leșinat. Înaintase deja câțiva pași afară înainte ca Juliette să o prindă din urmă și să o apuce de încheietură, oprind-o din drum.

— Ce faci? a întrebat-o Juliette.

Noaptea era rece și întunecată în jurul lor. Jumătate dintre felinarele din grădină fuseseră stinse, poate pentru a economisi energie, poate pentru a ascunde faptul că nici măcar un paznic nu stătea de veghe la porți.

— Îi voi avertiza! a răspuns Kathleen, șuierând cuvintele printre dinți. Îi voi ajuta pe muncitori să riposteze! Au aprobat execuții! Va fi o baie de sânge!

Adevărul era că masacrul se pregătea de mult. Adevărul era că execuțiile aveau deja loc, singura diferență fiind că lucrurile ieșeau acum la iveală.

— Nu trebuie să faci asta.

Juliette și-a ridicat privirea spre ferestrele de pe acea parte a clădirii, care erau toate luminate. Noaptea părea atât de neagră prin comparație, iar umbrele ei, aproape lichide! Juliette și-a coborât vocea, simțindu-se de parcă avea să se înece, de parcă întunericul îi inunda plămânii.

— Am putea să fugim. Shanghaiul a fost cucerit de naționaliști. Stilul nostru de viață e mort și îngropat.

Totul – murise sau era pe moarte. Gândul a făcut-o pe Juliette aproape să se frângă în două. Tot ceea ce protejase și pentru care muncise, tot ceea ce crezuse că va fi viitorul ei: nimic nu mai conta. Teritoriile dispăruseră în câteva clipe, loialitatea fusese trădată, iar revoluția înainta ca un tăvălug peste tot ceea ce-i ieșea în cale.

— Cu doar câteva clipe în urmă, a spus Kathleen printre dinți, erai hotărâtă să-l oprești pe Dimitri.

— Cu doar câteva clipe în urmă, a repetat Juliette cu voce tremurândă, nu știam că asupra lui Roma planează un ordin de execuție. Avem două ore la dispoziție, *biăojiě*. Două ore pentru a pleca. Pentru a fugi departe, departe. Oricum locul gangsterilor nu a fost niciodată în politică.

Încet, Kathleen a clătinat din cap.

— *Tu* trebuie să pleci. Eu nu plec nicăieri. Îi vor omorî, Juliette! Civili. Vânzători. Muncitori. Scrisoarea este o minciună, nu vor exista arestări. Având sprijinul gangsterilor pe lângă acela al soldaților, toți cei care vor ieși pe străzi pentru a fi alături de comuniști vor fi împușcați pe loc.

Avea să fie teroare. Juliette nu nega asta. Iar dacă s-ar fi dus chiar acum la părinții ei ca să le ceară socoteală, nici ei nu ar fi negat. Îi cunoștea prea bine. Poate că de aceea îi era teamă să îi înfrunte. Poate că de aceea alegea în schimb să fugă.

— Tu îți dai seama?

Lacrimile refuzau să-i alunece pe obraji, dar îi înecau ochii.

— Am trecut de vremea violențelor, am trecut de revoluție. Naționaliștii împotriva Comuniștilor – este război civil. Te înrolezi ca soldat.

— Poate.

— Dar nu trebuie să o faci!

Juliette nu voia să țipe. Însă o făcea.

— Nu ești cu adevărat una dintre ei!

Kathleen s-a smuls hotărâtă.

— Nu sunt? a întrebat ea. La întâlnirile lor sunt. Le desenez afișele. Le cunosc lozincile.

Kathleen și-a smuls pandantivul de jad de la gât și l-a ridicat spre lună.

— În afara acestor bogății, în afara numelui meu de familie, ce mă împiedică să fiu una dintre ei? Aș putea foarte simplu să fiu doar o față oarecare în fabrică. Aș fi putut foarte ușor să fiu unul dintre copiii abandonați pe stradă care cerșesc după resturi.

Juliette a tras aer în piept. Adânc. Foarte adânc.

— Sunt egoistă, a șoptit ea. Vreau să vii cu mine.

În jurul lor, felinarele au pâlpâit și s-au stins cu totul. Cum grădinile nu mai erau luminate decât de razele lunii, Juliette s-a întrebat dacă era un semn că necazurile urmau să se abată asupra reședinței Stacojiilor. Nu era însă; în astfel de vremuri, necazurile nu se mai ascundeau la adăpostul întunericului. Ardeau cu flacără neîmblânzită.

Kathleen a zâmbit ușor, șovăitor, apoi și-a legat pandantivul la loc.

— Ni s-a permis să fim egoiste, a spus ea. Însă extrem de mulți oameni din acest oraș nu au avut acest lux. Nu-mi pot găsi pacea dacă nu îi ajut, Juliette. Nu mă pot împăca cu acest oraș decât dacă rămân.

Juliette știa să recunoască o cauză pierdută. S-a scurs o clipă lungă, în care a așteptat să vadă dacă vara ei va ezita. Nu a făcut-o. Expresia de pe chipul lui Kathleen a rămas una hotărâtă, și, cumva, o parte din Juliette știa că așa își luau rămas-bun. Cu chipul răvășit, s-a întins spre Kathleen și a strâns-o cu putere în brațe.

— Să nu mori pe-acolo! s-a răstit ea. Mă auzi?

Kathleen a râs înecat.

— Mă voi strădui.

Îmbrățișarea ei fusese la fel de aprigă ca expresia pe care o avea pe chip.

— Dar tu… Ne aflăm sub legea marțială. Cum vei…

— Ne pot bloca căile ferate și drumurile, dar noi suntem orașul de deasupra mării. Nu pot supraveghea fiecare cot al fluviului Huangpu.

Kathleen a clătinat din cap. Știa cât de încăpățânată e Juliette atunci când vrea să facă ceva.

— Găsește-l pe Da Nao! El este un simpatizant al comuniștilor.

— Da Nao pescarul?

— Unul și același, a răspuns ea. Îi voi trimite un bilețel ca să îi spun să te aștepte.

Juliette s-a simțit inundată de un val cald de recunoștință. Chiar și în astfel de momente, Kathleen o ajuta.

— Îți mulțumesc! a șoptit Juliette. Nu îmi pasă dacă asta mă face să fiu prea occidentală. Trebuie să îmi sporesc gratitudinea.

— Ai doar două ore la dispoziție, Juliette! a rostit Kathleen, îndepărtând-o. Dacă nu alergi...

— Nu voi ajunge la timp; știu. Voi câștiga mai mult timp pentru toți. Pot să amân epurarea până dimineață, cel puțin.

Kathleen a făcut ochii mari.

— Nu vei vorbi cu părinții tăi, nu-i așa?

— Nu.

Juliette nu știa cum aveau să reacționeze. Era prea riscant.

— Dar am un plan. Du-te! Nu pierde timpul!

În depărtare, o pasăre începuse să croncăne. Sunetul era ascuțit, ca un avertisment trimis orașului însuși. Kathleen a dat ferm din cap și s-a tras îndărăt, strângându-i mâna lui Juliette o ultimă oară.

— Luptă în continuare pentru iubire! i-a șoptit lui Juliette. E un lucru care merită!

Verișoara ei s-a făcut apoi nevăzută în noapte. Juliette și-a îngăduit să răsufle. A lăsat sunetul tremurător să i se reverse din piept și să îi ciobească ușor masca, apoi a inspirat adânc și și-a încleștat pumnii deasupra rochiei de mătase.

Când a intrat din nou în casă, a văzut că în camera de zi era în continuare liniște, iar mesagerul zăcea încă pe jos. A luat scrisoarea și și-a ridicat fruntea, înălțându-și ochii spre scară. Lumina din biroul tatălui ei era stinsă. Acum știa: în salonul de la al treilea etaj, părinții ei și cei pe care îi consideraseră vrednici discutau despre un masacru fără sens de dragul supraviețuirii Stacojiilor.

Juliette a închis ochii. Lacrimile au curs atunci, găsindu-și cu ușurință drumul în jos, pe obraji.

„Luptă în continuare pentru iubire!" Dar Juliette nu voia asta. Ea voia să strângă iubirea la piept și să fugă, să alerge de parcă restul lumii nu ar fi avut cum să i-o atingă. Era extenuant să îți pese de toți oamenii din acest oraș. Crezuse că are puterea de a-i salva, de a-i proteja, însă ea era doar o fată îndepărtată de la toate deciziile importante. Dacă tot era tratată ca o simplă fată, atunci avea să se poarte ca atare.

În camera de zi a suflat o pală de vânt pe ușa încă dată de perete. Pe Juliette a trecut-o un fior, apoi nu s-a mai putut opri din tremurat, zguduită din cap până în picioare.

„Voi duce acest război pentru a te putea iubi, Juliette Cai", spusese Roma, „iar acum te voi smulge din strânsoarea lui."

Se umpluse paharul. De aici înainte, Juliette decisese că nu avea să-i mai pese. Era un război din care ei nu ceruseră niciodată să facă parte; un război care îi trăsese la fund înainte de a avea șansa să plece. Roma și Juliette se născuseră în familii rivale, într-un oraș zbuciumat, într-o țară care fusese deja fracturată dincolo de salvare. Juliette se spăla pe mâini de tot.

Nu lupta pentru iubire. Proteja iubirea ei, iar restul oamenilor se puteau duce *dracului*!

Treizeci și opt

UNIFORMA ERA MULT MAI PUȚIN IRITANTĂ DECÂT S-AR fi așteptat Marshall să fie.

Îi făcuse un scandal monstruos tatălui său atunci când i-o aruncase la sosire, alegând să-și încrucișeze brațele la piept și să ceară să fie dus în schimb într-o celulă. Generalul Shu îl privise impasibil, așa cum o făcuseră și restul oamenilor lui, de parcă ar fi fost un copil care făcea o criză de isterie într-un magazin cu dulciuri. I se păruse destul de caraghios în acel moment. Să stea degeaba și să piardă timpul, fără să reușească nimic altceva decât să fie o bătaie de cap. Doar că, atâta timp cât se împotrivea, se putea amăgi singur că cineva avea să vină să-l salveze. Că luptele din oraș aveau să înceteze, că bandele aveau să revină la normal și că Florile Albe aveau să ia locul cu asalt, făcându-i semn să-i urmeze și să se întoarcă acasă.

Dar Marshall se ascundea de luni de zile. Florile Albe îl credeau mort. Orașul renunțase la el. Nu avea niciun rost să o facă pe dificilul.

Marshall și-a cercetat manșeta, atenția mutându-i-se de la naționalistul care vorbea. Se aflau în reședința generalului Shu, iar tatăl lui și încă vreo douăzeci de bărbați se strânseseră la o masă din lemn masiv, în sale de ședințe, lăsându-l și pe Marshall să

asiste la discuții ca și cum s-ar fi aflat acolo ca să învețe. La masă nu mai erau scaune disponibile, așa că Marshall stătea în dreptul ușii, rezemat de tapetul scorojit, cu ochii în tavan, întrebându-se dacă bocănelile pe care le auzise târziu în noapte din dormitorul lui, care se afla cu un etaj mai jos, erau pașii tatălui său care se plimba prin acea sală la o oră stranie.

— *Érzi.*[1]

Marshall a tresărit. Mintea îi zburase într-altă parte. După ce și-a fixat din nou privirea asupra mesei, i-a văzut pe ceilalți bărbați pregătindu-se să plece, în vreme ce tatăl lui se uita la el, cu mâinile la spate.

— Vino și ia loc o clipă!

Măcar nu ratase nimic. Auzise tot ce trebuia să audă la celelalte întâlniri. Comuniștii trebuiau eliminați. Shanghaiul era al lor. Expediția Nordică avea să reușească. *Bla, bla, bla*...

— Nu ai nicio campanie spre care să alergi? a comentat Marshall, așezându-se pe un scaun.

Generalul Shu nu părea amuzat. Ușa s-a închis după ultimul naționalist și tatăl lui Marshall s-a reîntors la masă, alegându-și locul la două scaune distanță de fiul său.

— Nu ești ținut cu forța aici.

Marshall a pufnit.

— Având în vedere soldații staționați în jurul acestei case, noi doi înțelegem foarte diferit cuvântul „forță".

— Sunt simple măsuri de precauție.

Generalul Shu a răpăit cu degetele în masă. Sunetul i-a atras imediat atenția lui Marshall. S-a încordat. Așa obișnuia să-i atragă atenția tatăl lui la masă, în rarele ocazii când venea în vizită. „Vizită", de parcă nu ar fi venit să-și vadă propria familie.

---

[1] „Fiule", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

— Ești tânăr. Nu știi încă ce e mai bine. Eu trebuie să te țin în cele mai propice condiții, chiar dacă siluit, și doar așa vei putea...

— Oprește-te! s-a rugat Marshall.

Schimbaseră suficiente replici acide în șoaptă cu o zi înainte. Marshall nu mai avea absolut deloc dispoziția necesară să argumenteze cum o copilărie petrecută în izolare, la țară, se încadra la „condiții propice".

— Treci la subiect! De ce mă aflu aici? De ce îți *pasă*?

Timp de câteva clipe lungi, generalul Shu nu a scos o vorbă. Apoi a zis:

— Țara asta se pregătește de război. Am acceptat să te las să-ți faci de cap ca gangster atunci când nu păreau să existe amenințări, dar acum lucrurile s-au schimbat. Orașul este periculos. Locul tău este aici.

Marshall a reușit să-și înfrâneze pornirea de a râde cu hohote. Nu pentru că era amuzat – ci plin până în adâncul pântecului de resentimente.

— Am supraviețuit ani de zile ca gangster în Shanghai. Sunt sigur că mă descurc, mersi!

— Nu.

Generalul Shu s-a întors într-o parte, privind pe deasupra scaunului dintre ei.

— Nu ai făcut-o, nu-i așa? La cea mai mică provocare, moștenitoarea Stacojie ți-a cerut să o faci pe mortul și tu ai ascultat-o.

Marshall se săturase să vadă în asta un soi de crimă. Ce era *greșit* în a te ascunde? Ce era *greșit* în a te retrage și a sta deoparte dacă astfel supraviețuiai pentru a duce o nouă luptă într-altă zi?

— Nu am resentimente față de moștenitoarea Stacojie.

— Poate că ar trebui să ai. Este necugetată și volatilă. Ea este cel mai rău aspect al acestui oraș.

— Te întreb încă o dată, a repetat Marshall printre dinți. Vrei să ajungi undeva cu asta?

Tatăl lui putea spune că face ceea ce face spre binele lui. Putea să scoată pomelnicele morților, să îi arate lui Marshall numărul celor care pieriseră în ultimii ani din cauza datoriei de sânge cu un glonț în piept, neavând altă vină decât că se apropiaseră prea mult de teritoriul greșit. Nu conta. Totul era doar o scuză.

Naționaliștii alungaseră monarhia imperialistă, dar atunci când mărșăluiseră în oraș și îl acaparaseră, se purtaseră la fel cum se purtau regii și imperiile cuceritoare. Titluri diferite, aceeași idee. Puterea era de durată doar atunci când domnea, iar domniile aveau nevoie de moștenitori. Tatăl lui Marshall nu făcuse niciun efort pentru a-l găsi atunci când era copil și trăia din gunoaie. Abia acum, când aparențele contau, își adusese aminte că Marshall există.

Generalul Shu a oftat, renunțând la discuția care amenința să se transforme într-o ceartă. În schimb, și-a strecurat mâna în haină, degetele atingându-i medaliile lucitoare pe care le avea prinse de guler, și a scos la lumină un card mic, pătrat.

— Îți divulg această informație pentru că îmi pasă.

Cardul a aterizat pe masă, cu fața în sus.

— Kuomintang a ordonat execuția Montagovilor.

Într-o fracțiune de secundă, Marshall era în picioare și se întindea după telegramă. *La miezul nopții. Niciun prizonier viu.*

— Anulează! a cerut Marshall.

Glasul i se oțelise. Ura acea voce. Nu era a lui.

— Anulează *acum*!

— Pot trage de timp, a replicat generalul Shu cu glas egal. Pot încerca în continuare să trag de timp. Dar nu pot anula totul. Nimeni nu mai poate face așa ceva acum.

Marshall și-a încleștat pumnii. Și-a imaginat că iese pe ușă chiar în clipa aia, că trece de soldați și de gardurile înalte...

— Și îmi spui asta ca și cum ar trebui să îți fiu recunoscător? l-a întrebat. Mi-o spui de parcă ar trebui să binecuvântez Kuomintang că vor muri *puțin* mai târziu?

Generalul Shu nu s-a arătat deranjat de răbufnirea lui Marshall. Niciodată nu o făcuse.

— Îți spun ca să înțelegi ce a mai rămas acolo, afară. Foștii tăi gangsteri, a căror viață atârnă de un fir de ață. Moștenitoarea ta Stacojie sub talpa tatălui ei, moștenitorul tău din Florile Albe care nu mai are pe nimeni în subordine. Ție ce ți-a rămas? Singurul loc în care este nevoie de tine este acesta. Acum, când cei de la conducerea partidului Kuomintang dau năvală în oraș, când numărul întâlnirilor crește, când încep să privească spre noua generație pentru a vedea de unde ar putea răsări noii lideri – este nevoie de tine.

Telegrama s-a crâmpoțit sub degetele lui Marshall. Își mușca interiorul obrajilor atât de tare, încât simțea gustul metalic al sângelui. Florile Albe se prăbușeau. Florile Albe nici nu mai reprezentau o bandă în adevăratul sens al cuvântului, cu atât mai puțin un imperiu care să-și poată exercita puterea asupra orașului.

— Nu-ți poți ajuta prietenii fugind afară, a continuat generalul Shu. Dar îi poți ajuta stând alături de mine. Sunt dispus să te instruiesc, să îți cultiv potențialul de lider. Sunt dispus să te ajut să urci în rang, să te recunosc public drept fiul meu.

O odraslă naționalistă. Un fiu ascultător, unul care rămăsese acasă în ziua în care aflase că mama lui era moartă, care nu fugise din clipa în care își închipuise cum ar fi să trăiască alături de străinul care-i era tată. Se întreba ce alte părți din trecutul lui avea să fie nevoit să șteargă, dacă parcursul lui de gangster sau istorioarele despre flirturi cu alți băieți aveau să fie mai scandaloase.

— Promiți? a întrebat Marshall cu glas răgușit. Îi putem salva pe prietenii mei? Mă vei ajuta?

Nu mă vei abandona? Nu mă vei lăsa să-mi port singur de grijă?

Generalul Shu a dat din cap cu fermitate și s-a ridicat la rândul lui în picioare.

— Putem fi din nou o familie, Marshall, atâta vreme cât nu mi te împotrivești. Am putea face lucruri mărețe împreună, am putea aduce schimbări importante.

Marshall a dat drumul telegramei, lăsând-o să plutească în aer până a aterizat pe masă.

— Îți voi ține prietenii în siguranță, a spus în cele din urmă generalul Shu. Îi voi proteja pe cât de mult pot, dar voi avea nevoie de ajutorul tău. Nu îți dorești să ai un scop? Nu vrei să te oprești din fugit?

— Ba da, a replicat Marshall tăcut. Da, mi-ar plăcea.

— Bine, a grăit generalul Shu.

Și-a lăsat mâinile pe umerii lui Marshall și i-a strâns ușor. Era un gest aproape părintesc. Aproape blând.

— Foarte bine.

Dacă trebuia să mai cerceteze încă o hartă, Roma simțea că avea să-și prăjească creierul.

Și-a împins toate hârtiile din față cu un pufnit și și-a trecut mâna prin păr, răvășindu-și definitiv frizura pieptănată cu grijă.

Un dezastru. Totul era un dezastru, iar el nu-și putea închipui cum aveau să supraviețuiască Florile Albe. Tatăl lui stătea încuiat în biroul său. Ceilalți bărbați influenți din Florile Albe fie dispăruseră în mod misterios, fie își anunțaseră fățiș intenția de a se face nevăzuți. Lucrurile nu stătuseră atât de rău încă de la ocupare, dar, cu cât trecea timpul, cu atât devenea din ce în ce mai evident că nu exista nicio cale ca lucrurile să revină la starea de dinainte.

Legăturile pe care le avuseseră în concesiunile străine fuseseră pierdute; înțelegerile cu forțele miliției de pe întreg teritoriul se prăbușiseră.

Lordul Montagov nu mai avea prea multe opțiuni. Fie își strângea toți oamenii și lupta deschis cu două grupuri de politicieni – comuniști și naționaliști deopotrivă –, fie se retrăgea cu coada între picioare și dizolva banda. Prima variantă nu putea fi pusă în practică, așa că trebuia să fie cea de-a doua. Doar dacă Lordul Montagov și-ar fi deschis ușa atunci când ciocănise Roma! Se scurseseră atâția ani în care Roma încercase să își arate vrednicia – și pentru ce? Ar fi sfârșit oricum în acest punct, într-un oraș cuprins de flăcări, indiferent de ce ar fi făcut Roma.

— Roma!

S-a îndreptat și s-a întins ca să-și arunce privirea prin ușa crăpată a camerei lui. Era târziu în noapte, iar lumina de pe biroul lui pâlpâia. Cablurile din casă aveau ceva, iar Roma bănuia că totul era din cauză că centralele electrice și liniile de înaltă tensiune din oraș zăceau încă în ruină.

— Benedict? a strigat Roma la rândul lui. Tu ești?

Lampa de pe birou a sfârâit. Brusc, aproape speriindu-l pe Roma, becul s-a stins cu totul. În același timp, pașii au răsunat pe scări, în lungul holului, iar când Benedict a dat năvală în camera lui Roma, acesta s-a gândit imediat că vărul lui avusese o revelație despre modul în care l-ar fi putut salva pe Marshall.

Dar Benedict s-a aplecat și și-a sprijinit brațele de genunchi, cu chipul atât de palid, încât părea bolnăvicios, și Roma a sărit în picioare. *Nicio revelație.*

— Ești bine? l-a întrebat.

— Ai auzit? a răsuflat Benedict.

Vărul lui s-a clătinat de parcă ar fi fost gata să se prăvălească.

— Ce să aud?

În semiîntuneric, având la îndemână doar lumina de pe hol, Roma l-a prins pe Benedict de brațe. Nu-și găsea cuvintele.

— Ești rănit?

— Deci nu ai auzit, a spus Benedict.

Ceva din tonul lui l-a făcut pe Roma să-și ridice privirea, atent.

— Rapoarte oficiale. Naționaliștii, comuniștii, Stacojiii – toți vorbesc despre asta. Mă gândesc că informația nu ar fi trebuit să părăsească cercul Stacojiilor, dar a făcut-o.

— Ce informație?

Roma și-a înfrânat pornirea de a-l scutura pe vărul lui, doar pentru că acestuia încă nu-i revenise culoarea în obraji.

— Benedict, despre ce vorbești?

În acel moment, Benedict s-a prăbușit la podea, aterizând dureros în fund.

— Juliette este moartă, a șoptit el. A făcut-o cu mâna ei.

Juliette nu era moartă.

Era însă pe punctul de a se prăbuși de extenuare, după ce străbătuse în fugă tot orașul. În încercarea ei de a se mișca pe cât de repede cu putință, își sucise probabil glezna și plămânii îi erau gata să explodeze. Poate că plămânii nu cedau chiar cu una, cu două, dar pieptul ei încordat părea să o contrazică. Juliette și-a îngăduit un minut de odihnă, apoi și-a tras pălăria peste chip și s-a rezemat de peretele exterior al sediului Florilor Albe, încercând să-și tragă răsuflarea în spatele clădirii.

Reușise să amâne epurarea până la ora patru dimineața. Dacă lucrurile s-ar fi lungit mai mult de atât, mascarada ei ar fi putut să fie descoperită de naționaliști.

Planul mersese atât de bine, încât Juliette știa că ceva rău era pe cale să se întâmple. Reușise să se strecoare în biroul gol al tatălui ei, să măsluiască o scrisoare și să o ștampileze cu numele lui. Pentru chinezi, ștampila personală era echivalentă cu o semnătură imposibil de falsificat, lucru riscant, având în vedere că Lordul Cai și-o ținea pe a lui într-un sertar pe care Juliette știa cum să îl deschidă. Juliette reușise să apese ștampila pe foaie și să împăturească scrisoarea al cărei conținut era scurt și la obiect: *Fiica mea este moartă. Și-a împlântat un pumnal în propria inimă. În vreme ce înțeleg importanța revoluției, vă rog să le permiteți tuturor Stacojiilor să o plângă până la revărsatul zorilor înainte ca vreo acțiune să fie pusă în mișcare.* Reușise chiar și să îl trezească pe mesagerul leșinat și să îl convingă, sub amenințarea pumnalului, să ducă scrisoarea la același naționalist care îi trimisese ultima scrisoare Lordului Cai, promițându-i că-l va jupui de viu dacă va spune cuiva că e în viață.

În clipa în care mesagerul ieșise pe ușă, Juliette fugise la telefon. Trebuia să îl avertizeze pe Roma: să îi spună că există un ordin de execuție emis pe numele lui și că ea e în viață, indiferent de zvonurile care circulau pe străzi.

Atunci își adusese aminte că liniile telefonice nu funcționau.

Tā mā de! Încercase, desigur. Sunase iar și iar, sperând că avea să se găsească un muncitor la centrala telefonică. Fără vreun rezultat. Prin casă nu se afla nici măcar un mesager care să alerge și să îi avertizeze pe Montagovi, fiind cu toții plecați, împrăștiați prin oraș, așteptând ca șerpii ascunși în iarbă.

Trecuse deja de miezul nopții. Petrecuse ceva timp făcându-și mai întâi bagajul: bijuterii și arme, plus bani gheață îndesați într-un săculeț pe care-l avea aninat de umeri. Dacă avea de gând să fugă, trebuia să o facă prin toate mijloacele de supraviețuire pe care le putea aduna. Cine putea ști cât timp avea să treacă înainte să se

poată întoarce? Cine putea ști dacă Shanghaiul avea să se vindece vreodată îndeajuns pentru a o primi înapoi?

Juliette a dat roată clădirii și apoi a cotit brusc, grăbindu-se să intre pe o alee îngustă. Nu se îndrepta spre ușa principală de la intrarea în sediul general; trebuia să pătrundă în clădirea *din spate*. Deasupra, norii întunecați o apăsau, înăbușitori, astfel încât felinarul singuratic de la o oarecare depărtare ajunsese să i se pară singura ei salvare pe o distanță de kilometri întregi.

Juliette s-a oprit în fața clădirii. A ciulit urechile și, cum nu se auzea nimic, a ciocănit.

S-au auzit imediat pași, de parcă locatarul dinăuntru aștepta pe cineva. Ușa s-a deschis și, în lumina care s-a scurs în noaptea întunecată, a apărut o femeie uimită – tânără, chinezoaică, cu un șorț plin de făină pe ea.

Așa se strecurase Juliette în casa Montagovilor în cele câteva dăți în care încercase să o facă. Trecuseră ani de zile de atunci și, între timp, oamenii care locuiau pe vremuri acolo se mutaseră, chiriași noi luându-le locul.

— La ce apartament stai? a întrebat-o Juliette fără să-și mai piardă timpul cu amabilități.

— Eu… Poftim?

— Ce apartament? a repetat Juliette. Doar nu ocupi toată clădirea, nu?

Femeia a clipit, apoi și-a scuturat capul cu întârziere.

— Eu stau doar la etajul acesta, a răspuns ea, arătând în spate. Între sunt câțiva chiriași, iar deasupra stă bătrânul meu tată…

Juliette a scos un pumn de bani și l-a îndesat în mâna femeii.

— Lasă-mă să trec, bine? Vreau doar să mă folosesc de fereastra lui.

— Eu…

După o clipă în care s-a holbat la banii pe care îi avea în mâini, femeia s-a bâlbâit și a lăsat-o pe Juliette să intre în clădire.

— Mulțumesc! a șoptit Juliette.

A aruncat rapid o privire peste umăr și apoi a pășit înăuntru.

— Dacă aștepți pe cineva să se întoarcă în seara asta acasă, te rog să stai înăuntru! Nu ieși, mă înțelegi?

Femeia a dat din cap, încruntându-se. Juliette nu a mai așteptat să fie invitată și s-a avântat în sus, urcând scările care-i apăruseră dinainte. Toate clădirile din această parte a orașului erau construite într-o manieră labirintică: ferestre care se deschideau în mijlocul scărilor, camere care dădeau în alte camere ce duceau la alte camere, în care dădeai de următoarele scări.

Juliette a dat în cele din urmă de camera pe care o căuta, memoria ei netrădând-o nici după atâția ani. A deschis ușa care dădea într-un dormitor întunecat și a văzut un bătrân adormit în patul lui. Draperiile de la fereastra sa nu fuseseră trase, iar apele argintii ale lunii îi luminau trupul fragil. Atentă ca pantofii ei să nu bocănească pe podea, Juliette s-a strecurat spre fereastră și a ridicat-o, tremurând în fața palei de vânt de afară.

Dosul acestei clădiri dădea spre cel al casei Florilor Albe. Iar cele două erau atât de apropiate una de cealaltă, încât, atunci când Juliette s-a întins, i-a fost ușor să deschidă fereastra lui Roma și să se strecoare pe ea. Preț de o fracțiune de secundă, trupul i-a atârnat la patru etaje deasupra solului; o singură mișcare greșită ar fi însemnat să cadă și să se facă praf. În clipa următoare însă Juliette trecuse peste pervaz și ateriza delicat în dormitorul lui Roma Montagov.

Și-a rotit privirea prin camera goală.

Unde naiba o fi?

— Roma! a strigat Juliette în șoaptă, de parcă ar fi fost cu putință să se ascundă pe undeva.

Dat fiind că nu a primit niciun răspuns, Juliette a înjurat cu furie. *Gândește, gândește!* Unde ar fi putut să se ducă?

Juliette a alergat la ușă și a deschis-o încetișor, cercetând holul gol. La parter se auzeau zgomote, de parcă Florile Albe ar fi stat încă la taclale în ciuda orei târzii. O clipă, Juliette nu a știut ce să facă, așa că a închis ușa camerei lui Roma și s-a strecurat pe hol, cu inima bubuindu-i în piept. Apoi s-a întors într-o parte și a dat de o față mică ce o urmărea prin crăpătura unui suport pentru pantofi.

— O, Dumnezeule! a șoptit Juliette în rusă. Alisa Nikolaevna, vrei să mă omori?

Alisa s-a tras afară din dulap, revenind la înălțimea ei obișnuită.

— Ar fi trebuit să fii moartă.

Juliette s-a dat îndărăt.

— De unde știi?

— De unde știu... că ai fost *moartă*? a întrebat Alisa. L-am auzit pe Benedict atunci când i-a adus vestea lui Roma. Roma a fugit afară de îndată ce a auzit.

Ah! Ah, nu, nu, nu...!

— Unde s-a dus? a șoptit Juliette. Alisa, unde s-a dus?

Alisa a clătinat din cap.

— Nu știu. Am stat pe gânduri în dulap de atunci. Mă pregăteam să te jelesc și eu, știi? Au trecut doar zece minute.

Juliette și-a lipit pumnul de buze, mintea învârtindu-i-se cu repeziciune. În casă s-a auzit un dangăt, care anunța cu siguranță ora: unu fix, în noua dimineață.

— Ascultă-mă!

Juliette a îngenuncheat brusc ca să nu-i vorbească Alisei de sus. Și-a lipit palmele de umerii fetei și a strâns-o cu putere.

— Alisa, o epurare e pe cale să înceapă. Vreau să mergi jos și să îi avertizezi pe toți; avertizează cât mai multe persoane poți! Apoi

vreau să împachetezi toate lucrurile fără de care nu poți să trăiești și să vii cu mine.

Alisa s-a încruntat. Ochii ei erau mari ca ai unei căprioare, căprui ca ambra și plini de îngrijorare.

— Să vin cu tine? a repetat ea. Unde?

— Mergem să îl căutăm pe fratele tău, i-a răspuns Juliette. Pentru că părăsim acest oraș.

Treizeci și nouă

— *U*NDE AR PUTEA SĂ FIE?

Juliette a dat cu piciorul în vitrina unui magazin, acoperindu-și pantofii de praf și de moloz. Răbdătoare, Alisa a așteptat-o să mai dea trei șuturi, rozându-și unghiile. În depărtare s-a auzit un zgomot și, la unison, Juliette și Alisa și-au îndreptat privirile spre drumul întunecat și tăcut. Zgomotul nu a avut nicio urmare. De jur-împrejurul lor, orașul rămânea în așteptare.

— Poate că se află în Batardou, a sugerat Alisa. Pe malul fluviului Huangpu.

— La două dimineața?

Înainte să părăsească sediul, Alisa avertizase cât de multe Flori Albe putuse să fugă și să se ascundă prin oraș, câtă vreme mai erau protejați de pavăza nopții. Probabil că vorba se răspândise și în cercurile de mai jos. În aer se simțea deja ceva. O notă ascuțită, care răsuna pe o frecvență pe care urechea umană nu o putea percepe. Un zumzet imperceptibil, care vestea că ceva avea să se întâmple.

— El crede că ești moartă – cine știe încotro ar putea să se ducă? a spus Alisa.

— Nu. Roma urăște spațiile deschise. Nu s-ar duce în preajma apei ca să jelească.

Juliette a făcut câțiva pași, lovindu-se ușor cu palmele pestge obraji, de parcă senzația aceea fizică ar fi putut să scoată la lumină niște idei. Alisa își rodea în continuare unghiile.

— Să știi că mie nu mi s-a părut că fuge doar pentru a se descărca, a spus Alisa încetișor. Mi s-a părut că aleargă pentru că are ceva de făcut.

Juliette și-a ridicat mâinile spre cer.

— Nu mai aveam altceva de făcut decât...

Să îl găsim pe Dimitri. Să oprim nebunia.

— A pomenit ceva despre Dimitri Voronin?

Alisa a clătinat din cap.

— Parcă nu știați unde se află Dimitri.

— Nu știm.

Juliette a privit-o lung pe Alisa.

— Tu de unde ai aflat asta?

Alisa și-a dat ochii peste cap și și-a arătat demonstrativ urechile. Era greu de crezut că e aceeași fetiță care intrase în comă cu câteva luni în urmă, cea care se trezise slăbită și fragilă pe un pat de spital. Părea să-și fi dezvoltat o coloană vertebrară de două ori mai solidă în timpul care se scursese de atunci.

— Eu știu totul.

— Bine, Domnișoară Eu-știu-totul, unde este fratele tău?

Alisa s-a posomorât și Juliette și-a regretat imediat atitudinea. Câți ani avea Alisa Montagova acum? Doisprezece? Treisprezece? Durerea la această vârstă era un sentiment etern, care poate nu avea să se stingă niciodată. Dar avea să treacă. Durerea pălea întotdeauna, chiar dacă nu dispărea cu totul. Însă și aceasta era o lecție pe care avea să o învețe în timp.

— Îmi pare rău! a spus Juliette, rezemându-se de perete. Îmi fac griji pentru el. Dacă nu reușim să-l găsim pe Roma înainte ca naționaliștii să le dea drumul oamenilor lor pe străzi, atunci vor pune ei mâna pe el.

Și nu aveau să ezite. Kuomintang aștepta momentul acela de prea mult timp. Urmărise ani de zile cum acest oraș își trăiește zilele de glorie, cu filmele lui mute și cluburile de jazz, și clocotise de furie urmărind cum Shanghaiul cântă, în vreme ce restul țării piere de inaniție. Poate că adevărata lor țintă erau imperialiștii, care se ascundeau îndărătul zidurilor înalte ale concesiunilor. Însă atunci când aveai în mâini arme, mai conta adevărata țintă a furiei? Ce mai conta cu adevărat în afara unei scuze pentru a *răbufni*?

Alisa și-a ridicat brusc capul, înclinându-și fruntea într-o parte.

— Chiar dacă Roma nu știe unde se află Dimitri, nu ar încerca oricum să îl oprească?

Juliette s-a desprins de perete. Începea să se încrunte.

— Cum?

— Așa!

Alissa a apucat-o pe Juliette de braț și și-a lipit degetul de venele albastre care i se întindeau translucid sub piele.

— Vaccinul.

Răspuns a venit imediat. Cu un oftat, Juliette a împins-o pe Alisa în josul străzii.

— Lourens! a zis Juliette. E la Lourens.

Bărbatul a fost cel dintâi care a crezut-o. Același de pe alee, cel cu capul însângerat. Acum părea cu siguranță vindecat, chiar dacă îi rămăseseră semne, așa cum stătea în spatele chipurilor din conducerea Organizației Muncitorești – chipuri pe care Kathleen era sigură că ar fi trebuit să le recunoască, deși nu le putea asocia încă numele.

Cele mai importante forțe comuniste erau răspândite prin tot orașul, făcând acele lucruri de care depindea revoluția. Cei care rămăseseră la sediu – cei de care dăduse Kathleen atunci când năvălise în adăpost – se încruntaseră doar în fața ei atunci când încercase să le explice ce urma să se abată asupra lor, când insistase că muncitorii care se strângeau pe străzi cu banderole ale uniunii muncitorești legate de braț, erau, în fapt, Stacojii cu intenții criminale.

Bărbatul acela era cu siguranță fiul cuiva, ruda cuiva important. A fost îndeajuns o șoaptă din partea lui – transmisă în șoaptă mai departe, apoi o voce dreasă, iar bărbatul din centrul încăperii și-a scos ochelarii și a spus:

— Dacă este adevărat că urmează un masacru și tu ai alergat aici ca să ne avertizezi, cum l-am putea opri? Naționaliștii au o armată. Noi suntem doar cei săraci. Noi suntem cei de rând.

Kathleen și-a încrucișat brațele la piept. A măsurat grupul așezat pe scaune dinaintea ei, gândindu-se cât de tipic era răspunsul lor. Oamenii aceia, așezați la acea masă, nu erau cei săraci, cei de rând. Ei aveau privilegiul de a se afla la conducerea unei mișcări. Dacă ar fi putut, Kathleen și-ar fi ridicat vocea până la ceruri și ar fi făcut-o să răsune pentru a-i avertiza pe toți – pe cei cu adevărat săraci și simpli – direct, pentru că ea *pe ei* voia să îi protejeze. Nu pe cei câțiva ideologiști, nu pe bărbații care se considerau revoluționari. Până la urmă, mișcările puteau supraviețui, dar un om nu putea fi înlocuit.

Și asta era ea. O fată care făcea tot ce-i stătea în putință pentru pace.

— Au crezut că se pot baza pe elementul surprizei, a spus Kathleen cu voce goală. Așa că spuneți-le liderilor voștri să fugă înainte să ajungă în închisori – regrupați-vă, așteptați vremuri mai bune! Spuneți-le oamenilor voștri să se ridice, să devină atât de

măreți, încât gangsterilor să le fie greu să-și înfigă săbiile în oamenii nevinovați de pe străzi!

Când și-a ridicat privirea, Kathleen a văzut că întreaga sală o urmărea cu atenție.

— E simplu, a încheiat ea. Când vor veni, să fiți pregătiți!

Oamenii s-au pus în mișcare. Au început să-și paseze mesaje, să scrie bilete, să pregătească telegrame pentru a le trimite și în alte orașe, în eventualitatea că răzmerița s-ar fi întins. Kathleen i-a privit doar, stând țeapănă pe una dintre mese. În pieptul ei începea să clocotească un început de emoție. Un sentiment straniu, care-i spunea că nu se află acolo din obligație, pentru că ar fi fost trimisă de Stacojii. În acel loc, în acea clipă, nu mai era deloc Stacojie.

Poate că nu avea să mai fie Stacojie niciodată. Își petrecuse atâția ani urmărind, imitând, adaptându-se! Se cizelase într-un membru loial al cercului interior, într-o persoană gata să-și jertfească viața pentru familie. Doar că asta nu era adevărat – nu fusese niciodată. Făcuse doar ceea ce era necesar pentru a păstra ordinea, însă acum ordinea fusese distrusă.

Kathleen și-a scos mănușile, strângând mătasea fină în pumni până a făcut-o cocoloș. Stilul de viață al Stacojiilor era depășit. Plasa de siguranță se dusese, luând și chingile odată cu ea. Se duseseră rudele care urmăreau cu atenție cel mai mic semn de trădare. Se duseseră ierarhiile, și Lordul Cai nu le mai putea dicta fiecare mișcare. În toți acești ani, Kathleen Lang respirase în tandem cu Banda Stacojie. Kathleen Lang pășise atunci când Banda Stacojie îi ceruse să pășească. Kathleen Lang nu exista decât pentru a fi supusă Bandei Stacojii, pentru a fi imaginea unei persoane demne de a fi protejată.

Iar acum, că Banda Stacojie se destrăma, același lucru avea să se petreacă și cu Kathleen. Când Banda Stacojie avea să dispară, Kathleen Lang urma să se oprească precum balerina dintr-o

cutie muzicală – numele unei fete moarte, care dansa așa cum îi cântau ei.

Mănușile au fluturat spre podea.

Stilul de viață al Stacojiilor pierise. Kathleen Lang era moartă, fusese moartă de la început. Dar nu și Celia Lang. Celia fusese dintotdeauna acolo, așteptându-și vremea, așteptând clipa în care să se poate simți în siguranță.

— Așadar, cum ai obținut această informație?

Bărbatul a venit brusc spre ea ca să ia loc alături, călcându-i mănușile în picioare fără să-și dea seama, concentrat asupra scenei frenetice din fața lor.

— Nu contează până la urmă, nu-i așa? a replicat ea. Vezi că este adevărat. E îndeajuns să trimiți oameni la colțul străzii și vor găsi gangsteri deghizați în muncitori.

— Hmm!

Bărbatul și-a oprit privirea asupra ei.

— Chipul tău îmi pare cunoscut. Ești afiliată cu Stacojiii?

Celia s-a ridicat, și-a adunat mănușile murdare și le-a dat drumul într-un coș de gunoi.

— Nu, a răspuns ea. Nu sunt.

Benedict s-a aruncat în fața ușilor de la laborator, blocând ieșirea cu trupul lui. La câțiva pași depărtare se afla Lourens, obosit, care fusese trezit din somn și acum clipea uluit, neștiind de ce Roma se purta așa cum o făcea.

— Ascultă-mă! i-a cerut Benedict cu voce joasă. Vei fi împușcat pe loc.

— Dă-te la o parte!

Vocea lui Roma era lipsită de viață. La fel și ochii, preschimbați într-o masă de întuneric care-i înghițea privirea. Ce era mai straniu

era că Benedict se recunoștea pe el însuși în acea expresie, aceeași furie pervertită în necugetare.

Așa arătam și eu?

— Ai zis că vii aici ca să vezi ce e cu vaccinul! a șuierat Benedict, încercând din nou să smulgă borcanul din brațele lui Roma. În schimb, tu fugi cu cine știe ce poțiune ca să arunci în aer casa Stacojiilor pentru a doua oară. Juliette nu și-ar fi dorit asta!

— Nu-mi spune tu ce și-ar fi dorit Juliette! a răbufnit Roma. Nu-mi spune...

Benedict a profitat de ocazie ca să se arunce după borcan. Roma a preîntâmpinat atacul și s-a tras doi pași înapoi. Vărul lui a atacat însă și l-a împins, punându-l la podea, cu mâinile răstignite pe linoleum. Lourens a scos un sunet de îngrijorare, dar a rămas mai departe inert, lângă blaturi, cu ochii la scenă.

— Așteaptă măcar! a zis Benedict, proptindu-și genunchii în stomacul lui Roma. Așteaptă să aflăm care a fost motivul. De ce ar fi vrut Juliette să-și împlânte un pumnal în inimă...

— Atunci înseamnă că au ucis-o ei! a șuierat Roma. Au omorât-o, și vor scăpa fără să plătească...

Benedict l-a împins pe Roma înapoi la pământ.

— Aici nu este vorba despre o crimă de pe stradă, ci despre Banda Stacojie! Ai știut dintotdeauna cât de periculoși sunt gangsterii. Doar trăiești zi de zi în mijlocul lor!

Roma a încremenit. A tras aer în piept iar și iar, și Benedict a înțeles brusc că vărul lui încerca să respire, deși acum nu mai putea să o facă.

— Nu ar fi făcut asta niciodată, a reușit el să îngâne. Niciodată.

Benedict și-a înghițit nodul din gât. Nu putea să lase lucrurile așa. Era spre binele lui Roma.

— Stacojiii sunt răspândiți pretutindeni în oraș, a spus el încetișor. Pun la cale ceva. Nu poți agrava lucrurile.

Cuvintele lui au avut exact efectul opus. Benedict intenționase să îl liniștească, însă, în schimb, o venă a început să-i pulseze lui Roma la gât. L-a împins rapid pe Benedict la o parte și s-a ridicat în picioare, însă acesta nu avea de gând să se dea bătut așa ușor. S-a repezit din nou după borcan. Întrucât nu a reușit să se înfigă decât în încheietura lui Roma, a renunțat la planul de a pune mâna pe exploziv și l-a apucat pe vărul lui cu ambele mâini, împiedicându-l să deschidă ușa de la laborator ca să iasă afară și să se piardă în noapte.

Roma s-a oprit. Încet, s-a întors. Expresia lipsită de viață din ochii lui căpătase o sclipire ucigașă.

— Spune-mi! a zis el. Nu tu ai fost cel care a vrut să se răzbune atunci când ai crezut că Marshall era mort?

Benedict a pufnit. Fusese o greșeală. Flăcările din privirea lui Roma s-au aprins și mai abitir.

— Eu nu am dat năvală în casa Stacojiilor. Nu am acționat niciodată pripit!

— Poate că ar fi trebuit să o faci.

— Nu! a scuipat Benedict.

Ultimul lucru la care voia să se gândească în aceste clipe, când încerca să-l convingă pe Roma să renunțe la planul lui sinucigaș, era Marshall.

— Ce lucru bun ar fi ieșit din asta?

— Ce lucru bun? a șuierat Roma. Nu mai contează, nu-i așa? El a înviat!

Roma a încercat să se smulgă din strânsoarea lui Benedict, dar vărul lui nu s-a clintit. Într-o fracțiune de secundă, Roma și-a scos pistolul cu mâna liberă, dar nu l-a îndreptat spre Benedict.

Și l-a dus la tâmplă.

— Hei!

Benedict a înmărmurit, speriat că orice mișcare bruscă l-ar putea împinge să apese pe trăgaci. Nu mai auzea nimic decât propriul sânge pulsându-i în timpane.

— Roma, nu!

— Roma, nu fi nebun! l-a implorat Lourens de la locul lui.

— Atunci, dă-mi drumul! a cerut Roma. Dă-mi drumul acum, Benedict!

Benedict a răsuflat cu încetineală.

— Nu o s-o fac.

Așadar, era un punct de răscruce. Totul atârna de încrederea pe care Benedict o avea în faptul că vărul lui nu-și pierduse chiar atât de rău mințile, deși nu era întru totul convins de asta. Nu avea de unde să știe dacă în următoarele secunde Roma nu avea să tragă și să-și împrăștie creierii prin laborator.

Benedict i-a dat drumul.

Și, în aceeași clipă, ușa de la laborator s-a dat de perete, aducând în lumină siluetele din prag.

— Roma! Ce *faci*?

Roma s-a răsucit, oftând din tot sufletul la auzul acelei voci. Benedict, care era deja cu fața spre ușă, doar a clipit. O dată. De două ori. Nu era o halucinație. Juliette Cai chiar se afla acolo, cu o pălărie ridicolă pe cap, cu Alisa după ea, amândouă răsuflând greoi, ca și cum ar fi alergat până acolo.

— Uite! a îngânat Benedict, abia auzindu-și propriile cuvinte. Ți-ai primit și tu reînvierea.

Roma nu a părut să îl audă. A scăpat pistolul din mână, de parcă l-ar fi ars, și borcanul pe care-l avea în cealaltă. Benedict s-a întins după el, nefiind dispus să afle cât de exploziv era materialul și cum avea să reacționeze în urma unui contact dur cu podeaua. Până să apuce el borcanul, împiedicându-l să se spargă în bucăți la

picioarele lor, Roma ajunsese deja la Juliette și o săruta cu putere pe gură. Îmbrățișarea lui era atât de pasională, încât Juliette și-a ridicat imediat mâna, încercând să-i acopere Alisei ochii.

Alisa s-a ferit și s-a uitat la Benedict, mimând că vomită. Benedict era încă într-atât de șocat, încât nici nu putea să râdă.

— Ești bine? s-au întrebat Roma și Juliette la unison în clipa în care s-au desprins unul de celălalt.

Benedict s-a ridicat în picioare. Borcanul era intact. I l-a dat lui Lourens, care l-a preluat imediat, lăsându-l deoparte. Se grăbeau să-l ascundă de Roma, însă, după apariția lui Juliette, Benedict se îndoia că Roma își mai amintea măcar de ce voise borcanul.

— Am crezut că ești *moartă*, i-a spus Roma lui Juliette. Să nu-mi mai faci *niciodată* așa ceva!

— Adevărata întrebare este, a intervenit Benedict, de ce ești *atât* de înclinată să înscenezi decese?

Juliette a clătinat din cap, trecându-și brațul pe după brațul lui Roma și zorindu-l să intre în laborator. I-a făcut semn Alisei să îi urmeze și a lăsat ușile să se închidă după ei.

— Dacă mi-aș fi înscenat moartea ar fi trebuit să procur un cadavru, așa cum am făcut-o în cazul lui Marshall, a comentat Juliette monoton. De această dată am mințit doar. Nu a fost niciodată intenția mea ca zvonul să ajungă până la voi. Nu ar fi trebuit să se împrăștie în afara cercului Stacojiilor.

Juliette l-a privit atunci pe Lourens, care încă mai tremura aproape de blaturile de lucru.

— Bună!

— Acum credeți că aș putea să mă întorc în pat? a întrebat Lourens cu grijă.

— Nu, i-a răspuns Juliette, înainte ca vreunul dintre Montagovi să aibă ocazia. Trebuie să auzi și tu ce am de spus. Se apropie o epurare. De aceea am mințit. Pentru a întârzia procesul.

— O ce?

Roma era încă amețit și clipea des, încercând să-și limpezească mintea.

Juliette și-a lipit palmele de unul dintre blaturi. Părea că se pregătește fizic pentru ceea ce avea să spună, iar atunci când și-a ridicat capul... nu spre Roma și-a îndreptat privirea, ci spre Benedict.

— A fost emis un ordin de execuție pe numele voastre. Florile Albe vor fi tratați drept comuniști și, chiar la răsărit, Stacojiii și soldații din Kuomintang vor începe să tragă și să efectueze arestări. Ordinul a fost dat deja. Toți cei care se opun naționaliștilor vor fi eliminați. Trebuie să plecăm.

— Stai... *Ce?*

Vocea lui Roma s-a ridicat cu o octavă, iar Alisa s-a întins și i-a strâns brațul. Benedict, în schimb, a răsuflat doar, asimilând informația. O epurare a întregului oraș. Naționaliștii se puseseră în cele din urmă în mișcare, determinați să cucerească Shanghaiul.

— Nu putem, a continuat Roma. Dimitri e încă liber cu monștrii lui. Voi accepta să mă dau la o parte din calea politicii. Voi accepta să mă retrag din calea naționaliștilor și a comuniștilor, dacă vor să se înfrunte. Dar atâta vreme cât îl putem opri pe Dimitri, trebuie să o facem.

Mai era însă cu putință în acest moment? Cum ar fi putut să îl oprească? Cum ar fi putut să ucidă oameni care se transformau în monștri când acești monștri păreau atât de indestructibili?

— S-ar putea să nu fie nevoie să o faceți.

Lourens a fluturat din mână spre partea din spate a laboratorului. Una dintre mașinării zumzăise în tot acest timp, luminată pe dinlăuntru.

— Vaccinul oprește nebunia, nu-i așa? Nu va rezolva problema fizică a monștrilor, dar le va lua o mare parte din puteri.

Roma a căscat ochii.

— Vaccinul este gata?

— Nu în clipa aceasta. Dar în câteva zile, poate. Am stabilit formula. Am ingredientele. Îl pot vărsa în rezerva de apă a orașului. Cetățenii nici nu vor ști că sunt imunizați.

— Ceea ce înseamnă că, a reluat repede Juliette, am făcut tot ce puteam face, Roma. Pentru a-ți salva viața, trebuie să plecăm! Cu toții. Chiar acum, până la răsărit!

Benedict a înțeles în cele din urmă de ce lui Juliette îi tot alunecau ochii spre el.

— Bine, a spus Roma înfrânt, contrazicând răspunsul brusc al lui Benedict:

— *Nu!*

Încăperea a amuțit pe loc, înăuntru răsunând doar huruitul mașinăriilor. Apoi, odată ce s-a asigurat că a captat atenția tuturor, Benedict a spus:

— Nu fără Marshall.

Juliette și-a mușcat buzele.

— M-am temut că vei spune asta, a zis ea, mutându-și în sfârșit privirea. Dacă Marshall este cu tatăl lui, atunci este în siguranță.

— Poate că este în siguranță, dar va fi prins acolo pentru cine știe cât timp. Dacă părăsim orașul, dacă părăsim țara, o vom face pentru totdeauna. Nu-l putem lăsa în urmă.

Roma a scos un mormăit contemplativ. A șters o pată de praf de pe obrazul Alisei care, spre meritul ei, rămăsese tăcută în tot acest timp.

— Benedict are dreptate, a spus el. Dacă se apropie într-adevăr o epurare, nu se va opri după o lovitură. Să zicem că Lourens va distribui vaccinul. Să zicem că nebunia va dispărea și că orașul va reveni la o relativă normalitate. Dar violențele împotriva comuniștilor și a Florilor Albe...

— Orașul nu va mai reveni niciodată la normal, a încheiat Juliette cu inima grea, de parcă nu ar fi vrut să rostească cuvintele cu voce tare.

Epurarea nu avea cum să fie o singură lovitură. Naționaliștii nu voiau doar să-și anihileze opoziția. Aveau nevoie să-și și mențină controlul. Niciun comunist nu avea să-și mai poată arăta chipul pe stradă. Nicio Floare Albă nu avea să mai poată trăi în oraș, cel puțin nu fără a-și ascunde identitatea. Epurarea era un proces fără sfârșit.

— Așadar, a concluzionat Benedict, trebuie să mergem după Marshall.

Juliette și-a smuls pălăria și a aruncat-o pe masă. Părul îi era răvășit și încurcat.

— Oricât de mult te-aș aproba, *cum* propui să facem asta?

— Mă voi duce singur.

Toate capetele s-au întors deodată spre Benedict. Până și Lourens părea uluit.

— Vrei să mori? l-a întrebat Juliette. Doar ce v-am spus că toate Florile Albe găsite pe străzi la revărsatul zorilor vor fi ucise.

— Eu nu sunt la fel de ușor de recunoscut cum este Roma, i-a replicat degajat Benedict. Mai ales deghizat ca unul dintre Stacojiii tăi. I-am văzut deja. Poartă salopetele muncitorilor și o banderolă în jurul brațului.

Și-a arătat bicepșii.

— Caută să execute Flori Albe care *arată* ca Florile Albe. Cine își va da seama cine sunt dacă voi arăta la fel ca unul dintre ei?

— Este un plan bun, a grăit Roma.

— Este un plan îngrozitor, a contrat Juliette.

Roma a ridicat pălăria lui Juliette.

— Dar toți naționaliștii vor fi pe stradă. Probabil că Marshall va fi lăsat nesupravegheat.

Juliette și-a recuperat pălăria.

— De ce crezi că s-au aliat cu Stacojiii? Îi trimit întotdeauna pe cei mai puțin importanți ca să le facă treburile murdare, sângeroase. Nu ai unde să știi dacă nu cumva generalul Shu însuși nu va fi cu ochii pe Marshall.

— Cel puțin nu va avea întăriri.

Benedict și-a suflecat mânecile, respirând greoi.

— Pierdem timp certându-ne. E totul sau nimic. Voi doi nici să nu vă gândiți să mă urmăriți! *Mai ales* într-un sediu al naționaliștilor. Ați fi prinși într-o clipă, indiferent de câte pălării urâte v-ați pune pe cap.

Juliette a aruncat cu pălăria în Benedict. El s-a ferit cu agilitate, deși, chiar dacă Juliette l-ar fi nimerit, materialul moale nu ar fi produs prea multe pagube. În laboratorul s-a așternut iarăși liniștea. Alisa își rotea privirea dintr-o parte într-alta, încercând să înțeleagă ce se petrece.

— Cu o singură condiție, a spus în cele din urmă Roma. Dacă nu poți să ajungi la el, trebuie să renunți. Propriul lui tată nu îi va face rău. Dar dacă te prind, *pe tine* te vor executa.

Benedict a deschis gura să protesteze, dar în aceeași clipă, destul de subtil ca Roma să nu bage de seamă, Juliette și-a ridicat degetul la buze și a clătinat din cap.

— Am o legătură în Batardou care ne poate ajuta să pătrundem înăuntru, a spus Juliette, strângându-și degetele-n pumni în clipa în care Roma s-a întors spre ea. Legea marțială nu-i poate interzice să iasă în larg după pește, dar nu putem pleca mai târziu de amiază. Dacă întârziem mai mult, bănuiesc că voi fi descoperită.

Juliette l-a privit pe Benedict în ochi, comunicându-i mesajul pe care îl avea de transmis dincolo de cuvinte.

— Trebuie să veniți în Batardou atunci. Indiferent de situație.

Benedict înțelesese ce voia Juliette să-i transmită chiar dacă nu o rostise cu voce tare. Dacă el nu avea să ajungă la timp, ei trebuiau să plece oricum. Avea să le dea una în cap lui Roma și Alisei și să-i târască de una singură după ea dacă avea să fie nevoită, însă nu era dispusă să îi lase să-și riște viețile ca să îl aștepte pe el.

Benedict a dat din cap și un zâmbet – un zâmbet autentic – i-a apărut pe buze. Poate că, pentru prima oară, avea încredere în Juliette cu toată inima.

— La amiază! a promis el.

Patruzeci

BARICADASERĂ LABORATORUL, SPĂRGÂND CHIAR ȘI una dintre ferestre înainte, astfel încât Stacojiii care treceau pe afară să creadă că acea clădire fusese deja percheziționată. Din clipă în clipă, avea să răsune semnalul care urma să-i strângă pe toți cei aflați sub comanda naționaliștilor.

Juliette se întreba dacă vreunul dintre Stacojii o plângea. Dacă atunci când aflaseră de moartea ei simțiseră vreun strop autentic de tristețe sau dacă reprezentase doar o figură pe care fuseseră obligați să o respecte. Părinții ei își dăduseră probabil seama deja de schema ei, primiseră condoleanțe din partea naționaliștilor și răscoliseră casa, fără a da de ea. Nu putea dura prea mult până aveau să pună lucrurile cap la cap și să își dea seama că Juliette fusese aceea care-și anunțase propria moarte.

— Domnișoară Cai.

Juliette și-a ridicat capul de la masa din bucătăria lui Lourens. Apartamentul lui se afla în spatele laboratorului și, după ce răsturnaseră câteva rafturi pentru a lăsa impresia unui atac pe hol, consideraseră că era puțin probabil ca naționaliștii să își croiască drum până la ei. Cu toate acestea, Juliette înfipsese un cuțit în încuietoarea de la ușă, așa că, dacă ar fi vrut cineva să dea năvală înăuntru, ar fi trebuit să rupă mai întâi bariera de oțel.

— Da?

Lourens i-a întins o pătură subțire. Juliette nu a reușit să o apuce, pentru că nu mai vedea bine. Era trează de atâta vreme, încât vederea începuse să i se încețoșeze, iar în încăpere era aprinsă o singură lumânare, care lumina atât pentru bucătărie, cât și pentru camera de zi cu care aceasta era unită. Soarele era gata să răsară din clipă în clipă, însă ei abia terminaseră de acoperit ferestrele de la apartamentul lui Lourens cu straturi groase de ziare, împiedicând vederea de o parte și de cealaltă.

— Dacă e totul aranjat, eu mă culc la loc, a anunțat Lourens.

Roma și-a ridicat brusc capul, încruntându-se din celălalt colț al apartamentului. Stătea pe canapea, alături de Alisa, cu un ac cu ață în mână, căci îi cosea acesteia mâneca. Erau atât de aplecați spre lumânare, încât exista riscul ca părul blond al Alisei să ia foc.

— Lourens, a spus Roma aproape dojenitor. Cum poți să dormi? Afară e pe cale să se pornească un adevărat măcel.

— Copii, eu vă îndemn și pe voi să îmi urmați exemplul! a răspuns Lourens la fel de dojenitor.

Cercetătorul a cules o portocală din coșul lui cu fructe și a pus-o în fața lui Juliette.

— Ascultați sfatul cuiva care a fugit de câteva ori: atunci când trebuie să lași totul în urmă, vrei să fii odihnit.

Juliette a luat portocala.

— Mersi?

Lourens se îndrepta deja spre camera de zi.

— Domnișoară Montagova, iei tu camera de oaspeți, bine? Domnișoară Cai, vei găsi canapeaua destul de încăpătoare, iar pentru tine, Roma, voi aduce un așternut pe care să îl întinzi pe podea.

Juliette l-a privit pe Roma încruntându-se, măsurând canapeaua mental și calculând că ar putea găzdui două persoane.

— Nu-i nevoie să...

— Mulțumim! l-a întrerupt Juliette.

Lourens a dispărut în capătul holului.

— Juliette, ce...

— E bătrân, Roma.

S-a ridicat de la masa din bucătărie și a luat portocala cu ea, apucându-se să o descojească în feliuțe egale.

— Încerci să-l oripilezi cu necuviința ta socială?

— Necuviință socială când afară e genocid? a mormăit Roma.

Juliette a dezlipit o bucățică de portocală și a mestecat-o, plimbându-se prin camera de zi a lui Lourens și inspectând diferitele vaze de acolo. Cum își vâra nasul pe ici-colo, a auzit-o pe Alisa șoptindu-i lui Roma, deși șoaptele tinerei erau suficient de articulate ca să se audă clar.

— Roma.

— Ce e? a întrebat el cercetându-i mâneca. Altă ruptură?

— Nu, a șoptit Alisa, încruntându-se și apoi retrăgându-și brațul. Deci, tu...? Tu *te-ai căsătorit* cu Juliette Cai?

Juliette s-a înecat și bucățica de portocală i-a rămas în gât.

— Eu...

Chiar și în lumina aceea slabă, Roma arăta vag roșu.

— Ne cunoaștem bine.

Pe jumătate înecându-se, pe jumătate înăbușindu-și cel mai nepotrivit hohot de râs, Juliette a reușit să-și elibereze bucata de portocală din gât. Între timp Roma s-a ridicat, și-a dres vocea și a înghiontit-o și pe sora lui.

— Haide, Alisa! Mergi să te odihnești puțin!

A împins-o repejor în josul holului, schimbând câteva cuvinte cu Lourens înainte ca acesta să se retragă în camera lui. Lui Juliette i s-a părut că aude „vaccin" și „ești sigur"? Apoi s-au auzit șoapte din camera de oaspeți și Roma a reapărut în cele din urmă, bâjbâind în întuneric cu ceva ce semăna a preș în mână.

— Lourens a insistat să iau ăsta, a explicat Roma, așezându-l pe podea.

Între timp, Juliette își terminase portocala, se liniștise și acum stătea pe canapea. Umorul era o reacție instinctuală. Afară, orașul se prăbușea, iar străzile aveau să fie udate de sânge ca de un ocean roșu. Doar râzând se putea abține să nu plângă.

— Și îl vei asculta? a întrebat Juliette.

Roma a ridicat capul. Și-a îngustat privirea, încercând să-și dea seama dacă Juliette punea cu sinceritate întrebarea sau pur și simplu îl tachina.

Juliette a zâmbit. Roma a răsuflat ușurat și a dat un picior preșului.

— Nimeni nu are o mască mai bună ca a ta, a zis el, alăturându-i-se pe canapea. Sunt încă supărat pe tine, *dorogaia.*

Juliette s-a tras înapoi cu mâna la inimă.

— Supărat *pe mine*? Am crezut că depășiserăm deja momentul.

— Te-am iertat deja pentru toate celelalte, a spus Roma. Sunt supărat pe tine pentru că m-ai făcut să cred că ești *moartă.* Îți închipui cât de îngrozitor a fost asta?

Juliette și-a mișcat genunchiul, lipindu-l de piciorul lui Roma. El nu s-a retras, așa că Juliette a decis să interpreteze asta ca pe un semn că o iertase.

— Benedict a trăit cu același sentiment *luni de zile.*

— Tocmai de aceea nu m-am gândit că ai repeta faza, a replicat Roma. De aceea am crezut că este adevărat.

Juliette a întins mâna. Și-a lipit cu delicatețe palma de obrazul lui, degetele mângâindu-i blând pielea, iar Roma și-a lipit mâna de a ei.

— Și eu ar trebui să fiu supărată pe tine, a spus ea încet. Cum ai îndrăznit să-ți ridici pistolul la tâmplă, de parcă viața ta ar fi ceva ce poate fi aruncat cu ușurință?

Roma s-a aplecat sub atingerea ei cu un oftat, închizându-și pleoapele. Părea atât de tânăr! Vulnerabil. Acela era băiatul de care se îndrăgostise, cel care se ascundea sub toate straturile dure pe care trebuia să le poarte pentru a supraviețui. Însă Juliette vedea în fața ochilor imaginea aceea care-i apăruse atunci când deschisese ușile laboratorului. Roma, cu pistolul lipit de tâmplă. Roma, gata să tragă.

— Am intrat în panică, a spus el. Nu aș fi apăsat pe trăgaci. Voiam doar să îl conving pe Benedict că o voi face, ca să-mi dea drumul.

Amenințarea trebuia să fi venit însă de undeva. Simplul fapt că Benedict îl crezuse însemna că Roma era în stare să o facă. Că își putea pune în pericol viața doar ca să ajungă la ea. Juliette nu putea scăpa de senzația aceea. Nu voia să fie o fată care să incite la așa ceva. Nu voia, însă poate că, fiind Juliette Cai, destinul ei era să reprezinte întruparea zbuciumului acestui oraș.

— Nu poți face vreodată așa ceva.

Juliette și-a încordat degetele.

— Nu mă poți alege pe mine mai presus de orice! Nu te voi lăsa!

S-a scurs o clipă. Lumânarea pâlpâia pe masă, afundându-i pe amândoi în umbre mișcătoare.

— Nu o voi face, a șoptit Roma. Când a deschis din nou ochii, acomodându-și privirea cu lumina slabă, a adăugat: Nu mă părăsi, Juliette!

Sunase ca o rugăciune. O rugăminte adresată cerurilor, stelelor, forței care le mâna destinele.

— Nu aș face-o niciodată, a răspuns Juliette solemn.

O făcuse deja de prea multe ori.

— Nu te voi părăsi niciodată.

Roma a oftat ușor.

— Știu.

I-a sărutat încheietura mâinii.

— Cred că cel mai tare m-am temut că mi te-au luat.

Ah! Mărturisirea lui i-a ridicat un nod în gât. Aceea era viața lor. Se mișcau întotdeauna cu teamă chiar și atunci când se presupunea că sunt puternici. Nu ar fi trebuit ca puterea să aducă și control odată cu ea? Nu ar fi trebuit ca puterea să rezolve totul?

Juliette și-a retras mâna și și-a ridicat degetul mic.

— Din toată inima mea, a promis, dacă îmi va sta în putere, nu mă vei pierde niciodată!

Lumina lumânării a pâlpâit. Genele lui Roma au fluturat și ele, mutându-și privirea de la chipul lui Juliette la mâna ei.

— Ăsta e..., a zis el, un soi de obicei american straniu?

Juliette a chicotit ușor, apoi i-a prins mâna lui Roma și și-au împreunat degetele mici.

— Da, i-a răspuns. Înseamnă că nu pot să-mi încalc promisiunea, pentru că altfel mi-ai tăia degetul.

— Aceasta este interpretarea japoneză. *Yubikiri.*

Juliette și-a ridicat privirea.

— Deci știi ce înseamnă!

Roma nu i-a oferit satisfacția de a se lăsa prins. Prefăcându-se serios, i-a ridicat doar mâna și i-a desfăcut pumnul, răsfirându-i degetele cu fața spre el.

— Și dacă nu îl vreau pe acela? a întrebat el, atingându-i degetul mic.

S-a mutat apoi la cel de alături – degetul inelar – și l-a mângâiat tandru.

— Dacă îl vreau pe acesta?

Lui Juliette a început să-i bată mai tare inima în piept.

— Ce morbid, a comentat ea.

— Hmm...

Roma a desenat un cerc în jurul degetului, fără să lase vreo urmă de îndoială în privința a ce sugera.

— Nu prea cred că morbiditatea e ceea ce voiam să transmit.

— Atunci, ce?

Juliette voia să o audă.

— Ce voiai să-mi transmiți?

Roma a râs.

— Îți cer să te căsătorești cu mine.

Tot sângele din trupul lui Juliette a dat năvală spre cap. Își simțea obrajii arzând roșii, nu pentru că ar fi fost rușinată, ci pentru că înlăuntrul ei se învălmășeau enorm de multe emoții care nu-și găseau un alt mod de a se manifesta.

— Promisiunea mea pecetluită cu degetul mic nu e îndeajuns pentru tine? l-a tachinat Juliette. Alisa te-a convins să faci asta?

De această dată a fost rândul lui Roma să-și lipească palmele de obrajii lui Juliette. Crezuse că e prea întuneric pentru ca el să-i observe îmbujorarea, dar Roma observase, cu un zâmbet pe buze.

— Nu are ea o astfel de putere asupra mea, a răspuns Roma. Căsătorește-te cu mine, Juliette! Căsătorește-te cu mine, ca să putem șterge definitiv datoria de sânge dintre noi și să putem începe cu adevărat o viață nouă!

Juliette s-a tras mai aproape. Mâinile lui Roma au alunecat în lungul gâtului ei, dând la o parte șuvițele de păr care i se ondulau în jurul umerilor. Părea să creadă că Juliette se întinsese pentru a-l săruta, dar ea căuta de fapt ceva în spatele lui. Tresărind, Roma a clipit când a văzut-o ținând în mână una dintre Bibliile lui Lourens, din care acesta avea multe exemplare.

— Nu știam că ești religioasă.

— Nu sunt, i-a răspuns Juliette. Am crezut că ai nevoie de o Biblie ca să te căsătorești în orașul acesta.

Roma era uluit.

— *Shă guā!*[1]

Juliette a ridicat Biblia, prefăcându-se că vrea să-l lovească cu ea.

— Crezi că vreau să o folosesc drept armă? Bineînțeles că spun da.

Într-o străfulgerare, Roma și-a trecut brațele în jurul ei și a împins-o pe canapea. Biblia a alunecat la podea cu o bufnitură. Lui Juliette i-a venit să râdă, sunetele pierzându-se în sărutul lui Roma. Pentru o clipă, asta a fost tot ce conta – Roma, Roma, *Roma.*

Apoi s-a auzit o împușcătură în depărtare, și amândoi au oftat, dezlipindu-se ca să asculte. Ferestrele erau astupate. Erau în siguranță. Însă asta nu schimba cu nimic realitatea, nu însemna că lumea de afară nu fusese cuprinsă de flăcări și că nu sângera roșu.

Începuse. Deși slab, semnalul militar se auzea reverberând în tot orașul, strecurându-se până aici, în apartament. Începuse epurarea.

Juliette s-a ridicat și s-a întins după Biblia căzută. Se îndoia că Lourens ar fi fost încântat dacă i-ar fi îndoit-o.

— Ar fi trebuit să încerc să trimit mai multe ajutoare, a șoptit ea. Ar fi trebuit să trimit mai multe avertizări.

Roma a clătinat din cap.

— Sunt oamenii tăi. Ce ai fi putut să faci?

Într-adevăr, aceea era eterna problemă. Stacojii sau Flori Albe. Comuniști sau naționaliști. În cele din urmă, singurii care păreau să iasă în câștig de pe urma atâtor lupte erau străinii, care stăteau bine-mersi în spatele granițelor Concesiunii.

— Îi disprețuiesc, a șoptit Juliette. Dacă oamenii mei pot trage în mase doar pentru că au simpatii comuniste, atunci îi disprețuiesc.

Roma nu a spus nimic. I-a dat doar părul după ureche și a lăsat-o să tremure de furie.

---

[1] „Prostule", în lb. chineză, în orig. (n. red.).

— Mă voi lepăda de numele meu.

Juliette și-a ridicat privirea.

— Îl voi lua pe al tău.

Au urmat câteva momente de nemișcare, în care Roma a privit-o cu atenție, de parcă ar fi încercat să-i memoreze trăsăturile. Apoi a șoptit:

— Juliette, nu-i ca și cum numele meu ar fi mai bun. Nu e pătat de mai puțin sânge. Îi poți da trandafirului alt nume, dar el tot trandafir rămâne.

Juliette a tresărit, căci afară răsuna un țipăt.

— Atunci, nu ne vom schimba niciodată? l-a întrebat ea. Vom rămâne pentru totdeauna trandafiri pătați de sânge?

Roma i-a strâns mâna și i-a sărutat degetele.

— Un trandafir rămâne trandafir chiar și sub alt nume, a șoptit el. Însă noi suntem cei care aleg dacă îi vom oferi lumii frumusețe sau dacă ne vom folosi spinii pentru a sfâșia.

Puteau alege. Iubire sau sânge. Speranță sau ură.

— Te iubesc! a șoptit Juliette cu aprindere. Trebuie să știi asta. Te iubesc atât de mult, încât simt că această dragoste ar putea să mă distrugă!

Până să îi poată răspunde Roma, Juliette s-a întins după un ghem de lână de pe masă. Roma a urmărit-o derutat, cu sprâncenele încruntate, cum măsoară firul și apoi își scoate un pumnal din buzunar ca să taie.

A început să înțeleagă despre ce e vorba în clipa în care Juliette a luat ața și a început să o rotească în jurul degetului său de la mâna dreaptă, așa cum era obiceiul rusesc. Ținuse minte. Reținuse detaliul din discuțiile lor șoptite din urmă cu cinci ani despre un viitor în care ar fi putut să fugă împreună.

— Te iau în căsătorie pe tine, Roma Montagov, a rostit ea cu glas mătăsos, la bine și la rău, până când moartea ne va despărți!

A legat sfoara cu un nod mic, strâns bine.

— Cred că am sărit peste câteva jurăminte.

— Am omis și oficialitatea, și martorii – Roma s-a întins după cuțit și a tăiat la rândul lui o bucată de sfoară –, dar cel puțin avem Biblia.

I-a ridicat mâna stângă. A rotit cu delicatețe sfoara în jurul celui de-al patrulea deget, punând atâta grijă în mișcarea aceea, încât Juliette nici nu îndrăznea să respire, ca să nu îi distragă atenția.

— Te iau în căsătorie pe tine, Juliette Cai, a șoptit Roma concentrat, la bine și la rău, până când...

Și-a ridicat privirea după ce a legat nodul. A tăcut o clipă. Când a vorbit din nou, a privit-o în ochi:

— Nu, uită de asta! La bine și la rău, până dincolo de moarte. În viața aceasta și în următoarea, atâta vreme cât sufletele noastre vor dăinui, al meu îl va găsi mereu pe al tău. Acestea sunt jurămintele mele pentru tine!

Juliette și-a strâns pumnul. Sfoara chiar îi dădea senzația unui inel: îi simțea greutatea pe deget la fel cum ar fi simțit-o pe cea a unei verighete din metal. Jurămintele acelea erau la fel de valoroase precum cele care ar fi fost făcute dinaintea unui preot sau a unor martori. Ei nu aveau nevoie de nimic din toate astea. Ei fuseseră dintotdeauna două suflete gemene, singurii care se înțeleseseră unul pe celălalt într-un oraș care voia să-i distrugă cu totul, iar acum erau uniți și mai puternici ca oricând.

— Nici măcar moartea nu ne poate despărți! a repetat Juliette cu aprindere.

Era o promisiune colosală. În această viață, se născuseră dușmani. În această viață, între ei curgeau valuri de sânge, late cât albia unui râu, adânci cât o vale. Poate că în următoarea avea să fie pace.

Afară, metalul se izbea de metal, iar ecourile răsunau în întreg orașul – fără de sfârșit. Aici, între acești patru pereți, ei doi nu puteau decât să se îmbrățișeze și să aștepte amiaza, să aștepte momentul în care aveau să fie liberi.

Patruzeci și unu

CELIA PĂREA SĂ SE FI PRESCHIMBAT ÎNTR-UN SOLDAT, care cerceta câmpul de luptă de deasupra. Singurul lucru pe care și-l dorise în această viață fusese o lume liniștită. Și își astupase urechile cu mâinile, sperând că tăcerea din capul ei însemna că și afară era tăcere.

Metoda aceasta nu avea să mai funcționeze. Lumea devenise mult prea zgomotoasă. Orașul atinsese un crescendo.

— Vin trei Stacojii dinspre nord, cel mai probabil aducând întăriri, a raportat Celia.

Imediat, fata care lenevea lângă balcon, așteptându-i observațiile, a alergat să dea raportul mai departe.

— Biletul tău a fost trimis, a anunțat-o altă fată, care sosise în fugă. Am ajuns la Da Nao.

Celia a dat din cap, apoi și-a îndreptat din nou atenția asupra străzilor. Nu-și închipuise niciodată că va ajunge soldat, dar... până la urmă, poate că nu era unul. Ea nu se număra printre cei care se strângeau jos, cu cărămizi, bastoane și arme în mâini, în așteptarea gangsterilor și a naționaliștilor. Atunci când aveau să izbucnească violențele, oamenii trebuiau să reziste doar până când orașul avea să se trezească, până când numărul lor avea să se mărească, și atunci aveau să facă ce știau cel mai bine: să provoace

haos, să ia în stăpânire străzile, să copleșească ghearele celor de sus care încercau să-i controleze.

— Pregătiți-vă! le-a strigat Celia celor de jos.

Ca la un semn, Stacojiii s-au apropiat, tresărind când au dat cu ochii de muncitorii care-i așteptau deja în fața blocurilor. Au schimbat priviri între ei, întrebându-se parcă dacă ar fi trebuit să înainteze oricum. Atunci când și-au ridicat ochii și au văzut-o pe Celia sus, au părut să o recunoască.

Celia s-a retras din balcon.

Nu era soldat, ci un ochi atent.

Nu era soldat, ci inima palpitândă a rezistenței.

Benedict a tras de banderola de la braț, renunțând la ea din clipa în care a trecut de drumurile principale. Era o bucățică de material alb înmuiat într-o băltoacă murdară. S-a cutremurat, străbătut de un fior rece care i-a alunecat pe șira spinării.

O purtau cu toții, toți Stacojiii înarmați cu pistoale și cuțite. Își mânjiseră fețele cu puțin pământ, de parcă așa s-ar fi amestecat cu masele, și își imprimaseră banderolele cu ideogramele chinezești pentru „muncă", de parcă muncitorii înșiși s-ar fi răsculat împotriva liderilor lor. Benedict bănuise că s-ar putea integra printre ei fără să fie observat, și avusese dreptate. După o simplă schimbare de haine, Stacojiii de pe străzi nu îi aruncaseră nici măcar o privire, chiar dacă el alerga în direcția opusă.

Benedict s-a oprit acum, pitindu-se în spatele unui stâlp de telefon. A auzit zgomote în depărtare. Concesiunile erau deschise. Nu știa când se petrecuse asta, când li se ceruse tuturor soldaților să-și părăsească posturile. Din cine știe ce motiv, calea Ghisi era lipsită de pază și drumurile – care înainte fuseseră blocate cu saci de nisip și garduri improvizate – erau acum libere.

Hărmălaia se apropia. Benedict s-a lăsat la pământ la timp ca să nu fie observat de un grup de Stacojii care alergau spre Concesiunea Franceză.

Nu ar fi trebuit să fie surprins. Asta însemna că Stacojiii și naționaliștii ajunseseră la o înțelegere cu străinii. Străinii fuseseră de acord, știuseră despre epurare și își preveniseră oamenii să stea înăuntru. Indiferent de cât de tare proclamau naționaliștii că vor să reia țara în stăpânire, prea mult din acest oraș era sub puterea străinilor. Prea multe birouri și reședințe naționaliste se aflau pe pământ francez, așa că nu riscau să îi deranjeze.

— Grăbiți-vă! Jessfield are nevoie de întăriri.

Încă un grup a trecut în fugă pe lângă stâlpul de telegraf și Benedict s-a lăsat și mai jos, deși era oricum ferit. Abia după ce glasurile s-au pierdut s-a ridicat și el, scoțându-și capul ca să se asigure că oamenii din Kuomintang plecaseră.

Concesiunea Franceză era pustie. Benedict nu văzuse niciodată o dimineață atât de goală, fără ca măcar un vânzător să se zărească, chiar dacă cerul se lumina încet într-un cenușiu cețos. Asta nu însemna însă că era și o dimineață liniștită. Sirenele urlau în tot orașul, cele mai multe răsunând înspre sud. Dacă ar fi fost să ghicească, Benedict ar fi spus că veneau dinspre canoniere, acelea care pluteau pe Huangpu în cartierul Nanshi.

A început să alerge. Acum nu mai era nevoie să fie subtil. Fiecare secundă irosită îl apropia de amiază. Benedict știa unde se află casa generalului Shu. Singura lui grijă era că Marshall ar fi putut să nu se afle acolo sau că locuința ar fi fost complet nelocuită. Puteau să fi părăsit Shanghaiul. Sau să se afle în oricare altă clădire din oraș, departe de pământul străin și de evenimentele în desfășurare.

— Hei!

Tresărind, Benedict și-a întors capul peste umăr și a dat de un grup de Stacojii care ieșeau de pe o străduță îngustă. Erau

îmbrăcați la fel ca el și aveau arme în mâini. Primul instinct a fost să fugă, dar Concesiunea era prea largă și prea vastă; nu ar fi avut cum să îi piardă pe urmăritori și nici nu se putea evapora.

— Ce? le-a strigat Benedict, de parcă l-ar fi deranjat.

— Unde te duci? i-a aruncat unul dintre Stacojiii din grup. Comandamentul a zis să ne strângem în Zhabei. Sunt protestatari acolo, care încearcă să intre în sediul Diviziei Secunde.

— A? s-a prefăcut mirat Benedict.

A încercat să își aducă aminte dacă avea măcar idee unde se afla sediul Diviziei Secunde. Strada Baoshan?

— Nu am fost anunțat. Eu trebuie să transmit un mesaj.

— Cui?

Stacojiii începeau să fie suspicioși. Benedict și-a oțelit expresia.

— Lordul Cai îi trimite un bilet direct lui Chiang Kai-shek. E deja supărat din cauza lui Juliette. Vreți să-i explicați voi de ce nu i-a ajuns biletul la destinație?

Stacojiii s-au crispat cu toții, unii mai speriați decât alții.

— Bine, du-te, atunci! i-a aruncat unul din grup.

Până să se pună Benedict din nou în mișcare, ei porniseră deja în direcția opusă, vorbind în șoaptă despre Lordul Cai.

Benedict a răsuflat ușurat și și-a văzut de drum cu inima bătându-i ca o tobă în piept. Riscase. Lordul Cai ar fi putut să nu facă încă publică fapta lui Juliette. Soarta fusese de partea lui de această dată.

Ținta i s-a arătat în cele din urmă în față. O poartă înaltă din fier, vopsită în negru. Nu părea să fie nimeni de pază. Nu păreau să fie paznici nici în interior. Singurul lucru pe care putea să-l audă era vuietul sirenelor în depărtare – și pe cel al vântului, care-i răvășea părul și-i îngreuna vederea.

Benedict și-a scos pistolul și s-a strecurat în jurul porții. Ghetele i s-au înfipt în stufărișul care înconjura proprietatea, foșnind la

fiecare pas. Pământul era ușor în pantă, înălțându-se pe măsură ce copacii deveneau mai groși, cu crengile mai joase. În această parte a Concesiunii Franceze, casele erau construite la depărtare una față de cealaltă, astfel încât fiecare dintre ele avea grădină și un drum lung și șerpuit pentru mașină. Unii își îngrijeau curțile în așa fel încât să blocheze privirile curioase din afară, în vreme ce alții lăsau florile și arbuștii să crească în voie. În clipa în care Benedict a dat în cele din urmă de un mușuroi de pământ destul de înalt ca să pășească pe el, s-a folosit de avântul pe care i-l oferea ca să se arunce pe poarta fortificată, descoperind de cealaltă parte încă un gard.

— Aici e casă sau fortăreață militară? a mormăit el.

Nu se vedea nicio mișcare. Cu un oftat, Benedict și-a trecut picioarele peste primul gard, evitând la mustață să se prăbușească și reușind să aterizeze în picioare. Durerea l-a săgetat în gleznă.

Te rog să nu te fi scrântit! Te rog să nu te fi scrântit!

A făcut un pas în față. Durerea s-a accentuat.

Ah, fir-ar să fie!

Pe jumătate șchiopătând, Benedict s-a prins de cel de-al doilea gard, înfigându-și piciorul într-unul dintre nodurile acestuia. Acesta nu era atât un perete, cât un gard legat cu lanțuri. De cum s-a urcat în vârful lui, a auzit voci apropiindu-se. Înjurând furios în barbă, și-a înfipt și piciorul drept în gard, mușcându-și buzele din cauza durerii de la gleznă, și s-a târât peste sârma ghimpată de deasupra. Era foarte posibil să-și fi sfâșiat pantalonii. Era foarte posibil să-și fi sfâșiat brațul, lăsând în urmă o dâră de sânge. Nimic din toate acestea nu-l putea opri însă din drum. S-a grăbit să înainteze pe marginea grădinii, temându-se că acum, că era înăuntru, putea să fie zărit din clipă-n clipă.

A apărut și casa: o ușă impunătoare la intrare, cu două aripi de o parte și de cealaltă, balcoanele de la al doilea etaj întinzându-se

deasupra garajelor. Judecând după numărul de mașini negre, lucioase, parcate în fața casei, înăuntru erau destui musafiri.

Benedict s-a oprit în loc, încercând să își dea seama ce trebuia să facă mai departe. Dacă își ciulea bine urechile, putea să audă zumzetul conversațiilor dinăuntru, ceea ce putea să însemne că se ținea o ședință matinală. Nu înțelegea cum era cu putință. Naționaliștii doar ce dăduseră comanda pentru măcelărirea orașului. Cum de reușeau bărbații aceia să își vadă de treaba lor ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat când soldații lor îi nimiceau pe cei de afară.

— Marshall, unde naiba ești? le-a șoptit Benedict grădinilor pustii.

Cu grijă, aplecat la pământ, și-a croit drum pe lângă potecile cu pietriș, rămânând la adăpostul copacilor. Era prea aproape de casă și se temea că ar fi putut să fie zărit prin ferestrele largi; era prea aproape de gard și se temea că ar fi putut să fie zărit de soldații care patrulau pe acolo. Abia după ce a ajuns în spatele casei, a îndrăznit să se îndrepte puțin, lipindu-se de pereții văruiți în alb. Cumva, trebuia să găsească o modalitate de a pătrunde înăuntru. Poate că, dacă și-ar fi dat jos salopeta, ar fi putut să se prefacă drept unul dintre asistenții naționaliștilor...

Benedict s-a oprit. Trecuse de o fereastră, doar că acum a făcut câțiva pași înapoi, privind înăuntru cu mai multă atenție. Pe birou se afla un steag: albastru-intens cu un soare alb. Acela era un birou. Era biroul *generalului Shu*.

Cele două geamuri erau închise, dar asta nu reprezenta vreo problemă. Benedict și-a scos briceagul din buzunar și i-a desfăcut lama subțire, strecurând-o între cele două geamuri. A fost îndeajuns să împingă în sus și zăvorul s-a deschis, ferestrele scârțâind ușor atunci când a tras de ele.

Mai că nu-i venea să creadă. Atent să nu ia cu el noroiul din grădină, a sărit pe geam, crispându-se de durere după ce a

aterizat de cealaltă parte. Biroul a rămas cufundat în tăcere: nu a pornit nicio alarmă, nu s-a arătat niciun paznic ascuns după colț. Doar steagul a fluturat ușor, iar praful s-a coborât peste hârtiile de pe birou, în vreme ce razele soarelui de dimineață încondeiau peretele. Una dintre ușile de vizavi de birou dădea cel mai probabil în hol. O altă ușă, de lângă steag, părea mai mică – o debara.

Privirea lui Benedict s-a lipit de birou. Nu prea avea timp de popasuri, dar s-a oprit oricum, încercând să nu pună prea multă presiune asupra gleznei în timp ce se îndrepta spre cele două bucăți de hârtie din mijlocul pupitrului.

Prima dintre ele era mâzgălită la repezeală:

Interceptat asta.
I-am trimis vorbă Lordului Cai.

Benedict a clipit, cu un presentiment neplăcut în stomac. Cea de-a doua bucată de hârtie era mult mai subțire, cerneala fiind vizibilă în lumina soarelui chiar dinainte să o desfacă. Mesajul acesta era scris mult mai îngrijit și adresat...

— Ah, nu! a murmurat Benedict.

Da Nao,

Cai Junli și Roma Montagov caută să treacă în siguranță cu tine pentru a părăsi orașul. Trebuie să îi iei la bord. Pe amândoi. Pentru binele acestei țări, pentru binele oamenilor. Te rog, fă-mi această favoare!

– Lang Selin

Naționaliștii știau. Stacojiii știau. Își adunau trupele chiar în acea clipă, cu gândul de a-i zădărnici plecarea lui Juliette. Iar dacă aveau să-i prindă, Roma avea să fie executat.

Benedict a pus hârtiile la loc. Trebuia să dea de Marshall. Trebuiau să iasă de acolo, să ajungă în Batardou și să-i avertizeze.

Dar atunci s-au auzit pași pe hol. Și voci răsunătoare, care se apropiau din ce în ce mai mult.

Se îndreptau spre acel birou.

Panica i-a făcut pulsul să o ia la goană. Benedict a privit fereastra, calculând mental intervalul de care avea nevoie ca să se cațăre pe ea și să iasă afară. Cum nu avea timp la dispoziție, s-a răsucit și a ales ușa mică îndărătul căreia se afla un spațiu pentru depozitare plin de rafturi, îngust cât să primească o singură persoană, însă destul de lung ca să te poți afunda în întunericul lui. Benedict s-a strecurat înăuntru, cu spatele lipit de sertarele de pe pereți, aproape tăindu-și umărul în colțurile lor ascuțite de metal.

Clic. Benedict a tras ușa în urma lui în secunda în care în birou au răsunat glasuri. Și-au ocupat locurile acolo – scaune scârțâind, trupuri greoaie așezându-se –, discutând despre comuniști și masacru.

Apoi:

— Am primit plângeri din partea Bandei Stacojii în ceea ce privește ordinul de execuție al Montagovilor. Au zis că nu este onorabil.

Benedict nu era sigur că auzise bine. A încremenit de uimire și a ascultat cu mai mare băgare de seamă. Așadar, Banda Stacojie nu fusese întru totul de acord. Nu știa dacă ar fi trebuit să îi respecte pentru că își făcuseră auzită vocea sau să îi urască pentru că, până la urmă, cedaseră.

Cu frica lipită de el ca un strat de sudoare, Benedict a împins ușor ușa pe cât de atent putea fi, lăsând-o doar ușor crăpată. Nu

știa cum arată toți membrii importanți din Kuomintang, dar l-a recunoscut pe generalul Shu, nu neapărat pentru că semăna cu Marshall, ci pentru că figura lui i se implântase în memorie în clipa în care îl smulsese pe Marshall de lângă el.

— Nu contează, a spus acesta. Ordinul mea rămâne în picioare. Nu vom mai avea niciodată o asemenea ocazie pentru a ne eradica dușmanii; trebuie să profităm de ea.

Benedict și-a strâns mâinile-n pumni și și-a tras de mâneci, pentru a-și exterioriza cumva furia fără să se miște și să facă zgomot. De când erau Florile Albe dușmanii naționaliștilor? Dimitri se aliase cu comuniștii, dar era oare asta îndeajuns pentru a condamna toate Florile Albe? Dacă ar fi fost Banda Stacojie cea care ar fi cerut ca Florile Albe să fie atrase în epurare, ar fi înțeles, dar faptul că cel care insista era generalul Shu...

În oraș mai rămăseseră doar patru Montagovi. Poate că ordinul nu era însă îndreptat împotriva Florilor Albe, ci avea ca scop distrugerea tuturor celor la care ținea Marshall.

Benedict a răsuflat încetișor. Naționaliștii și-au continuat discuțiile, fumul de țigară plutind în spațiul închis. În acest timp, Benedict, încercând să nu facă nicio mișcare, rămânea prins în cursă.

Patruzeci și doi

PLOUASE UȘOR PESTE ORAȘ, PICĂTURILE SPĂLÂND petele care mânjeau trotuarele și preschimbând șiroaiele de sânge într-un șuvoi lung, care curgea prin oraș ca un al doilea râu.

Atunci când Juliette a ieșit cu grijă din laborator în ora târzie a dimineții, strada era goală. Fusese liniște de ceva timp. Împușcăturile, țipetele și zăngănitul de metal nu durase prea mult; până la urmă, naționaliștii și Stacojiii luaseră cu asalt orașul cu arme militărești. Cei pe care îi atacaseră se supuseseră repede.

— Ceva nu este în ordine, *dorogaia*.

Juliette s-a întors și l-a privit pe Roma ieșind în stradă, strângând mâna Alisei. Privirea i se rotea dintr-o parte în cealaltă, extrem de agitată.

— E prea liniște.

— Nu, a spus Juliette. Cred doar că întăririle au fost chemate într-altă parte. Ascultă!

Și-a ridicat degetul și și-a plecat capul în vânt. Ploaia a început să cadă mai puternic, burnița preschimbându-se într-o adevărată ploaie torențială, însă îndărătul ropotului se auzea sunetul vocilor – o mulțime care parcă striga.

Expresia de pe chipul lui Roma a devenit și mai încordată.

— Să-i dăm bătaie!

Primul grup de persoane peste care au dat i-a luat prin surprindere. Roma a intrat în panică, Alisa a înmărmurit, dar Juliette i-a împins pe amândoi de la spate, forțându-i să continue. Erau protestatari – studenți de la universitate, dacă erau să se ia după hainele lor simple și părul împletit –, dar erau mult prea prinși de sloganele pe care le strigau ca să le acorde atenție celor trei gangsteri care treceau pe stradă.

— Mergeți înainte! i-a avertizat Juliette. Cu capul plecat.

— Ce se petrece? a întrebat Alisa, ridicând vocea ca să fie auzită prin ploaie. Parcă a avut loc o epurare. De ce nu se tem?

Părul blond al fetei îi era lipit de gât și de umeri. Juliette nu o ducea nici ea mai bine; din fericire, nu se obosise să își onduleze părul, așa că de față i se lipeau doar șuvițele negre, și nu îi curgeau râuri de pomadă.

— Pentru că nu poți omorî pe toată lumea într-o singură zi, i-a răspuns Juliette cu amărăciune. Au ras cele mai importante ținte, bazându-se pe elementul surprizei. Până la urmă însă muncitorii sunt în continuare majoritari. Atâta vreme cât vor exista oameni în vârf care să dea porunci, vor exista și jos oameni care să le execute.

Și le executau. Cu cât înaintau mai mult Roma, Juliette și Alisa – afundându-se în oraș și apropiindu-se de Batardou –, cu atât mulțimile deveneau mai dense. Ușor, a devenit clar ca lumina zilei că se îndreptau cu toții în aceeași direcție: nord, departe de apă, înspre Zhabei. Deja nu mai erau doar studenți. Lucrătoarele din confecții făceau grevă, iar șoferii de tramvaie își abandonaseră posturile. Indiferent cât de puternici ajunseseră naționaliștii, nu aveau cum să ascundă vestea epurării. Nu puteau amenința locuitorii Shanghaiului până când aceștia s-ar fi supus. Oamenii nu aveau să îndure crime și intimidări. Aveau să se facă auziți.

— Nimeni nu merge în direcția noastră, a observat Alisa când au ieșit în bulevard.

Aici, numărul oamenilor era aproape șocant. Dacă cei din spate ar fi împins, mulțimea s-ar fi vălurit.

— Nu vom fi prinși dacă vom pleca pe mare?

Roma a ezitat, tinzând să-i dea dreptate. Momentul acela aproape l-a făcut să se izbească de un muncitor, deși omul nici nu a clipit – reluându-și imediat lozincile „Jos cu imperialiștii! Jos cu gangsterii!" și văzându-și de drum.

— Trebuie să riscăm, a spus Roma, cu privirea încă rătăcită după acel muncitor.

Când și-a întors ochii, i-a întâlnit privirea lui Juliette, și ea a încercat să-i zâmbească ușor.

— Nu avem de ales.

— Dar la țară? a insistat Alisa, palidă. Aici e haos!

Se aflau aproape de Batardou. Clădirile pitorești au apărut la orizont – stâlpii art deco și domurile înalte, strălucitoare –, însă în lumina acelei zile, toate păreau cenușii. Lumea întreagă se acoperise cu un văl cernit, ca o peliculă de la cinema, filmată printr-o lentilă murdară.

— Alisa, draga mea! a spus Juliette cu glas blând. Ne aflăm deja sub legea marțială. Liderii comuniștilor se înghesuie să fugă, iar cei ai naționaliștilor se grăbesc să-și elimine adversarii. Până am ajunge la țară, într-un alt port, naționaliștii vor fi ajuns deja și prin acele părți și am fi opriți. Cel puțin aici putem profita de haos.

— Atunci, unde sunt? a întrebat Alisa.

Ajunseseră în Batardou, în preajma valurilor foșnitoare ale fluviului Huangpu. Alisa și-a rotit privirea în jur, căutând dincolo de protestatari, dincolo de țipetele și pancartele lor.

— Unde sunt naționaliștii?

— Privește încotro se îndreaptă toți! a rostit Juliette, înclinându-și capul.

În nord. Cum pământul mustea de sângele proaspăt vărsat al comuniștilor, Kuomintang își concentra atenția asupra sediilor de poliție recent abandonate și a unităților militare ca să se asigure că oamenii lor se aflau la birou.

— Naționaliștii sunt ocupați să își întărească toate bazele. Într-acolo se îndreaptă și muncitorii – se vor aduna la acele baze cu speranța că vor putea schimba lucrurile.

— Nu te relaxa prea tare! a adăugat Roma.

A apucat-o pe sora lui de bărbie, îndemnând-o să-și rotească privirea către un anumit punct mai agitat din mulțime.

— Chiar dacă naționaliștii nu sunt de față, au trimis Stacojii.

Juliette a tras scurt aer în piept, pierzându-l pe jumătate când un tunet puternic a bubuit deasupra orașului. I-a atins lui Roma cotul și el s-a întins și i-a strâns mâna. Erau amândoi uzi până la piele, așa cum ude erau și sforile pe care le aveau legate în jurul degetelor, însă Roma o ținea delicat, de parcă ar fi ieșit împreună să-și facă plimbarea de dimineață.

— Haide! a adăugat Juliette. Cu atâția oameni în jur, hai să găsim un loc potrivit în care să așteptăm!

În Zhabei, liderii Uniunii Generale Muncitorești, cei care supraviețuiseră, țipau unii peste alții și loveau cu pumnii în masă. Oameni la costum se amestecau cu cei cu șorțuri. Celia stătea deoparte și se uita cu o figură impasibilă. Ocupau un restaurant care fusese transformat în sediu al rezistenței, cu scaunele și mesele strânse în mai multe grupuri – cel din mijloc fiind acela care dicta. Celia nu înțelegea cum reușeau să se facă auziți în acel vacarm, însă reușeau cumva să comunice și să acționeze pe cât de repede cu putință.

Se schița o petiție. *Returnarea armelor confiscate, abolirea pedepselor împotriva muncitorilor din uniune, protejarea Uniunii Muncitorești Generale* – aceste idei erau transformate în cerințe care să fie trimise mai apoi Diviziei Secunde a naționaliștilor. Chiar dacă aveau să moară, comuniștii nu puteau accepta înfrângerea.

— În picioare și la muncă, fată! a țipat cineva în urechea ei.

Persoana s-a pierdut în mulțime, țipând și la alții, înainte ca Celia să apuce măcar să se întoarcă și să vadă cine e. Muncitorii își ridicau pumnii în aer și strigau unii la alții, lozincile ieșindu-le pe gură înainte ca demonstrația să se pornească măcar în oraș.

— Fără guvern militar! au urlat, râzând în timp ce-și dădeau coate și năvăleau pe ușă afară, în ploaia torențială. Jos domnia gangsterilor!

Se alăturau mulțimilor deja strânse în vestul Shanghaiului, devenind una singură, un convoi uriaș, de neconceput.

Mâini trăgeau de Celia să se ridice și apoi era în picioare, cu capul încă zumzăind.

— Fără guvern militar! a țipat bătrâna de lângă Celia.

— Jos domnia gangsterilor! a urlat copilul din fața ei.

Celia a ieșit clătinându-se din restaurant pe trotuar, în ploaie. Străzile prinseseră viață. Nu mai era efectul sclipitor, strălucitor, al banilor vechiului Shanghai: lumini puternice și muzică de jazz reverberând din baruri. Nu mai erau felinarele roșii și dantela aurită de pe poalele dansatoarelor din cluburile burlești, care dintr-o unduire a fustelor de mătase aruncau mulțimea în exuberanță.

Această animație se născuse din gunoaiele orașului și se înălța odată cu cenușa fabricilor cu tavane joase.

Celia și-a ridicat pumnul.

Pașii care s-au auzit intrând în birou l-au făcut în sfârșit pe Benedict să tresară, trezindu-l din transa pe care și-o indusese ca să poată rămâne tăcut. Sunetul acela: pantofi târșâiți cu bună știință.

Benedict nu trebuia să-l vadă pe Marshall ca să știe că e el. Nici ca să știe că își ține mâinile îndesate în buzunare.

— Mașinile pe care le-a trimis Lordul Cai au ajuns, a anunțat Marshall, prefăcându-se degajat, deși glasul îi era încordat. Sunt pregătite.

Benedict a ascultat cu atenție, încercând să-și dea seama câți naționaliști își trăgeau hainele de pe scaune și apoi părăseau încăperea. Biroul nu fusese plin de la început, dar nu a auzit suficienți pași. S-a dovedit că are dreptate pentru că generalul Shu a început să discute cu o persoană, dezbătând care ar trebui să fie următoarea lor mișcare în privința comuniștilor care scăpaseră.

— *Érzi!* a zis generalul Shu brusc, chemându-l pe Marshall. Unde sunt scrisorile pentru comandamentul central?

— Vrei să zici plicurile alea scârboase pe care le-am sigilat cu saliva mea personală? a întrebat Marshall. Avem nevoie de ele în acest moment?

Făcuse o pauză. Benedict a înțeles apoi că Marshall arătase cu degetul. Și singurul loc în care ar fi putut să arate era... fix acea debara.

Pași, care acum se târau spre el. Benedict și-a rotit priviream cuprins de frenezie. În capătul debaralei se afla o cutie mică de carton, în care bănuia că se află ceea ce căuta Marshall. A pășit spre cutie, apoi a ezitat, oprindu-se la trei pași de ea în clipa în care Marshall a deschis ușa și a pășit înăuntru, închizând-o în urma lui.

Marshall a apăsat pe întrerupătorul de lumină. Și-a ridicat privirea. Ochii i s-au mărit.

— Ben...

Benedict și-a lipit palma de gura lui cu atâta agresivitate, încât s-au izbit amândoi de unul dintre rafturi, rămânând lipiți. Benedict simțea fumul pe pielea lui Marshall, putând să îi numere liniile care i se încrețeau pe frunte și încercând să nu se zbată.

Ce naiba cauți aici? păreau să strige ochii lui Marshall.

Tu ce crezi? i-a răspuns Benedict pe mutește.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat generalul Shu de afară, căci auzise zgomotul.

Încetișor, Benedict și-a dezlipit palma de buzele lui Marshall. În rest, nu s-a mișcat.

— Nimic. M-am lovit la picior! i-a strigat Marshall pe un ton neutru. În aceeași clipă, și-a coborât vocea la șoaptă și a șuierat: Cum ai intrat aici? Kuomintang a emis un ordin de execuție pe numele Montagovilor, și tu li te prezinți la ușă?

— Nu mulțumită tatălui tău, i-a răspuns Benedict în șoaptă. Când aveai de gând să îmi spui...

— Nu e momentul potrivit, nu e momentul potrivit! l-a întrerupt Marshall.

A inspirat adânc; piepturile le-au ridicat și au coborât în tandem. Marshall era îmbrăcat în uniformă și fiecare dintre nasturii lui poleiți le săpa în trupuri. Pereții păreau să se strângă în jurul lor, într-atât erau de apropiați, spațiul devenind din ce în ce mai strâmt.

Apoi Marshall s-a răsucit brusc și s-a strecurat prin spațiul îngust ca să pună mâna pe cutie. Benedict s-a rezemat de rafturi, cu respirația tăiată.

— Rămâi aici! i-a șoptit Marshall când a trecut iar pe lângă el, cu cutia în brațe. Mă voi întoarce.

A stins lumina și a închis ferm ușa.

Benedict și-a învins pornirea de a izbi unul dintre dulapuri. Ar fi vrut să audă metalul răsunând atât de puternic și de disonant,

încât întreaga casă s-ar fi prezentat în fața lui. Bineînțeles, asta era o idee extrem, extrem de proastă. Așa că a rămas nemișcat. Nu și-a permis decât să răpăie cu degetele. Cât timp aveau la dispoziție Roma și Juliette în Batardou? Cât de aproape era amiaza?

După o bucată de timp care i s-a părut o eternitate, ușa s-a deschis din nou. Benedict s-a încordat, gata să-și scoată arma, însă era Marshall, cu o expresie gravă pe chip.

— Acum poți să ieși, a spus el. Au plecat spre reședința Stacojiilor.

— Și te-au lăsat aici?

— M-am prefăcut că am o migrenă.

Benedict a pășit afară, aproape suspicios. Îl durea glezna și asta îi încetinea mișcările, însă ezitarea lui era intenționată. Nu știa ce îl apucase; venise acolo hotărât să îl salveze pe Marshall și să plece împreună pe cât de repede cu putință, însă acum, că îl avea în fața sa, îl privea uluit. Avea un gol în stomac. Își imaginase că Marshall era torturat, abuzat sau, oricum, la mila unor oameni împotriva cărora nu putea să se revolte. În schimb, îl găsise plimbându-se prin casă de parcă locul lui ar fi fost aici, de parcă ar fi fost acasă.

Și poate că era.

— Am crezut că vin să te eliberez, a început Benedict. Dar se pare că ai fi putut să te eliberezi singur în orice clipă.

Marshall a scuturat din cap. Și-a îndesat mâinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor, deși postura era în contrast cu uniforma călcată la dungă.

— *Fraiere!* a zis el. Încercam să te ajut din interior. Tatăl meu avea de gând să amâne ordinul de execuție.

În cameră a adiat o pală rece de vânt. Câtă vreme Benedict stătuse ascuns, afară se pornise o ploaie zdravănă, care îi imprimase cerului o culoarea închisă, cenușie. Stropii de ploaie loveau geamurile, alunecând pe pervaz și strângându-se într-o băltoacă miniaturală

pe covor. Benedict a clipit. Închisese fereastra după ce intrase în birou? Ar fi putut să jure că da.

Oare?

— Ar fi fost prea târziu, l-a anunțat Benedict. Execuțiile au început la răsărit. Juliette a fost cea care ne-a avertizat.

Sau, mai degrabă, îl avertizase pe Roma, iar Benedict se întâmplase să fie de față.

Marshall a tresărit.

— Ce? Nu. Nu, tata a zis că...

— Tatăl tău a mințit.

Așa cum mințise și Marshall. Așa cum Marshall părea să mintă tot mai des.

— Eu...

Marshall s-a oprit. Și-a îndreptat și el atenția asupra ferestrei, părând iritat de apa care se scurgea înăuntru. S-a apropiat de geam.

— Atunci, de ce ai venit încoace, Ben? De ce te-ai aventurat tocmai pe teritoriul dușmanului?

— Pentru a te salva *pe tine*!

Lui Benedict nu-i venea să creadă ce aude. Cum tot trecutul lui Marshall se dovedise a fi o minciună, poate că și persoana lui era întru totul falsă. *Marshall Seo o fi măcar numele lui?*

— Bineînțeles că da.

Benedict murmurase ultima parte cu voce tare.

— Seo este numele de familie al mamei, a continuat Marshall, închizând fereastra. M-am gândit că lumea va pune mai puține întrebări dacă și-ar închipui că am fugit din Coreea după anexarea Japoniei, un orfan fără rude. Mai puține decât în cazul în care ar fi știut că fugeam din zona rurală chinezească pentru că nu suportam ideea de a trăi alături de tatăl meu naționalist.

— Ar fi trebuit să-mi spui, a grăit Benedict cu glas ușor. Ar fi trebuit să ai încredere în mine.

Marshall s-a răsucit cu brațele încrucișare la piept și s-a rezemat de fereastră.

— Am încredere în tine, a murmurat, neobișnuit de liniștit pentru el. Doar că aș fi preferat să păstrez un trecut pe care mi-l creasem singur. E ceva rău?

— Da! s-a răstit Benedict. Este, pentru că nu am știut că vei fi în pericol atunci când naționaliștii vor *mărșălui* prin acest oraș.

— Privește în jur! Ți se pare că aș fi în pericol?

Benedict nu a putut răspunde imediat. Se temea că vorbele ar putea ieși prea aspre, prea diferite de ceea ce voia cu adevărat să spună. Pe vremuri, nu-și făcea niciodată griji în această privință, nu când era vorba de Marshall, de prietenul lui cel mai bun. Dintre toți oamenii din lume, Marshall era cel care avea încredere că l-ar înțelege, indiferent de cât de nefiltrate i-ar fi fost gândurile.

Însă acum era ceva diferit. În oase i se cuibărise teama.

— Trebuie să mergem, căci Juliette și Roma ne așteaptă în Batardou cu o barcă, dar naționaliștii au trimis deja oameni după ei. Dacă mai pierdem timpul, fie legea marțială va închide orașul și nu vom avea cale de scăpare, fie Juliette va fi capturată.

— *Nu pot.*

Marshall și-a îndreptat mânecile, încercând să netezească niște cute imaginare.

— Le-am câștigat încrederea, Ben. Vă sunt de mai mare folos în calitate de progenitură naționalistă docilă decât altfel.

De undeva, din casă, un ceas de perete a început să bată.

— Nu este relevant dacă tata a mințit sau nu în privința epurării, a continuat Marshall. Ceea ce contează este că grupuri mari de Flori Albe vor fi duse în închisori, în așteptarea execuției, alături de comuniști, chiar dacă am lucrat cu ei sau nu. Eu pot opri asta. Nu va trebui să fugim. *Roma* nu va trebui să fugă, atâta vreme cât

eu rămân. Dacă reușesc să-l influențez pe tata ca să ne protejeze, Florile Albe *pot supraviețui*.

Când Marshall s-a oprit ca să-și tragă răsuflarea, pieptul îi palpita, aprins de importanța rolului său. Și, fără să ezite, Benedict a spus:

— De când te știu, nu mi-aș fi închipuit niciodată că ai putea lua o decizie atât de tâmpită!

Lui Marshall i-a picat fața.

— Pardon?

— Ei mint! a exclamat Benedict cu asprime. De ce le-ar permite Florilor Albe să existe când naționaliștii au o alianță cu Banda Stacojie? Suntem *terminați*, Marshall! Banda este distrusă. Nu mai există cale de întoarcere.

— Ba nu! a insistat Marshall.

Nu avea de gând să cedeze.

— Ai idee la câte violențe am fost martor cât am fost fantomă în acest oraș, Ben? Priveliștea de pe acoperișuri este complet diferită de cea de pe străzi, și eu am văzut totul. Dincolo de vărsarea de sânge, am văzut cât de mult ține la noi fiecare Floare Albă în parte, cât de mult țin la voi, la Montagovi. Eu îi pot salva.

— Despre asta e vorba?

Benedict și-a înfrânt pornirea de a-l *scutura* pe prietenul lui. Știa; știa că forța fizică nu e metoda potrivită pentru a-l convinge, că nu avea probabil decât să-l facă să devină și mai încăpățânat.

— Despre o mostră de loialitate pentru banda care te-a primit? Nu a fost niciodată vorba despre Florile Albe, Mars. A fost vorba despre lucrurile în care am crezut noi – despre *în cine* am crezut. Iar acela e Roma; e un oraș în care să ne găsim locul, un viitor. Iar când toate acestea se prăbușesc, este de datoria noastră să le urmăm și noi.

Marshall și-a înghițit un nod.

— Aici am putere doar prin dreptul meu din naștere. Mi-ai putea cere să îl abandonez, să abandonez șansa de a ajuta oameni?

— De ce ajutor ai fi, cu adevărat?

Nu asta voise să spună. Însă asta îi ieșea pe gură.

— Vei mărșălui în linia întâi și vei masacra muncitori pentru a câștiga încrederea tatălui tău? Vei schingiui câțiva comuniști pentru libertatea Florilor Albe?

— De ce te porți *așa*...

— Pentru că nu merită! Puterea nu merită niciodată! Faci târg după târg, și nu obții nimic la final. Roma fuge de asta. Juliette fuge de asta. Ce te face să crezi că *tu* ai putea să-i faci față?

Pe chipul lui Marshall s-a citit o undă de durere – îl rănise cu adevărat.

— Despre asta e vorba? a întrebat el. Crezi că sunt slab?

Benedict și-a mușcat buzele ca să nu înjure, înghițindu-și furia până a simțit-o alunecându-i pe gât. Cum de ajunseseră aici? Știa că nu ar fi trebuit să își dea drumul la gură atât de repede. Știa că nu ar fi trebuit să-și folosească în mod necugetat cuvintele. Nu avea cum să iasă nimic bun din asta. Însă abia mai putea să gândească. Era vina aerului închis din încăpere și a ploii monotone de afară și a ceasului care încă bătea undeva, în casă.

— Nu am spus niciodată că ești slab, a rostit el.

— Și cu toate acestea, ai vrea să dau cu piciorul la tot. Încerc să fiu de *ajutor*. Încerc să ne ajut să supraviețuim...

— La ce bun că supraviețuiește banda dacă *tu* nu vei supraviețui? i-a tăiat vorba Benedict. Ascultă-mă, Mars! Indiferent de cât de multă încredere au în tine, acum suntem în război civil. Orașul ăsta va da pe dinafară de victime...

Marshall și-a ridicat mâinile spre tavan.

— Fugiți, tu și Roma. Voi sunteți Montagovi. Înțeleg. De ce ar trebui să vă urmez?

— Marshall...

— Nu! a exclamat Marshall, cu ochii aprinși, fără să-și fi încheiat poziția. Vorbesc serios. De ce aș face-o? Având în vedere toate lucrurile care-mi sunt promise aici, toată protecția de care mă bucur, de ce aș fugi ca un *laș* fără valoare? De ce aș renunța la niște oportunități de primă...

— Pentru că te iubesc! a strigat Benedict.

Brusc, s-a simțit de parcă un zăgaz se rupsese în inima lui, dărâmând din temelii toate baricadele pe care le ridicase.

— Te iubesc, Mars! Iar dacă vei fi împușcat pentru că vrei să duci un război care nu este al tău, nu voi ierta niciodată acest oraș. Îl voi distruge din temelii, și vina va fi doar a ta!

Camera s-a cufundat într-o tăcere de moarte. Dacă lui Benedict i se păruse înăbușitoare înainte, acum nici nu se compara cu greutatea privirii lui Marshall fixate asupra lui. Nu avea cum să-și mai retragă cuvintele. Fuseseră eliberate în lume. Și poate că acelea erau singurele cuvinte pe care le rostise vreodată și pe care *nu* își dorea să le retragă.

— Pe bune, a reușit Marshall să îngâne în cele din urmă cu glas răgușit. Ai avut zece ani la dispoziție în care ai fi putut să spui ceva și tu ai ales să o faci acum?

Cine știe cum, Benedict a reușit să râdă slab.

— Nu e cel mai bun moment?

— E cel mai rău.

Marshall a străbătut distanța dintre ei din trei pași și s-a oprit în fața lui Benedict.

— Și nu doar asta, dar ai ales să dai vina *pe mine* într-o declarație de dragoste. Nu te-a învățat nimeni bunele maniere? Pe toți sfinții...

Marshall i-a cuprins gâtul cu mâinile lui Benedict și l-a sărutat.

În clipa în care buzele li s-au întâlnit, Benedict a perceput valul de adrenalină pe care îl simțea în timpul unei confruntări armate – urmărirea cu pulsul accelerat, extazul de pe o alee ascunsă odată ce fuga se încheiase. Nu se gândise niciodată prea mult la ce înseamnă un sărut, nu îi păsase niciodată prea mult, indiferent de cine se afla la celălalt capăt. Nu tânjise niciodată după unul, considerându-l mereu un concept abstract, dar când Marshall se aplecase spre el și venele îi luaseră foc, înțelesese că toate acele lucruri fuseseră pentru că nu îi păsase. Trebuia doar să fie Marshall. Fusese dintotdeauna Marshall. Atunci când s-a întins și și-a înfipt degetele în părul lui, iar băiatul a scos un sunet jos, răgușit, singurul lucru la care Benedict a putut să se gândească a fost că asta înseamnă să fii binecuvântat.

— Te rog! a șoptit el, retrăgându-se pentru o clipă. Vino cu mine! Fugi cu mine!

Aerul a plutit între ei, o răsuflare într-o inspirare. Mâinile lui Marshall au alunecat pe umerii lui Benedict, în josul pieptului său, până în talie, agățându-se de materialul moale al bluzei lui.

— Bine.

Răspunsul a venit tremurat, acel unic cuvânt răsunând greu, ca un sacrificiu. Era o alegere – însemna că îi întoarce spatele familiei și că îl va urma pe Benedict oriunde avea acesta să meargă.

— Cu o condiție.

Benedict și-a ridicat imediat privirea. Marshall îl țintuia cu ochii lui negri cu pupile dilatate. Expresia de pe chipul lui era gânditoare și serioasă.

— Orice.

Lui Marshall i-a scăpat un zâmbet.

— Mai spune-o o dată! Nu am tânjit atâția ani ca să te aud zicând-o doar o dată.

Benedict i-a dat un cot – din obișnuință –, și Marshall s-a tras pe spate, râzând.

— Idiotule! l-a dojenit Benedict. În toți acești ani, *tu* de ce nu ai zis ceva?

— Pentru că, i-a răspuns Marshall simplu, nu erai pregătit.

Idiot! și-a zis din nou Benedict, dar cu atât de mult drag, încât a simțit că îi arde pieptul, o afecțiune ca un însemn cu fierul roșu, care i se întindea în fiecare celulă a corpului.

— Ți-o voi spune de câte ori vei vrea. Îți voi face declarații până ai să te saturi de mine. Sunt teribil, teribil de îndrăgostit de chipul tău îngrozit, și trebuie să plecăm *acum!*

Zâmbetul ivit pe chipul lui Marshall era absolut glorios, atât de mare, încât pur și simplu părea să nu poată fi cuprins de acea cameră, de acea casă.

— Și eu te iubesc la fel de mult! i-a răspuns el simplu. Putem pleca, dar am o idee. Cât de sigur ești că tata minte?

Benedict nu era sigur dacă nu cumva era o întrebare capcană. Abia dacă a reușit să-și revină după schimbarea bruscă de subiect:

— Sunt sigur. L-am auzit spunând că ordinul de execuție a fost dat chiar de el.

Marshall a tras de manșetele tunicii și și le-a suflecat până la coate, răscolind biroul tatălui său în căutarea a ceva.

— Dacă ordinul este încă valabil, vom fi morți dacă suntem prinși, a spus Marshall.

A scos o bucată de hârtie și un stilou și s-a pus pe scris.

— Dar nu și dacă anulăm ordinul printr-o ordonanță de urgență, a spus el.

— Prin ce? l-a întrebat Benedict uluit în timp ce încerca să vadă ce scrie Marshall. O derogare pentru orice agent care ne-ar putea prinde?

— O derogare – Marshall a încheiat cu o înflorititură – aprobată de *generalul Shu*. Ștampila ar trebui să fie în sala de consiliu. Să mergem!

Marshall ieșise din cameră înainte ca Benedict să înțeleagă măcar care e planul, procesând ceea ce încercau să facă. Glezna i se împotrivea ritmului alert pe care și-l impusese pentru a-l prinde din urmă pe Marshall. Holul lung șerpuia prin casă și dădea într-un foaier.

Benedict s-a oprit brusc.

— Mars.

— E acolo sus, a spus Marshall, arătând spre scări, fără să bage de seamă expresia îngrozită de pe chipul lui Benedict. Vom...

— *Mars.*

Marshall a tresărit, apoi s-a întors, urmărind privirea lui Benedict. Dincolo de arcada delicată a foaierului, camera de zi se întindea dinaintea lor: șemineul neaprins, vazele cu flori și generalul Shu, care-și citea ziarul, așezat pe canapeaua lui din piele.

— Ah! a rostit Marshall încetișor.

Generalul Shu și-a lăsat jos ziarul. Într-o mână avea un pistol îndreptat spre ei. Cealaltă mână era înmănușată, materialul asortându-se cu acela gros al hainei pe care o purta, de parcă ar fi intrat în casă fără să se deranjeze să se mai dezbrace.

— Ați crezut, a zis el, că nu voi observa că fereastra de la biroul meu este larg deschisă?

— Ei bine, ne-ai prins.

Poate că Marshall fusese șocat să își vadă tatăl, dar își revenise rapid, iar vocea îi era acum plină de grație. A pășit direct spre el, fără să ezite când bărbatul s-a ridicat, fără să ezite, deși se îndrepta chiar spre pistol.

— *Tu* mi-ai promis că mă vei ajuta să îi salvez pe Montagovi. Ei bine, iată!

Generalul Shu îl privea pe Benedict. Cu atenție.

— Îi poți ajuta pe căi oficiale, a răspuns generalul cu glas monoton.

— Aceasta este o cale oficială, aici și acum. Doar dacă nu cumva – glasul lui Marshall a devenit de gheață – m-ai mințit, desigur.

Tăcere. Ticăitul ceasului, pendula alunecând la stânga și la dreapta în spate sticlei. Încet, generalul Shu și-a lăsat pistolul pe masa de alături.

— Lucrurile trebuie să funcționeze într-o anumită ordine, a spus el.

Ochii i-au alunecat din nou la Benedict, în privire citindu-i-se pentru o clipă iritarea.

— Nu putem face anumite lucruri doar pentru că ni le dorim. Aceasta este tiranie.

Cât de repede ar fi putut Benedict să își scoată arma la nevoie? Pistolul de pe măsuță îl lua în derâdere – așezat destul de aproape de generalul Shu ca să poată fi apucat imediat, dar destul de departe ca să lase impresia că nu reprezintă o amenințare.

— *Bàba*, este o întrebare simplă! a spus Marshall. Dacă te-aș ruga să-mi salvezi prietenii, ai fi alături de mine sau împotriva mea?

Generalul Shu a scos un sunet expeditiv.

— În asta constă problema ta. Tu crezi că lucrurile pot fi doar rele sau bune, eroice sau diabolice. Te-am primit alături de mine pentru a te învăța cum să fii un conducător, iar tu nu-ți poți respecta cuvântul.

— Cuvântul meu…

Generalul Shu a continuat:

— Noi urmăm regulile stabilite de comandament. Îi eradicăm pe aceia care amenință un mod de viață pașnic. Tu ești fiul meu. Și vei proceda la fel. Nu există o alternativă respectabilă.

Ploaia cădea în jurul casei, iar stropii păreau departe din cauza sunetului găunos. Benedict aproape că se temea că Marshall îl ascultă, că legătura familială și moștenirea erau prea puternice ca să le reziste.

Apoi Marshall a spus:

— Tu uiți. Eu nu am fost crescut respectabil. Eu am fost crescut ca un gangster.

Și, înainte ca generalul Shu să îl poată opri, Marshall a apucat pistolul pe care tatăl lui îl lăsase pe masă și l-a lovit cu el puternic în tâmplă.

Benedict a alergat spre el, cu ochii mari. Marshall l-a prins pe tatăl lui și l-a lăsat pe canapea. Ochii generalului Shu erau închiși. Pieptul nu părea să i se miște.

— Te rog, spune-mi că nu ai comis patricid!

Marshall și-a dat ochii peste cap. Și-a strecurat degetul sub nasul generalului Shu, confirmând faptul că încă respiră.

— Crezi că până acum nu am învățat cum să las pe cineva inconștient?

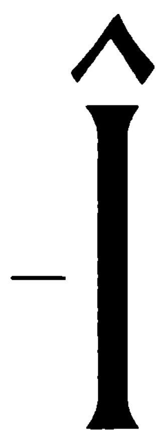
— Zic doar că pistolul ăla pare destul de ascuțit...

— Ah, *pe toți sfinții*, ești imposibil!

Marshall a mimat că-i trage un fermoar peste gură, ca să-l împiedice pe Benedict să continue discuția.

— Timpul trece. Hai să punem mâna pe ștampila aia!

Patruzeci și trei

— Î I VEZI?

— Nu, a răspuns Roma, încleștându-și maxilarul. Avem ghinion că faleza este atât de aglomerată.

— Dacă am fi știut, aș fi stabilit un punct de întâlnire mai puțin vag, a mormăit Juliette.

Cu un oftat, s-a foit, încercând s-o acopere pe Alisa mai bine cu brațul, blocând ploaia. Putea cel puțin să fie de ajutor ca umbrelă, în vreme ce Roma se plimba dintr-o parte într-alta, în recunoaștere.

Nu era bine. Ploaia îi împiedica să vadă cum trebuie; Juliette îi vedea pe protestatari mișcându-se, dar nu distingea chipuri de la câțiva pași depărtare. Roma și Juliette purtau haine simple, care-i ajutau să se amestece cu restul orașului, dar pentru Benedict și Marshall ar fi fost imposibil să îi repereze, chiar dacă cei doi s-ar fi aflat deja pe faleză. Erau obișnuiți să se uite după cămășile albe, frumos călcate, ale lui Roma și după rochiile cu mărgele ale lui Juliette. Niciunul dintre aceste elemente nu era prezent astăzi.

— Roma, este amiaza.

— Vor veni, a insistat Roma. Știu că vor veni.

Juliette și-a îndreptat privirea spre râu, mușcându-și buzele. În lungul fiecărei rampe erau înghesuite bărci la capacitate maximă,

făcându-se loc astfel pentru navele de război străine cu stegulețe roșii, albe și albastre. Străinii le chemaseră pentru a servi drept amenințare. Pentru a le reaminti că ei mai câștigaseră un război pe acel pământ, așa că o puteau face din nou. Pentru a le aduce aminte că Shanghaiul se putea frământa în voie din pricina luptelor civile, dar că ar fi făcut bine să le potolească înainte ca străinii să își piardă răbdarea și să înceapă să folosească acele nave de război.

— Ce zici de asta? a întrebat Juliette.

A încercat să-și șteargă apa de pe frunte. Era inutil, pentru că ploua torențial.

— Eu mă duc să-mi găsesc omul de legătură. Îl voi pregăti și voi încerca să trag de timp. De îndată ce își face apariția vărul tău, fugim.

— De îndată ce apare alături de Marshall, a corectat-o Roma.

Apoi, văzând-o pe Juliette încruntându-se, s-a aplecat și a sărutat-o pe obraz.

— Mergi! Noi vom fi bine.

Juliette își avea dinții încă înfipți în buza de jos când s-a întors și și-a făcut loc pe lângă debarcader. Vasul de care avea nevoie era la vedere – la stânga celui lângă care se aflau Roma și Alisa. Atâta vreme cât Montagovii nu-și schimbau locul, îi putea urmări cu coada ochiului în timp ce se îndepărta, atentă să nu alunece pe suprafața umedă.

Vasele acelea erau de obicei foarte animate. Astăzi, Juliette nu-și dădea seama dacă erau mai liniștite prin contrast cu balamucul de pe străzi sau dacă pescarilor le era teamă.

— Da Nao.

Juliette îl identificase pe omul ei, un bărbat cu burdihan proeminent, care ronțăia la o scobitoare. Stătea sub acoperișul bărcii lui mici, un vas care părea de buzunar prin comparație cu navele de război trase în partea dreaptă. Auzind chemarea lui Juliette, Da

Nao și-a ridicat privirea, întreg trupul împietrindu-i înainte să-și poată desprinde barca de doc.

— Cai Junli, a grăit el. Am crezut că biletul din partea verișoarei tale este o farsă.

— Nu este o farsă. Ești dispus să ne duci departe de aici?

Încet, omul s-a îndreptat, rotindu-și privirea în jur.

— Unde speri să ajungi?

— Pe orice coastă poți ajunge mai repede, i-a răspuns Juliette simplu. Eu… nu mai pot rămâne. Nu când Stacojiii au ajuns așa.

Pentru o clipă cât o eternitate, Da Nao nu a spus nimic. S-a aplecat din nou și a început să-și strângă parâma de la picioare. Apoi:

— Da. Vă pot duce. Pot naviga spre sud.

Juliette a răsuflat ușurată.

— Mulțumesc! s-a grăbit ea să zică. Te voi plăti oricât e nevoie…

— Pe cine mai iei cu tine?

Întrebarea lui a venit brusc, sugrumată, de parcă nu ar fi putut să rostească cuvintele pe cât de repede ar fi vrut. În mintea lui Juliette a încolțit o sămânță de îndoială, dar a ignorat presentimentul, sperând să nu fie vorba despre nimic mai mult decât stresul provocat de situația din oraș.

— Pe Roma Montagov, a răspuns ea, rugându-se ca vocea să nu îi tremure.

Da Nao era un simpatizant al comuniștilor, îi spusese Kathleen. Și nici chiar în viața lui dublă ca pescar al Stacojiilor nu îi păsa prea mult de datoria de sânge.

— Alături de sora lui și de doi dintre oamenii săi.

Da Nao terminase de strâns parâma. Rămăsese doar o bucată subțire, care-i ținea barca amarată.

— Acum călătorești alături de Montagovi? Mările sunt încă supravegheate, domnișoară Cai. S-ar putea să întâmpinăm dificultăți la părăsirea teritoriului.

— Te voi plăti oricât ceri ca să ne ascunzi. Doar scoate-ne!

Deși Da Nao terminase de strâns tot ce se afla în jur, cerceta în continuare fundul bărcii.

— Te obligă să îi ajuți, domnișoară Cai? Îmi poți spune dacă este așa.

Juliette a clipit. Ploaia îi făcea pleoapele s-o usture. Nici măcar nu îi trecuse prin minte că pescarul ar fi putut să se gândească la faptul că acționa împotriva voinței ei. De ce fusese acela primul lui gând și nu concluzia mai simplă: că Juliette îi trădase pe Stacojii?

— Nu mă obligă nimeni, a răspuns ea, strângându-și pumnii. Roma Montagov este soțul meu. Acum, aș putea urca la bord, ca să scap de ploaie?

Scobitoarea din gura lui Da Nao s-a legănat în sus și-n jos. Dacă era surprins să-i audă mărturisirea, nu s-a trădat.

— Desigur.

Abia atunci a privit-o în ochi și și-a scos scobitoarea.

— Va trebui să îți scoți armele înainte să urci la bord. Nu vreau să te jignesc, domnișoară Cai, dar știu cum sunt gangsterii. Mai întâi, aruncă-le pe toate în apă!

Juliette s-a încordat și privirea i-a alunecat înapoi spre trotuar. Chiar și de la depărtare, îl simțea pe Roma urmărind-o, văzându-i agitația. Și-a ridicat o mână, făcându-i semn că e bine și, cu un oftat, a scos pumnalele pe care le avea prinse de coapse. Pe lângă banii din geanta pe care o avea pe umeri, se gândise că ar fi putut să folosească armele ca obiecte de valoare pentru trocuri.

— Bine, a spus Juliette, în timp ce pumnalele îi alunecau zgomotos în apă.

Au plutit o clipă și apoi s-au afundat în apele negre.

Da Nao și-a aruncat scobitoarea pe jos.

— Toate armele, domnișoară Cai.

Cu un oftat, Juliette și-a scos garota din jurul încheieturii și a azvârlit-o în apă.

— Fericit?

— Nu, nu tocmai.

În spatele lui Da Nao s-a produs o mișcare. Un bărbat și-a făcut apariția, cu pistolul îndreptat spre capul lui Da Nao și o expresie încordată pe chip. Juliette îl recunoștea. Era Stacojiu – dusese cândva un mesaj de-al ei.

— Te rog să înțelegi, a spus Da Nao, cu o voce aproape înghițită de apa care vuia sub el, că oricât aș fi vrut să te ajut, Stacojiii tăi au avut ochi încă de la început.

Stacojiul a tras și Da Nao s-a prăbușit într-o cascadă de roșu, glonțul înfipt în cap ucigându-l imediat. Cu un oftat îngrozit, Juliette s-a repezit înainte, pregătindu-se de luptă, însă Stacojiul nu și-a îndreptat pistolul spre ea. L-a ridicat spre cer și a tras o dată, de două, de trei ori, fiecare glonț țâșnind prin acoperișul bărcii și avântându-se în aer, acele *pac! pac! pac!* răsunând suficient de tare ca să fie auzite prin furtună.

Era un semnal.

Nu!

Juliette s-a răsucit rapid pe călcâie. A zărit siluetele încețoșate ale lui Roma și Alisa, însă în mulțime se produsese deja agitație – Stacojiii care jucaseră rolul paznicilor se îndreptau spre faleză, unindu-se într-un grup compact.

— ROMA! ALISA! FUGIȚI, FUGIȚI ACUM!

Cineva a înhățat-o pe Juliette dintr-o parte.

— Opriți-vă! a țipat ea. Jos de pe mine!

S-a lăsat ghidată de instinct. Și-a tras capul pe spate cu toată forța și l-a izbit pe atacator. Un zgomot grețos a anunțat poate un

nas spart, iar când atacatorul și-a slăbit o clipă strânsoarea, Juliette s-a eliberat și a luat-o la goană.

Interceptaseră biletul verișoarei ei. Fuseseră cu un pas înainte în tot acest timp, așteptând alături de Da Nao. Juliette ar fi trebuit să se aștepte ca Stacojiii să aibă ochi peste tot după farsa ei. Ar fi trebuit să se aștepte ca tatăl și mama ei să facă tot ce le stătea în putință să-i descopere planul după ce afectase afacerile Stacojiilor și se făcuse nevăzută în noapte.

A alunecat pe debarcader, ștergându-și cu frenezie de pe chip ploaia care o împiedica să vadă. *Acolo* – îi reperase din nou pe Roma și pe Alisa, înconjurați de un grup de Stacojii înarmați. Roma avea încă armele; cu pistolul în mână, reușise să doboare la pământ doi Stacojii.

Dar era covârșit numeric. Până să ajungă Juliette la ei, Stacojiii îl dezarmaseră.

— Nu-l atingeți!

În clipa în care Juliette s-a apropiat, Stacojiii s-au aruncat asupra ei. S-a străduit să scape de ei, aplecându-se cu rapiditate pe sub brațele întinse, dar era doar o fată fără arme, iar ei nu-i mai erau loiali. În clipa în care Juliette s-a ridicat din nou, unul dintre Stacojii și-a lipit țeava pistolului de capul lui Roma.

Și Juliette a împietrit.

Doi Stacojii au apucat-o de umeri. Toate chipurile din jurul ei îi erau familiare, cu nume pe care era sigură că și le amintește. În ploaia aceea violentă, nu o puteau privi decât cu ură.

— Nu, a reușit ea să îngâne. Nu îndrăzniți să-i faceți rău!

— Vina este a ta pentru că ni l-ai adus pe tavă.

Stacojiul care vorbise părea mai cunoscut decât ceilalți, fiind fără îndoială liderul lor, unul dintre oamenii lui Tyler. În ochi îi lucea o urmă de veselie, aceeași sete de sânge de care Juliette se săturase.

— Din fericire pentru tine, nu vei fi nevoită să privești. Duceți-o Lordului Cai!

— Nu!

Nu conta cât de tare s-ar fi zbătut. Cu câte un Stacojiu de o parte și de cealaltă, a fost ridicată ușor de brațe, gata să fie dusă de acolo.

— Cum îndrăzniți…

Bineînțeles că îndrăzneau. Nu mai era Juliette Cai, moștenitoarea Bandei Stacojii, cea care trebuia temută și respectată. Era o fată care fugise cu dușmanul.

— Nu-i atingeți! a urlat Juliette, întorcându-și violent capul peste umăr.

Stacojiii nu au ascultat-o. Începuseră să îi conducă pe Roma și pe Alisa în direcția opusă, trăgând atât de tare de fată, încât aceasta a țipat. Chiar dacă distanța dintre ei creștea din ce în ce mai mult, Roma își păstra privirea ațintită asupra ei, cu chipul atât de palid sub umbra cerului întunecat, încât arăta de parcă ar fi fost deja mort și executat. Poate că Juliette avea un presentiment. Poate că îi vedea viitorul, poate că până la sfârșitul zilei avea să zacă pe fundul unei gropi, ultimul din neamul Montagovilor.

— Roma, rezistă! Rezistă!

Roma a clătinat din cap. Striga ceva, repetând iar și iar cuvintele care se pierdeau în ploaie, și nu s-a oprit până când Juliette nu s-a făcut nevăzută, târâtă afară din Batardou, pe un alt drum.

Abia atunci Juliette a înțeles ce strigase, cu privirea înfiorată, de parcă și-ar fi pierdut deja speranța că o va mai vedea vreodată.

„Te iubesc!”

Ploaia venea ca un potop, dar nu descuraja mulțimile care se mișcau în oraș.

Chiar dacă Celia s-ar fi decis să renunțe la procesiune, nu ar mai fi avut cum să iasă. Era prinsă din toate părțile, înconjurată de muncitori, studenți și oameni de rând care nu arătau a revoluționari mai mult decât ea însăși. Și cu toate acestea, se aflau acolo și urlau – urlau din toți rărunchii, cu pancarte încondeiate cu cele mai bune lozinci ale lor ridicate în aer.

„Protejați uniunea!"

Intrau pe strada Baoshan, apropiindu-se de destinație. Celia nu striga alături de ei, dar observa totul. În miezul haosului, devenise mai măreață, de o măreție care nu ar fi putut să fie cuprinsă în niciun trup de muritor.

„Nu ne dăm bătuți!"

Nicio persoană din acea procesiune nu era înarmată cu arme de foc, având doar pancarte însemnate cu cerneală. Se strânseseră acolo pentru a face un lucru clar. Ei erau *oamenii.* Un oraș nu însemna nimic fără oamenii lui; un oraș nu putea să prospere fără oamenii lui.

Guvernarea ar fi trebuit să se teamă *de ei.*

„Jos cu guvernul militar!"

S-au întors la un colț de stradă și Celia a fost imediat cuprinsă de groază când a dat cu ochii de liniile trupelor naționaliste. Din instinct, pașii i s-au oprit în loc, dar procesiunea nu părea să se oprească, așa că nu a avut nici ea încotro, fiind împinsă mai departe.

— Nu, a murmurat ea.

Soldații erau pregătiți. Cei de la sol erau înarmați cu baionete; cei de pe platformele mai înalte își țineau ochii lipiți de puștile automate cu lunetă. În stradă era ridicată o baricadă din țepușe de lemn și, la o sută de pași îndărătul ei, toate țevile armelor soldaților erau îndreptate spre mulțime, gata să tragă. Militarii arătau sumbru. Erau aplecați în spatele unor saci de nisip puși unii peste

ceilalți pentru a servi drept pavăză în cazul unei defensive. Dar *nu* urma să aibă loc nicio defensivă. Protestatarii *nu* erau înarmați.

Nu vor trage, și-a zis Celia. Mulțimea se apropia din ce în ce mai mult. *Cu siguranță, nu vor trage.*

Procesiunea s-a izbit de baricadă. Muncitorii împingeau dintr-o parte, gangsterii și trupele din cealaltă. Celia nu mai putea să respire – se simțea ca și cum și-ar fi părăsit trupul, că era doar un suflet care plutea deasupra mulțimii, observând totul de deasupra. Era deja o fantomă care plutea deasupra haosului, răsucindu-se în aer.

„Jos cu domnia gangsterilor!"

Muncitorii au străpuns în cele din urmă bariera, avântându-se spre trupe. Haos de ambele părți – trupuri, sunete și zgomot izbindu-se deodată.

În acea clipă, Celia a zărit cu coada ochiului un fulger de lumină care i-a trezit presentimentul că ceva nu e în regulă. S-a răsucit, observând scena cu respirația tăiată. Vedea două lucruri deodată: mai întâi, mișcare pe o alee din apropierea baricadei căzute, ceva lucitor, care s-a afundat înapoi în umbre; apoi, strălucirea metalului pe care unul dintre bărbații din apropiere îl ținea în mâini.

— Opriți-vă! a strigat Celia avântându-se, deși era prea târziu.

Domnul Ping – același domn Ping din cercul interior al Stacojiilor – își ridicase pistolul spre cer, iar în clipa în care Celia s-a izbit de el, glonțul lui șfichiuia deja aerul. Bubuitura a reverberat în mulțime. Pretutindeni în jur, muncitorii priveau năuciți, neputând să înțeleagă ce era acel sunet.

— Aceasta este o demonstrație pașnică!

— Cine a fost? De ce?

— Jos! La pământ!

Celia s-a tras înapoi și și-a lipit de gură mâna udă de ploaie. Domnul Ping rămăsese nemișcat în mijlocul mulțimii care cerea o explicație. Nu trebuia să explice nimic. Fusese trimis acolo

pentru a face exact ceea ce făcuse, pentru a-și jertfi viața în numele Stacojiilor. Dacă Stacojiii cereau sânge, cercul interior avea să sângereze.

Din rândul liniilor armate ale naționaliștilor, o voce a strigat:

— Răspundeți cu foc!

— Dați-mi *drumul!* a șuierat Juliette. Dați-mi *drumul!*

Merseseră prin ploaie atât de mult timp, încât Juliette era udă până la piele. De fiecare dată când se scutura, încercând să se elibereze, părul ei ud flutura dintr-o parte într-alta, împroșcând apă. În mod normal, distanța dintre Batardou și reședința Stacojiilor ar fi necesitat o mașină. Astăzi era imposibil să folosești vreun vehicul în oraș. Era mai bine să meargă pe jos, ca să nu fie întârziați de mulțimi și să nu riște vreo tentativă de salvare a lui Juliette. Cel puțin asta înțelesese ea de la cei doi Stacojii care o țineau prizonieră și care nu se jenau să discute acele lucruri pe deasupra capului ei. Cel din stânga era Bai Tasa, își amintise. Pe cel din dreapta încă nu știa de unde să îl ia.

— Au blocat strada Baoshan, a zis Bai Tasa, străduindu-se să ignore zvârcolirile lui Juliette.

Străzile din această parte a orașului erau pustii. Trecuseră de liniile de apărare ale naționaliștilor cu o singură înclinare a frunții lui Bao Tasa. Soldații îi zoriseră să intre, împingându-i înapoi pe protestatari. Bineînțeles, nici măcar înainte să pătrundă în partea păzită a orașului, lui Juliette nu-i acordase cineva atenție, indiferent de cât de tare țipa. Toți ceilalți strigau la fel de tare.

— Ne pasă? s-a răstit Stacojiul din dreapta. O tăiem oricum prin spatele baricadei.

— Sunt doar zece minute în plus dacă îi dăm roată.

— Zece minute pe care nu le am la dispoziție. Oamenii ăștia mă scot din minți.

Juliette a încercat să-și înfigă călcâiele în pavaj. Nu a reușit decât să-și zgârie pantofii și să își strice flecurile.

— Ia stați! i-a întrerupt Juliette. Prin spatele a ce o tăiem? Trecem pe la marginea protestelor?

Deși Stacojiii nu i-au răspuns, bănuiala era una întemeiată, având în vedere zgomotul care reverbera din intersecția de care se apropiau cu repeziciune. Casele din jur păreau să se zgâlțâie, cu terasele și exterioarele lor impozante lucind în miezul zilei cenușii. Înainte, nu fusese atentă, dar acum Juliette începuse să observe mașinile militare naționaliste parcate peste tot în lungul drumului. Doar că... erau goale, de parcă oamenii dinăuntrul lor fuseseră chemați într-altă parte.

— Ce se petrece? a cerut să afle din nou Juliette, deși știa că Stacojiii nu aveau să-i răspundă.

Au trecut de intersecție, iar atunci când Juliette și-a întors privirea spre următoarea stradă, a văzut sute de naționaliști întorși cu spatele. Numărul lor uriaș i-a băgat frica în oase, dinainte să observe că se aflau în spatele unor saci de nisip și bariere improvizate, cu mitraliere îndreptate în josul străzii, acolo unde zgomotul continua să crească.

Juliette și-a adunat toată energia ca să se arunce la pământ. Stacojiii nu se așteptaseră la acea mișcare; Bai Tasa aproape s-a împiedicat de propriile picioare când Juliette s-a întins în fața lui. Celălalt Stacojiu a bombănit, trăgând-o de braț, în timp ce ea se străduia să rămână culcată. Juliette era concentrată asupra scenei ce se desfășura dinaintea ei, cu ochii la protestatarii care începeau să se vadă străpungând baricada de lemn. Erau atât de mulți! Mult, mult mai mulți decât naționaliștii din spatele baricadelor improvizate, dar naționaliștii îi înconjuraseră din mai multe părți și aveau arme de foc. Cum ar fi putut să se sfârșească lucrurile? Cum ar fi putut să se termine cu bine?

Juliette s-a ridicat brusc, convinsă că văzuse destul. Înainte ca Bai Tasa să o înhațe din nou, și-a înfipt *ea* degetele în mâna *lui*, strângându-l ca într-o menghină.

— Dă ordin să se oprească! Găsește pe cineva care să îi împingă înapoi!

Bai Tasa, spre meritul lui, nu a tresărit. Celălalt Stacojiu a smuls-o imediat pe Juliette de pe el și s-a răstit:

— Ți-am zis că nu trebuia s-o fi luat-o pe aici!

— Scuze, domnișoară Cai! a spus Bai Tasa, ignorându-și tovarășul.

S-a întors spre scena care se desfășura dinaintea lor, spre naționaliștii îmbrăcați în uniforme și muncitorii care se apropiau. Poate că Juliette își închipuia doar, dar i s-a părut că îl vede cu adevărat întristat. Și-a lăsat mâna pe spatele ei, de parcă ar fi vrut să o aline, *de parcă* gestul ar fi avut vreo semnificație în acea situație.

— Nu mai ești la conducere.

Din mijlocul muncitorilor a răsunat un foc de armă...

Nu cred că am fost vreodată la conducere, și-a zis Juliette amorțită.

...și naționaliștii au tras la rândul lor.

— *Nu!*

Stacojiii s-au înfipt în ea înainte să apuce să facă măcar doi pași. Juliette nu mai avea energie ca să lupte. S-a lăsat doar în strânsoarea lor, glasul devenindu-i din ce în ce mai moale cu fiecare repetare – nu, nu, *nu!*

O ploaie de plumb a lovit în plin muncitorii, studenții, oamenii de rând. Unul după altul, s-au prăbușit grămadă, de parcă o mână nevăzută ar fi tăiat sforile nevăzute care îi animaseră până atunci – loviți în piept, în pântece, în picioare.

Masacru. Acela era un masacru.

Naționaliștii au continuat să tragă, ca niște cochilii goale care se ascundeau îndărătul liniilor lor de apărare. Era clar că protestatarii

nu aveau – *nu puteau* – să lupte, însă gloanțele au continuat să șuiere mai departe. Oamenii din spate se dispersaseră cuprinși de panică și încercau să fugă, însă gloanțele îi urmau, li se înfigeau în spinări, până când genunchii le cedau, până când cădeau nemișcați pe cimentul ud și pe liniile de tramvai.

În spate, mirosul de sânge era și mai puternic.

— Trebuie să ne mișcăm, a spus Bai Tasa dintr-odată, de parcă s-ar fi trezit dintr-o transă.

Împușcăturile se răriseră, dar nu încetaseră.

— Kathleen, și-a șoptit Juliette.

Fusese verișoara ei în mulțime? Ar fi simțit-o, așa cum simțea respirația orașului palpitând sub tălpile ei ca un animal sălbatic care își trage ultima suflare de libertate înainte ca trapa cuștii să se coboare?

— Ce-ai spus? a întrebat Stacojiul din dreapta.

Era pentru prima oară când i se adresa direct lui Juliette. Poate că era în stare de șoc după ceea ce văzuseră. Poate că uitase de ce o trăgeau după ei de la bun început, uitase cui jurase credință. Mulți dintre muncitorii care acum zăceau morți în stradă le fuseseră loiali Stacojiilor cu doar câteva săptămâni în urmă. Loialitatea ar fi trebuit să le ofere siguranță. Vendetele și războaiele civile aveau la bază ideea de loialitate.

La ce bun? Lucrurile mureau și se schimbau cât ai clipi.

— Nimic, a răspuns Juliette cu glas răgușit și ochi înlăcrimați. N-am zis nimic.

Zărise mișcare pe aleea de lângă linia de apărare a naționaliștilor. În timp ce Stacojiii o împingeau de la spate să meargă, Juliette a privit îngrozită scena care i se desfășura în fața ochilor: insectele se târau încet pe pământ, îndreptându-se spre naționaliști. Juliette nu ar fi putut să strige ca să îi avertizeze nici dacă ar fi vrut, căci îi pierise vocea. În clipa în care a fost tras ultimul glonț, insectele

s-au grăbit să se cațăre pe încălțările soldaților și să li se strecoare pe sub manșeta pantalonilor. Bărbații din spatele sacilor cu nisip au sărit îngroziți și au strigat cuprinși de groază, însă era prea târziu: fuseseră infectați. Nebunia nu avea să se declanșeze imediat, pentru că numărul insectelor era mic. Însă avea să crească și să crească, și să crească.

Vaccinul lui Lourens nu avea să fie gata atât de repede. Soldații aceia erau deja morți. Naționaliștii – fiecare dintre ei încă pătat de sângele muncitorilor – știau ce îi așteaptă. Bai Tasa a clipit din ochi șocat, grăbindu-se să o împingă pe Juliette de acolo înainte ca insectele să ajungă la ei, iar Juliette s-a supus, pășind în cele din urmă fără să mai opună rezistență.

S-a întrebat dacă bărbații infectați aveau să aștepte ca nebunia să se declanșeze sau dacă mai întâi aveau să-și lipească puștile de tâmplă.

Patruzeci și patru

— ȚINE PASUL! ȚINE PASUL!

Benedict s-a crispat, aproape alunecând pe acoperișul de șindrilă. Ploaia se întețea. Partea bună era că Stacojiii pe care-i urmăreau nu aveau să-și ridice privirea ca să-i vadă pe Marshall și pe Benedict alergând după ei pe acoperișuri – apropiindu-se atunci când traversau străzile comerciale mai înguste, păstrând distanța când drumurile deveneau mai largi și clădirile pe care le puteau folosi pentru a se ascunde mai rare. Partea proastă era că... Benedict era cât pe ce să se răstoarne și să aterizeze bubuind pe trotuarul de dedesubt.

— Cum naiba reușeai să faci asta atât de des? a întrebat Benedict, ștergându-și părul ud leoarcă de pe frunte.

În câteva secunde, ploaia i-l împinsese la loc în ochi.

— Pur și simplu sunt mai atletic decât tine, a replicat Marshall.

S-a întors apoi pentru o clipă, îngăduindu-și o privire, pentru că Stacojiii de jos nu aveau unde să se facă nevăzuți prea curând.

— *Haide!*

Marshall a întins mâna. Benedict s-a grăbit să i-o apuce și degetele li s-au împreunat, pe jumătate pentru că își doreau să fie aproape, pe jumătate pentru că Benedict chiar trebuia să fie târât ca să nu riște ca glezna lui scrântită să cedeze. În scurt timp, Stacojiii

au părut să încetinească, iar Marshall s-a oprit, mușcându-și buzele gânditor.

Benedict a aruncat o privire peste umărul lui Marshall. A strâns din ochi în ploaie, dar nu și-a putut înăbuși șuieratul dureros care i-a scăpat în clipa în care a încercat să se sprijine pe ambele picioare. Marshall și-a întors imediat atenția spre el și l-a măsurat cu privirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a răspuns Benedict. Cum ne vom apropia de ei?

Stacojiii se opriseră în fața unei clădiri – care părea a fi un sediu de poliție, deși era greu de descifrat scrisul franțuzesc șters din față. Marshall și Benedict ajunseseră în Batardou prea târziu. Îngroziți, se opriseră în drum, la timp ca să-l vadă pe Roma târât, despărțit de Juliette și târât în direcția opusă. Marshall aproape că sărise în acțiune, cu gândul de a-i opri folosindu-se de noul ordin al „generalului Shu", dar ar fi fost prea riscant – prea suspicios în acel moment. Urmau să aibă mai multe șanse de reușită dacă așteptau până când Stacojiii ajungeau la destinație, decât să le taie în chip misterios calea.

Așa că Benedict și Marshall hotărâseră să meargă pe urmele lui Roma. Pe drum, nu încercase să scape nici măcar o dată: rămăsese bățos între cei doi Stacojii care-l țineau, fără să scoată alte cuvinte decât cele cu care o încuraja din când în când pe Alisa. Fetița, pe de altă parte, se zbătuse și lovise din picioare pe cât de tare putuse, încercând inclusiv să îl muște pe unul dintre Stacojii. Nimic nu funcționase. Bărbații încercaseră pe cât posibil să o ignore și merseseră înainte.

Acum, ajunși la destinație, unul dintre Stacojii se certa cu naționalistul care stătea de pază la ușă. Roma, Alisa și cei care îi capturaseră stăteau cu toții în ploaie, arătând nelalocul lor pe acele străzi goale. Ar fi fost mai mulți civili pe străzi dacă naționaliștii

nu le-ar fi golit cu vehiculele lor militare. Ar fi fost mai mulți martori la acea scenă bizară – Montagovii capturați de Stacojii – dacă naționaliștii nu i-ar fi atacat pe toți cei de pe drumuri cu o ploaie de gloanțe.

— Cred că acum ar cam trebui să acționăm, a spus Marshall cu glas ezitant. Nu știu dacă înăuntru îi așteaptă o celulă sau un pluton de execuție.

— Atunci, să mergem!

Benedict a dat să se tragă în jos, însă Marshall și-a întins imediat brațul.

— Când glezna ta e în așa hal? Rămâi aici, Ben! Oricum, are mai mult sens ca doar eu să-mi fac apariția cu ordinul. Tu încă ești îmbrăcat ca un muncitor.

Înainte ca Benedict să poată protesta, Marshall aluneca deja în josul acoperișului și se prindea de jgheab cu vârful degetelor, sărind apoi și aterizând fără cusur.

— Fii cu ochii în patru! i-a șuierat Marshall de jos.

S-a făcut repede nevăzut, pitindu-se pe cea mai apropiată alee și apoi făcându-și apariția dintre două clădiri, pe drumul principal. Lui Benedict nu îi plăcea să stea deoparte, dar acum trebuia să recunoască faptul că ar fi arătat ciudat dacă l-ar fi însoțit pe Marshall. De la postul lui, l-a urmărit pe Marshall apropiindu-se de grup, drept ca varga, în rol de soldat naționalist. A intrat în vorbă cu unul dintre Stacojii și a scos biletul măsluit din buzunar. Între timp, celălalt Stacojiu, care se trăsese din ploaie sub streașina sediului poliției, continua să se certe cu soldatul care stătea de gardă. Stacojiul – din câte vedea Benedict – își pierduse răbdarea. Bărbatul i-a dat un bobârnac chipiului soldatului și i-a răsturnat-o de pe cap.

Benedict se întreba ce motiv de sfadă ar fi putut să aibă în aceste momente tensionate. Nu era misiunea naționaliștilor aceea

de a-i captura pe Montagovi? De ce îl lăsau pe Roma afară atâta vreme? Nu își făceau griji în privința unui atentat?

— Hei!

Vocea lui Roma a bubuit. Stacojiii, cei doi soldați din fața poliției, Marshall – și-au întors cu toții capetele spre el, uluiți, dar Roma era atent doar la soldatul care își sălta chipiul.

— De ce e chipiul tău așa mare? Nu ți se potrivește deloc.

Ploaia s-a preschimbat brusc într-o burniță măruntă. Zgomotul ei a pălit, iar Benedict a simțit ca și cum i s-ar fi destupat urechile și ar fi putut să gândească din nou clar. A înțeles ce voia Roma să insinueze. Bărbatul acela nu era un soldat naționalist. Fusese pus acolo ca să tragă de timp.

Ușile sediului poliției s-au dat de perete și din el a năvălit o cascadă de muncitori înarmați cu puști.

— Ah.. nu, nu, nu…!

Din stradă, Marshall și-a ridicat imediat ochii la Benedict, mimând un gât tăiat. *Nu! Rămâi acolo,* îl avertiza Marshall, chiar înainte ca Dimitri să își facă apariția din spatele muncitorilor și să se oprească în capul scărilor. Muncitorii s-au răsfirat.

— Preiau eu de aici, a spus Dimitri. Împușcați-i pe Stacojii!

Stacojiii nu au avut șansa să se lupte. Unii au reușit să-și scoată armele, alții să tragă o dată. Dar muncitorii îi înconjuraseră, cu puștile deja ațintite, și, în pocnetele care reverberau pe stradă, Stacojiii au căzut cu toții la pământ, cu ochi goi și apoși, cu răni sângerânde în piept. Sângele curgea din abundență. Marshall și-a ridicat mâinile, arătând că se predă, cu toată partea stângă a gâtului udă de sânge.

E de rău. E de foarte, foarte rău.

Ultimul horcăit stacojiu s-a stins în liniște.

— Acum ai putea să ne împuști și pe noi, dacă tot ai început ceva! s-a auzit vocea lui Roma în liniștea ca de moarte.

Acum nu mai răsunau decât cartușele golite, care părăseau puștile și cădeau la pământ.

— Sau noi avem onoarea de a fi sfâșiați de monștrii voștri?

Dimitri a zâmbit.

— Voi aveți onoarea unei execuții publice la lăsarea nopții, pentru crimele voastre împotriva muncitorilor acestui oraș, a rostit el cu glas egal. Luați-i!

Marshall nu s-a împotrivit, lăsându-se condus de vârful ascuțit al unei carabine. A pășit lângă Roma, cu brațele încă ridicate, și nu și-a ridicat ochii, deși știa cu siguranță că Benedict îl urmărește. Voia să se asigure că nu va fi prins și el, Benedict știa asta, dar l-a blestemat oricum, pentru că, dacă Marshall avea să moară, dacă era o soartă de care nu putea scăpa, trebuia cel puțin să-l mai privească *o dată*...

Benedict s-a ridicat, strângând din dinți. Știa cum poate să-i salveze. *Avea să-i salveze.*

Înainte ca vreunul dintre oamenii lui Dimitri să-l observe, Benedict s-a grăbit să coboare de pe acoperiș și a fugit în direcția opusă.

Patruzeci și cinci

— AI VREA SĂ NE EXPLICI?

Juliette și-a atins pătura de pe umeri și a tras de firele care se desprindeau din ea. A rămas cu privirea pierdută, cu capul întors spre balconul ei, spre după-amiaza cenușie. Ploaia se oprise. Pe măsură ce pământul se liniștea, la fel făceau și cerurile.

— Cai Junli.

Juliette a închis ochii. Folosindu-i numele de naștere, probabil mama sa trezise în ea efectul opus față de ceea ce își dorise. Lady Cai voia ca Juliette să înțeleagă gravitatea situației; în schimb, simțise că mama ei se adresa altcuiva, unei plăsmuiri false a fetei care ar fi trebuit să fie. În tot acest timp, părinții ei o lăsaseră să fie Juliette – nărăvașă, impulsivă. Acum și-o doreau din nou pe fiica aceea a lor necunoscută, dar Juliette știa cum să fie doar Juliette.

— Știți ce s-a petrecut acolo? a șoptit ea drept răspuns la întrebarea mamei sale.

Era prima oară când își vedea ambii părinți în dormitorul ei în același timp. Prima oară când părăseau o petrecere care avea loc în casa lor și își îndreptau atenția asupra ei.

— Adorații voștri naționaliști, care beau șampanie jos, au tras în protestatari pașnici. *Sute de oameni*, morți într-o clipă.

Fără să mai pună la socoteală infecțiile. Fără să mai pună la socoteală că în curând avea să izbucnească nebunia în rândul soldaților. Naționaliștii aveau să-i carantineze pentru a încerca să împiedice contagiunea, dar Juliette se îndoia că mai conta. Monștrii erau la lucru probabil chiar în acea clipă și infectau cât de multe persoane puteau. Zbucium de ambele părți – așa avea să fie întotdeauna un oraș pătat de sânge.

— Ești departe de a fi în poziția cuiva care să țină predici, a rostit Lady Cai cu glas egal.

Juliette a strâns mai tare pătura. Stacojiii o aduseseră în dormitorul ei atunci când ajunseseră la reședința Cai, apoi o așezaseră pe pat și îi ceruseră să aștepte până când vor veni părinții ei. Trebuia să fie cuminte – prizonieră în propria casă. Acela *era* locul ei. *Singurul* loc pe care îl avea.

— A fost un masacru, *māma*! a răbufnit Juliette, țâșnind în picioare. E împotriva tuturor lucrurilor pe care le prețuim! Ce s-a ales de loialitate? Ce s-a ales de ordine?

Părinții ei au rămas neimpresionați. Amândoi ar fi putut să fie înlocuiți de niște statui în ochii lui Juliette.

— Noi prețuim ordinea, familia și loialitatea, a aprobat Lady Cai, dar, în final, alegem să punem preț pe ceea ce ne asigură supraviețuirea.

Lui Juliette i-a apărut în fața ochilor chipul lui Rosalind. Apoi cel al lui Kathleen.

— Și cum rămâne cu supraviețuirea celor de pe străzi? a întrebat Juliette.

De fiecare dată când clipea, îi vedea căzând. Vedea gloanțele înfigându-li-se în piepturi, spintecând mulțimea.

— Comuniști care amenință organizarea socială, a răspuns mama ei pe un ton grav. Flori Albe care au încercat să ne elimine timp de generații întregi. Vrei ca viețile lor să fie salvate?

Juliette s-a întors, nemaiputând să scoată o vorbă din cauza nodului amar care i se pusese în gât, iar privirea mamei ei a urmat-o. Lui Lady Cai nu îi scăpa niciodată nimic. Puține lucruri scăpau neatinse de sub ochii ei. Juliette știa asta, dar tot a rămas surprinsă când mama ei a apucat-o de încheietura mâinii. Degetele lui Juliette s-au răsfirat în lumina care cobora din tavan. Sfoara din jurul degetului a lucit alb.

— Spun că te-au găsit cu Roma Montagov.

Lady Cai a strâns-o și mai tare.

— Din nou, te întreb, ai vrea să ne explici?

Ochii lui Juliette au alunecat spre tatăl ei, care nu rostise încă niciun cuvânt. Avea o mină placidă; Juliette a simțit că i se jupoaie pielea. Cum el stătea acolo, ocupând spațiul acela din camera ei, Juliette simțea *totul*: propria ei respirație joasă, zumzăitul electricității deasupra, murmurul vocilor dincolo de ușă.

Propria inimă, izbindu-se de piept.

— Îl iubesc de atâta timp, încât nu îmi amintesc o vreme în care să-mi fi fost străin, a răspuns Juliette. Îl iubesc cu mult dinainte să ni se ceară să lucrăm împreună, în ciuda urii dintre familiile noastre. Îl voi iubi mult timp după ce voi ne veți despărți, doar pentru că puteți alege când este convenabil să țineți cont de datoria de sânge.

Mama ei i-a dat drumul. Lady Cai a strâns din buze, deși pe chip nu i se citea uimirea. De ce ar fi fost uimită? Nu era greu să ghicești de ce ar fi ales Juliette să fugă cu el.

— Am ascultat veacul nou și nu ne-am gândit niciodată să controlăm ceea ce faci, a spus Lordul Cai, alegând în sfârșit să vorbească.

Cuvintele lui erau un uruit jos, care făcea întreaga cameră să tremure ușor.

— Văd că aceasta a fost greșeala noastră.

Juliette a scos un râset sugrumat.

— Crezi că lucrurile ar fi ieșit cumva mai bine dacă m-ați fi ținut închisă în casă? Credeți că nu aș fi învățat ce este sfidarea dacă m-ați fi ținut în Shanghai în toți acești ani, educată doar de profesori chinezi și de învățăturile lor antice?

Juliette a izbit cu palma în măsuța ei de toaletă și și-a răsturnat toate pensulele și pudrele la podea. Dar nu era îndeajuns – nimic nu era. Cuvintele erau atât de amare pe buzele ei, încât le simțea gustul.

— Aș fi sfârșit *aceeași*. Suntem cu toții jucați de sforile orașului și poate că ar trebui să vă întrebați mai întâi de ce avem o datorie de sânge, în loc să mă întrebați de ce am sfidat-o!

— Destul! a tunat Lordul Cai.

— Nu! i-a strigat Juliette la rândul ei.

Inima îi bubuia în piept. Dacă înainte fusese mult prea conștientă de toate aspectele camerei, acum nu-și mai auzea decât propriul puls, zbătându-se violent, plin de furie.

— Auziți ce spun oamenii? Această execuție a comuniștilor și a Florilor Albe – o numesc Teroarea Albă, o *teroare*, de parcă nu ar fi decât o nouă nebunie, care nu poate fi oprită! Noi *am putea* să o oprim!

Juliette a tras aer în piept, forțându-se să-și coboare tonul. Cu cât țipa mai tare, cu atât mai mult își îngustau părinții ei privirea și se temea că o nouă răbufnire i-ar fi determinat să nu o mai asculte. Nu era sfârșitul. Avea încă o șansă să îi convingă.

— Ați spus mereu amândoi că puterea vine de la oameni, a încercat Juliette, temperându-se. Că Banda Stacojie s-ar fi destrămat dacă *bàba* nu ar fi făcut un blazon de onoare din apartenența oamenilor de rând la aceasta. Acum îi lăsăm să moară? Acum lăsăm naționaliștii să îi ucidă pe toți cei care sunt bănuiți de simpatii

unioniste? Datoria de sânge vorbea despre corectitudine. Despre putere și loialitate în împărțirea orașului. Am fost *egali*...

— Vrei să spui, a întrerupt-o cu răceală Lordul Cai, că ai vrea să ne întoarcem pe vremea când Florile Albe ne-au aruncat în aer gospodăria?

Juliette a făcut un pas în spate, clătinându-se. Pieptul i s-a contractat dureros, până a simțit că nu mai are aer în plămâni.

— Nu asta am vrut să spun.

Abia dacă știa și ea ce vrea să spună. Tot ce știa era că nimic din ceea ce se întâmpla nu era *drept*.

— Dar noi suntem mai presus de masacru. Noi suntem mai presus de un „ordin de execuție".

Tatăl ei se întorsese deja, dar Lady Cai încă o privea.

— Ce am încercat eu să te învăț? a șoptit mama ei. Nu îți mai aduci aminte? Puterea vine de la oameni, dar loialitatea este schimbătoare, fluidă.

Juliette și-a înghițit cu greu nodul din gât. Așadar, aceasta era Banda Stacojie. Spuseseră „da" atunci când străinii le impuseseră o alianță, punând capitalul mai presus de mândrie. Spuseseră „da" atunci când politicienii ceruseră o alianță, alegând să supraviețuiască în pofida tuturor lucrurilor. Cui îi păsa de valori atunci când se scriau cărțile de istorie? Ce mai conta dacă manualele de istorie rescriau totul?

— Te implor!

Juliette a căzut în genunchi.

— Oprește Teroarea Albă, cere naționaliștilor să se oprească, cere ca Florile Albe să fie separate de comuniști! Nu avem niciun drept să eradicăm un grup întreg. Nu e corect...

— Ce știi tu despre *corectitudine*?

Juliette și-a pierdut echilibrul, alunecând într-o parte, întinsă pe covorul ei. Putea să numere pe degetele de la o mână dățile în

care tatăl său ridicase vocea la ea. Strigase atât de tare acum, încât nu i se părea real. Era pe jumătate convinsă că sunetul venise dintr-altă parte. Până și Lady Cai clipea uimită, cu mâna lipită de gulerul *qipao*-ului.

Juliette și-a revenit mai repede decât mama ei.

— Tot ceea ce m-ai învățat tu, i-a răspuns.

S-a ridicat dreaptă, cu materialul moale al rochiei adunându-i-se în jurul genunchilor.

— Totul despre unitatea și mândria noastră...

— Nu mai stau să ascult!

Juliette s-a ridicat în picioare.

— Dacă tu nu vei face nimic, atunci voi face eu!

Lordul Cai a privit-o din nou. Fie electricitatea pâlpâise chiar în acea clipă, fie în ochii tatălui ei pălise o lumină. Expresia de pe chipul lui s-a preschimbat într-una neutră, iar vocea i-a coborât din nou la tonul acela tăcut:

— *Nu!* a spus el. Renunță la această fanfaronadă și rămâi moștenitoarea Bandei Stacojii – rămâi moștenitoarea unui imperiu care în curând se va alinia regulilor țării – sau părăsește-ne acum și vei trăi în exil!

Lady Cai s-a răsucit spre el. Juliette și-a încleștat pumnii, strângând din ce în ce mai tare, eliberându-și astfel groaza ca să nu i se întipărească pe chip.

— Ești nebun? a șuierat Lady Cai la soțul ei. Nu îi oferi o astfel de alegere...

— Întreab-o! Întreab-o pe Juliette ce i-a făcut lui Tyler!

Încăperea s-a cufundat într-o tăcere ca de moarte. O clipă, Juliette a trăit senzația pe care o ai înainte de o cădere în gol. Aerul din plămâni i s-a răcit, iar beregata și stomacul i s-au întors pe dos. Apoi, înțelesul cuvintelor tatălui ei a lovit-o ca o un val de apă rece ca gheața, și Juliette a ajuns din nou jos, pe covor. Brusc,

refuzul lui de a o pune la curent cu planurile Stacojiilor și-a găsit justificarea. La fel faptul că îi interzisese să participe la întâlnirile cu naționaliștii. De cât timp știa tatăl ei adevărul? De când știa că este o trădătoare, dar o ținuse acolo oricum, lăsând-o să mimeze normalitatea?

— L-am ucis.

Lady Cai s-a tras înapoi, cu gura deschisă de șoc.

— I-am împușcat pe el și pe oamenii lui, a continuat Juliette. Trăiesc cu sângele lui pătându-mi mâinile. Am ales să pun viața lui Roma mai presus de a sa.

Juliette a privit cum linia de pe fruntea mamei ei se adâncește ca săpată în piatră. L-a privit pe tatăl ei, care avea aceiași ochi goi.

— Am bănuit atunci când mi s-a spus că a fost găsit cu un singur glonț în piept, a grăit Lordul Cai. Am bănuit când am aflat că toți oamenii lui au fost secerați fără să se lupte, lucru straniu având în vedere că muncitorii au fost nemiloși cu variatele lor arme. Abia după ce am primit rapoarte despre faptul că Tyler îl provocase pe Roma Montagov la duel, bănuielile mele au părut să se adeverească.

Juliette s-a rezemat de cadrul patului, tot trupul cedându-i. Nu avea nimic de spus. Nimic în apărarea ei, pentru că era vinovată până în adâncul sufletului.

— Ah, Juliette! a murmurat Lady Cai.

Era greu de spus dacă mama ei o admonesta sau îi plângea de milă. Milă care nu venea din înțelegere, ci din dezamăgirea că putuse să fie atât de necugetată.

— Nu am avut niciun gând să o pedepsesc. Niciun gând să-i cer să se explice când ea era fata pe care eu o crescusem.

Lordul Cai și-a netezit mânecile lungi, îndreptând cutele materialului.

— Am vrut să o observ. Să văd dacă aș putea să îi îndrept parcursul din punctul în care greșise, oricare ar fi fost acela. Juliette este moștenitoarea mea, sângele meu. Am vrut să o protejez mai presus de orice, chiar și de Tyler, chiar și de Stacojiii din subordinea noastră.

Tatăl ei a pășit spre ea și, întrucât Juliette se holba în continuare la picioarele ei, el i-a apucat bărbia și i-a ridicat-o cu fermitate.

— Dar noi îi pedepsim pe trădători, a încheiat el.

Degetele tatălui ei erau ca de oțel.

— Iar dacă Juliette vrea să se alăture cauzei Florilor Albe, atunci poate să plece și să moară alături de ei.

Lordul Cai i-a dat drumul. Mâinile i-au alunecat în lungul corpului și, fără vreun alt cuvânt, a părăsit dormitorul. Ușa s-a închis în urma lui cu un pocnet ușor, în contrast cu promisiunea pe care o făcuse. Nu avea să și-o încalce. Tatăl ei nu-și încălcase niciodată vreo promisiune.

— *Māma.*

Cele două silabe i-au părăsit buzele ca un oftat. Ca strigătul acela tremurat cu care o chema în copilărie, când își zgâria genunchii la joacă, ca să o aline.

— De ce? a întrebat Juliette. De ce îi urâm atât de tare?

Lady Cai și-a ferit privirea, alegând să-și îndrepte atenția asupra dezastrului de pe covor. Cu spatele la Juliette, strângând pensulele și pudrele, a rămas tăcută, de parcă nu ar fi știut despre ce – și nici cu cine – vorbea Juliette.

— Trebuie să fi existat un *motiv*, a continuat Juliette, ștergându-și cu furie lacrimile din ochi. Datoria de sânge vine din secolul trecut. Pentru ce luptăm? De ce ne omorâm unii pe alții într-un ciclu fără sfârșit, dacă nu știm care a fost păcatul originar? De ce trebuie să le fim în continuare dușmani Montagovilor când *nimeni nu își mai amintește de ce?*

Deși, până la urmă, nu era aceea rădăcina tuturor relelor? Nu asta făcea ca ura să fie atât de vicioasă?

Nu exista niciodată un motiv. Nu unul întemeiat. Nu unul drept.

— Uneori, a spus Lady Cai, așezând pensulele înapoi pe măsuță, ura nu are amintiri din care să se hrănească. Crește suficient de puternică ca să se alimenteze din ea însăși, iar atâta vreme cât nu ne împotrivim ei, nu ne afectează. Nu ne slăbește. Mă înțelegi?

Bineînțeles că Juliette înțelegea. Dacă s-ar fi împotrivit urii, ar fi afectat stilul lor de viață. Dacă i s-ar fi împotrivit, și-ar fi negat identitatea și moștenirea.

Lady Cai și-a șters mâinile, privind covorul lui Juliette cu o urmă vagă de neliniște în ochi. Atunci când privirea i-a alunecat la Juliette însăși, expresia s-a preschimbat într-una de adâncă, adâncă tristețe.

— Știi ce ai făcut, Cai Junli, a rostit mama ei. Nu încerca să mă convingi, pentru că eu am încheiat aici, până când îți vei aminti cine ești!

Apoi Lady Cai a ieșit și ea pe ușă, fiecare țăcănit al pantofilor ei răsunând de zece ori mai puternic în urechile lui Juliette. A rămas acolo, amorțită, ascultând cum ușa e închisă pe dinafară, fără să-și poată opri plânsul care i se ridica din piept.

— Nu regret nimic! a urlat Juliette, fără să se clintească de la locul ei.

Nu s-a obosit să bată cu pumnii în ușă, nu a încercat să își risipească forțele. Singurul lucru care a urmat-o pe mama ei au fost strigătele:

— Refuz să îmi amintesc de ceva fals! *Te desfid!*

Pașii s-au pierdut cu totul. Abia atunci Juliette s-a ghemuit pe covor, făcându-se cât putea de mică, și și-a dat voie să plângă, să se revolte și să urle în pumni. Pentru oraș, pentru cei morți, pentru

sângele care curgea râuri pe străzi. Pentru familia asta blestemată, pentru vărul și verișoarele ei.

Pentru *Roma*.

Juliette s-a înecat cu următorul hohot. Crezuse că îl omorâse pe monstrul din Shanghai. Crezuse că vânează noi monștri, născuți din știință diabolică și lăcomie. Greșise. În Shanghai sălășluia o altă entitate monstruoasă, mai rea decât toate celelalte, care *le hrănea* pe celelalte – putregaiul din inima orașului, care-l îmbolnăvea din interior – și nu avea să moară decât de foame. Nu avea să ucidă nimeni ura? Nu avea nimeni să-i taie sursa de hrană?

Destul!

Juliette a tras aer în piept, adânc, înfiorându-se și forțându-și pleoapele să se usuce. După ce și-a șters iar ochii, și-a rotit cu grijă privirea în jurul camerei, observând fiecare obiect care nu fusese mutat.

— Destul! a șoptit ea cu voce tare. E destul!

Oricât de adânc îi era frântă inima, avea să pună la loc cioburile, chiar dacă doar temporar, chiar dacă doar pentru a supraviețui următoarei ore.

Înainte să fie moștenitoarea Bandei Stacojii, era Juliette Cai.

Iar Juliette Cai nu avea de gând să accepte așa ceva. Nu avea să zacă la pământ și să îi lase pe alții să îi spună ce să facă.

— Ridică-te! Ridică-te! Bine... *ridică-te!*

S-a ridicat, cu pumnii încordați. Bucata de sfoară de la deget o apăsa greu, îmbibată de ploaie și de țărână, și cine știe mai ce, însă stătea lipită de pielea ei cu admirabilă rezistență.

Îi scotociseră prin dormitor – luaseră pistolul de sub pernă, revolverele ascunse printre haine, pumnalele dosite în rafturile cu cărți. Ușa era într-adevăr încuiată, dar ea nu rămânea încuiată înăuntru. Îi mai rămânea balconul lipit de cameră. Ar fi putut să tragă la o parte sticla și să sară. Nu putea să dea roată casei și să strice

petrecerea de jos – nu fără arme –, dar putea să fugă. Tatăl ei vorbise serios. Exilul chiar era o opțiune.

Însă care era rostul? Ce rost avea să fugă dacă nu avea cu cine? Dacă nu avea la cine să fugă? Roma era fie deja mort, fie pe cale să fie executat de Stacojii. Juliette era doar *o* fată – fără putere, fără armată, fără mijloace prin care să pună la cale o misiune de salvare.

Juliette a deschis ușa de la dulap pentru a-și scoate cutia de pantofi, pe care o avea sub rochii. Brațele i-au atins mărgelele care atârnau de materiale și, în vreme ce camera se umplea de clinchetul lor blând și melodios, Juliette s-a legănat și s-a lăsat pe podea, cu degetele încleștate de o parte și de cealaltă a cutiei.

A ridicat capacul. Exact cum își amintea. Obiectele erau la locul lor.

Un afiș, un bilet vechi de tren și o grenadă.

Cutia rămăsese mult timp acolo, păstrând nimicurile pe care Juliette le coborâse odată din pod, pentru că i se păruseră prea deosebite pentru a le lăsa să putrezească printre veioze sparte și cartușe goale. Juliette s-a întrebat dacă Stacojiii nu scoseseră cutia din cameră pentru că nu se gândiseră să o deschidă sau pentru că era atât de absurd să se gândească la faptul că ar fi putut să folosească o grenadă, încât nu se deranjaseră.

Juliette a strâns-o în palmă. În partea stângă, imaginea din oglindă i-a repetat mișcarea, sticla captând expresia ei temătoare atunci când și-a ridicat privirea.

— Cum ar decurge războiul dacă i-aș omorî acum? a întrebat Juliette, vorbind cu ea însăși, cu oglinda, cu orașul însuși – ajunsă la un punct de răscruce în acea cameră rece și goală. Socializează sub tălpile mele: naționaliști de vază și generali de război. Poate că însuși Chiang Kai-shek a venit. Aș fi o eroină. Aș salva vieți.

De sub șipcile podelei s-au înălțat râsete. Pahare ciocnite, toasturi care celebrau crime în masă. Datoria de sânge fusese

îngrozitoare, dar cel puțin Juliette credea că e ceva ce ar fi putut să schimbe. Acum atinsese proporții de nerecunoscut, ruptura fiind mai profundă decât fusese vreodată. Stacojii împotriva Florilor Albe, naționaliști împotriva Comuniștilor. Una era să dizolvi o vendetă, dar un război civil? Juliette era prea mică – mult prea mică – pentru a se implica într-un război care se întindea în toată țara, care se întindea peste întreaga lor istorie uitată ca nație.

Noi râsete, mai gălăgioase de această dată. Dacă dădea drumul grenadei pe podeaua dormitorului ei, explozia i-ar fi lovit direct pe cei de jos, i-ar fi lovit pe toți oamenii din acel salon. Juliette a simțit adrenalina urii prinzând rădăcini în ea. Condamna acest oraș pentru că era plin de ură... Însă și ea era la fel de oribilă. Un zbucium final, care să pună capăt. Era destul de furioasă ca să o facă. Dusă ar fi fost moștenirea Stacojiilor. Dusă ar fi fost Banda Stacojie. Dacă murea și ea, atunci nu mai era nevoită să trăiască cu durerea faptei sale îngrozitoare: se jertfea pe ea și pe părinții ei pentru a-i putea distruge pe toți ceilalți care se aflau în casă.

— Lasă să plângă orașul, a șuierat ea. Suntem dincolo de speranță, dincolo de leac, dincolo de salvare.

A tras cuiul.

— *Juliette!*

Juliette s-a răsucit, strângând bine grenada în mână. O clipă, a crezut că pe balconul ei era Roma, atârnat de balustradă ca pe vremuri. Apoi privirea i s-a limpezit și și-a dat seama că auzul îi juca feste, pentru că nu Roma era acela care-i deschidea ușile de sticlă, ci Benedict.

— Ce faci? a șuierat el, pășind înăuntru.

Din instinct, Juliette a făcut un pas înapoi.

— *Tu* ce faci aici? a întrebat ea pe un ton autoritar. Trebuie să pleci…

— De ce? Ca să te arunci în aer? i-a replicat Benedict. Roma e în viață. Am nevoie de ajutorul tău.

Valul de ușurare pe care l-a simțit aproape a făcut-o să scape grenada din mână. A strâns-o însă la timp, ținând mânerul apăsat. Când a închis ochii – copleșită de vestea aceea bună pe care i-o îngăduise universul –, a fost cuprinsă de atâta recunoștință, încât lacrimile i-au izvorât instantaneu.

— Mă bucur că ai reușit să scapi! a șoptit Juliette. Dintre toți, tu ești cel care îl poate salva.

— Ah, *te rog!*

Juliette a deschis ochii atât de uluită de tonul lui Benedict, încât lacrimile i-au secat. Băiatul a arătat spre grenada pe care o ținea ea în mână.

— Crezi că merită? La ce bun să-i arunci în aer pe naționaliști? Își vor reînnoi rândurile! Vor alege un nou lider din Beijing, din Wuhan, din oricare alt loc în care sunt oameni. Războiul va fi purtat oricum. Conflictul va dăinui.

— Am o datorie de îndeplinit, a reușit să îngâne Juliette cu voce tremurată. Dacă pot face ceva…

— Vrei să faci ceva? a întrebat-o Benedict. Hai să-i aruncăm în aer pe monștri! Să-l oprim pe Dimitri. Dar asta?

A arătat cu degetul spre ușa dormitorului. Zgomotele petrecerii continuau să se strecoare până sus la ea.

— Este inevitabil, Juliette. E război civil, iar tu nu îl poți opri.

Juliette nu știa ce ar fi putut să zică. A strâns grenada în pumni și a privit-o intens. Benedict a lăsat-o așa o vreme ca să-și vânture emoțiile conflictuale, apoi s-a răsucit pe călcâie, înjurând în barbă:

— Mai întâi Marshall, apoi tu, a zis tânăra. Toată lumea moare să se sacrifice.

— Marshall?

Benedict s-a crispat. De parcă și-ar fi amintit brusc că se află pe teritoriul inamicului, a rătăcit în balcon, privind în jur, atent la orice urmă de mișcare.

— Dimitri i-a interceptat pe Stacojii și i-a capturat pe Roma și pe Alisa. Marshall a fost prins și el când încerca să-i salveze. Am rămas doar noi doi. Chiar nu avem mult timp la dispoziție, Juliette.

— Dimitri a recrutat muncitori? a întrebat Juliette, cu inima bubuindu-i în timpane.

— Da, i-a confirmat Benedict. În acest punct, nici nu mai știu dacă scopul lui Dimitri este să pună mâna pe Florile Albe. Cum toți gangsterii sunt fie morți, fie închiși sau pe picior de plecare din oraș, e mult mai preocupat să își consolideze puterea în rândul comuniștilor.

— Atunci, de ce l-a luat pe Roma? Dacă nu ca să pună capăt familiei Montagov...

— E simbolic, bănuiesc. Îi ucide pe gangsteri. Îi ucide pe imperialiști. Ucide influența străină din acest oraș. O execuție publică este ca un ultim strigăt de război înainte ca naționaliștii să îi calce în picioare. Apoi Dimitri și monștrii lui vor fugi în sud, alături de restul comuniștilor, și războiul va continua.

Juliette a tras cu greu aer în piept. Așa avea să se sfârșească totul? Lourens putea să strecoare vaccinul în rezervorul de apă al orașului, dar în toată țara? În toată lumea? Dacă Dimitri fugea alături de comuniști, propulsat de puterea pe care i-o ofereau armele, banii și monștrii lui, care era limita? Unde aveau să se oprească lucrurile?

— Uite! s-a auzit vocea lui Benedict plutind din balcon, întrerupându-i gândurile lui Juliette. În orice caz, eu cred că îi putem salva. Pe Roma, pe Marshall și pe Alisa – îi putem salva din ghearele lui Dimitri și apoi vom putea părăsi orașul pentru totdeauna. Dar trebuie să mă ajuți.

Cuvintele aprobatoare îi stăteau pe limbă. Cu toate acestea, lui Juliette îi era extrem de greu să facă pasul decisiv.

„Noi îi pedepsim pe trădători. Iar dacă Juliette vrea să se alăture cauzei Florilor Albe, atunci poate să plece și să moară alături de ei."

Nu era nimic nou. Devenise trădătoare cu cinci ani în urmă, în acea zi bătută de vânt din Batardou când se împrietenise cu Roma Montagov. Fusese trădătoare în toate acele dăți în care refuzase să împlânte pumnalul în inima lui. Fusese o trădătoare cu mult înainte să-și împuște propriul văr, pentru că dacă loialitatea însemna să fii crud fără discernământ, atunci ea nu putea să fie loială.

Părinții ei aveau să o plângă. Aveau să plângă o versiune a ei care nu exista.

— Vă iubesc pe amândoi atât de mult, a murmurat ea, dar *mă omorâți!*

Benedict și-a vârât capul înapoi în dormitor.

— Ce spui?

— Nimic, a răspuns Juliette, punându-se în mișcare. Vin.

— Ah!

Benedict a părut aproape uimit de schimbarea bruscă de atitudine a lui Juliette. Băiatul a urmărit-o cum își rotește pentru ultima oară privirea prin cameră.

— Încă ții... ăăă...

Juliette a prins cuiul și l-a strecurat la locul lui. Cu grijă, a pus arma la loc în cutia cu pantofi, pe care a depozitat-o înapoi în

dulap. Înainte să-l închidă, a tras una dintre rochiile ei de fetișcană de pe umeraș.

— Dă-mi voie să mă schimb mai întâi! Mă voi mișca repede.

Benedict s-a încruntat, vrând parcă să o sfătuiască să nu facă o alegere atât de bătătoare la ochi, dar Juliette a scos atunci și o haină, cu sprânceana ridicată provocator, și Benedict a dat din cap.

— Voi aștepta pe balcon.

Trecuse suficient timp pentru ca părul să i se usuce, dar afară turnase cu găleata, iar hainele i se lipeau încă umede de trup. Grăbindu-se să tragă de rochie, Juliette a smucit poate prea tare, pentru că, în timp ce și-o scotea, a auzit un clinchet pe covor. Stricase un nasture? Mărgele?

Juliette a privit cu atenție covorul. Nu – era ceva albastru. Era... o mică *pastilă*, care avea luciul unei pietre prețioase. Alături, se afla o bucată de hârtie, ușor umedă.

— O, Dumnezeule! a murmurat Juliette, despăturind bilețelul.

Clipa în care Bai Tasa își lăsase mâna pe spatele ei. Mângâierea ușoară, înainte să și-o ridice. El strecurase acele obiecte în buzunarul rochiei ei.

Folosește-o cu înțelepciune. – Lourens

Bai Tasa era o Floare Albă sub acoperire.

Un râset neîncrezător i-a izbucnit în piept, dar Juliette și l-a înghițit repede, pentru că nu voia să îl îngrijoreze pe Benedict care părea deja să creadă că ea e la un pas de nebunie. Juliette a ridicat pastila și a cercetat-o cu atenție. După ce și-a tras rochia nouă, a strecurat-o cu grijă în buzunar, uscată și curată, alături de celelalte lucruri care îi mai rămăseseră – mica ei brichetă, o agrafă de păr. Asta era tot. Nu avea arme, nu avea lucruri de valoare, nimic în

afară de rochia de pe ea și o haină călduroasă prinsă în jurul taliei cu o curea.

S-a repezit spre balcon. Când Benedict s-a întors spre ea, părul îi flutura în vânt, iar pe chip avea o expresie serioasă, care-l făcea să semene atât de mult cu Roma, încât lui Juliette i s-a strâns inima în piept.

— Să mergem!

Patruzeci și șase

— DIMITRI A ANUNȚAT CĂ EXECUȚIA VA AVEA LOC LA miezul nopții, așa că mă gândesc că nu avem mult timp la dispoziție.

Juliette și-a ridicat ochii spre norii cenușii, strângând tare din pumni.

— Da, dar dacă vrem ca planul tău să funcționeze, trebuie să aflăm exact cum se transformă monștrii. Nu putem să ne bazăm doar pe speranță. *Acum!*

Juliette a traversat rapid strada, trecând din capătul unei alei pe o alta înainte să o observe soldații din stația de tramvai. Benedict a urmat-o îndeaproape, deși s-a crispat odată ce au încetinit, pășind amândoi pe culoarul îngust.

— Ești rănit?

— Mi-am sucit glezna, dar sunt bine. Am crezut că știm deja că monștrii se transformă cu apă.

Juliette s-a lăsat pe vine când au ajuns în capătul acelei alei, ascultând cu atenție în jur. În partea stângă patrulau soldați, dar în dreapta se afla o alee și mai îngustă. Ocoleau în drum spre adăpost, dar era mai bine decât să fie prinși. Juliette i-a făcut semn lui Benedict să se grăbească.

— Știm? l-a întrebat ea. L-am văzut pe unul aruncându-și cu apă în tren. Știm că monștrii aceștia sunt diferiți de primul, și chiar și aceluia Paul a reușit să-i aducă modificări în ceea ce privește cantitatea de apă necesară pentru transformarea lui Qi Ren. Noii monștri se transformă atunci când își doresc. Putem paria pe asta.

Și tocmai de aceea se îndreptau spre adăpost, ca să o elibereze pe Rosalind și să îi ceară informațiile de care aveau nevoie. Prima oară nu puseseră întrebările corecte, apoi fuseseră întrerupți de generalul Shu. Acum, Juliette era mai înțeleaptă; acum, Juliette își putea lăsa deoparte sentimentele rănite, având unicul țel de a primi un răspuns.

— Dacă nu este apa, a zis Benedict, atunci ce?

Juliette a oftat.

— Habar n-am. Însă lucrurile sunt mai complicate – o simt.

Planul lui Benedict era atât de straniu, încât ar fi putut să funcționeze. Dacă Roma, Alisa și Marshall erau duși la o execuție publică, atunci aceasta trebuia să aibă loc în aer liber, pentru a putea aduna o mai mare mulțime de oameni. Dar acum, după punctul culminant al revoluției, rămăseseră puține locuri în oraș în care se mai puteau ține adunări, așa că singurul probabil rămânea Zhabei, dacă muncitorii înarmați ar fi stat de pază.

Cauza comuniștilor – și muncitorii ei – îl urma pe Dimitri pentru că acesta punea la dispoziție fonduri monetare și muniție.

Însă ei nu știau cum făcuse acesta rost de fonduri. Nu știau că se folosise de monștri pentru a șantaja bandele din Shanghai și nu știau că Dimitri controla astfel de monștri. Oamenii din Shanghai, deși luptaseră cu vitejie la revoluție, încă se *temeau* de monștrii lui.

— Așa că incităm la haos, explicase Benedict. Monștrii trebuie să stea de pază în forma umană. Dimitri nu ar rata șansa de a-i aduce. Are nevoie de protecția lor în caz că naționaliștii află ce se

întâmplă, dar trebuie să-i și amestece printre ceilalți. Dacă i-am forța pe toți să se transforme, civilii de la fața locului ar intra în panică. Ar fugi și s-ar izbi de muncitorii înarmați, distrăgându-le tuturor atenția suficient cât să nu aibă nimeni șansa de a ne opri cât ne strecurăm înăuntru, luăm prizonierii și plecăm.

Dar dacă nu avea să funcționeze?

— Am ajuns.

Juliette s-a oprit. Dat fiind că pe stradă părea să fie liniște, a ieșit de pe alee și s-a apropiat de adăpost. Era straniu – arăta foarte diferit de când îl văzuse ultima oară, dar nu se schimbase nimic. Orașul era cel care se afla în continuă mișcare.

— Haide! a îndemnat-o Benedict.

Juliette s-a trezit din transă. Nu avea niciun rost să stea în prag și să se zgâiască la ușă. A atins clanța și a tras.

Înăuntru, pe măsură ce lumina inunda apartamentul, Rosalind s-a îndreptat imediat, clipind de câteva ori. Arăta sfârșită, pentru că fusese lipsită de apă și de mâncare timp de două zile. Juliette nu putea îndura această imagine, însă credea că avea să o poată forța pe verișoara ei să spună ceva?

S-a apropiat de scaunul lui Rosalind. Fără niciun cuvânt, a început să îi dezlege funiile.

— Ce s-a întâmplat? a cârâit Rosalind. Am auzit împușcături. Atâtea împușcături!

Juliette nu reușea să dezlege unul dintre noduri. Îi tremurau mâinile, iar atunci când Benedict i-a atins umărul, s-a dat la o parte, lăsându-l pe el să se ocupe.

Adăpostul era prea întunecat. Juliette a tras cu putere de una dintre șipcile bătute în cuie la fereastră. După ce s-a desprins, în încăpere s-a scurs un râuleț triunghiular de lumină cenușie, ștearsă. Soarele avea să apună curând. Se lăsa noaptea.

— A început epurarea, a răspuns Juliette cu glas răgușit. Muncitorii au reușit să-și adune forțele și să mărșăluiască în chip de protest. Naționaliștii au tras în mulțime. Cadavrele nu au fost încă strânse.

Rosalind nu a scos un cuvânt. Când s-a întors spre ea, Juliette i-a văzut chipul supt.

— Și Celia?

Juliette a tresărit, pentru că nu se așteptase să audă acel nume. Și-a zis că așa era potrivit. Kathleen nu s-ar fi alăturat niciodată comuniștilor. Aceea fusese Celia, întru totul.

— Nu știu. Nu știu unde este.

Se desfăcuse primul nod. Rosalind își putea mișca acum umărul stâng.

— Juliette! a atenționat-o Benedict.

„Treci la subiect!" părea să zică.

Juliette a pășit în lungul camerei, trecându-și mâinile prin păr. A tras de șuvițe, neobișnuită cu tăietura dreaptă care-i mângâia gâtul atunci când se mișca.

— Îți dăm drumul, a spus ea. Dar vrem să aflăm tot ceea ce știi despre monștri.

Rosalind și-a scos brațul drept după ce funiile din jurul lui s-au desfăcut și ele. Își epuizase toată energia – nu simțea nevoia să se agite sau să se grăbească, în vreme ce sforile îi alunecau de pe trup.

— Dacă aș fi avut ce informații să ofer, nu crezi că ți le-aș fi oferit? a întrebat Rosalind. Nu mai am nimic de câștigat ascunzând ceva. Dimitri doar s-a folosit de mine ca sursă pentru Stacojii. Mă folosea cu mult înainte să se decidă să ne șantajeze.

— Trebuie să fi observat anumite lucruri, chiar dacă nu ai acordat prea mare atenție treburilor lui, a spus Benedict, refuzând să-i accepte răspunsul.

A tras cu putere de funia din jurul gleznelor ei. Rosalind s-a crispat.

— Cum a început totul? Monștrii erau deja activi înainte să îi stăpânească el?

— Nu, a răspuns Rosalind. A găsit insectele-gazdă în apartamentul acela. Erau cinci, uriașe – pluteau într-un lichid. *Eu* i-am recrutat pe francezii pe care mai apoi i-a infectat.

Rosalind a închis ochii strâns.

— A spus că e o tactică de război. Fără decese în masă, fără haos. O tactică doar, prin care obținea putere.

— Adevărul este că, a șoptit Juliette, această parte nu a fost o minciună.

O învinovățea pe Rosalind pentru că îi căzuse pradă. Îi era milă de Rosalind pentru că îi căzuse pradă. Și Banda Stacojie provoca zilnic violențe. Când erai crescut într-un·astfel de climat – când cei dragi îți spuneau că sângele poate să curgă, atâta vreme cât era pentru loialitate –, cum puteai ști unde să tragi linia atunci când iubeai pe cineva din afara familiei?

— Iar insectele, a continuat Benedict. Și-au făcut cuib în gazde?

Juliette s-a sprijinit cu palmele de masă și s-a aplecat în față. Așa fusese cazul lui Qi Ren. O insectă-gazdă îi ocupase trupul. Conferindu-i abilitatea de a se transforma în monstru.

— S-au înfipt în beregatele lor și au scurmat imediat înăuntru, a șoptit Rosalind.

— Apoi cum se transformau?

Întrebarea al cărei răspuns și-l doreau cel mai mult.

— Cum declanșau transformarea?

Toate legăturile lui Rosalind au căzut la podea. Acum își putea mișca brațele și picioarele, dar ea a rămas pe scaun, rezemându-și coatele pe genunchi, cu capul aplecat în palme. Preț de câteva secunde, a rămas așa, nemișcată ca o statuie.

Apoi și-a ridicat brusc capul.

— Etanol.

Juliette a clipit de câteva ori.

— *Etanol?* Adică... alcool?

Rosalind a dat ușor din cap.

— În asta au fost găsite plutind insectele, deci el e ceea ce le declanșează. Asta foloseau cel mai des francezii. Câțiva stropi erau îndeajuns – nu era nevoie să fie concentrat.

Benedict s-a răsucit, căutând privirea lui Juliette.

— Cum vom putea găsi suficient alcool? Cum vom găsi alcool?

Restaurantele erau închise. Cabaretele, închise. Locurile care nu erau protejate de obloane de fier și lacăte fuseseră deja prădate.

— Nu-i nevoie, a răspuns Juliette.

Și-a îndreptat privirea afară, prin bucata aceea de geam pe care o eliberase.

— Benzina de la o mașină are același efect.

În depărtare, a răsunat brusc un scrâșnet și Juliette a tresărit, ducându-și mâna la inimă. Rosalind, la rândul ei, a sărit în picioare, dar sunetul s-a stins pe cât de repede venise, iar Rosalind a rămas aproape de scaun, de parcă nu ar fi știut ce să facă. Era prea mândră ca să dea glas durerii care i se citea în privire. Dar nu avea atâta sânge-rece cât să-și ascundă expresia de Juliette pentru a o împiedica să o vadă.

— Mergi, Rosalind! a îndemnat-o Juliette cu glas tăcut. În câteva ore, pe străzi va fi din nou haos.

Rosalind a strâns din buze. Încetișor, și-a dus mâna la gât și a desprins lanțul pe care îl purta. L-a așezat pe masă. Părea șters în lumina slabă. Nimic mai mult decât o bucată de metal.

— Le-ai spus Stacojiilor? a întrebat Rosalind cu o voce moale ca o adiere. Le-ai spus că eu sunt vinovată pentru noii monștri?

Juliette ar fi trebuit să fi făcut asta. Avusese când și se iviseră ocazii. Dacă le-ar fi spus că Dimitri fusese amantul lui Rosalind, că el era șantajistul, atunci crimele lui Rosalind față de Banda Stacojie ar fi fost mult mai grave decât datoria de sânge.

— Nu.

Pe chipul lui Rosalind nu se putea citi nimic.

— De ce nu?

Pentru că nu voise. Pentru că nu voia să accepte adevărul. Pentru că se obișnuise atât de tare să mintă și să ascundă, încât un secret în plus nici nu mai conta.

Juliette vedea cu coada ochiului că Benedict o urmărește.

— Du-te, Rosalind! a repetat ea.

În sfârșit, Rosalind a înțeles și a pornit spre ușă. Cu mâna pe clanță, a ezitat, a privit peste umăr și a înghițit cu greu.

— Aceasta este ultima oară când te văd?

În acea unică, tăcută întrebare, se strânseseră prea multe lucruri. Avea să se ducă Rosalind acasă? După tot ceea ce făcuse, după tot ceea ce *ei* îi făcuseră, se mai putea întoarce?

Și dacă s-ar fi întors, *Juliette* cum ar mai fi putut să revină vreodată acasă?

— Nu știu, i-a răspuns Juliette sincer.

Rosalind a privit-o o clipă în plus. Poate că ochii i se umpluseră de lacrimi. Sau poate că doar așa își închipuia Juliette. Poate că ochii lui Juliette erau acum înlăcrimați.

Rosalind a ieșit pe ușă fără niciun alt cuvânt.

Ploaia s-a potolit, apoi s-a oprit cu totul, ultimele picături căzând pe trupurile fără viață cu o finalitate blândă. Mâini acoperite de paloarea morții erau prăbușite unele peste altele, putreziciunea și duhoarea pielii lor încrețite îmbibând aerul.

Celia nu știa cu precizie dacă e moartă sau vie. Era îngropată sub enorm de multă suferință, prinsă sub cadavre. Durerea îi pulsa în lungul spatelui, însă gândurile îi erau atât de fragmentate, încât aproape că nu știa dacă aceasta izvorăște dintr-o rană de glonț sau dacă era doar manifestarea fizică a agoniei ei interioare; în adâncul ei, crezuse nebunește că avea să fie ferită de masacru, că violența avea să lovească doar masele. În sfârșit, reușise să devină unul dintre ei. Un Stacojiu nu ar fi suferit așa. Un Stacojiu ar fi murit repede, ca domnul Ping, care fusese secerat de unul dintre primele gloanțe, sau s-ar fi ținut departe de asemenea tumult.

Ce a mai rămas acum? s-a întrebat Celia.

Apoi, brusc, cineva o strângea.

— Sunt aici. Stai liniștită.

Celia a întors capul, a deschis ochii din întunericul mormântului ei și în față i-a fulgerat o lumină puternică: un felinar stradal, care ardea deasupra ei. Până să i se limpezească vederea, s-a gândit că silueta care trăgea de ea era un înger, o creatură imaterială, venită să aline ororile războiului. Apoi o durere nouă a săgetat-o în coaste și mintea i s-a limpezit. Și-a ridicat bărbia. Nu un înger venise să o salveze.

Era sora ei.

— Cum de ești aici? a murmurat Celia.

Rosalind avea obrajii deja umezi, urmele lacrimilor lucindu-i în lumină, dar, după ce a eliberat-o pe Celia dintre cadavre și s-a oprit o clipă, a izbucnit din nou în plâns, pipăind umerii surorii ei și căutându-i rănile. Era doar una: o pată care creștea în coasta ei.

— Cum poți să mă întrebi asta? a întrebat ea, hohotind. Am alergat pe străzile pe care s-a zis că au avut loc masacre. Am venit să te caut.

Celia și-a înghițit oftatul dureros, fără să se împotrivească atunci când Rosalind a încercat să o ridice în picioare. S-a clătinat, neputând să se proptească bine în pământ, dar brațele lui Rosalind o țineau, ajutând-o să se echilibreze. Deși i se învârtea capul, a văzut totuși semnele roșii din lungul încheieturilor lui Rosalind, carnea vie.

— Poți să mergi? a întrebat Rosalind. Hai! Dacă mai întârziem, vei pierde prea mult sânge.

Celia a pus un picior înaintea celuilalt. Era un efort dureros, extenuant, însă înainta oricum.

— Îți mulțumesc, *jiějiě!*

Atunci când briza i-a atins chipul, Celia nu și-a dat seama dacă răceala pe care o simțea venea de la sângele care-i acoperea fața sau dacă începuse și ea să plângă.

— Îți mulțumesc că te-ai întors după mine!

Rosalind a strâns-o cu și mai multă putere. O trăgea înainte, chiar dacă Celia se clătina, pierzându-și când și când cunoștința.

— Vreau să te gândești la Paris! i-a poruncit Rosalind.

Încerca să o țină pe Celia trează, să o facă să se concentreze, chiar dacă ei îi amorțeau simțurile.

— Gândește-te la baruri, la luminile care sclipesc în depărtare! Gândește-te că trebuie să le revezi, într-o zi când lumea nu va mai fi atât de întunecată!

— Va veni vreodată acea zi? a șoptit Celia.

Privirea i s-a încețoșat. Împrejurimile s-au strâns ca un tunel și culorile s-au disipat, totul devenind monocrom.

Rosalind a scos un sunet înăbușit. În fața lor lucea argintiu o clădire, iar Rosalind a tras mai departe, înaintând, pas cu pas. Era promisiunea tăcută pe care i-o făcea lumii. Sora ei avea să trăiască

pentru a apuca o nouă zi. Avea să se asigure că sora ei urma să apuce toate zilele și, mai mult, fiecare dimineață care se ridica la orizont.

— Ne-am distrus pe toți pentru o iubire care nu a fost adevărată, a șoptit Rosalind. Măcar pe tine încă te pot salva.

Patruzeci și șapte

APUNEA SOARELE.

În Zhabei, străzile începeau iarăși să se aglomereze, așa că Juliette și Benedict nu au întâmpinat niciun obstacol, strecurându-se în grabă prin mulțime fără ca soldații să le acorde vreo atenție. Puteau încerca oricât naționaliștii să țină orașul sub cheie, dar el era întotdeauna prea plin, pulsând de activitate, iar la cel mai mic semn, lumea ieșea să vadă despre ce e vorba. Șoaptele despre o execuție publică pluteau în aer. Noutățile circulau rapid printre muncitori, printre civilii care voiau spectacol, indiferent de situația politică în care se găsea orașul. Singura întrebare era dacă vestea ajunsese și la Kuomintang. Oricât de bine ar fi fost ca Dimitri Voronin să fie arestat și închis, Juliette spera că naționaliștii nu aveau să apară. Pentru că, dacă o făceau, atunci Montagovii aveau să fie arestați alături de Dimitri sau pur și simplu împușcați.

— Ți-a dat doar *una*? a întrebat Benedict, respirând cu iuțeală.

Au ocolit amândoi odată o ricșă căzută, Juliette prin stânga și Benedict prin dreapta, apoi s-au reîntâlnit și și-au continuat drumul. În fața lor lucea o lumină. Era o intersecție în care se adunase un număr mare de oameni.

— Doar una, a răspuns Juliette, bătând cu mâna în buzunar ca să confirme. Bănuiesc că nu a putut să producă mai multe la timp.

— Să-l ia naiba pe Lourens pentru că ne-a dat *ceva,* dar nu *destul!* a mormăit Benedict înciudat.

A zărit și el scena care se desfășura în depărtare.

— Ridică o întrebare. Ne vom folosi de monștri pentru a crea haos... dar dacă ei eliberează insectele? Fiind atât de aproape, vom muri primii.

Aceea era întrebarea la care Juliette cugetase de când părăsiseră adăpostul, însă, încetișor, ceva-ceva începea să prindă contur. Și-a ridicat din nou privirea spre cer și a văzut că norii erau încondeiați cu un violet întunecat, vinețiu. Cu cât înaintau în Zhabei, cu atât vitrinele magazinelor deveneau mai ponosite, mai puțin îngrijite. Influența străină pălea, strălucirea pălea și ea.

— Am o idee, a spus Juliette. Dar putem să ne grăbim totuși? Postul de pompieri e la câteva străzi depărtare.

Au grăbit pasul. Când clădirea le-a apărut dinainte – cu acoperișul ei roșu aplecat, mai șters în amurg, și intrarea lină, străjuită de patru porți ca niște arcade –, au fost aproape surprinși că era abandonată, având în vedere proviziile care așteptau înăuntru. Poate că soldații care fuseseră staționați acolo fuseseră mai apoi chemați în altă parte pentru a se ocupa de haosul care izbucnise în oraș ca un incendiu. Era război civil. Comuniștii ieșeau din ascunzișurile lor ca niște cârtițe, iar naționaliștii încercau cu disperare să îi bage înapoi în pământ pentru a nu pierde guvernarea.

Juliette a intrat în fugă în sediu, începând imediat să caute ceea ce le trebuia. Pașii îi reverberau pe podeaua acoperită cu linoleum. Benedict lucra mai încet, cercetând rafturile cu etichete, în vreme ce Juliette a urcat pe una dintre mașinile de pompieri mai mici, ca să vadă ce se afla la al doilea etaj. Nu părea cine știe ce, judecând după ce putea să întrezărească dincolo de balustrade.

— Nu găsesc nici măcar o nenorocită de armă! a răbufnit Juliette. Nici măcar un topor! Într-o stație de pompieri!

— Dacă lucrurile merg bine, roagă-te să *nu* avem nevoie de o armă, a spus el.

Benedict s-a îndreptat spre ea, ca să îi arate ce găsise. Avea un furtun înfășurat în jurul brațului și două bidoane în care Juliette bănuia că se află benzină.

— Cum crezi că vom căra toate astea acolo?

Juliette a sărit de pe capota mașinii. Apoi a privit-o cu mai multă atenție.

— Știi să conduci?

— *Nu!* a răspuns Benedict imediat. Nu am să...

Juliette deschisese deja portiera pasagerului, întinzându-se ca să pornească mașina. Motorul a prins viață. Afară se făcea din ce în ce mai întuneric, iar farurile le-au tăiat o potecă luminoasă în față.

— Pune benzina în spate! a zis Juliette. Și condu!

— Ideea ta este riscantă.

— Este bună. Nu poți să te opui doar pentru că nu te implică.

Benedict i-a aruncat o privire urâtă din scaunul șoferului, cu piciorul pe pedală, în vreme ce mașina înainta pe drum. Aproape ajunseseră la intersecția în care era adunată mulțimea de oameni. Acum era cu adevărat noapte, cerul fiind întunecat și străzile luminate de felinare cu gaz și torțe ca niște scântei portocalii, fierbinți, împrăștiate în mulțime.

— Vom avea grijă de siguranța lor, a întărit Juliette. Ai spus-o chiar tu – toată această execuție este una simbolică. Dimitri îl vrea pe Roma. Nu câștigă puncte în plus pentru Alisa. Nici pentru Marshall. Pe următorul loc după Roma nu sunt... Aici, oprește aici! Nu ne putem apropia mai mult de atât.

Benedict a frânat, oprind mașina. Dacă mai înaintau puțin, aveau să fie zăriți de mulțime.

— Pe următorul loc după Roma, a continuat Juliette cu glas tăcut, nu sunt decât eu.

Capii gangsterilor, uciși de mâna lui. Cele două imperii ilegale din Shanghai – moștenitorii familiilor care alimentaseră acest oraș cu capital și comerț străin, prin ierarhii și nepotisme –, căzute în ruină și executate de gloanțele lui. Era o ocazie prea bună ca să nu profite. Prea bună pentru ca Dimitri să o refuze. Juliette se baza pe asta.

— Va adulmeca cursa.

— Da, a aprobat Juliette. Însă deja va fi prea târziu.

Juliette voia să se ofere la schimb pentru Alisa și Marshall. Odată ce Marshall și Alisa aveau să fie departe, Benedict urma să activeze monștrii, Juliette să îi dea vaccinul de la Lourens lui Roma și, chiar dacă toate insectele ar fi fost eliberate, ei aveau să fie în siguranță. Aveau să plece, și cu asta, basta.

Floare la ureche.

Juliette și-a scos haina și a aruncat-o pe podeaua mașinii. Când s-a întins spre portieră, Benedict i-a prins brusc încheietura.

— Va fi în siguranță! a promis Juliette, înainte ca Benedict să scoată un cuvânt. Marshall și Alisa sunt prioritari.

Benedict a clătinat din cap.

— Voiam doar să-ți spun să ai grijă.

I-a dat drumul, aruncând o privire în spatele mașinii, unde aștepta furtunul.

Juliette a tras adânc aer în piept și a ieșit din mașină. Strada era în pantă. Când a început să meargă, unghiul în care se afla i-a dezvălui mulțimea deloc numeroasă și lucrul în jurul căruia se adunase: Roma, legat de un stâlp, cu mâinile la spate, cu funia strângându-i încheieturile.

Juliette nu a putut decât să pună un picior înaintea celuilalt și să înainteze, cu ochii ațintiți la acea scenă și la muncitorii înarmați aflați sub comanda lui Dimitri care o legau acum pe Alisa. Juliette s-a întrebat de unde proveneau parii aceia din lemn. La asta îi zbura ei mintea în acele clipe: se întreba dacă stâlpii fuseseră bătuți în cuie sau înfipți în liniile de tramvai care treceau prin mijlocul străzii.

Privirea ei cerceta mulțimea. Nu erau foarte mulți oameni de față – nu aveau cum să fie, pentru că altfel zgomotele ar fi atras atenția soldaților din apropiere. Douăzeci de inși, poate mai mulți, însă douăzeci de oameni erau îndeajuns pentru a răspândi vorba despre faptele de vitejie ale lui Dimitri. Păreau curioși, nu agitați, în vreme ce muncitorii înarmați dădeau târcoale pe margini, cu puștile pregătite în caz că soldații s-ar fi apropiat.

Într-un capăt, Juliette l-a zărit pe bărbatul care îi urmărise în tren. Francezul din Florile Albe. Sângele a început să îi clocotească în vene, pompându-i adrenalină în trup, încălzind-o chiar dacă briza rece îi umfla rochia fără mâneci.

Juliette își aruncase în mod intenționat haina. Voia să fie recunoscută imediat în ținuta ei strălucitoare, brodată cu mărgele, din clipa în care se apropia de mulțime.

Și așa a și fost.

Benedict trebuia să se miște rapid, dar era dificil când palmele îi erau ude de sudoare. A tras de capătul furtunului până când acesta s-a încordat, apoi l-a potrivit la marginea acoperișului, ațintindu-l asupra scenei de dedesubt. Furaseră zeci de litri de benzină. Își permiteau să fie darnici. Dar trebuia să și funcționeze. Trebuia ca aceasta să se scurgă așa cum trebuie prin tubul foarte, foarte lung, și nu putea să o dea în bară.

Prea multe lucruri erau în joc.

— Bine, a mormăit Benedict.

Părea gata. Pe strada de dedesubt, Juliette ajunsese în dreptul mulțimii cu mâinile ridicate, ignorând șoaptele care-i făceau numele să sune ca o incantație.

— Sunt neînarmată! a strigat ea.

Benedict a coborât de pe acoperiș și a alergat prin clădire ca să ajungă din nou la benzina din mașină. Nu se mai rugase lui Dumnezeu de ani de zile, dar avea să înceapă din acea zi.

Aceea este...

Încet, Juliette a ridicat mâinile, arătând că nu are arme.

— Sunt neînarmată! a strigat ea.

Mulțimea amuțise. Orice va fi spunând Dimitri, s-a oprit brusc, cu ochii la ea, cercetând-o cu o privire oțelită. Alături, Roma părea uluit. Nu a țipat, nici nu i-a strigat îngrozit numele. Știa că Juliette pregătește ceva.

— Cumva, îmi vine greu să cred asta! a spus Dimitri.

Și-a fluturat mâna. Muncitorul înarmat aflat cel mai aproape și-a îndreptat pușca spre ea.

— Percheziționează-mă și te vei convinge! Nu am nimic asupra mea. Doar viața. Pe care vreau să mi-o ofer la schimb.

Dimitri a hohotit de râs. Și-a lăsat capul pe spate, înecând oftatul care îi scăpase lui Roma și murmurul nedumerit al lui Marshall.

— Domnișoară Cai, ce te face să crezi că te afli în poziția de a te târgui? a întrebat Dimitri cu autoritate după ce și-a întors din nou atenția asupra ei. Te pot împușca...

— Și apoi, ce? a zis Juliette. *Juliette Cai, Prințesa Shanghaiului, a fost ucisă de un muncitor oarecare.* Manualele despre revoluție vor menționa cu siguranță asta. Eu vin în fața ta, îți ofer viața mea alături de cea a soțului meu, și tu o arunci deoparte?

Dimitri și-a înclinat capul. Cuvintele ei se așezau acum.

— Vrei să spui că...

— Nu îmi ofer viața în schimbul vieții lui Roma, a confirmat ea. Ci pentru Marshall Seo și Alisa Montagova. Dă-le drumul! Ei nu trebuie să fie implicați în lupta asta.

— *Poftim?* a exclamat Marshall. Juliette, ți-ai ieșit din minți...

Un muncitor din apropiere și-a lipit pușca de gâtul lui Marshall, făcându-l să tacă. Privirea lui Dimitri se rotea însă în jurul prizonierilor lui. Fruntea i s-a încruntat în timp ce încerca să aprecieze situația. Nu părea să fi picat cu totul în plasă. Poate că Juliette nu își juca bine rolul.

I-a întâlnit privirea lui Roma. Nici el nu o credea.

Poate că singura cale prin care-l putea convinge pe Dimitri era aceea de a-l convinge mai întâi pe Roma.

— Ți-am făcut un jurământ, Roma.

Juliette a pășit în față. Nu a oprit-o nimeni.

— Oriunde vei merge, te voi urma. Nu aș suporta să fiu despărțită nici măcar o zi de tine. Îmi voi împlânta singură pumnalul în inimă dacă nu există altă cale.

Pantofii ei au țăcănit pe pământ – prin pietriș, peste o linie metalică de tramvai, peste o canalizare. Se simțea confuzia plutind în aer, căci Juliette rostea acele cuvinte pentru Roma, dușmanul ei. Se simțea panică, pentru că nu voia nimeni să fie prins în calea ei, chiar dacă ea înainta cu mâinile ridicate în aer, chiar dacă puștile erau îndreptate spre capul ei din diferite direcții. Juliette părea să pășească spre un altar, ca într-o ceremonie nupțială bizară, pentru că mirele care o aștepta era legat și sortit morții.

— Nu! a șoptit Roma.

— Orașul a fost capturat, a continuat Juliette.

Tonul ascuțit din glasul ei nu era jucat. Lacrimile care îi apăruseră în ochi nu erau false.

— Tot ce era bun s-a dus, sau poate că nu a existat niciodată. Datoria de sânge ne-a despărțit, forțându-ne să fim în tabere diferite. Nu-i voi îngădui morții același lucru.

Juliette ajunsese în fața lui Roma. În clipa aceea, ar fi putut să încerce să îl elibereze, să înhațe o carabină și să reteze funiile cu partea ei ascuțită.

În schimb, s-a aplecat și l-a sărutat.

Și, de sub limbă, i-a împins în gură vaccinul.

— Mușcă! i-a șoptit cu o clipă înainte ca doi muncitori înarmați să o smulgă de acolo.

Mulțimea din jur murmura, uluită. Execuția publică se preschimbase mai degrabă într-un scandal monden.

Juliette a întins brusc mâna, a apucat țeava uneia dintre carabine și a îndreptat-o direct spre Dimitri. Muncitorii au alergat să o oprească, dar Juliette doar strângea țeava. Degetele îi erau departe de trăgaci. Restul puștii rămăsese atârnat de bietul muncitor care o purta și care înmărmurise din cauza șocului.

— Tu nu știi de ce sunt eu în stare, a spus Juliette, glasul răsunându-i în noapte. Dar am onoare. Dă-le drumul! Și nu mă voi împotrivi.

Scena a rămas împietrită pentru o lungă clipă. Apoi:

— M-am săturat de teatrul ăsta! a rostit Dimitri. Legați-o! Dați-le drumul celorlalți doi!

Alisa a plâns încet, împotrivindu-se cu ochi mari. Marshall, în schimb, s-a aplecat în față, blestemând. Dacă lumina ar fi fost mai bună, i-ar fi arătat chipul roșu de furie și dorința de a-l înfrunta el însuși pe Dimitri pentru a sfârși totul.

— Doar nu vorbești serios! Juliette, nu îți poți oferi viața *la schimb*! Ce-i cu tine...?

Juliette nu a scos niciun cuvânt. Nu a spus nimic cât oamenii au dezlegat-o pe Alisa, lăsând-o să se îndepărteze clătinându-se.

Nu a spus nimic după ce Marshall a fost dezlegat cu o expresie zdrobită pe chip și apoi și-a ridicat privirea spre ea în timp ce era târâtă spre stâlp și legată strâns de el. Tremura, gata să se năpustească spre Dimitri, fără să-i pese de muncitorii înarmați.

— Doar nu vorbești serios! a repetat Marshall. Pur și simplu, tu chiar nu...

— Du-te, Marshall! i-a aruncat aspru Roma.

Nu știa ce înghițise, însă pesemne că acum știa că Juliette are un plan.

— Nu face ca sacrificiul să fie în van! Ia-o pe Alisa și du-te!

Du-te! voia să spună și Juliette. *Du-te, și Benedict îți va explica totul!*

Marshall ezita în mod vizibil. Apoi a luat-o pe Alisa de mână și s-a grăbit să plece cu ea, înaintând repede prin mulțime, de parcă s-ar fi temut că aveau să-l împuște în spate în clipa în care s-ar fi întors. Juliette a expirat ușurată în clipa în care s-au făcut nevăzuți.

O parte din ea se temuse că aveau *să tragă.*

— Așadar, acesta e sfârșitul.

S-a auzit clinchetul unui pistol. Dimitri își încărca arma.

— Va fi cu adevărat începutul unei noi ere.

— *Marshall!*

Marshall a tresărit, oprindu-se brusc din drum. Respira greoi, sunetul auzindu-se înainte ca Benedict să apuce să coboare greoi din mașină. Marshall nu arătase niciodată atât de îngrozit. Pe chip i s-a citit uimirea, apoi ușurarea după ce a dat cu ochii de Benedict, deși aceasta s-a evaporat aproape imediat.

— Ben! a oftat Marshall.

A alergat spre el și i-a strâns mâna.

— Ben, Ben trebuie să mergem să-i ajutăm! Roma și Juliette...

— E în ordine, e în ordine! l-a liniștit Benedict, mângâindu-i ceafa cu cealaltă mână. Îți voi explica. Alisa, treci în mașină! Trebuie să fim pregătiți.

— Eliberați de Stacojii. Eliberați de Florile Albe, a continuat Dimitri Voronin.

Juliette a început să numere în gând, întrebându-se când avea să acționeze Benedict. Curând. Cât de curând, cu siguranță.

— În schimb, a grăit Roma, este un oraș condus de monștri.

Unul dintre muncitori și-a împins arma în tâmpla lui Roma, tăindu-i vorba. Dimitri și-a păstrat o expresie neutră. Continua să se prefacă.

— Ce bine că ai adus aminte de asta! a zis Dimitri, cu o expresie inocentă pe chip. Voi anunța, atunci, în fața orașului că îi ofer *două* daruri. Sfârșitul tiraniei gangsterilor și...

A arătat spre mai mulți saci întinși la picioarele lui. Juliette nu-i observase până atunci, dar semănau cu aceia în care se depozita făina sau orezul și care se găseau cu grămezile în piețe. Aceștia erau legați la gură cu niște cârpe, iar materialul din bumbac părea pe cale să se destrame în orice clipă și să lase să se reverse orice se va fi aflând îndesat în saci.

— ...un vaccin, pe care îl voi distribui tuturor acelora care-mi sunt loiali.

Un murmur s-a răspândit în mulțime și Juliette și-a ridicat uimită privirea. Așadar, așa avea de gând să joace. Exact așa cum procedase Larkspur: să distrugă oamenii cu o mână și să le ofere ajutor cu cealaltă.

Vântul rece i-a lovit obrajii lui Juliette, și ea a rămas așa – lăsând secundele să se scurgă și luptându-se cu funia din jurul taliei. Nu se obosiseră să o strângă prea tare, pentru că ar fi trebuit să fie omorâtă în câteva secunde. Avea mâinile încă libere. Putea ajunge

la pușca muncitorului din dreapta ei, a cărui armă era chiar în dreptul feței sale.

Dimitri și-a ridicat pistolul.

— Cărțile de istorie vor marca importanța acestei zile.

— Da, a spus Juliette. Așa vor face.

De deasupra, s-a auzit un gâlgâit. Acela a fost singurul semnal de alarmă care a răsunat în noapte. În secunda următoare, s-a pornit o ploaie de benzină care a acoperit mulțimea, muncitorii, toată strada. I-a înțepat îngrozitor ochii, însă Juliette avea avantajul că știuse ce urma să vină. Muncitorul care o păzea a urlat și și-a acoperit ochii cu mâinile, lăsându-și arma nepăzită. Juliette nu a pierdut timpul și i-a smuls-o, întorcând partea ascuțită spre propriul mijloc pentru a sfâșia funia. A simțit o usturime în șold; se tăiase, îi curgea sânge proaspăt, dar Juliette nu l-a băgat în seamă. A tușit din cauza lichidului care i se strecurase în gură și s-a întors spre Roma.

— Deschide ochii, iubirea mea! Va trebui să vezi, dacă vrem să scăpăm de aici.

Roma a deschis ochii chiar în clipa în care Juliette îi tăia funia din jurul brațelor.

— Ce e *asta*? a întrebat el, scuturându-și brațele.

Juliette a dat din cap spre mulțime, apoi a tăiat și legăturile din jurul mijlocului lui Roma.

— Privește!

În fața lor, cinci monștri au prins formă. Țipetele s-au iscat imediat – haosul la care se așteptase Juliette. Cetățenii s-au împrăștiat în toate părțile și muncitorii și-au abandonat posturile în vreme ce monștrii mârâiau în noapte. Înjurând năprasnic, Dimitri a deschis în cele din urmă ochii taman când benzina încetase să mai curgă, și a urlat:

— *Eliberați!*

Era prea târziu. Dimitri acționase prea târziu. Sub ploaia de insecte, Juliette a dat drumul puștii și l-a apucat pe Roma de mână, trăgându-l după ea, căutându-și drumul. Imediat ce s-a pus în mișcare, s-a auzit un *clic* în spatele lor și, mai repede decât ar fi putut să reacționeze Juliette, Roma a tras-o la pământ, evitând la mustață glonțul care s-a înfipt în beton.

S-au întors. Dimitri ținea în mână un pistol.

— Ar fi trebuit să fii mort! a șuierat el la Roma, în timp ce o gânganie neagră îi alerga pe pantof. Insectele ar fi trebuit să te ucidă pe loc.

— Vei avea nevoie de mai mult de atât ca să mă omori, i-a replicat Roma.

Dimitri a strâns și mai tare pistolul. Distrugerea a zguduit scena până să apuce el să apese pe trăgaci: o baie de sânge, toți cei care nu apucaseră să fugă fiind infectați. Lui Juliette i-a alunecat privirea într-o parte. O femeie: căzând în genunchi, cu degetele înfipte în gât, smulgând fără ezitare. Un țipăt: o siluetă alergând spre ea. Soțul femeii: s-a aplecat peste cadavrul ei, scoțând un urlet de durere. Apoi și-a înfipt și el unghiile în propria beregată și s-a prăbușit la pământ.

Se dezlănțuise iadul. Dimitri se tot răsucea în loc, încercând să îi dea la o parte pe muncitorii care se aruncau în fața lui. Implorau cu toții, folosindu-și ultimele clipe de luciditate ca să îl roage pe Dimitri să îi salveze, înainte ca el să îi împingă din calea lui în vreme ce ei își sfâșiau beregatele.

— Roma, a șoptit Juliette. Am crezut că te salvez, dar nu știu dacă vom ieși teferi de aici.

Haos. Haos desăvârșit. În afara lui Dimitri, doar Roma și Juliette mai erau imuni – ei trei stăteau în picioare ca niște zei războinici în mijlocul haosului primordial. Până la urmă, nu *exact* acela era răul înrădăcinat în acel loc? Faptul că puteau hotărî cine se

salvează și cine merită să fie abandonat. Faptul că lăsau ca totul să putrezească și să se macereze atâta vreme cât cei de sus rămâneau neatinși, atâta vreme cât nu erau deranjați.

Juliette i-a aruncat o privire lui Roma. El o urmărea deja.

Puteau scăpa teferi de acolo. Puteau să fugă cât Dimitri era distras, să se aleagă poate cu o rană sau două de glonț, dar să supraviețuiască pentru a spune povestea mai departe. Însă, atâta vreme cât Dimitri era viu și acei monștri se mișcau la comanda lui, cum ar fi putut să fie vreodată cu adevărat *liberi*? Juliette s-ar fi gândit mereu la acest oraș, la acești oameni – oamenii *ei* – care ar fi suferit din cauza a ceva ce ar fi putut să oprească.

— Împreună ori nicicum, *dorogaia*! i-a șoptit Roma. Sunt alături de tine dacă luptăm. Sunt alături de tine dacă fugim.

Dimitri a urlat sălbatic și a tras cu pistolul într-o muncitoare, ucigând-o pe femeie înainte ca aceasta să se mai poată ruga la picioarele lui pentru o clipă în plus. Țipetele din jur începeau să se stingă. Numărul celor infectați de nebunie era mic. În zilele, săptămânile, lunile care aveau să vină, numărul putea crește și în alte orașe, în toată țara, în toată lumea. Până la urmă, cei care aveau să plătească pentru acea distrugere, cu sângele și carnea lor, erau tot oamenii.

Luptă în continuare pentru iubire!

Juliette voise să fie egoistă, voise să fugă. Însă *aceasta* era iubirea lor – zbuciumată și însângerată. *Orașul* acesta era iubirea lor. Nu-și puteau nega trecutul ca moștenitori ai Shanghaiului, ca două bucăți ale unui tron. Ce mai rămânea din iubirea lor dacă negau asta? Cum ar fi putut să trăiască cu ei înșiși, cum s-ar mai fi privit în ochi știind că avuseseră de ales, și ei aleseseră negând cine erau cu adevărat?

Nu ar fi putut. Și Juliette știa – știa că Roma cel pe care îl iubea *nu* ar fi lăsat-o să plece așa.

— Trebuie să ne mișcăm repede.

Juliette și-a scos bricheta din buzunar.

— Mă înțelegi?

Nu doar Dimitri era acela care trebuia să moară. Asta era partea ușoară. Pentru asta, ar fi fost îndeajuns să ridice una dintre carabinele căzute la pământ.

Monștrii erau aceia care trebuiau distruși.

S-a scurs o secundă. Roma a privit scena dezlănțuită în jurul lor. Muncitorii din drumul lui Dimitri se prăbușiseră cu toții.

— Întotdeauna, Juliette!

Într-o clipă, Roma s-a aruncat spre Dimitri. Până să apuce acesta să se adune după rugile muncitorilor, Roma îl abătea din nou din drum: i-a ridicat pistolul în aer și a apăsat cu putere pe trăgaci, golind arma spre cer. Profitând de diversiune, Juliette a alergat spre sacii lui Dimitri și a desfăcut unul. L-a deșertat apoi, împrăștiind bulgării albaștri peste ceilalți saci, acoperindu-i pe toți în mod egal.

Un mârâit greoi. Dimitri – care se lupta în strânsoarea lui Roma. Pistolul a zburat din încăierare la trei pași, aterizând într-o băltoacă de sânge, însă, în loc să alerge după el, Dimitri doar s-a răsucit, sufocat de ură. L-a îmbrâncit cu putere pe Roma, aproape trântindu-l de pământ. Apoi, până ca Juliette să apuce să se retragă, a văzut-o în dreptul sacilor și a izbit-o cu bocancul în burtă.

Juliette s-a prăbușit imediat în pietriș, crispându-se de durere când acesta i s-a înfipt în piele, zgâriindu-i coatele. Benzina de pe jos i s-a îmbibat în răni. Roma s-a repezit să îi sară în ajutor și a ridicat-o, deși nu mai conta. Scena fusese deja aranjată. În spatele lui Dimitri, monștrii începeau să se apropie.

Trebuiau să vină mai aproape. Puțin mai aproape.

Roma i-a strâns mâna lui Juliette. Gestul era cât se poate de natural, chiar dacă lumea din jurul lor ajunsese la un punct de

cotitură. Senzația avea să fie întotdeauna aceea de la cincisprezece ani: că erau invincibili, de neatins, atâta vreme cât erau împreună. Degetele lui, puternice și neclintite, atunci când erau împletite cu ale ei.

Cu cealaltă mână, Juliette a aprins bricheta. L-a privit pe Roma în ochi, întrebându-l încă o dată, fără cuvinte, dacă aveau să facă asta. Ochii lui nu arătau teamă. O privea așa cum ai privi marea, de parcă ea ar fi fost o minune monumentală, de necuprins, căreia el doar se bucura să-i fie martor.

— La bine și la rău, până dincolo de moarte, a șoptit Juliette.

Monștrii au urlat în noapte. Se apropiaseră.

— În viața aceasta și în următoarea, atâta vreme cât sufletele noastre vor dăinui, al meu îl va găsi mereu pe al tău!

Juliette i-a strâns mâna. A încercat să-i transmită așa tot ceea ce nu putea exprima prin cuvinte, tot ceea ce avea altă formă vorbită decât „te iubesc". „Te iubesc." „Te iubesc."

Atunci când Dimitri a pășit spre ei, când monștrii s-au apropiat suficient, Juliette a apăsat pe rotița pentru scânteie a brichetei.

— Să nu ratezi! a spus Roma.

— Eu nu ratez niciodată, i-a răspuns Juliette.

Și, atunci când Roma a dat din cap, a aruncat flacăra aprinsă pe sacii plini cu vaccinul foarte inflamabil.

— De ce le-o lua așa mult? s-a întrebat Benedict.

Își ținea piciorul pe pedală. Trebuiau să fie pregătiți să plece în clipa în care Roma și Juliette își făceau apariția.

Alisa scâncea pe bancheta din spate. Marshall s-a întins pe geam, așteptând să vadă dacă își făcea cineva apariția pe stradă.

Pământul a părut să se zguduie. O bubuitură. Apoi încă una.

Marshall s-a răsucit atunci, înjurând atât de tare, că vocea i s-a înecat în gât.

— Dă-i bătaie, Benedict! Dă-i bătaie!

— Ce? Dar...

— *Condu!*

Benedict a apăsat pe accelerație și mașina a țâșnit atât de brusc pe stradă, încât roțile au scârțâit în noapte.

În urma lor, cu benzina îmbibată în fiecare centimetru de pavaj, explozia a răsunat atât de tare și de fierbinte, încât tot Shanghaiul s-a zguduit sub lovitura ei.

Epilog

APRILIE 1928

ÎN ACEASTĂ PARTE DIN ZHOUZHUANG NU SE SIMTE APROAPE nicio mișcare, aproape niciun sunet care să o distragă pe Alisa Montagova, care îngenunchează lângă canal, împăturind o hârtie argintie pentru a face *yuánbǎo*[1]. Nu i se pare că aduce foarte mult cu monedele cu care ar trebui să semene, dar se străduiește pe cât poate.

Astăzi este festivalul Qingming: ziua în care se curăță mormintele. O zi în care sunt cinstiți strămoșii care s-au dus, în care mormintele sunt îngrijite și oamenii se roagă, arzând bani falși, pe care morții să îi folosească în viața de apoi. Alisa nu are pentru ce strămoși să se roage în Shanghai. În Shanghai există doar pietre de mormânt, așezate una lângă cealaltă la capătul unor morminte goale.

Nimeni nu se împotrivise. După explozia din urmă cu douăsprezece luni, ziarele anunțaseră a doua zi că descoperiseră un certificat de căsătorie care crease rumoare în oraș. Un certificat care arăta că Roma Montagov și Juliette Cai erau căsătoriți, că fuseseră legați în tot acel timp în care vendeta răvășise străzile.

---

[1] Monedă mică din metal, folosită în China imperială (n. tr.).

Alisa adaugă încă un *yuánbǎo* grămăjoarei ei. Adevărul era că nu existase niciun certificat. Dar Alisa le auzise jurămintele în acea noapte, când trăsese cu urechea în loc să se culce. Măsluise documentul și îl trimisese presei. Poate că datoria de sânge nu se dizolvase imediat, dar aceea fusese clipa în care se știrbise. Dacă moștenitorii lor nu credeau în datoria de sânge, de ce ar fi făcut-o oamenii de rând? Dacă moștenitorii lor muriseră unul pentru celălalt, de ce ar mai fi luptat oamenii lor?

Îi îngropaseră împreună. Nu rămăsese cenușă, nu rămăseseră oase. Despărțiți în viață, împreună în moarte.

Gândul o face pe Alisa să își tragă brusc nasul, pentru că și-l simte umed. Nu o credea. Prima oară când le văzuse mormintele, se aruncase asupra pietrelor funerare, încercând să zgârme numele gravate pe ele.

„Nu sunt morți!" țipase. „Dacă nu le puteți găsi trupurile, atunci nu sunt morți!"

Ziseseră că explozia fusese prea fierbinte. Că îi găsiseră pe monștri pentru că pielea lor era dură, că găsiseră trupul lui Dimitri Voronin pentru că el se aflase mai departe de explozibil. Nu și pe Roma și Juliette.

Benedict fusese nevoit să o smulgă de acolo. Fusese nevoit să o ridice pe umăr ca să nu dezgroape mormântul, însă, chiar și atunci când era purtată de acolo, ochii îi rămăseseră pironiți la pietrele funerare.

Roman Nicolaevici Montagov	Cai Junli
Роман Николаевич Монтагов	**蔡珺丽**
1907–1927	1908–1927

„S-au dus, Alisa!" șoptise Benedict. „Îmi pare rău! S-au dus."

„Cum să se fi dus?"

Alisa se agățase de vărul ei și își îngropase fața în umărul său.

„Pe vremuri, erau cei mai măreți oameni din acest oraș. Cum să se fi dus așa, pur și simplu?”

„Îmi pare rău!”

Asta era tot ce putuse Benedict să spună. Marshall se aplecase lângă ei, ca să le fie alături.

„Îmi pare rău! Îmi pare rău! Îmi pare rău!”

Alea nici măcar nu sunt numele lor, voise să țipe Alisa. *Pe mormintele alea sunt trecute niște nume greșite.*

Acum, își termină mica ei movilă de monede false și le adună într-un mic cerc. Amurgul se arată din ce în ce mai aproape la orizont, scăldând cerul în oranj. Alisa se află aici pentru că nu suportă gesturile lipsite de sinceritate din Shanghai, pentru că nu se poate alătura mulțimilor din cimitire, tuturor acelor fețe plânse care nici măcar nu l-au cunoscut pe fratele ei. Benedict și Marshall fugiseră din oraș la o lună după explozie. Voiseră să o ia cu ei la Moscova, unde nimeni nu avea să știe cine sunt, unde nimeni nu auzise de Montagovi și de moștenirea lor, unde generalii din Kuomintang nu aveau să-i vâneze. Alisa refuzase. Voia să afle ce se întâmplase cu tatăl ei. Voia să afle ce se va întâmpla cu orașul.

Nu s-a ales cu vreun răspuns mai acătării. Tatăl ei e în continuare dispărut, iar orașul revine încet-încet la normal. Războiul zguduie țara, fără să dea semne că s-ar opri, dar Shanghaiul a fost dintotdeauna un oraș închis într-o bulă. Războiul continuă, și orașul spune povestea lui Roma și a lui Juliette, ca pe un cântec vechi dus mai departe de conducătorii de ricșe în pauzele lor. Vorbesc despre Roma și Juliette ca despre doi tineri care au îndrăznit să viseze. Și pentru asta, într-un oraș devorat de coșmaruri, au fost secerați fără milă.

— Alisa Montagova, începe să se lase frigul.

Alisa se întoarce, mijindu-și ochii în întuneric.

— Aproape am terminat. Aș fi fost mai rapidă dacă m-ai fi ajutat să împăturesc hârtia.

Un mormăit.

— Am să aștept aici. Să nu cazi în apă!

Alisa aprinde un chibrit și îl întinde spre banii falși. Își apleacă palmele, ocrotind flacăra pentru să nu o stingă vântul, până când o scânteie prinde viață.

Tocmai astăzi, mulțimile se vor înghesui la mormintele lui Roma și Juliette. De aceea Alisa a venit în schimb aici, în Zhouzhuang, unde Roma spusese odată că ar vrea să meargă. Dacă sufletul își trăia mai departe viața după moarte, dacă avea o voință a lui, atunci al său era aici, pentru a se odihni, iar Alisa nu se îndoia că Juliette îl urmase.

Fusese un adevărat infern drumul până în acest orășel. Alisa nu mai locuiește în cartierul general al Florilor Albe. Cartierele generale *nu mai există*, fiind preluate de naționaliști și de soldați odată ce Florile Albe au fost distruse. Benedict și-a făcut griji înainte să plece cu Marshall, întrebându-se ce avea să facă Alisa, unde avea să se ducă ea. Fata avusese un răspuns deja pregătit. Lui nu îi plăcuse, dar nu avea cum să o oprească.

Alisa a devenit spion pentru comuniști.

Nu-i vorba că ține la cauză. Nu-i nici măcar vorba că-i plac oamenii prea mult, cu excepția superiorilor ei, care îi hotărăsc misiunile și, câteodată, o duc cu mașina la țară, dacă se îmbufnează destul de mult timp. Dar ea vede cum orașul încearcă să revină la vechile lui obiceiuri. Vede fisurile și spărturile lărgindu-se tot mai mult și se întreabă la ce bun totul: de ce a făcut fratele ei un asemenea sacrificiu dacă nimic nu are să se schimbe. Florile Albe sunt definitiv distruse; Stacojiii s-au dezintegrat. Lordul Cai a intrat în eșalonale superioare din Kuomintang; guvernul este solid. Și, cu toate acestea, orașul zumzăie de nedreptăți. Nu există lege

adevărată, nu există conducere adevărată. Străinii dau târcoale pe la colțuri, așteptând momentul în care Kuomintang va face un pas greșit. Imperialiștii așteaptă în alte părți ale țării, cu armatele pregătite, momentul potrivit. Alisa nu este expertă în politică, dar este iute și flexibilă. Se strecoară în și din ascunzișuri înainte să o vadă cineva. Aude rapoartele despre japonezii care ocupă pământ în nord. Îi aude pe britanici și pe francezi complotând să devoreze tot ce pot. Atâta vreme cât țara se va afla în haos, oamenii se tem că vor avea soarta lui Roma și a lui Juliette, pe care îi plâng. Atâta vreme cât ura va pluti în ape, povestea lui Roma și a lui Juliette va renaște.

Iar Alisa nu vrea decât ca ei să aibă *pace*.

În sfârșit, soarele se coboară dincolo de linia orizontului. Alisa privește cum ard hârtiile, lăsând întunericul să o învăluie. Curând, doar focul arzând mai luminează canalul. Flăcările se reflectă în ochii ei negri, încălzind briza care adie în jur.

— Mi-aș dori să puteți vedea, șoptește Alisa în noapte. Găsesc speranță în uniunea voastră. Nu vor să mai lupte.

Canalul tremură sub aripa vântului. Apa clipocește, fiind singurul sunet din poiană. Cei mai mulți oameni din acest mic oraș s-au retras deja acasă pentru restul serii, trăgând obloanele ferestrelor și lăsându-și capetele pe perne.

— Alisa. Îmi ies riduri.

— Nu mai fi atât de *dramatică*, Celia!

Focul s-a stins în cele din urmă, așa că Alisa împinge cenușa cu piciorul și se întoarce, gata de plecare. Superioara ei e la câțiva pași distanță, arătând de parcă ar păzi canalul, deși nu este nimeni în jur de care să îl păzească și, în plus, în Zhouzhuang nu ai de ce să-ți faci griji. Alisa folosește termenul „superioară” cu indulgență – ceilalți sunt mult mai în vârstă, dar Celia nu poate avea mai mult de nouăsprezece ani. Ea este singura care îi

împlinește Alisei cererile enervante. Celia a avut mereu ceva familiar, de parcă ar fi întâlnit-o odinioară în treacăt. Dar Alisa nu poate spune cu precizie nici cum, nici când, cel puțin nu în mod logic.

Alisa se apleacă. Chiar și atunci când se oprește, Celia urmărește canalul, cercetând întunericul.

— Tu vii *tot* timpul în Zhouzhuang în misiuni solitare, zice Alisa, încercând să zărească ce îi atrage atenția Celiei. Îți este teamă că legăturile mele mă vor identifica? Poate că vor dori să lucreze în schimb cu mine.

Celia își ridică privirea la Alisa, uimită.

— De unde știi că vin aici?

— Aduci chifle care au etichetele magazinelor pe ele. Nu mă mai hrăni dacă nu vrei să știu pe unde umbli!

Un oftat prelung. Celia o arată cu degetul pe Alisa.

— Nu spune! Nu e în rapoarte.

Alisa mimează un salut. Nu se împotrivește atunci când Celia o împinge pe după umeri, urnind-o din loc. Mașina lor e parcată în afara orașului.

— Atunci, nu este vorba despre o persoană de legătură? Ar trebui să ne facem griji că vom fi văzute?

— Să nu îmi aduci aminte! Îți amintești ce ți-am spus luna trecută? Propria mea soră lucrează pentru vârful conducerii naționaliste. Am putea fi – imită un pistol cu mâinile și scoate un sunet ca de împușcătură – secerate în orice clipă.

Alisa chicotește, dar râsul ei se stinge repede, pentru că pare nelalocul lui. Celia încearcă să o amuze, însă în gluma ei a răsunat durerea, încă proaspătă, încă uimită. Celia nu i-a dezvăluit cine e sora ei; abia dacă vorbește despre ea însăși. Oricum ar fi, Alisa simte un junghi în inimă.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici! spune ea cu glas tăcut. Trebuia să fac asta.

Canalul freamătă în spatele lor.

— Știi, e mândru de tine.

Alisa o privește lung pe Celia.

— Tu nici măcar nu l-ai cunoscut pe Roma.

— E doar un sentiment pe care-l am. Haide! Ne va lua o veșnicie să ne întoarcem în oraș.

Fără să mai aștepte, Celia aleargă înainte, plecându-se pe sub crengi, ocolind multitudinea de ierburi întinse la uscat pe trotuare. Alisa nu știe ce are momentul acesta – poate că e vina luminii selenare, din ce în ce mai strălucitoare deasupra capului ei, poate a unui soi de mișcare simțită de firele de păr de pe ceafa ei –, dar se întoarce, privind din nou canalul.

Lumina e suficient de puternică să surprindă o barcă pescărească alunecând pe valuri. Cizelează profilurile celor două persoane de la bord. Alisa surprinde o frântură. O secundă în care o fată îmbrăcată cu o rochie prea elegantă se apleacă să sărute un băiat cu chip familiar. Apoi, râsete – un râs vesel, diafan, care răsună în luminiș. În câteva clipe, barca s-a îndepărtat, ascunsă la umbra unei sălcii care se pleacă peste apă, adâncindu-se în labirintul de mici canale care alcătuiesc acest oraș tăcut.

Alisa se întoarce cu spatele.

Rămâne o secundă nemișcată, cu ochii ațintiți în noapte, neștiind ce să facă. Apoi plânge – lacrimile îi alunecă pe obraji prea repede ca să și le poată șterge. Nu tristețea a cuprins-o, ci *speranța*, speranța care o copleșește cu atâta ferocitate, încât rămâne înfiptă în loc, fără să-și poată mișca niciun mușchi, de teamă că sentimentul se va pierde. Ar putea alerga după ei. Ar putea să alerge în lungul canalului și să continue până când ar da de barca pescărească. Ar putea să îi vadă cu ochii ei și să știe.

Alisa nu se mișcă. Vântul foșnește în jurul ei, îi suflă părul în ochi, lipindu-i șuvițele de obrajii uzi. Urmează să urmărească

politicienii până când le va înțelege fiecare mișcare, urmează să urmărească oficialități înalte până când le va afla toate planurile secrete, dar nu va urmări și asta. Preferă să țină speranța asta atât de strâns la piept, încât i se pare că e ea însăși un foc ce pâlpâie în întuneric, ce arde chiar și atunci când alți tăciuni se sting.

Va fi ură. Va fi război. Țara se va lupta cu ea însăși până se va destrăma. Își va înfometa oamenii, va prăda pământul, va otrăvi aerul. Shanghaiul va cădea și se va frânge, și va plânge. Însă, pe lângă toate acestea, trebuie să existe iubire – eternă, nemuritoare, durabilă. Arzi prin răzbunare, prin teroare și prin război. Arzi prin tot ceea ce alimentează inima omului și o înfierează în roșu, arzi prin tot ceea ce acoperă exteriorul cu fibră dură și tendoane tari. Taie adânc și apucă ceea ce bate dedesubt – și iubirea va fi aceea care va supraviețui după ce totul a pierit.

Alisa își șterge fața cu mâneca. Răsuflă adânc.

— Nu vă faceți griji! șoptește ea. Vom fi bine.

Și aleargă înainte, departe de canal, întorcându-se în Shanghai.

Nota autoarei

DUPĂ CUM AM PROMIS, NOTA AUTOAREI DE LA finalul celui de-al doilea volum este o continuare a rândurile începute în nota primei cărți. La fel ca *Aceste patimi zbuciumate*, *Destinele noastre zbuciumate* are la bază fapte istorice reale, dar personajele (și monștrii) sunt inventate. Cu excepția lui Chiang Kai-shek, adevăratul comandant al Armatei Naționale Revoluționare, celelalte figuri care joacă un rol pe scena politică a orașului sunt produse ale imaginației mele. Fie că sunt menționate în treacăt sau apar ca personaje în aceste pagini, sunt doar inspirate de actorii care vor fi fost activi la acea vreme și nu pot fi considerate oglindiri ale unor personalități istorice reale.

Însă, chiar dacă am vrut să spun o poveste de ficțiune, am încercat să înfățișez contextul din Shanghaiul anului 1927 cu cât mai multă acuratețe. Masacrul din Shanghai, la care sunteți martori în capitolele patruzeci și patruzeci și trei, a fost primul eveniment care a declanșat Războiul Civil Chinez, după ce, în cele din urmă, alianța dintre comuniști și naționaliști s-a destrămat. Chiang Kai-shek, străinii și Banda Verde au format o alianță neoficială pentru a pregăti un atac surpriză în zorii zilei de 12 aprilie, cu scopul de a-i eradica pe comuniști din Kuomintang. Evenimentele pe care le zugrăvesc sunt reale – doar că Banda Verde

este înlocuită de Banda Stacojie, inventată, și apar și Florile Albe printre cei epurați – însă liniile temporale au fost grăbite pentru poveste. În istorie, primul atac surpriză al epurării a avut loc în zorii zilei de 12 aprilie, în vreme ce uniunea muncitorilor a mărșăluit în chip de protest spre sediul Diviziei Secunde pe 13. În *Destinele noastre zbuciumate* au loc mai repede, desfășurându-se mai târziu în aceeași zi. În ciuda acestei schimbări temporale, adevărații studenți și muncitori au fost cu adevărat împușcați, în ciuda faptului că erau neînarmați, și încă nu există o sursă oficială care să ateste numărul celor uciși în epurările din timpul masacrului. Teroarea Albă din Shanghai a erupt curând după aceea, continuând arestarea și executarea tuturor comuniștilor care nu reușiseră să fugă din oraș. Însă, în vreme ce *Destinele noastre zbuciumate* sugerează că Teroarea Albă are cumva legătură cu Florile Albe, aceasta a fost numită astfel din cauza violenței anticomuniste. Cărțile de istorie vor explica mai bine detaliile decât o poveste de ficțiune și, dacă sunteți interesați de evenimentele descrise în această carte, resursele de non-ficțiune sunt cele la care trebuie să apelați. În esență, acesta este doar un roman care prelucrează istoria adevărată și își dorește să fie la fel de nuanțat și de haotic ca atunci când încercăm să punem laolaltă mărturiile unor persoane diferite despre evenimentele din trecut. Nu există o parte bună și o parte rea. Puterea trece dintr-o mână în alta cât ai clipi, iar când vine vorba de istorie, oamenii adevărați iau decizii care apoi influențează parcursul unei întregi nații. Printre celelalte evenimente condensate temporal se numără preluarea din capitolul treizeci și unu, în care ocuparea Shanghaiului a venit ca rezultat al revoltei armate a muncitorilor. Atunci când s-a întâmplat acest lucru, pe 21 martie, era deja cea de-a treia revoltă, fapt omis în *Destinele noastre zbuciumate,* pentru că prima revoltă a fost versiunea modificată prezentată la sfârșitul

volumului *Aceste patimi zbuciumate*, iar cea de-a doua a avut loc în februarie, și a fost exclusă pentru coerența poveștii.

Printre micile inadvertențe istorice se numără apariția unor clădiri care nu au existat cu adevărat. Teatrul Mare, cu care se deschide cartea, a fost construit abia în 1928. Apoi a intrat în faliment și a fost renovat în 1932, redeschizându-se în mod oficial cu arhitectura lui art deco în 1933. Salonul de dans Paramount – cunoscut și drept Bailemen (百乐门; în traducere literală: „poarta celor o sută de plăceri") – a fost construit abia în 1932 și a fost deschis publicului în 1933. Cu toate acestea, pentru că aceste locuri au fost puncte centrale în epoca de aur a strălucitorului Shanghai, aveau nevoie de un moment în lumina reflectoarelor în această carte, chiar dacă au apărut puțin înaintea vremii lor. Cel puțin, acum scena este pregătită pentru anii '30, care se apropie...

Mulțumiri

SĂ SCRII CEA DE-A DOUA CARTE DINTR-O DILOGIE este ca și cum personajul negativ dintr-un roman pentru tineri adulți se trezește din nou la viață, doar că riști mai mult, pentru că protagonista riscă totul. În acest caz, personajul negativ este procesul scrierii, iar în joc este demnitatea mea, pentru că vreau să mă asigur că cel de-al doilea volum se va lupta la fel de bine ca primul. Cum am ajuns până la final, o voi socoti o victorie și, bineînțeles, aceasta nu ar fi posibilă fără cei care m-au însoțit pe câmpul de luptă.

Îți mulțumesc, Laura Crockett, cea mai aprigă susținătoare pe care și-ar putea-o dori un scriitor! Tu ești vesta mea de salvare în lumea publicațiilor și îți sunt pe veci recunoscătoare pentru geniul tău. Vă mulțumesc, Uwe Stender și Brent Taylor, pentru munca fără răgaz la TriadaUS!

Îi mulțumesc lui Sarah McCabe, pe care sunt atât de fericită să o am de partea mea! Cartea aceasta a înflorit sub ochiul tău de editor și aștept multe alte înfloriri. Le mulțumesc glorioșilor mei agenți de publicitate Cassie Malmo și Jenny Lu, și lui Mackenzie Croft din echipa Canada! Îi mulțumesc lui Justin Chanda și tuturor celor de la Margaret K. McElderry Books: Karen Wojtyla, Anne Zafian, Bridget Madsen, Elizabeth Blake-Linn,

Greg Stadnyk, Caitlin Sweeny, Lisa Quach, Chrissy Noh, Devin MacDonald, Karen Masnica, Cassandra Fernandez, Brian Murray, Anna Jarzab, Emily Ritter, Annika Voss, Lauren Hoffman, Lisa Moraleda, Christinei Pecorale și echipei ei de vânzări, precum și lui Michelle Leo și echipei sale! Îți mulțumesc, Katt Phatt, pentru opera de artă de pe copertă! Mulțumiri lui Molly Powell, Kate Keehan, Maddy Marshall și echipei UK Hodderscape! Mulțumiri echipei de la Hachette Aotearoa, Noua Zeelandă, pentru că au promovat această carte acasă! Și îi mulțumesc Triciei Lin, de la care a început această carte!

Mulțumesc, *māma* and *bàba,* cărora le dedic această carte, pentru că altfel nu aș fi fost scriitoarea care sunt astăzi! Le mulțumesc și lui Eugene și Orianei, desigur! Și, întotdeauna de partea mea, vă mulțumesc: Hawa Lee, Aniket Chawla, Sherry Zhang, Emily Ting și Vivian Qiu!

Îi mulțumesc echipei de majorete care m-a ajutat să nu-mi pierd mințile la școală: Kushal Modi, Jackie Sussman, Ryan Foo, João Campos, Andrew Noh, Rebecca Jiang și Ennie Gantulga! Îi mulțumesc și profesorului D. Brian Kim, care mi-a răspuns la toate întrebările despre duelurile rusești!

Le mulțumesc tuturor prietenilor din industria cărții care mă fac întotdeauna să mă simt *emoticon leșinat de iubire*! Lui Tashie Bhuiyan, pentru țelurile noastre ca prietene (și acum colege de apartament!!!). Găștii noastre Gen Z D.A.C.U. pentru haosul total: Christina Li, Racquel Marie, Zoe Hana Mikuta (și lui Tashie, din nou). Grupurilor noastre de discuții cu tema „hai să luăm cina" pentru cele mai drăguțe *brunch*-uri: Daisy Hsu și CW (și Xiaolong!). Tuturor prietenilor a căror companie virtuală (și uneori reală) o ador mereu: Rachel Kellis, Alina Khawaja, Eunice Kim, Miranda Sun, Tori Bovalino, Heather Walter, Alex Aster, Meha și Sara.

Le mulțumesc tuturor autorilor care au fost atât de buni și au scris despre *Aceste patimi zbuciumate*: Natasha Ngan, Amélie Wen Zhao, Joan He, Tessa Gratton și June Hur! Le mulțumesc celor care au încurajat *Aceste patimi zbuciumate* încă de la lansare, printre care, dar cu siguranță fără a ne limita la: Shealea și Caffeine Book Tours, Michelle, Skye, Lauren, Lili, Kate, Tiffany, Alexandra și Subtle Asian Book Club!

Le mulțumesc librarilor care au aplaudat aceste povești și le-au pus în mâna cititorilor! Le mulțumesc bibliotecarilor care au iubit aceste povești și le-au pus pe rafturi! Și, întotdeauna, le mulțumesc cititorilor! Le mulțumesc tuturor celor care au un nume de utilizator legat de *Aceste patimi zbuciumate* pe rețelele de socializare, celor care au creat opere de artă și celor care au scris povești inspirate de carte, celor care scriu acum pe Twitter despre ea sau creează imagini pe Instagram sau videoclipuri entuziaste pe TikTok! Cărțile se mișcă și se ridică circulând din gură în gură, iar eu nici că aș putea fi mai recunoscătoare de atât pentru entuziasmul și sprijinul vostru!

În 2023 la CORINTEENS,
o nouă serie din același univers:

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 36

Tiparul executat la:

Chloe Gong

a absolvit de curând University of Pennsylvania, unde a obținut diplome atât în Literatură engleză, cât și în Relații internaționale. Născută în Shanghai și crescută în Auckland, Noua Zeelandă, locuiește acum la New York, unde se preface a fi o persoană adultă adevărată. Despre Chloe se știe că apare în mod misterios atunci când cineva rostește de trei ori în fața unei oglinzi „*Romeo și Julieta* este una dintre cele mai bune piese ale lui Shakespeare și nu merită să fie atât de denigrată de cultura pop".

O poți găsi pe Twitter, Instagram și TikTok sub numele @TheChloeGong sau poți intra pe site-ul ei, TheChloeGong.com.

Ne aflăm în anul 1927, iar în Shanghai e pe cale să izbucnească revoluția.

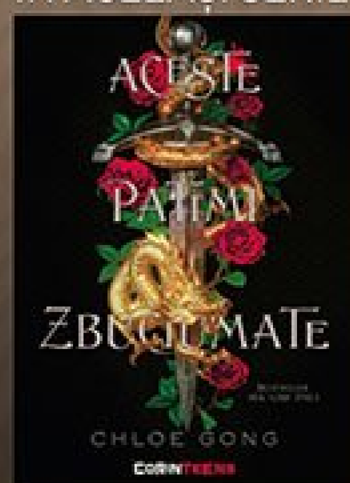
După ce și-a sacrificat relația cu Roma pentru a-l proteja de conflictul din moși strămoși, Juliette s-a transformat într-o fată cu o misiune clară în minte. O singură mișcare greșită, iar vărul ei va interveni ca să-i uzurpe locul de moștenitoare a Bandei Stacojii. Singura cale de a-l salva de mânia Stacojiilor pe băiatul pe care-l iubește este ca acesta să-i dorească moartea după ce i-a ucis cu sânge rece prietenul cel mai bun. Însă dacă Juliette s-ar face într-adevăr vinovată de crima pe care Roma crede că a comis-o ea, atunci respingerea lui poate că ar durea mai puțin.

Roma încă mai încearcă să-și revină după moartea lui Marshall, în timp ce vărul său Benedict abia vorbește cu el. Tânărul știe că poartă vina de-a fi lăsat-o pe nemiloasa Juliette în viață și este hotărât să îndrepte lucrurile – chiar dacă asta ar însemna să o ucidă pe fata pe care o iubește și o urăște cu aceeași intensitate.

Apoi un pericol monstruos își face apariția în oraș și, în pofida secretelor care îi țin departe unul de altul, Juliette trebuie să câștige cooperarea lui Roma dacă vor să distrugă odată pentru totdeauna această amenințare. Shanghaiul dă deja în clocot: naționaliștii organizează proteste, zvonurile despre un război civil se aud la tot pasul, iar domnia gangsterilor pare să fi ajuns la final. Roma și Juliette trebuie să-și uite diferendele pentru a lupta cu monștrii și cu politica, însă tot nu sunt pregătiți pentru a înfrunta cea mai mare amenințare dintre toate: să-și ocrotească inimile una de alta.

„Tineri îndrăgostiți sub o stea potrivnică își croiesc propriul drum într-o încheiere explozivă care se ridică la înălțimea titlului."
Kirkus

ÎN ACEEAȘI SERIE:

14+

ISBN: 978-606-088-076-9

www.edituracorint.ro